

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINCERELY,
YOUR
inconvenient
WIFE

THE HARDER THEY FALL

JULIA WOLF

jantley.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Saygılarımla, Uygunsuz Eşiniz

Ne Kadar Zor Düşerlerse

Julia Wolf

Yere düştükten sonra ayağa kalkmaya ve kendi güzelliğinizi yaratmaya.

Telif Hakkı © Saygılarımla, Uygunsuz Karınız Julia Wolf Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Düzenleyen: Monica Black, Word Nerd

Publishing Düzeltme: Kardeşimin Editörü

Kapak Tasarımı: Y'All That Graphic.

Fotoğraf: Michelle Lancaster

İçindekiler

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm

22. Bölüm Yirmi İki
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Otuzbirinci Bölüm
32. Bölüm Otuz İki
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Bölüm Otuz Dört
35. Bölüm Otuz Beş
36. Otuz Altıncı Bölüm
37. Bölüm Otuz Yedi
38. Otuz Sekizinci Bölüm
39. Bölüm Otuz Dokuz
40. Kırkıncı Bölüm
41. Bölüm Kırkbir
42. Bölüm Kırk İki

43. Bölüm Kırk Üç

44. Bölüm Kırk Dört

Sonsöz

Sevgili Huysuz Patron

Çalma Listesi

İletişimde Kalın

Teşekkürler...

Julia Hakkında

Birinci Bölüm

Saoirse

HER ZAMAN evet demekle ilgili olan şey, bazen ne kadar gelişigüzel davrandığım için pişmanlık duymamdı.

Yine de bu pişmanlıklar genellikle uzun sürmedi. En sıkıcı, can sıkıcı ve rahatsız edici durumlarda bile neredeyse her zaman iyi bir yan buldum.

Bu geceki "evet" için henüz pişman değildim ve olacağımdan da şüpheliydim. Akşamımı daha önce hiç görmediğim bir çatı katında geçirmek sadece bu deneyim için bile değerdı.

Yirmi ayak tavanlı ve her açıdan engelsiz manzaraya sahip geniş oturma odasında ilk turumuzu atarken Kara yanıma sokuldu. İkinci kata çıkan kavisli merdivende bile çift katlı pencerelerden içeri süzülen ışığı engellemek için Lucite korkuluklar vardı.

Kara onu bu gece buraya davet eden adamı bulduktan sonra balkona çıkmayı aklıma not ettim.

Burası onun evi değildi ama Kara'ya göre ev sahibi -iki göbek üstten kuzeni ya da onun gibi bir şey- burada bir parti düzenlemesine izin vermişti.

Umarım bu doğrudur. Ve eğer doğru değılse, hepimiz dışarı atılmadan ya da izinsiz girdiğimiz için tutuklanmadan önce keşfetmek için yeterli zamanım olmasını umuyordum.

"Nerede o?" Dirseğimle Kara'yı dürttüğümde, oldukça kalabalık olan kalabalığı gözden geçirdim. Herkes çok güzeldi ve bu görkemli mekâna çok iyi uyum sağlamıştı. Rahatlıktan ziyade stil için şekillendirilmiş koltukların ortasında mücevherler ve tasarım elbiseler içinde kadınlar. Ismarlama takım elbiseler giymiş, duruşlarından güç fıskıran, mermer ve çelikten yapılmış, muhtemelen milyonlar değerindeki heykellerin etrafında duran erkekler.

Yakın bir arkadaştan çok bir tanıdık olan Kara titriyordu. Yakın olmadığımız için bunun heyecandan mı yoksa

Sinirler. Gerçi neden gergin olduğunu bilmiyordum. Kum saati çerçevesi, yumuşak abanoz dalgaları ve her kıvrımını şekillendiren kiraz kırmızısı elbisesiyle bu kalabalığa *tam* olarak uyuyordu.

"Onu göremiyorum." Kolunu benimkine doladı. "Beni bırakma. Bu partide tek başıma dolaşmaktansa ölürüm daha iyi."

"Vincent'ını bulana kadar seni terk etmek gibi bir planım yok."

"Ama onu bulsam bile gidemezsin. Eğer gidersen, sadece onun için geldiğimi anlar."

Onu geniş ve açık alandaki birkaç duvardan birine yaslanmış aynalı bara doğru çektim. Orada ikimize de cömert birer kadeh Pinot Gris doldurdum ve bir tanesini ona uzattım. Uzun bir yudum aldı ve kadehteki şarabın neredeyse yarısını yuttu.

"Sence burada kaç oda vardır?" Nefesimin altında sordum.

"Beş yatak odası, altı banyo, sekiz bin metrekare," diye çok hızlı ve çok kesin bir şekilde cevap verdi.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır." Omzunu kaldırdı. "Vincent bana adresi verdiğiinde internetten baktım."

"Burası kimin eviydi?"

Kadın yine omuz silkti. "ABD'deyken bir akrabasının yanında kaldığını söyledi."

Bu akşam, bir başka izinsiz giriş tutuklamasından kaçınmak için çıkışlara doğru koşmamla sonuçlanacak gibi görünmeye başlamıştı.

Tam Vincent'ın ya gerçek olmadığına ya da burada hiç bulunmadığına kanaat getirmiştım ki, İtalyan aksanıyla sırıtan bir adam

Vücuduna ikinci bir deri gibi oturan takım elbisesi kollarını açmış bize doğru ilerliyordu.

"Kara, gelmişsin. Endişelenmeye başlamıştım, *Bella*." Omuzlarını kavradı ve eğilip her iki yanağını da öptü.

Onu görür görmez kolunu benimkinden ayırdı. Hayalindeki erkek geldiğine göre benden uzaklaşmak için bir adım daha atarak önüme geçti. Bu noktada, her şeyin üstüne bir itme almadığım için şok oldum.

Ne yazık ki Kara'nın boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ve ben de 1.80'in biraz altındaydım. Beni görmesini engellemek imkânsızdı. Ama mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alınmıştı. Tekrar bara doğru döndüm, çoğunlukla dolu olan bardağımı yeniden doldurdum.

"Yanınızda getirdiğiniz kişi kim?"

Yaklaşan gürültülü ses karşısında omuzlarım kaskatı kesildi. Buraya titreşimler için gelmiştim, Kara'nın erkeğini avlamak için değil. Ama bütün akşam duvara bakamazdım.

Yavaşça arkamı döndüm ve önce Kara ile göz göze geldim. Onunki parladı ve başı hafifçe yana eğildi. Anlamak için bir kez başımı salladım.

"Merhaba. Sizinle tanıştığımı memnun oldum." Elimini uzatmaya başladım, sonra yanlışlıkla diğer elimi salladım ve elbisemin üzerine şarap sıçradı. Neyse ki elbisem siyah, şarap ise beyazdı. Fedakârlığım uzun süreli bir hasara yol açmayacaktı. "Olamaz. Kendimi berbat ettim."

Vincent cebinden ipeksi bir mendil çıkardı. "Korkunç bir utanç, *güzelim*. Böyle güzel bir elbiseyi mahvetmek." Yaklaştı, göğsümdeki ve karnımdaki ıslak lekeleri silme niyeti açıktı. Kara onun dirseğine yapıştı.

"Bence Saoirse bunu kendisi halletmeli, Vinny. Yakınlarda bir tuvalet var mı?" diye mırıldandı.

Göz kapakları düştü ve göğsündeki şişliğin bir kısmı indi. Sanırım beni okşamayı dört gözle bekliyordu. Göğüslerim öncelikle gerçekten iyi bir push-up sütyen ve umutlar ve hayallerden oluştuğu için ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Vincent'ın işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım, Kara'nın bana attığı ters bakışa bakılırsa yeterince çabuk kaçamamıştım. O zaman neden yakın olmadığımızı hatırladım. Ben kendimi bir kızın kızı olarak görürken, Kara daha çok *her erkek kendi başının çaresine* bakardı. Bire birde eğlenceli olabilirdi, ama işin içine bir erkek girdiğinde, en ufak bir ilgi duymadığım biri bile olsa, pençeleri ortaya çıkıyordu.

Üzerime şarap dökmek, ayrılmak için bir bahaneydi. Diğer yarısı da kendimi korumak içindi.

Ne yazık ki benim ve sırlısıklam elbisem için, oturma odasındaki banyoyu kullanmak için sıra bekleyen bir sürü insan vardı. Kapalı kapıya baktığımda ön taraftaki kadın gözlerini devirdi.

"İçeride biri var," diye kestirip attı.

İçimden bir kahkaha patladı. O benimle birlikte gülmeyince şaka yapmadığını anladım. Sonra inlemeleri ve deri tokatlamalarını duydum ve koridoru takip ederek dairenin derinliklerine doğru neşeli yoluma devam ettim. Altı tuvaletin hepsinde sıra olmayacağı kesindi. Elbisemdeki ıslak noktalar soğumaya ve tenim yapış yapış olmaya başlamıştı.

Karşılaştığım ilk oda bir çalışma odası gibi görünüyordu. Kanepeler gerçekten de rahat ve pelüş görünüyordu. Dikkatim pencerelerden birinin üzerinde asılı duran bir battaniyeye takıldı. Birisi onu gelişigüzel oraya asmıştı.

Dairenin geri kalanında gördüklerimle karşılaştırdığımda, bu dokunuş göze batıyordu ve bu da sahibi hakkında merak uyandırıyordu.

Odanın geri kalanını kontrol etmeden önce biraz kurulanmam gerekiyordu. Kendimi bitişikteki banyoya kilitledim ve bulabildiğim kadar çok şarabı emmek için kullandığım bir havlu buldum.

Bu sorun büyük ölçüde çözüldükten sonra geniş banyoya baktım. Hayatım boyunca pek çok güzel eve girmiştim. En iyi arkadaşım ve oda arkadaşım, Elise'in erkek arkadaşı Weston, binamızın çatı katında yaşıyordu. Bu tür bir yer benim için yepyeni değildi, ama şimdiye kadar gördüğüm her şeyin bir kademe üstünde olan bir şey vardı. Sanat, modernlik, daha kamusal alanlardaki lüks ve çalışma odası gibi özel alanlardaki konfor. Mekânın geri kalanını keşfetmeyi *gerçekten* arzuluyordum.

Küvet, bir pencere duvarının önünde ayaklı olarak duruyordu. Bir an için kendimi köpük banyosu yaparken ve gün batımını izlerken hayal ettim.

Sonra yoluma devam ettim.

Parti daha da dolmuş gibiydi. Birbirine karışan kalabalığın arasından geçerken, lanet çiftin banyoyu henüz boşaltıp boşaltmadığını merak ediyordum. Kara ve Vincent pencerelere yakın küçük bir gruptaydılar. Kara kendini Vincent'ın yanına sıkıştırmıştı ama gözleri bana kayınca kendini onun kaburgalarıyla birleştirmeye çalıştı.

Hiç istifimi bozmadan ona gülümsedim ve kadehimi doldurmak için doğruca bara doğru yürüdüm. Sonra biraz peynir ve kraker buldum, bunları bir kâğıt peçetenin içine katladım ve ganimetlerimi rahat çalışma odama geri taşıdım.

Her ne kadar bu görkemli apartman dairesini anlatmak istesem de, görgülü olduğum için bundan kaçınıyorum. Bazıları kraker yemenin

Davet edilmediğim bir odada bir yabancıнын kanepesinde oturmak başlı başına bir kabalıktı ve ben de bu noktayı tartışmazdım.

Ama etrafta bana buraya giremeyeceğimi söyleyecek kimse yoktu, bu yüzden topuklularımı tekmeledim, minderlere uzandım ve rahatlardım.

İkinci Bölüm

Luca

BAŞIM ZONKLUYORDU. Kalbimin her atışıyla birlikte kafatasım, gri maddem, her şey genişledi ve daraldı.

Uzun bir gün olmuştu. Sayarsam, uzun bir iki hafta. Ve görünürde bir sonu yoktu. Bunu kabullenmiştim ama kafatasımdaki sivri uçların nedeni bugünkü toplantılar dizisiydi.

Başım daha az ağrısaydı, daireme çıkmak için asansöre binmeye zahmet etmezdim. Yine de bu durumda bisiklete binmek akıllıca değildi. Bu, yakın geçmişte tedbiri elden bırakıp yine de gezintiye çıkacağım bir zaman olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bugün danışmanların da bana telkin ettiği gibi, umursamazlık çağım sona ermişti.

Asansörden indim ve beni ışıkların, müziğin ve insanların karşıladığı giriş kapısını açtım. Yorgun zihnimin girintilerinde bir yerde, İtalya'dan açıklanmayan bir süre için burada bulunan kuzenim Vin'in *birkaç kişiyi* davet *edip* edemeyeceğini sorduğunu hatırladım.

Bu birkaç kişiden daha fazlasıydı. En az elli yabancı oturma odamın etrafında dolanıyordu.

Şaşırmamam gerekirdi. Tipik Vin'di. Dünyanın her köşesinde arkadaşları, tanıdıkları ve iş ortakları vardı. Denver'ı en son ziyaret ettiğinde ve benimle kaldığında, bunun iki katı büyüklüğünde bir parti vermişti.

Muhtemelen bunu itidal göstermek olarak değerlendirmiştir.

Beynim sıvılaştırılıyormuş gibi hissetmeseydim, kendime bir içki doldurur ve katılırdım. Hal böyleyken, havadan sudan konuşmaya hiç hevesim yoktu. Tüm konuşmalarım bitmişti.

Ben orada durmuş evimi incelerken Vincent kalabalığın arasından geçerek bana doğru geldi. Kendisini ona bağlamış olan minyon bir esmer geldi.

onunla birlikte.

"Luc, buradasın," diye gürledi Vin. Öne doğru eğildi, yüzümü avuçladı ve iki yanağımı da öptü. "İçeri gel, içecek bir şeyler al. Mutfakta yemek var."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Buranın benim evim olduğunun farkındasın, değil mi?"

Başını arkaya atarak güldü. "Tabii ki, tabii ki. Kara'yla tanıştın mı?" Küçük kadını bana doğru itti. "Kara, bu benim kuzenim Luc."

İri kahverengi gözlerini üzerimde gezdirirken kadının yanakları kızardı. Bakışlarında ilgi vardı, bu da çekici olmasına rağmen beni hemen soğuttu. Sadakatsiz kadınlar en büyük itici güçlerimden biriydi ve burada Vin'le birlikte olduğunu düşünürsek, bana onun için bir seçenekmişim gibi bakmaması gerekirdi.

Tanışma faslını kısa tuttum ve ikisinden de ayrıldım. Açlık midemi kemiriyordu, bu yüzden bunu mutfağıma girmek için bir bahane olarak kullandım. Tezgâhların üzerinde yemeklerin olduğu belliydi. Her yüzey bir çeşit yemekle kaplıydı.

"Tanrım, Vin," diye mırıldandım buzdolabından iki şişe bira ve tezgahtan bir kutu jambonlu pizza alırken.

Yiyecek ve içeceklerimi dairemin en çok vakit geçirdiğim bölümüne götürdüm. Son zamanlarda yatak odamdan bile daha fazla, gerçi bu tamamen tasarımımdı değildi. Birdenbire günde on iki saat çalışmak beni beklediğimden daha fazla yormuştu. Sık sık sabahları kendimi çalışma odasındaki kanepemde, bir gece önce sızmış olarak buluyordum.

Koridorunda duran yabancıların yanından geçerek kendimi çalışma odasına kapattım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Banyoda bir ışık yanıyordu. Açık bıraktığımı hatırlamıyordum ama bunu kendime yakıştıramazdım.

Diğer ışıkları yakma zahmetine girmeden, biralarımı ve pizzamı koltuğun önündeki sedirin üstündeki tepsiye koydum, ayakkabılarımı çıkardım ve kravatımı boynumdan çektim. Onu da bir kenara attıktan sonra gömleğimin düğmelerini yarıya kadar açtım ve manşetlerini kıvırdım.

Ancak o zaman oturdum ve uzun bir nefes verdim.

Ortadaki pencereden gelen bir ışık parıltısı beni soluklandığım andan çıkardı. O pencere, sürekli bozulan otomatik panjurları ve yüksek bir kulenin tepesindeki göz kamaştırıcı bir spot ışığına doğrudan bakan görüş hattıyla varlığımın baş belasıydı.

İki gece önce, bir tamirci çağırmaya vaktim ya da isteğim olmadığı için pencere çerçevesine bir ataç çivileyerek sorunu çözmüştüm. Şimdi neden çalışmıyordu?

Kanepenin diğer ucundaki yumruyu fark ettiğimde düşüp düşmediğine bakmak için ayağa kalkmaya başladım. Lanet olası battaniyemle örtülmüş bir yumru.

"Kimsin sen?" Havladım.

Topak kıpırdandı ve içinden inlemeye benzer yumuşak bir ses geldi. Battaniyenin altındaki kişi doğruldu ve banyodan sızan ışık onları aydınlattı.

Onu.

Karanlıkta beni buldu ve hafifçe sıçradı. "Merhaba. Sanırım uyuyakalmışım." Sonra onu fark etmeden önce yerleşmeye başladığım köşeyi işaret etti. "Uyarayım, bu kanepa enerjinizi çerez gibi yer. Oturduğumda yorgun bile değildim, sonra bir baktım ışık gibi sönmüşüm."

Kanepa bana ait olduğu için bunu biliyordum elbette. Ama kendimi bu kadına bakarken buldum, evimdeki varlığını anlamaya çalışıyordum. Benim kişisel alanımda.

"Adın ne senin?"

Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve kadehin etrafından bana cevap verdi. "Sasha." Uzun bir yudum aldıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Seninki ne?"

İlginç. Kim olduğumu bilmiyordu. Ya öyle ya da naz yapıyordu. Genelde Denver'daki sosyal çevremdeki kadınlar beni yüzümden değilse bile ismimden tanırdı. Dürüst olmak gerekirse, ismim bu şehrin çok dışında da tanınırdı.

"Luc," diye cevap verdim, bu bir yalan değildi ama tam bir gerçek de değildi. Eğer gerçekten kim olduğumun farkında değilse, bu şekilde kalmasını istedim. Bu benim için daha kolaydı.

Pizza kutusuna doğru başını salladı. "Ben biraz kraker çaldım ama senin yağmandan etkilendim. Bu bütün bir pizza mı?"

"Öyle."

"Peki"- öne doğru kaydı, gözleri benden kutuya doğru kaydı-"paylaşacak mısınız? Bazılarımız açlıktan ölüyor."

"Hepsini kendim yemeyi planlıyordum."

Bana ve pizzaya yaklaştı. "Bu hiç hoş değil Luc. Eğer saklandığım yeri seninle paylaşacaksam, senin de yemeğini paylaşman adil olur. Sadece iki ya da üç dilim yiyeceğime söz veriyorum."

Bir kolumu uzatarak yanımdaki masa lambasını yaktım, sonra davetsiz misafirime döndüm. Tam ışıktaki, şüphelendiğimden daha da muhteşemdi. Ben de güzel olduğundan şüphelenmiştim. Bir kadın, dünyada onun için kenara çekilen daha küçük varlıkların açtığı yolda ilerlemeye alışkın değilse, sahip olduğu türden kolay bir özgüvene sahip olamazdı.

"Tamam. Limitiniz iki parça."

Dolgun, pembe dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve yüzü için neredeyse fazla büyük olan ama ona yakışan bir sıra düz inci beyazı dişi ortaya çıktı

kusursuz bir şekilde. Kutuyu açmak için öne doğru eğildi ve bakışlarım korseli siyah elbisesinin üstünden görünen ince göğüs dekoltesine kaydı.

Tekrar doğruldu ve muzaffer bir edayla bir dilim tuttu. "Soğuk, en sevdiğim."

"Gerçekten mi?" Kendiminkinden bir parça kaparken kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Bu şekilde daha hızlı yiyebiliyorum." Göstermek için ağzına büyük bir lokma tıktırdı. Seksi bir hareket değildi ama yine de sikime bir şeyler yaptı.

Ama demek istediğim buydu. Ona benzeyen bir kadın *her şeyi* yapabilirdi ve benim gibi aptallar bunun sevimli ya da tuhaf olduğunu düşünürdü. Bana bakın, Sasha'nın ilgimi çekmesinden başka bir sebep yokken pizzamı ve sığınağımı paylaşıyorum. Ve ilgimi çekiyordu çünkü hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri olabilirdi.

Birkaç dakika sessizlik içinde yedik. İkinci ve üçüncü dilimlere geçtiğinde itiraz etmedim. Turtanın tamamını yiyebilirdim, ama bir dilimi daha ısırırken ve sanki lezzet o kadar inanılmazmış gibi bir mil uzunluğundaki bacaklarını çaprazlayıp açarken onun nefes nefese küçük inlemelerini dinleyebileceğim anlamına geldiğinde paylaşmak zor değildi.

"Dışarıda bir parti varken neden burada saklandığınızı hiç söylemediniz."

Ağzını buruşuk bir kâğıt peçeteyle sildi ve düz karnını sıvazladı. "Sadece arkadaşım istediği için geldim."

"Arkadaşlarının senden istediği her şeyi yapar mısın?"

"Bende bir şey var-" Ağzı buruştu ve ayrıntı vermedi. "Şey mi?"

Açıkla."

"Benden bir şey yapmam istendiğinde, bundan en ufak bir çıkarım olacağını düşünüyorsam evet derim."

Zaman geçtikçe daha da ilgi çekici olmaya başladı. "Arkadaşın senden onunla bir partiye gelmeni istedi ve sen de bundan bir çıkar elde edeceğini düşündüğün için evet mi dedin?"

Başını salladı.

"Bu gece burada olmanın sana ne kazandıracağını düşünüyorsun?"

"Buna henüz karar vermedik." Bacak bacak üstüne attı ve tekrar bağdaş kurdu. "Zaten Kara için arkadaş doğru kelime değil. Geçen yıl birlikte geçici olarak çalıştık ve hâlâ arada bir takılıyoruz."

"Kara? Küçük, kırmızı elbise?"

"Mmhmm. Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Oh." Hafifçe ofladı. "Şey-" "Yaptığın iş bu mu? Geçici işçi misin?"

İşlerinin doğası gereği, geçici çalışanlarımı tanıma fırsatım hiç olmadı, ancak onları zaman zaman işe aldığımızdan emindim. Sasha'ya benzemediklerinden de emindim.

Elini sağa sola salladı. "Annemin hoşnutsuzluğuna rağmen bir kariyere yerleşmeye hazır değilim. Denedim ama bana uymadı. Çabuk sıkılıyorum."

Bunu içgüdüsel bir düzeyde ilişkilendirdim. "Doğru kariyeri bulamamışsın gibi geliyor."

Dolgun ağzı ılık, küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Geçici şeyleri severim. Hayatı daha heyecanlı kılıyor. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Bana eliyle işaret etti ve botlarım yere yığıldı. "Görünüşüne bakılırsa -Bileğinizdeki Rolex ve tekmelediğiniz Tom Ford botlarınızla paranız var, hem de epeyce. Tahminimce bir vakıf fonu bebeği, yabancı bir prens, kodaman bir CEO ya da bir mafya babası."

Tahminleriyle eğlenerek bir kaşımı kaldırdım, özellikle de hedefine bu kadar yaklaşmışken. "Hangisi olmamı istiyorsun?"

Mırıldandı ve işaret parmağıyla yanağına dokundu. "CEO'lar ve güven fonu bebekleri bir düzine. Yabancı bir prens olmak için doğru aksana sahip değilsin." Gözleri üzerimde gezindi. "Tamamen siyah giysiler sana bir tür kötü adam havası veriyor, o yüzden ben Mafya babası diyeceğim. Haksız mıyım?"

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim ve ona sert bir bakış fırlattım. "Eğer sana söylersem... gerisini biliyorsun."

"Evet, evet. Ölüm, yıkım, bu tür şeyler." Dudakları seksi ve eğlenceli bir sırıtışla kıvrıldı. "Kara'ya geri dönebilir miyiz? Onu tanımıyor musun?"

"Bilmiyorum. Buraya çekilmeden önce onun tarafından gözümün becerilmesi zevkini yaşadım."

Kahkahalar berrak, mavi bir gökyüzünde kabarcıklar gibi süzülüyordu. "Bu ona benziyor, gerçi başka bir adam için gelmişti, bu yüzden onunla çok ilgileniyor gibi görüldüğü için sana asılmasına şaşırdım."

"Vin?"

"Evet, adı bu. Vincent. Temizlenirken onları yalnız bırakmak için elbiseme şarap döktüm. Şimdi burada saklanıyorum çünkü banyodan çıktığımda Kara beni öldürecekmiş gibi görünüyordu."

Çenemdeki kırısklıkları ovuşturdum. "Sen... iyi bir arkadaşın bile olmayan birinin hatırı için bilerek üzerine şarap mı döktün?"

Zarif bir omzunu kaldırdı. İnce teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu görmek için ağzımı oraya bastırmak istedim. "Benim için çok önemli değil. Elbise kuru-

temizlenebilir."

"Neden gitmiyorsun?"

"Kalacağıma söz
verdim." "Bu kadar basit
mi?"

"Şey, o ve burada uyuyakalmışım. Eğer sahibini tanıyorsanız, ona söylemeyin." Battaniyeyi aldı ve salladı. "Bunu pencereden aşağı doğru çektim. Sanırım panjurlar kırık, bu yüzden kendimi kötü hissediyorum ama aynı zamanda daha fazla battaniyeye yatırım yapmalı. Kimin sadece bir battaniyesi olur ki? Belki de servetini sanat eserlerine ve beton plakalara harcamıştır ve alabileceği tek şey bu cılız battaniyedir. Bu durumda, köşeyi biraz yırttığım için kendimi iki kat suçlu hissediyorum."

Gülmek zorunda kaldım ve işte o zaman başımdaki ağrının tamamen yok olduğunu fark ettim. Bira ve pizzanın hakkını verebilirdim ama bunun bir kısmının, ağzını her açtığında beni şaşırtmaya devam eden bu güzel sarışınla ilgili olup olmadığını gerçekten merak ediyordum.

"Bunu bir kenara not edeceğim," diye espri yaptım.

Uzun saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırırken dondu kaldı ve yumuşak kahverengi gözleri yuvarlandı. "Oh kahretsin. Burası senin evin mi? Polisler beni tutuklamaya gelene kadar beni burada tutmak için şaka mı yapıyorsun?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Elleri kucağına düştü ve parmaklarını düğümler halinde büktü. "Hangi kısmı? Sahibi olduğunuzu mu yoksa polisleri aradığınızı mı?"

"İkisi de. İkisi de. Polisin sizi araması konusunda tecrübeli görünüyorsunuz. Bir suçluyla yalnız kaldığım için endişelenmeli miyim?"

"Sadece bir kez tutuklandım ve suçlamalar düşürüldü. Şiddet içermeyen bir suçtu, yani güvendesin." Gözleri kısıldı ve gerçekten endişeli görünüyordu. "Sorularıma hiç cevap vermedin."

Battaniyeyi kucağından aldım ve lime lime olmuş köşesini inceledim. Sonra da onun acısına son verdim. "Evet, burası benim evim ve hayır, polis çağırmadım. Pizzam ve krakerlerim dışında bir şey çalmadığın sürece arayacağımı sanmıyorum."

Dudaklarını yaladı, sonra birbirine sürttü. Flört etmediğinden oldukça emin olmama rağmen sikim tüm bunları fark etti. "Ama herhangi bir söz vermiyorsun?"

Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim ve kafamın arkasında bana kendime çeki düzen vermem gerektiğini söyleyen seslerin kısılmasına izin verdim.

"İş belaya gelince, söz vermem."

Üçüncü Bölüm

Saoirse

LUKE benimle flört ediyordu ve ben de bunu kesinlikle kabul ediyordum.

Kim istemezdi ki?

Muhteşemdi.

Otururken bile uzun boylu olduğunu söyleyebilirdim, büyük ihtimalle benden de uzundu. Uzuvarları uzun ve zayıftı; kısmen düğmeleri açık gömleğinden görünen teni altın rengindeydi ve göğsünün ortasında siyah kıllar vardı.

Koyu renk gözleri kapalıydı ve şehvetli bir parıltı yayıyordu. Büyükannem bir keresinde en sevdiği aktörün *yatak odası gözleri* olduğundan bahsetmişti ve ben bu terimi ilk kez gerçekten anladım.

Bu gözler, koyu renk saçlarıyla kaplı keskin, kare çenesi ve kendi aklı varmış gibi görünen, kazıdıktan sonra sürekli alnına dökülen gür siyah saçlarıyla birleştiğinde Luke'u *yıkıcı* bir hale getiriyordu.

İçimden küçük bir köpek yavrusu gibi nefes nefese kalmıştım.

Gerçekten de dışarıya karşı soğukkanlı davranmayı umuyordum.

"Başım zaten belada olduğuna göre, şansımı zorlayıp bir tur isteyebilir miyim? Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştım."

O kadar uzun süre bana baktı ki kendimi reddedilmeye hazırladım. Tam isteğimi geri almak üzereyken Luke koltuktan kalktı ve ayağa kalktı. Sonra bana elini uzattı. Elimi onunkinin içine soktum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Biraz fazla sert çekiştirdi ve ben de ona yaslandım. "Merhaba." Ellerim göğsüne gitti ve onunkiler de kalçalarımın indi.

Ona bakmak zorunda kaldım. Çok değil, belki iki ya da üç santim, ama benden daha uzun olduğunu takdir ettim.

"Bir kadının göz hizamda olmasına alışık değilim," dedi alçak sesle, bakışları yüzümde gezinirken.

İkimiz de geri çekilmek için acele ediyor gibi görünmüyorduk. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Güzel kokuyordu. Baharat ve temiz hava gibi. Burnumu boğazına sokup kokusunun orada, tam nabzının üzerinde daha yoğun olup olmadığını görmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Eminim öyledir.

"Daha önce aklımda olmayan pek çok soru var."

Dilim üst dudağımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Onlara sor."

Ellerinden biri kalçalarımın kaburgalarımın, oradan da kolumun ve omzumun üzerinden boynuma doğru ilerledi. Vücudumda yukarı doğru ilerlerken sanki bir itiraz bekliyormuş gibi beni izledi ama bu adamın kollarında olmakta hiçbir sakınca görmüyordum.

Başparmağı çenemin alt tarafını okşayarak başımı hafifçe geriye yatırdı.

"Bazı şeylerin cevabı ancak onları deneyimleyerek verilebilir." Onun Acı verecek kadar yavaş bir tempoyla bana yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sabırsızlık beni çıplak ayak parmaklarımın üzerinde hafifçe yükselmeye ve ağzımı Luke'unkine bastırmaya teşvik etti. Derin ve gürültülü bir şekilde homurdandı, sonra beni vücudunun daha derinlerine çekti, parmakları saçlarımın arkasına dolandı ve kalçamı daha da sıkıca kavradı.

Beni neredeyse sert bir şekilde tutmasına rağmen dudakları yumuşak ve arayış içindeydi. Daha önce barlarda yabancılarla sarhoş öpücükleri paylaşmıştım ama bu öyle bir şey değildi. Hem de hiç. Yavaş ve titizdi, dudaklarımı ayırmaya ikna etmeden önce her santimini tadıyor ve dilini dudaklarıma doğru kaydırıyordu.

Ayak parmaklarım altımdaki pelüş halının üzerinde kıvrıldı ve tüm bedenim Luke'unkinin içinde eridi. Kalçamdaki tutuşu gevşedi ve avucunu alt tarafıma doğru kaydırdı.

kıcımın üst kısmıyla alay ediyordu. Parmaklarım saçlarının arkasına kayarak yüzünü kendime yaklaştırdı.

Tadı çok lezzetliydi; bira, nane ve kesinlikle ona özel bir şey gibi. Dilini ve dişlerinin arkasını yaladım ve iznim olmadan içimden bir inilti çıktı.

Dudaklarıma gülümsedi ve tamamen çekilmeden önce hafif öpücükler kondurmak için geri çekildi.

"Hadi, güzel kız. Sana etrafı göstereyim."

Luke beni odadan odaya götürdü ama hiçbirinin içeriğini fark etmedim bile. Kalçamın arkasını ovuşturan başparmağı doğrudan klitorisime gidiyordu ve sarmal merdivenlerden yatak odasına çıktığımızda bu adamı istediğime ve ona sahip olmak için beklemek istemediğime karar verdim.

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve benim ondan önce girmeme izin verdi, ama beni asla bırakmadı. Eli kalıcı olarak kalçama yapışmış gibiydi ve bununla ilgili bir sorunum yoktu. Orası hoşuma gidiyordu.

Ben odasını incelemeye çalışırken o arkamda duruyordu. Bir yatak, masalar, sanat eserleri, ışıklar; kayıtlı olan tek şey bunlardı. Odaklanmamın çoğunu, dudaklarını çıplak omuzlarım boyunca sürüklerken kalın ereksiyonunu kıcıma bastıran adam çalmıştı.

"Neredeyse benim kadar uzun bir kadın için söylenecek bir şey var," diye mırıldandı tenime karşı.

Omurgamı dikleştirdim ve elimi ensesine koydum. "İşler yoluna girdiğinde gerçekten çok uygun oluyor."

"Hmmm." Omzumla boynum arasındaki yeri emdi. "Ben tamamen rahatlıkla ilgiliyim."

Onunla yüzleşmek için döndüm, kollarımı omuzlarına doladım. Parmakları saçlarımın arasına daldı, başımı istediği şekilde eğdi, sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. İlk başta hafifçe girdi, dudaklarımdan neredeyse nazik yudumlar aldı. Çıldırııcıydı ama aynı zamanda bağımlılık yapıyordu.

"Bu konuda iyisin," dedim ona.

"Dudaklarının tadı şeker gibi." Dudaklarına bakabilecek kadar uzaklaştı. Bakışlarının ardında kabaran sıcaklık o kadar büyüktü ki neredeyse beni geriye savuracaktı.

Bunu kastettiğini biliyordum ve sadece ifadesinden de değil. Bir sonraki anda, dudaklarımın tadını çalmaya çalışarak onları emiyor ve ısıırıyordu. Ve öpüşerek boşalmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Luke'un neden olduğu ağrıya yardımcı olmak için kalçalarını birbirine bastırmak zorunda kaldım ama bu pek işe yaramadı.

Ağzımı yalayıp yutarken, parmakları elbisemin askılarıyla oynadı ve onları omuzlarımdan aşağı kaydırıldı. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde ve göğüs dekoltemin hafif kabarıklığında gezindikten sonra fermuarı bulacağını bildiğim yere doğru ilerledi.

Sormadı. Bir an elbisemin içinde güvendedim, bir an sonra ise elbisem açılmış ve vücudumdan aşağı kayırıyordu. Luke elbisenin yere kadar düşmesi için aramızda yeterince boşluk bıraktı.

Ağzımı bırakıp parmaklarını külotumun içine soktu ve beni yatağa doğru çekti. Oturdu ve beni açtığı bacaklarının arasında durdurdu. Dudaklarını ayırdı, dantelli siyah külot, siyah push-up sütyen ve kesinlikle başka hiçbir şey giymeden vücudumu uzun uzun inceledi.

"*Sikeyim*. Bu vücuda yapmak istediğim şeyler." Açık ağzı göbek deliğime indi, karnım boyunca ıslak öpücüklerden oluşan bir iz bırakırken

bacaklarımın arasına sıkıştırdı. "Amını yemem lazım."

Başımı salladım, ağzını benden uzak tutmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım. "Önce gömleğini çıkar. Ben de seni göreyim."

Beni bıraktı ve yatağın üzerinde ellerinin üzerine yaslandı. "Sen yap."

Alçak sesle verdiği emir karnıma çarptı ve dizlerimin üzerine çökerek parmak uçlarımı açıkta kalan göğsünden en üstteki düğmeye doğru kaydardım. İşin yarısını zaten yapmıştı, bu yüzden hepsini açıp gömleğini iterek açmak hiç zaman almadı.

Gergin ve kaslı gövdesi ağzımı sulandırdı. Dilimle karnını ikiye bölen ve pantolonunun içine doğru uzanan siyah kıl çizgisini takip etmek istiyordum. Ama Luke'un başka fikirleri vardı.

Beni yakaladı ve yatağa fırlattı. Gömleğinin geri kalanını çıkarmak için üzerimde durarak aç gözlerini açıkta kalan bedenimde gezdirdi.

"Sütyenini çıkar. Çıkar şu lanet sütyeni, güzel kız."

Omurgam onun emriyle eğildi. Sütyenimi açmak için altıma uzandım ve yana attım. Göğüslerim ortaya çıktığında bir an için endişelendim. Küçük memelerim en büyük güvensizliğimdi. Ama Luke'un bakışları daha da koyulaştı ve açlıktan ölmeye başladı. Vücudumu içerken ısı tenimi kavurdu.

Üzerime düştü, dudakları meme uçlarımdan birinin etrafına yapıştı, ağzına doğru eğilmeme ve inlememe yetecek kadar sert emdi. Parmaklarım saçlarının kenarlarına dolandı ve bacaklarım sıkışıp kıvrıldı.

Bu ben değildim. Üniversitedeyken yabancılarla öpüşmek, tanımadığım erkeklerle birlikte olmak kadar cüretkârdı. Ama bu adamda beni ilk dakikadan itibaren ateşleyen bir şey vardı. Bu özel deneyime hayır dersem sonsuza dek pişman olacağımı biliyordum.

"Luke...oh lütfen." Ne istediğimden emin değildim. Sadece *daha fazlasını*. Ağzımın içine boşalırken verdiği tüm sözleri.

Başını göğüslerimden kaldırdı ve birini geniş avucunun içine aldı. "Bunların daha fazla ilgiye ihtiyacı var. Meme uçların da dudakların kadar tatlı." Gözlerini karnıma dikti. "Bahse girerim bacaklarının arası daha da tatlıdır, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bana anlatmak zorundasın."

Gülümsememe sert bir öpücük kondurdu ve gövdemden aşağı doğru inerek meme uçlarımı yaladı, ardından göbek deliğimin altındaki deriyi emdi. Külotum bir kırbaç darbesi gibi hızlı ve pürüzsüz bir şekilde çıkarıldı. Luke hiç vakit kaybetmeden beni iyice araladı ve beni doyasıya seyretti.

"Tanrım. *Hay sikeyim*. Amın bile güzel."

Avuçlarını uyluklarımın arkasına koyarak dizlerimi göğsüme doğru itti ve beni yutmak için aşağı indi.

Ve yaptığı da buydu.

Alay etmek yoktu. Beni bir uçtan bir uca uzun uzun yaladı, tadım diline değdiğinde inledi, sonra iki kalın parmağıyla beni mızrakladı ve klitorisime yapıştı.

Boynum büküldü, gözlerim tavana doğru açıldı. Bu kısım benim için nadiren işe yarardı ve işe yaradığında da uzun, çok uzun zaman alırdı. Ama Luke daha bana dokunmadan alevleri başlatmıştı. Parmakları içimde kıvrılıp daha önce efsane olduğuna inandığım bir noktayı bulduğunda ve yetenekli dudaklarının arasında klitorisimi emdiğinde, titreyen, inleyen, ahlaksız küçük bir bağımlıya dönüştüm.

Beni bir dakikadan kısa sürede kandırdı.

Beni yalayıp memnun ederken çıkardığı memnun homurtular beni daha da yaklaştırdı. Çünkü bundan zevk alıyordu. Bunu sadece benim için yapmıyordu. Bu adam açıkça yaptığı işten zevk alıyordu.

Onun durmasını hiç istemedim.

Ama kendimi tutmaya bile çalışmadım. Doruk noktam hayal edilemeyecek bir güçle içime girdi ve beni baş döndürücü bir döngüye soktu. İçimdeki derin, derin bir düğüm serbest kaldı ve ısı nehirleri içimden fişkırdı. Ve benden dışarı.

Bekleyen dudaklarına ve diline sürtünürken saçlarını sıkıca kavradım ve duvarlarda yankılanması gereken bir sesle adını söyledim. Kulaklarım çınılıyordu ve ağızımdan çıkanların kontrolünü kaybetmişim. Alt kattaki partideki herkes beni duyduysa, umarım benim adıma mutlu olmuşlardır çünkü az önce hayatımın en iyi orgazmını yaşamıştım.

Nefes nefese kalıp artçı sarsıntılardan titrerken göz kapaklarım kapandı. Luke uyluk içlerimi ve belimin kıvrımlarını okşarken bacaklarımın yana düşmesine izin verdi.

"Bana bak, güzel kız."

Yumuşaktı ama göz kapaklarımın itaat ettiği bir emirdi. Luke kalçalarımın arasında diz çökmüştü, pantolonu açtı, sikinin ucu siyah iç çamaşırının kemerinden dışarı çıkıyordu.

Dudaklarımı yaladım.

Kıkırdadı. "Gözler buraya."

Bakışlarımız buluştu. Mümkünse, şimdi onunkinin arkasında daha da fazla sıcaklık vardı. "Çarşaflarını mı dağıttım?" diye sordum.

Başını eğdi ve işaret parmağını ağızda ve çenesinde gezdirdikten sonra ağzına sokup emdi. Ondan gelen gürleyen inilti kalçalarımın yataktan kalkmasına neden oldu.

Avucunu karnıma koydu ve beni düz bir şekilde bastırdı. "Çarşaflarımı iyileştirmişsin. Senin amından yapılmış sıcak bir şeker havuzu eksikti."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim.

"Bu son olmayacak." Bir parmağını içime soktu ve döndürdü. "Şimdi seni becereceğim, güzelim."

Başımı salladım. "Lütfen."

Komodinden prezervatif almak için yataktan kalkmak zorunda kaldı. Uzuvarının duygulu hareketlerini, karnının dalgalanışını ve iç çamaşırından neredeyse yırtılarak çıkan o damlayan mor kafayı izlerken, hiç kimseyi daha fazla istememiştim.

Bu çılgıncaydı. Benim için değil. Erkeklere karşı asla kendimi kaybetmem. Ama Luke kendi ligindeydi.

Tam prezervatifi yanımdaki çarşafın üzerine atarken, biri yatak odasının kapısına vurdu.

"Luke! Uzun boylu sarışın seninle mi?" Kalın İtalyan aksanı Vincent'i tanımayı kolaylaştırdı.

"Siktir git," diye bağırdı Luke, parmakları iki yanında kenetlenmişti.

Sonra Vincent İtalyanca bir şeyler bağırdı. Luke da aynı hızla İtalyanca cevap verdi, boğazı ve yüzü kızarmıştı.

Vincent kilitli kapıdan beni göremese de, birden kendimi açıkta ve tuhaf hissederek doğruldum.

Luke dönüp bana baktı, elleri kalçasındaydı. "Kı mı l d a m a .
Ondan kurtulacağım." Sonra İtalyanca bağırırmaya devam etti.

Normalde bu adamın İtalyanca konuşması benim için yeterli olurdu ama bu durumun normal bir tarafı yoktu.

Utancım giderek artıyordu. En azından s o y a d l a r ı m ı z ı
değiştirmeliydik ve kesinlikle onun cinsel sağlığını sorgulamalıydım.

Kara'nın kapının hemen dışından gelen sesi bu akşamın tabutuna çakılan çivi ydi.

"Sersh, gidebilir miyiz? Ben hazırım ve tek başıma bir Uber'e binmek konusunda kendimi güvende hissetmiyorum," diye sızlandı.

Luke dönüp yüzüme baktığında elbisemi yarısına kadar giymiştim bile.

"Evet, bana bir dakika ver," diye seslendim. "Seninle aşağıda buluşuruz."

Külotumu ve sütyenimi kaptığım gibi odasının etrafında dolanırken bana baktı.

"Daha işimiz bitmemişti," diye homurdandı.

İç çamaşırımı karnıma doğru tutarak olduğum yerde durdum. "Biliyorum ve seni bu durumda bıraktığım için gerçekten üzgünüm... ama muhtemelen en iyisi bu. Birbirimizi tanımıyoruz bile."

Ofladı. "En iyi kısmı buydu." Bakışları üzerimde kaldı ve ben onun incitici itirafına tepki vermemeye çalıştım. Neden acıttığını bile tam olarak kestiremiyordum ama acıtmıştı.

Bunu cilveli bir omuz silkme ve küçük bir sırtısla örtbas ettim. "*En* azından birimiz *en iyi kısmı* tecrübe etti."

Karanlık bir ifadeyle bana doğru yürüdü ve beni kapıya doğru döndürdüğünde kalbim boğazıma fırladı.

Sıcak nefesi kulağıma değmeden önce çakıllı kelimeleri kulağıma değdi. "Çarşaflar için sana fatura keseceğim." Sonra fermuarımı yavaşça yukarı çekti ve elbisemi yanlarımdan düzeltti. "Senden daha tatlısını hiç tatmadım, güzel kız."

Sonra yatak odasının kapısını açtı ve beni neşeli yoluma gönderdi.

Dördüncü Bölüm

Luca

BİR KEZ OLSUN, SPOR SALONUNA VAKTİNDE GELDİM.

Elliot ve Weston'dan sadece yarım saat sonra, ki bu benim için tam vaktindeydi. Geç yattığım gecelerde sabahları zorlanırdım. Ama dün gece Vincent'ın misafirlerini dairemde temizledikten ve çarşaflarımı en iyi şekilde mahveden uzun bacaklı, ilginç sarışının bıraktığı azgın ereksiyonla ilgilendikten sonra, lanet bir bebek gibi uyudum.

Ancak bu sabah erkenden uyandığımda, dudaklarımda hâlâ onun tatlı tadı vardı.

Stanford günlerimizden beri arkadaşım olan Elliot Levy, biceps curl yaparken aynadaki yansımasından etkilenmemiş bir kaş kaldırdı. Benim erken tanımım Elliot'inkinden bir mil kadar farklıydı. Daha önce hiçbir yere belirlenen saatten bir milisaniyeden fazla geç gelmemişti.

Üçlümüzün üçüncü üyesi olan Weston'ın yanındaki açık koşu bandına tırmandım. Elliot'la çocukluktan beri arkadaş oldukları için benim üçüncü üye olduğumu söyleyebilirdi ama ben kendimi ikisinin ortasına sıkıştırmıştım, yani üç numara olmamın imkânı yoktu.

Weston hızlı adımlarla ilerlemeye devam ederken bana baktı. "Bir kez olsun dinlenmiş görünüyorsun."

"Uyuyorum. Saat on birde
uyuyakalmıştım." "Kendi
yatağında mı?"

"Evet." Kontrol panelindeki bazı düğmelere bastım ve koşu bandı çalışmaya başladı. "Hem de tek başıma."

Temiz çarşaflarda, ki bundan bahsetmedim. Yine de içimden bir ses o güzel kızın pisliğinde yatmak istiyordu. Eğer yapsaydım, benim için hiç uyku olmazdı ve aletim bir gece boyunca okşamaktan yara bere içinde kalırdı.

Bir düğmeye dokunarak hızını benimkine uydurmak için yavaşlattı.

"Yatağa yalnız mı girdin?"

"Bana inanmıyormuş gibi konuşuyorsun West."

"Mesele o değil." Terli alnını gömleğinin yakasıyla sildi. "Yalnız uyumakla övünen biri değilsin. Bu da bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu düşündürüyor."

Beni yakalamıştı. Dün gece Sasha'yla yaşadıklarım hakkında konuşmam gerekiyordu ama belki de ilk kez, en ince ayrıntıları bile paylaşmak istemiyordum. Weston bunun için minnettar olurdu. Beni her zaman şakaya alırdı ama sevgilimin meme büyüklüğünü ya da eski bir jimnastikçiyle yatmanın zevklerini duymak için sabırsızlanmıyordu. West bu konuda sessizdi ama yıllar boyunca kadınlardan payına düşeni almıştı. Söyleyeceğim her şeyin eski haber olduğuna şüphe yoktu.

Artık Elliot'ın küçük kız kardeşi Elise ile birlikte olduğuna göre, o günler onun için tarih olmuştu. Onu da hayatımda gördüğüm en mutlu adamdı.

"Son bir hurra vardı," dedim ona.

Elliot küçük bir havluyla yüzünü silerek yaklaştı. "Neden en son?" Koşu bantlarının önündeki devre makinesine oturdu.

"Dün yönetim kurulunun tuttuğu danışmanlarla görüşüm." Elliot'ın çenesi düştü. "Ee? Ne dediler?"

"Kötü bir şöhretim var."

Weston kuru bir kahkaha attı. "Bu yetersiz bir ifade. Danışmanların bunu size söylemesi gerekli miydi?"

"Dediğim gibi, yönetim kurulu onları g e t i r d i . İmajımı tepeden tırnağa değerlendirdiler."

Elliot bacak presine ara verdi. "Peki ne sonuca vardılar?"

Başımı salladım ve esprisiz bir kahkaha attım. "Rossi Motors'un yeni CEO'sunun CNBC tarafından 'Playboy CEO'su' olarak adlandırılmasının kötü bir görünüm olduğunu."

Weston sevindi. "Dur tahmin edeyim, bu bilgiyi size ulaştırmak için bir odak grubu oluşturdular ve on sayfalık bir rapor yazdılar."

"Yanlış." Ona pek de hissetmediğim bir sırıtış fırlattım. Hayatımın ele geçirilmiş olması pek de iyi bir mizah anlayışına elverişli değildi. "On beş."

"Peki imajınızı değiştirmeniz için size nasıl tavsiyede bulundular?" Elliot sordu.

İnleyerek parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "İlişkim olmayan kadınlarla etkinliklere ve kulüplere gitmeyi bırakmalıyım."

"Bu da yalnız gideceğin anlamına geliyor," diye ekledi

Weston. "Doğru," diye kabul ettim.

Babamın aile şirketimiz Rossi Motors'un CEO'luğu görevini beklenmedik bir şekilde devraldığımdan beri, yaptığı her şey artık benim sorumluluğumdaydı. Bu da her biri bir diğerinden daha kuru ve sıkıcı olan yemeklerin, konferansların, bağış kampanyalarının benim sorumluluğumda olacağı anlamına geliyordu. Bunların bir kısmını başkan yardımcısı olarak yapmışım ve onları biraz katlanılabilir kılan tek şey açık barlar ve randevum olarak yanımda getirdiğim güzel kadına sikimi batıracağımdan emin olmamdı.

Elliot yine durdu. "Sana biriyle çıkmana izin verilmediğini mi söylediler?"

"Şu anda *çıktığım* şekilde değil. Aslında bana evli CEO'ların hissedarlara yüzde yetmiş beş daha fazla güven verdiği söylendi."

Weston biraz daha yavaşladı. "Yani şimdi evlenmek zorunda mısınız?"

Elliot boğulur gibi bir ses çıkardı. "Biriyle çıkmadan nasıl evlenilir?"

"Bilmiyorum. Hepsi saçmalık ve bunu herkes biliyor. İyi bir günde akşam sekizden önce ofisten çıkmıyorum. Bu pozisyona geldiğimden beri,

tüm yaşam tarzım değişti. Sevişmek için bile zamanım olmadı ve görünürde bir son göremiyorum. Denemeden değiştim."

Ve bu beni sonsuza kadar kızdırdı. Bugünlerde ya yorgun ya da öfkeliydim ve sağ gözümün arkasında yarı kalıcı bir yer edinmiş olan zonklayıcı baş ağrısının da hiçbir faydası olmuyordu.

"Eğer vaktin yoksa, bahsettiğin şu 'son hurrah' neydi?" Weston sordu.

"Daha çok neredeyse bir hurra gibiydi," diye itiraf ettim. "Vin dün gece benim evimde bir parti verdi."

Elliot yüzünü buruşturdu. "Neden haftalarca seninle kalmasına izin veriyorsun anlamıyorum. Bir öğrenci birliğinden daha kötü."

"Komik çünkü beni birden fazla kez ahlaksız bir öğrenci derneği çocuğu olarak etiketlediğini hatırlıyorum," diye karşılık verdim, her ne kadar hem Vin hem de benim hakkımda haklı olsa da.

Elliot'ın umurunda değildi. "Eğer ayakkabı uyarsa." Makineden kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı.

Weston boğazını temizledi. "Sanırım Elliot, ikiniz de parti yaparken Vin'in evinize saygı göstermediğini söylemeye çalışıyor. Son ziyaretinde heykellerinizden birini kırmamış mıydı?"

Hatırlayınca irkildim. "Neredeyse. Devirdi ama düşmeden yakaladım."

Ve ben ona yeni bir göt deliği açtım, ama o kendi kendine üzülmüştü.

"Konudan sapmıyor muyuz?" Elliot sordu.

Weston, "Evet. Neredeyse hurra hakkında bir şeyler duyacaktık," dedi.

"Çalışma odamdaydı." Neredeyse gözlerimin kapanmasına izin verecektim, böylece kanepemde kıvrılmış görüntüsünü geri getirebilecektim. Ama ihtiyacım olan son şey spor salonundaki en iyi arkadaşlarımdan önünde sertleşmekti. "Uzun, uzun bacaklar,

ipeksi sarı saçları ve çok şımarık bir ağzı vardı. Konuştuk, kaynaştık, ben *onu* gezdirdim, o da beni gezdirdi."

Elliot gözlerini devirdi ama bir sonraki makinesine doğru yürümedi. Her ne kadar umursamaz olsa da ilgileniyordu, ben de devam ettim.

"Uzun zamandır yatağımda gördüğüm en tatlı şeydi. Aramızdaki kimya şok edici derecede güçlüydü." Yas tutarak başımı salladım. "Ben inmeden önce yarıda kesildi. Birlikte geldiği arkadaşı gitmek istedi, o da gitti."

Weston'ın kaşları çatıldı. "Ve hepsi bu mu?"

Bir omzumu kaldırdım. "Olan oldu. Koşullar farklı olsaydı, başladığımız işi bitirmek için onun peşine düşerdim ama bu haliyle dün gece oraya gitmemeliydim."

Elliot başıyla onayladı. "Markanı korumalısın Luc. Rastgele kadınları yatağına getirmek akıllıca değil. Şantaj malzemesi elde etmek için oraya yerleştirilmiş olabilir. Bir seks kasetinin sızması için ne kadar ödemen gerektiğini bir düşün."

"Sanmıyorum-"

Elliot bana *lanet olası* bir bakış attı. "Bu kadın hakkında bir şey biliyor musun?"

Seksi, komik, pizzayı seven, yeni şeyler deneyen biriydi ve damak tadı sonsuza dek hafızamda yer etti.

Onun görüşünü kabul ettim. "Kendisini olduğu gibi tanıttığı kişiye güvenmek için yeterli değil."

"Bu senin için büyük bir değişim," diye ekledi Weston. "Buna hazır değildin." "Bunun olacağını biliyordu," diye karşı çıktı Elliot.

Gözümün arkasındaki nabız zonklamaya başlamıştı. "Nihayetinde, *şimdi* değil ve eminim ki bu kadar aniden değil."

Weston omzumu okşadı. "Vic nasıl?"

"Snarly."

Babam Victorio Rossi, birkaç hafta öncesine kadar Rossi Motors'un CEO'suydu. Babası görevi bıraktığından beri, yirmi yıldan fazla bir süredir bu işi yapıyordu. Bir yirmi yıl daha bu unvanı elinde tutabilirdi.

Bununla ilgili bir sorunum olmazdı.

Kalbinin başka planları vardı.

Elliot'ın normalde vurdumduymaz olan ifadesi sempatik bir hal aldı. "Fortune 500'de yer alan bir şirketi yönetirken, ne yiyebileceğine kadar ne yapacağının söylenmesi kolay olmasa gerek. Hiçbirimizin bununla iyi başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır," diye kabul ettim. "Keşke öfkesini annemden çıkarmasa. Annem her zamanki gibi el pençe divan bekliyor ve o da anneme hıyarlık ediyor."

Güneşli bir sabah, babam bir yönetim kurulu toplantısının ortasında kalp krizi geçirdi. Ailemiz hastanede toplanmış, ameliyattan sağ çıkıp çıkmayacağını görmek için saatlerce beklemişti. Uyandığında yapmak istediği ilk şey e-postalarını kontrol etmektir.

Annemin hıçkırıkları onun şalterini indirmişti.

Herkesin şaşkınlığı ve doktorunun memnuniyetiyle neredeyse hemen emekli olmuştu. Bu da benim başkan yardımcılığından -ki bu bana tutkularımın ve Elliot'un deyimiyle hovarda yaşam tarzımın peşinden gitmem için istediğim tüm özgürlüğü sağlayan rahat bir unvandı- ailemin şirketini yönetmeye başladığım anlamına geliyordu.

Ve biz öyle küçük bir işletme değildik. Rossi Motors, Amerika'daki en büyük motosiklet üreticisiydi.

Weston, "Vic'in Angelina'ya karşı bir pislik gibi davranabilmesine şaşırdım," dedi. "Ben de şaşırdım." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Konuşmakla o kadar meşguldüm ki

Daha ter bile dökmemiştim. "Buradan çıktığında pişman olacak.

sis."

Annemle babam iğrençti. Sürekli öpüşüyor ve birlikte gülüyorlardı. Her eğildiğinde annemin poposunu çimdiklerdi ve annem her sabah kravatını düzelterek ve kulağına sırlar fısıldayarak onu gönderirdi.

Kız kardeşim ve ben onların sevgi gösterileri karşısında ağzımız açık kalırdık ama arkadaşlarımızın ebeveynleri boşandıkça ya da daha kötüsü zehirli evliliklerini sürdürdükçe ne kadar şanslı olduğumuzu gördük.

Bu da babamın anneme davranışını katlanılması daha da zor hale getiriyordu. Annem onun hazinesiydi ama babam anneme gardiyanı gibi davranıyordu.

Nabız gözümün arkasına çarptı ve işim bitti. Çalışmayı bıraktım, bunu düşünmeyi bıraktım, konuşmayı bıraktım. Koşullar neyse oydu. Onlara karşı savaşmak hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı.

Kim olduğumu kabul ettim. Luca Rossi, Rossi Motors'un CEO'su, yakında Denver'daki en yalnız penisin sahibi olacak.

Beşinci Bölüm

Saoirse

BUGÜN, uzun bir ilk günler dizisinin İLK günüydü. Her şeyin olabileceği yeni bir ofise girme beklentisinden hiç yorulmadım.

Krem rengi ipek bluzumun V yakasını düzleştirdim ve deri kalem eteğimi düzelttim, yansımamı incelemek için yana döndüm. Ben kıyafetimi düşünürken Elise odama girdi.

"Deri ofis uygun mu?" Ona sordum.

Boğazına fiyonk taktığı şirin bluzlarından biri ve şık bir pantolonla arkamda duruyordu. İş kıyafetlerimizin bu kadar farklı olmasına neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Elise stilini yıllar önce geliştirmişti ve kütüphaneci şıklığını çok iyi yansıtıyordu. Kıvrımlı hatlara sahip olması ve hemen hemen her şeyi seksi göstermesi de buna yardımcı oluyordu.

Sorumu ciddiye alarak çenesine vurdu. "Bu iş ne tür bir şirkette?"

Yüzümü ona döndüm, CU Boulder'daki ilk yılımızda rastgele oda arkadaşı olarak atandığımızdan beri en yakın arkadaşımdı. Birkaç ay önce Chicago'dan Denver'a geri taşınmıştı ve eski günlerdeki gibi bir daireyi paylaşarak bir kez daha güçlerimizi birleştirmiştik.

Erkek arkadaşı Weston'ın çatı katında oturması ve zamanının önemli bir kısmını orada geçirmesi dışında. Ama Elise Elise'di ve kendimi terk edilmiş hissetmemem için günde en az bir öğünü birlikte paylaşmamızı sağladı ki bunu hiç yapmadım.

Ben bir West ve Elise hayranıydım. Birlikte geçirdikleri bir dakikayı bile çok görmüyordum. Elise'e çiçek gönderdiğinde benim için de küçük bir buket göndermesi beni incitmedi çünkü Elise bir keresinde ona çiçekleri ne kadar çok sevdiğimi söylemişti.

"Sana söylemedim mi?" Kulağıma bir küpe geçirdim. "Rossi Motors'un pazarlama departmanındayım. Belki de sonunda

yakalanması zor Luca."

Elleri kalçalarına gitti. "Hayır. Rossi'de çalışacağını söyleseydin hatırlardım sanırım."

İkinci küpeyi diğer lobumdan geçirdim ve ne kadar acı verici olduğunu görünce irkildim. *Kendime not: Küpeleri daha sık takayım ki takmak için kan akıtmak zorunda kalmayayım.*

"Telefonu daha geçen hafta aldım ve son işimi bitirmek üzereydim. Pazarlama asistanlarından birinin bebeği erken doğmuş, bu yüzden hemen başlamamı istediler." Yansıyımama doğru döndüm. "Bana derinin uygun olup olmadığını hiç söylemedin. Motosiklet ürettikleri için evet diye düşünmüştüm ama şimdi bunun biraz fazla burun üstü olmasından endişeleniyorum."

Yanımda durmuş aynaya bakıyordu. "Hem seksi hem de profesyonel görünüyorsun."

Eteğin büyük bir hayranıyım. Bacakların hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Sırıttım. "Ben de senin göğüslerin için aynı şeyi hissediyorum. Birbirimize birkaç santim bağışlayamamamız çok kötü."

Bu konuşmayı pek çok kez yapmıştık ve bu özelliğimizi seviyordum. Hayatım sürekli bir değişim kasırgasıydı ama Elise ile arkadaşlığım neredeyse on yıldır sabit kalmıştı.

"Luca'ya sana göz kulak olması için mesaj atmam gerekecek." Ağzı buruştu. "Yine de muhtemelen onu göremeyeceksin. Yeni görevini devralmakla meşgul."

"CEO ile takılacağımı düşünmemiştim ama belki limuzininden çıkarken onu görebilirim."

Elise güldü. "Luca limuzine binmez." Sonra telefonunu eline aldı. "Yine de ona mesaj atacağım, sadece binada olacağınızı bildirmek için. Eğer vakti olursa belki kendini tanıtır, böylece ikiniz de sonunda bir isimle bir yüz tanıyabilirsiniz."

Luca Rossi, Weston ve Elise'in ağabeyi Elliot ile iyi arkadaşı. Yıldızlar bizim için hiç aynı hizaya gelmemişti ve yollarımız henüz kesişmemişti. En çok da "Ateşli Patron Silahşörleri "nin üçüncü üyesini merak ediyordum. Luca'nın ismini birkaç yıldır duyuyordum ve her zaman herkesi etkileyip etkilemediğini merak etmiştim.

"Elbette. Olacaksa olur. En az bir ay orada olacağım." Eteğimi tekrar düzelttim ve başımı salladım, kararımı vermiştim. "Bu iş görür."

Rossi'deki ilk haftam geçici bir işte istediğim her şey vardı. Bir sürü ilginç iş, dinlenme odasında güzel atıştırmalıklar, arkadaş canlısı iş arkadaşları. Pozisyonlarım her zaman geçici olduğundan, bazen kimsenin beni tanımak için zahmet etmediğini fark ettim, ancak bu işte durum böyle değildi.

Cuma günü mutlu saatler için dışarı bile davet edilmiştim.

Ofisin yakınındaki bir barın verandasında küçük bir masanın etrafında on kişi tıklı tıklı oturuyorduk, yedi kadın, üç erkek. Biri beni grubun bekâr erkeği Charlie'ye doğru itti.

Çok ince değil.

Charlie bana doğru eğildi, birasını dizine dayamıştı. "Bundan önce nerede çalışıyordun?"

Charlie uzun bir günün ardından bile güzel kokuyordu. Başının tamamını kaplayan gür, sarkık saçları ve kıyafetlerinin altında tam kollu olduğunu hayal ettiğim dövmeli ön kolları vardı. Zayıf ve iri yapılıydı, benden belki bir iki santim kısaydı ama bu çekicilik açısından bir sorun teşkil etmiyordu. Charlie yakışıklıydı elbette ama herhangi bir ilgi kıvılcımı hissetmedim. Bunlar

Günler geçtikçe içimden gelen sesi dinledim. Charlie bir iş arkadaşı ve potansiyel bir arkadaşı, ama artık değildi.

"Aslında bir pazarlama firması." Kokteyli mi yudumladım. "Üniversiteye bunun için gittim."

"Peki kalıcı bir iş bulamadınız mı?" "Hayır, buldum.

Daha çok geçici bir kız olduğumu fark ettim."

Kaşlarını kaldırdı. "Her şeyde mi?"

"Şimdiye kadar."

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Bu güzel bir soru, Charlie. Gerçekten bilmiyorum, ama devam etmek neredeyse her zaman doğru hissettirir. Örneğin, son işimden memnundum ama bunu daha çok seviyorum. Eğer oraya yerleşmiş olsaydım, Rossi'de çalışamazdım."

"Yani, sen bir yuvarlanan taş mısın?"

Yarım içkinin ve uzun, mutlu bir haftanın etkisiyle gevşemiş hissederek ona göz kırptım. "Ben yosun toplamam."

Diğer tarafımdan, bölümün liderlerinden Amelia sordu, "Erkek arkadaşlarla da aynı şey mi? Hiç uzlaşmıyor musunuz?"

Ona döndüm. "Umarım doğru adamı bulduğumda, kendimi yerleşmiş gibi hissetmem."

Bunun için pek umudum yoktu, aktif olarak bir şey de aramıyordum.

Diğer yanındaki kadın, Niddhi, kahkahalarla güldü. "Sana iyi şanslar. Başlangıçta her şey gökkuşağı ve ay ışığıydı - ve sonra o gökkuşağının bir illüzyon olduğunu ve ay ışığının aslında siz uyurken Only Fans'taki kızlarla mesajlaşmak için kullandığı telefon olduğunu fark ettiniz..."

Amelia onun dizini okşadı ve konuşmayı başka bir yöne çevirdi.

Charlie'ye döndüm, biraz ağzım açık kalmıştı.

"O da neydi?" Fısıldadım. "Kötü bir ayrılık yaşıyor."

Başımı salladım. "Ah, evet. Bunu anladım. Wowza, zavallı şey."

"Eski sevgilisi onu yakalamadan önce kamera kızlarına 20 bin dolar harcamış."

Alnıma bir tokat attım. "Ne aptalım. Neden erkekler bir iki dakikalık haz için gerçek ilişkilerini bir kenara atarlar? Bunu asla anlayamayacağım."

"Her erkek hilekâr değildir." Benimle kurduğu göz teması çok anlamlıydı ve ben de ne demek istediğini anlamıştım. Charlie *diğer erkekler gibi değildi*. Ama benim deneyimlerime göre, bir erkek bunu söylemek *zorundaysa*, muhtemelen diğer erkekler gibidir.

Boş bardağımı küçük masanın üzerine koydum ve zıpladım. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

Charlie geri çekilen sırtıma seslenerek, "Yerini ben tutarım," dedi.

Uzun boylu olmanın avantajları vardı, bunlardan biri de barmenlerin dikkatini kolayca çekmektir. Barın arkasındaki güzel kadına elimi salladım. Bana doğru gelmeye başladı, uzun bir kol onu işaret etmek için önüme uzandığında adımları tekledi. Kendini toparladığında, arkamda sıkışan kişiyi beklemek için yanımdan geçip gitti.

Dirseklerini bara dayadı ve öne doğru eğilerek göğüslerini sergiledi. "Merhaba yakışıklı."

"İyi akşamlar, *bella*. Görünüşe göre garsonumuz kaybolmuş. Bunu düzeltebilir misiniz?"

O yumuşak, ipeksi tınıyı tanıdım. Sabırsızlığın hafif kenarı geçen hafta sonu yoktu, ama barmenimi kimin çaldığı konusunda hiçbir hata yoktu.

Parmağını göğüs dekoltesi boyunca gezdirdi. "Sanırım seninle ilgilenebilirim, yakışıklı. Onu bana ver."

"Size vermekten mutluluk duyarım."

Vay canına. Bu adam t a m bir çapkındı, değil mi? Neredeyse hiç çaba harcamadan beni yatağa atmasına şaşmamalı.

Luke siparişini okudu ve barmen hemen harekete geçti. Hoşnutsuzluğumu ifade etmek için etrafımda döndüm.

"Pizzanı paylaşmak istemediğinde kabalığını tartıştığımızı biliyorum ama bu kötü alışkanlığı yendiğimizi sanıyordum."

Luke'un koyu renk gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. Anlık güvensizlik yerini seksi bir sırıtışa bıraktı. "Hâlâ bundan mı bahsediyorsun?"

"Önüme geçmeseydin bırakacaktım. O barmen benimdi."

Başını eğdi. "Madem senin kızındı, neden önce bana hizmet etti?"

Önce yüzünü, sonra da vücudunun geri kalanını işaret ettim. "Çok ateşlisin."

"Ve?"

"Seksilik bazı insanları aptal yerine koymaya meyillidir." "Seni değil ama?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, utangaç bir tavır takındım ama aslında onun önünde biraz utangaç hissediyordum. Hatırladığımdan bile daha çekiciydi, ki bu imkânsız görünüyordu, çünkü ona bakmanın yıkıcı olduğunu hatırlıyordum.

"O kadar da sığ değilim." İş çıkışında bir barda olmamıza rağmen yakası sıkı olan kravatını çekiştirdim. "Ciddi görünüyorsun."

Bakışları üzerimde gezindi ve küçük deri koleksiyonum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Deri elbisem vücudum için harikalar yaratıyor, bana olduğumdan çok daha kıvrımlı olduğum yanılsamasını veriyordu.

"Muhteşem görünüyorsun." Bana o yatak odası gözlerini dikti ve alt dudağını ısırıldı.

Sözlerinin ve bakışlarının ardındaki sıcaklığın aksine, aramızda saygılı bir mesafe bıraktı.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle. Ciddi ama yine de muhteşem."

Yavaş ve rahat sırtışı midemi altüst etti. Destek için bara uzanırken kendimi durdurmak zorunda kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bazı iş arkadaşlarımla bir şeyler içiyorum." Etrafına bakındı. "Neredeler?" "Dışarıda, verandadalar."

Gözleri kısıldı. "Muhtemel hikaye. Beni takip etmediğine emin misin?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Öyle olsaydım bile bunu asla kabul etmezdim. Muhtemelen dinleme cihazı takmışsındır. Her neyse, *o kadar* da iyi değildin - en azından psikopat bir sapığa dönüşecek kadar değil."

Bana yine o sırtışını yaptı ve elini gömleğinin önünde gezdirdi. "Bu doğru değil ve bunu kanıtlayacak çarşaflarım var."

Yanaklarıma ve boğazıma bir sıcaklık yayıldı. "Gerçekten bu konuyu açmak zorunda mıydın?"

"Bunun için gerçekten utandığına inanamıyorum, güzel kız. Bana kolay kolay utanacak biri gibi gelmiyorsun."

"Ben değilim." Bir elimi kızarmış yanağıma bastırdım. "Çarşaflar hakkında konuşmana hazırlıklı değildim, umarım yıkamışsındır."

Başını eğdi. "Kanıt torbasında güvenle saklanıyorlar." Burnum kırıştı. "İğrenç."

"Affedersiniz." İkimiz de döndüğümüzde barmenin yine göğüslerini kaldırdığını gördük. "Siparişiniz masanıza götürülüyor, yakışıklı. Herhangi bir şey var mı?"

Başka nasıl yardımcı olabilirim?"

Luke elini saçlarının arasında gezdirerek onları lezzetli bir şekilde karıştırdı. "Ne içmek istersin?"

Barmenin gözleriyle buluşmaya çalıştım ama o Luke'a takılıp kalmıştı. "Buzlu bir margarita alayım, lütfen." İçkimi hazırlamaya başladığında dikkatimi tekrar Luke'a yönelttim. "Arkadaşlarınla mı geldin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İş ortakları. Ne yazık ki benim için iş bitmedi. Onlara geri dönmeliyim."

"Doğru. Seni görmek güzeldi. Belki tekrar karşılaşırız."

"Eğer beni takip ediyorsanız, kurnazlığınız üzerinde çalışırdım. Ofisime en yakın barda takılmak pek de ince bir davranış değil."

Gözlerimi devirdim. "Senden istediğimi aldım. Neden seni takip etmem gereksin ki?"

Bana daha da yaklaşarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Çünkü kaçırdığın çok daha fazla şey olduğunu fark ettin." Yanağı yanağıma değdi, sonra bir adım geri çekilerek uzaklaştı. "Bir dahaki sefere kadar, güzel kız."

Ellerini ceplerine soktu ve uzaklaştı.

Bir dahaki sefere olacağından gerçekten şüpheliydim, ama sürdüğü sürece eğlenceliydi.

Altıncı Bölüm

Saoirse

Çiftçi pazarındaki balcı adamla uzun bir oyun oynuyordum. Her hafta biraz daha flört ediyor, onu yavaş yavaş oltama çekiyordum. Onu yakaladığımda ne yapacağımı bildiğimden değil, ama oyun eğlenceliydi.

Bugün, en sevdiğim atıştırmalıklardan biri olan ballı çubuklardan bedava bir paket almıştım. Sanırım tam olarak bedava değillerdi çünkü Mick uzun bir müşteri kuyruğuyla uğraşırken ona yardım etmek için araya girmiştim. Arıcı olduğu için onun gibi bir uzman değildim ama bir yaz boyunca standına uğrayıp tüm ürünlerini tattıktan sonra soruları yanıtlayabilir ve alışverişleri paketleyebilirdim.

Tabii ki, doğaçlama işim Elise, Weston, Elliot ve Luca ile brunch'a geç kalmam anlamına geliyordu.

Sonunda onunla tanışacaktım ve bu konuda biraz başım dönüyordu. Teknik olarak o benim patronumdu ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Patronumla brunch yapmak biraz göz korkutucuydu.

Brunch yerine bir dakika kala varabildim, bu yüzden ellerimi yıkamak ve saçlarımın sabah dışarıda olduğum için çok çılgın görünmediğinden emin olmak için tuvalete girdim.

Saçlarımın yumuşak dalgalar halinde omuzlarıma döküldüğünü ve yanaklarımın güneşten hafifçe pembeleştiğini görünce hoş bir şaşkınlıkla muayeneden geçtim. Kırmızı puantiyeli şal eteğimi düzelttim ve kırılmış beyaz tişörtümü aşağı çektim, ardından arkadaşlarımı bulma niyetiyle kapıyı iterek açtım.

Ama doğruca bir adama çarptım. Sert göğsünden sekip geriye düşmeyeyim diye beni kollarımdan yakaladı.

"Affedersin, *bella*."

Gözlerim yukarı fırladı ama çok uzağa değil, Luke'u nefis kokulu bir engel olarak buldum.

"Ne-?" Onu yirmi dört saatten kısa bir s ü r e içinde ikinci kez gördüğüm için o kadar şaşırmıştım ki ne ağzımı ne de beynimi çalıştırabiliyordum.

Luke'un böyle bir sorunu yoktu. Haşlanmış gibi kollarımı bıraktı ve neredeyse sıçrayarak yanımdan uzaklaştı.

"Bu da ne böyle?" diye tısladı. "Beni takip ettiğin konusunda şaka yapıyordum, ama Tanrım-"

"Bekle bir saniye. Seni *takip* ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Ağır, koyu kaşları öfkeli bir çizgiyle çatıldı. "Bu bir tesadüf değil. Bu imkânsız. Ve *seni* takip etmediğimden emin olduğuma göre, burada neler döndüğü gayet açık."

Onun bu saçma suçlamasına sinirlenerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen delisin, değil mi? Beni takip etmediğini nereden bileyim? Bu çok daha olası. Ya da... Bilmiyorum. Denver'ın yarısının brunch'a gittiği bir günde ikimiz de popüler bir brunch mekanına gittik. Bu aklına geldi mi?"

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni bu şekilde kovalayan ilk kız sen değilsin ama bu artık sona eriyor. Seni bir daha görürsem, harekete geçmek zorunda kalacağım."

"Devam et, dostum. Patolojik olarak paranoyak olduğun kanıtlandığında kendini ne kadar aptal hissedeceğini gör."

Aptalca giydirilmiş tişörtünün tek bir ipliğine bile dokunmamaya dikkat ederek yanımdan hışımla geçtim. Ne egoist bir piç. Bir erkeği takip edeceğim fikri. Pfft. Bu çok çirkindi.

Arkadaşlarımı bulduğumda koltuğumu çektim ve içine yuvarlandım. Konuşmaları durdu, tüm gözler bana çevrildi.

"Çiftçi pazarında kötü bir gün mü?" Elliot ters ters baktı.

Zihinsel olarak onu tersleyecektim ama etrafımızda çocuklar olduğu için kendimi tuttum. Ona attığım ters bakış, küçümseyici sorusundan duyduğum hoşnutsuzluğu gayet iyi ifade ediyordu.

"Denver'daki en büyük şerefsizle karşılaştım, hepsi bu."

Elise bana bir mimoza ısmarlayacak kadar düşünceli davranmıştı, ben de içkimi fondip yaptım. Tabii ki şampanya ve portakal suyu yudum yudum içilmemeliydi, bu yüzden kendi içeceğimi boğazıma tıkadım. Weston sırtımı sıvazladı ve Elise bardağı benden alarak yavaşça masanın üzerine koydu.

Öksürüğüm kesilince ağzımı peçeteme sildim ve onlara el salladım. "Ben iyiyim. Böyle dramatik bir giriş yaptığım için özür dilerim." Masanın etrafına bir göz attım. "Luca nerede? O gelmiyor mu?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyor." Elise omzunun üzerinden baktı. "Oh, işte orada."

Söz konusu adamı gördüğümde zaman durmuştu. Uzun boylu, zayıf, siyah bir tişört ve koyu gri bir pantolon giyen Luca Rossi masamıza doğru ilerledi. Ama Luca, Luca değildi. O Luke'tu.

Ya da Luke, Luca
miydi? Oh lanet
olsun.

Aynı anda o da beni fark etti ve yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Onu bu masaya kadar takip ettiğimi mi düşünüyordu? O da benim gibi parçaları bir araya getiremiyor muydu?

Kukla.

Elise oturduğu yerden zıpladı ve Luca'nın kolunu tutarak onu doğrudan önüme doğru yönlendirdi. Yavaşça ayağa kalktım ve hissettiğimden daha fazla güvenle dolu bir bakışla ona baktım.

"Luca, sonunda seni en iyi kızım ile tanıştırmak istiyorum, Saoirse Kelly. Sersh, Luca ile tanış."

Elimi uzattım. "Merhaba Luca. Bunca zaman sonra seninle tanışmak güzel."

Bir süre tereddüt ettikten sonra eli elimi kavradı ve biraz fazla sertçe sıktı. "Saoirse. İnsanlar sık sık adını yanlış telaffuz edip sana Sasha mı diyor?"

"Her zaman." Ona göz kırptım. "Hiç Luke'u kullanıyor musun?" "Bazen."

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama bakışlarımda ya da yüz ifademde bir şey arıyor gibi beni tuttu. Hayal kırıklığına benzeyen bir oflamayla elini bıraktı ve benden uzaklaştı, Elise'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, ardından masanın karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

Hepimiz oturduktan ve siparişlerimizi verdikten sonra beşimiz arasında sohbet başladı. Ben hâlâ teknik patronum ve Elise'in arkadaşı Luca Rossi'yle birlikte olduğum gerçeğini kafamda oturtmaya çalışırken, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

"Bu arada, herkese bir hediyem var." Kanvas çantamı sandalyemin altına sakladığım yerden aldım ve içine uzanarak ilk ürünü aldım. "Bunlar West için."

Ona altı paket el işlemeli bez peçeteyi uzattım. Peçeteleri incelerken alını kırıştı ve şaşkın ifadesine güldüm.

"Bunlar bez peçeteler. Çevrenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden kağıt kullanmak yerine bunları sevebileceğinizi düşündüm. Elise ve kendim için de biraz aldım."

"Teşekkür ederim." Weston bana nazikçe gülümsedi. "Bu gerçekten çok düşünceliydi." Elliot, "Dünyayı her seferinde bir peçete değiştiriyoruz," diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Ona alışmıştım, bu yüzden bana sataşmasına asla izin vermezdim. Ben de öyle olduğuna karar vermiştim. Ne kadar kapalı ve sinirli olursa olsun, sırf Elise'in arkadaşı olduğum için bana kötü davranmazdı. "Merak etme, ben de senin için bir şey aldım."

Sadece onun için seçtiğim pancarı ona uzattım. Hemen masanın üzerine bırakıp bakmaya başladı. "Nedir bu?"

"Kalp şeklinde bir pancar, Elliot. Onu gördüm ve bana seni hatırlattı."

Luca'nın kısık kısık gülüşü gözlerimi ona çevirdi. Ona sııttım ve neşesi kaçtı. Oturduğu yerde doğruldu, kendini toparladı.

"Oooh, El, sana pancar salatası tarifi göndereceğim." Elise telefonunu karıştırdı. "O zamandan beri kendim yapmadım... bilirsin, yemek yapmakla aram pek iyi değildir ama sen mutfakta benden çok daha iyisin. Üstesinden gelebilirsin."

"Teşekkür ederim, El. Sabırsızlanıyorum," dedi bir cesedin coşkusuyla.

Bir kahkaha attım. Elliot Levy en iyisiydi.

"Luca'yı dışarıda bıraktığını söyleme sakın," diye dürtükledi Weston. "Orada oldukça üzgün görünüyor."

Luca ellerini kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Luca'ya bir hediye getirmezssem nasıl bir insan olurum?" Elimi çantama attım ve büyük ödülü çıkarıp Elise'e uzattım. "Bunu benim için Luca'ya ver."

Elise'den kesme tahtasını aldı ve Elliot'ın pancarına baktığı gibi şaşkın bir şekilde ona baktı. Tanışmadan önce bunu ona vereceğim için heyecanlıydım ama şimdi içimde bir endişe vardı.

Benim sevgi dilim hediye vermektir ve Luca'yla henüz tanışmamış olsak da -ya da hediyesini seçerken ben öyle sanmıştım- ona, onu tanımaktan ne kadar heyecan duyduğumu gösteren bir şey vermek istemişim.

Şimdi, özellikle de tuvaletin dışındaki sert tartışmamızdan sonra, bu biraz fazla abartılı görünüyor.

"Bu bir kelime oyunu," diye açıkladım. "Üzerinde taç olan bir peynir tahtası çünkü artık toplantı odasının kralı sensin."

Peynir tabağının üzerine bal, reçel ve sadece onun için seçtiğim birkaç farklı peynir koymuştum.

"Aman Tanrım, bu çok şirin," diye mırıldandı

Elise. "Çok düşünceli," diye ekledi Weston.

Elliot'ın bile söyleyecek nazik bir şeyi vardı. "İyi gidiyorsun Kelly."

"Teşekkürler Levy," diye mırıldandım suyumdan uzun bir yudum almadan önce.

Hepimiz Luca'nın tepkisini bekledik. O tek bir kelime bile edemedi, garsonlar yemeğimizi getirdi ve Luca tahtayı yere bıraktı.

Açık. Yerde. Yerde.

Bana üstünkörü bir "teşekkür ederim" dedi, sonra da açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi omletine yumuldu. Neyse ki Elise sohbeti onun tepkisizliğinden uzaklaştırıp daha güvenli bir konuya yönlendirdi: Mick, balcı adam.

"Biraz geç kalmamın sebebi o. Standını işletmesine yardım ettim." Elliot kaşlarını çatı. "Tezgâhın arkasına mı atladın?"

"Bunu yapmadan önce sordum, ama aslında evet." Başını salladı ve ben de sııttım.

"Sana ödeme yaptı mı?" Weston sordu. "Bal çubuklarıyla."

"Sana inanmıyorum." Elise de tıpkı ağabeyi gibi başını salladı. "Zavallı Mick muhtemelen nasıl evlenme teklif edeceğini planlıyordur."

"Neden zavallı Mick? O da benimle aynı oyunu oynuyor. Eğleniyoruz bebeğim. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Luca havladı. "Ne oyunu?"

"Bütün yaz flört edip şakalaştılar," diye e k l e d i Elise. "Saoirse onu yavaş yavaş kendine çekiyordu."

Luca'nın gözlerinin arasında derin bir yarık oluştu. "Erkekleri içine çektiğinde ne olur?"

Bir omzumu kaldırdım. "Adamına göre değişir." "Onları serbest bırakmak mı?" diye bastırdı.

"Yine, adama göre değişir." Cevaplarımı hafif tutmaya çalıştım ama Luca küçümsemesini gizlemeye bile çalışmıyordu.

Elise Luca'nın kolunu itti. "Sakin ol. Mick yetişkin bir adam ve o da ona karşılık veriyor. Ayrıca bugün bedava işçi çalıştırıyor. Bana kalırsa, onların bu küçük oyununda birkaç puan önde."

Gergin bir anın ardından Luca derin bir nefes verdi. "Özür dilerim. Bu hafta yeterince uyuyamadım ve başım ağrıyor. Pislik gibi davranıyorum."

Şimdi ona gerçekten baktığımda, geçen hafta tanıştığım adama kıyasla, yenilmiş görünüyordu. Kusursuz giyinmiş ve bakımlıydı ama omuzları hafifçe çökmüştü ve ağır ağır kapanan gözlerinin altında mor lekeler vardı.

"Sorun değil." Ona şımarık bir sırıtış attım. "Muhtemelen bir femme fatale izlenimi verdiğimi biliyorum, ama sizi temin ederim, bu bir yanılsama. Bugüne kadar hiçbir erkeğin kalbini kırmadım, kırmak da istemem."

"Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin, Luca?" Elise sordu.

Ona yavaş, çarpık bir gülümseme verdi. "Ben hiç bir erkeğin kalbini kırmadım,

bella. Bunun için sana söz verebilirim."

Bir kahkaha attı. "Kapa çeneni ve yemeğini ye. Saçmalıyorsun."

Brunch bundan sonra biraz daha az düşmanlıkla devam etti. Elliot bize geliştirme şirketinin yatırım yapmayı düşündüğü bir mülkten bahsetti,

ve çocuklar bunun ekonomisini tartıştılar. Dinlememe rağmen, ekleyecek pek bir şeyim yoktu. Bu iş için bir aklım olmadığından değildi, ama ben daha çok bir fikir insanıydım. Sayılar benim için Sanskritçe gibiydi.

Elise bana doğru eğildi, onların konuşmalarından uzaklaştı. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Maritza ile kahve randevum var ama ondan sonra boşum. Çamaşır ve sebze günü olacak."

"Maritza kim demiştin?"

"Onunla Hırvatistan'da bir hostelde tanışmıştım, hatırladın mı? Berlinli ama Boulder'a taşınıyor ve butik bir bahçe işi kuruyor, bu yüzden kahve içiyoruz."

"Ona planlarında yardım mı ediyorsun?"

Başımı salladım. "Elinde ne olduğuna bakmamı istiyor."

Elise'in ağzı düzleşti. "Ve seni tanıyorsam, muhtemelen her şeyi yeniden düzenlemek için saatlerini harcayacaksın."

"Bu biraz abartılı oldu ama evet, fikirlere kendimi **k a p t ı r m a** eğilimim var."

"Zamanınızı ve emeğinizi bedavaya vermemelisiniz. Bunu sana neden söyleyip durduğumu bilmiyorum."

"Bu benim için sadece eğlence."

Nereye gidersem gideyim arkadaş ve tanıdık bulma eğilimim vardı. Elise bana muhtaç insanların fareli köyün kavalcısı derdi ki bu biraz abartılı bir tanımlamaydı. Ayrıca, insanlara yardım etmekten hoşlanıyordum. Son zamanlarda, arkadaşlarım ve tanıdıklarım iş planlarını gözden geçirmem için bana geliyorlardı ve ben de onlara planlarını geliştirmelerinde yardımcı oluyordum.

Dediğim gibi, eğlenceliydi. Benim için bir beyin egzersizi.

Ama aklımın bir köşesinde bunu gerçek bir işe dönüştürme fikri vardı. Yine de bu sadece bir hayalin başlangıcıydı. Kendi işimi yürütebileceğimden bile emin değildim. Eğer gerçekleşirse, bu çok ileride olacaktır.

"Sen öyle diyorsan." Elise içini çekti. "Sadece senden faydalanılmasından hoşlanmıyorum."

"Şimdilik geçici işlerde çalışacağım."

"Konu açılmışken..." Elise Luca'nın koluna dokundu. "Saoirse'nin Rossi Motor'un son çalışanı olduğunu biliyor muydun?"

Kıpırdamadan durdu, bakışları benimkilere kaydı. "Bunun farkında değildim. Ne zaman başladın?"

"Bir haftadır Rossi'deyim. Sadece geçici bir iş," diye açıkladım.

"Hangi departmanda?"

"Pazarlama."

Bana dikkatle baktı. "Şirketim için çalışmaktan memnun musun?" "İş arkadaşlarımı seviyorum ve işim de ilginç. Ayrıca, dinlenme odasında biscotti var, bu da havalı faktörü muazzam bir şekilde artırıyor. Oh, ve Gina her Cuma çörek ve ekler getirir." Kaşları

çatıldı. "Gina mı?"

"Mmhmm. Gina departman müdürü ve bir bağlantısı var. Amcası bir fırın işletiyor."

"Yani, sadece atıştırma malıkları için benimle çalışmaktan hoşlandığını mı söylüyorsun?" Ağzının kenarları hafifçe eğildi.

"İşin ilginç olduğundan bahsetmiştim ama kızarmış ekmek kadar sıkıcı da olabilir ve ben yine de sırf biscotti için her gün gelmek için can atarım. Rossi'den ayrılmadan önce 10 kilo alacağıma şüphe yok, ama buna değecek."

Luca'nın bakışları Elliot'ınkilere kaydı. "O gerçek mi?"

Elliot ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve çenesini eğdi. "Saoirse Kelly'nin vahşi ve harika dünyasına hoş geldiniz."

Nefesim kesildi. "Harika olduğumu mu düşünüyorsun Levy? Çok gururlandım."

Elliot homurdanarak bir ses çıkardı ve dikkatini çoğunlukla boş olan tabağına geri verdi.

"Kardeşimle alay etme," diye uyardı Elise. "Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Kendini kaybedebilir."

"Ama çok eğlenceli," diye fısıldadım. "Ve evet Luca, ben gerçeğim. Bir iş yerinde atıştırmalıklar önemlidir. Çalışan anketlerinizi okudum. Bahse girerim en çok pazarlama departmanı memnun ve bunun nedeni de Gina ve onun sihirli unlu mamulleri."

"Bunu araştıracağımdan emin olabilirsin," diye cevap verdi, samimiyetten eser yoktu. "Gerçekten bakmalısın. Çalışan memnuniyeti her işletme için hayati önem taşır." Burun delikleri alevlendi. "Bir şirket yönettiğinizi bilmiyordum."

Küçümsemeyi reddettim. "Birinin sağduyulu olması için bir şirket yönetmesi gerektiğini düşünüyorsanız, sandığımdan daha fazla iletişimsizsiniz demektir."

Doğruldu, öne doğru eğildi. "Temassız değilim." Omuz silktim. "Tamam. Madem öyle diyorsun."

Arkadaşlarımız etrafımızda dolanmaya devam ederken Luca bana karanlık bakışlar atmaya devam etti. Hesap ödenir ödenmez sandalyesinden fırladı, bahaneler mırıldanarak benim dışımdaki herkese veda etti. Ani ayrılışının telaşı içinde kimse bu hafifliği fark etmemiş gibiydi ama ben fark etmiştim.

Ve bu kadar acıtmasından nefret ediyordum.

Yedinci Bölüm

Luca

HAFTALARDAN BERİ İLK KEZ evimde yalnızdım. Vincent tüm kaosunu da yanına alarak İtalya'ya geri dönmüştü.

Akşamımı kutsanmış bir sessizlik içinde geçirdim, kimse omzumun üzerinden konuşmadan pişirdiğim yemeği yedim ve burada geçit töreni yaptığı kadınlardan birinin üzerine dökmesin diye ondan sakladığım viskiyi içtim.

Bu paranoya da değildi. Bir yıl önce, özel bir gün için sakladığım Macallan şişesini kırıp açmış ve o akşam tanıştığı bir kadının vücudundan içmişti. İçkinin büyük bir kısmı misafir odasındaki yatağıma dökülmüştü ve ben de neredeyse ağlayacaktım.

Ayrıca bir yıl boyunca daireme girmesine izin vermemiştim. Bu süreyi geçirmemin tek nedeni babamın kalp krizi geçirmesiydi. Vin, endişelerimi dağıtmak için çok ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

Şimdi çalışma odama yerleşmiştim, kadehimde ağır bir Macallan, dizüstü bilgisayarım kucağımda, Bayan Saoirse Kelly'nin iş dosyasını yalayıp yutuyordum.

Geçmişteki on işvereninden tavsiye mektupları almıştı ve hepsi de parlaktı. Burada olduğu gece bana söylediklerinin hiçbirinin yalan olmadığı sonucuna varmışım. Lanet kulaklarım sadece adını yanlış duymuştu. Saoirse'yi duymuş olsaydım sorular sorardım çünkü Denver'da Saoirse adında 1.80 boyunda çok fazla sarışın yoktu ve Elise'in en iyi arkadaşını yıllardır duyuyordum.

Ama benim kim olduğumu nasıl bilmez?

Cevaplara olan ihtiyacım sağduyumun önüne geçti. Ona bir mesaj göndermek için şirket e-postama girdim.

Kime:

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Kim olduğumu biliyor muydun?

-Luca

Cevap vermesi on beş dakikadan az sürdü.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden:

saoirsekelly@rossimotors.com Luca,

Size de merhaba, efendim.

Hayır, kim olduğunu bilmiyordum. Bana adının Luke olduğunu söylemiştin (şimdi Luc demek istediğini anlıyorum ama o zaman bilmiyordum) ve tanımam gereken biri olduğundan şüphelenmem için hiçbir neden yoktu.

İlk görüşmemizi geride bırakabilirsek, bu harika olur. Aynı arkadaşları paylaşıyoruz ve en azından önümüzdeki bir ay boyunca senin şirketin için çalışıyorum, bu yüzden hiç olmamış gibi davranmak daha kolay olur, sence de öyle değil mi?

Saygılarımla,

Uygunsuz İlişkiniz, Saoirse-not-Sasha

Yastıklara yaslanıp cevabını okudum ve tekrar okudum. E-postalarında da yüz yüze olduğu kadar şımarıktı.

Ve o haklıydı. Tekrar takılmak söz konusu bile olamazdı. Sadece ikimiz de aynı arkadaş çevresine derinden bağlı olduğumuz için değil, artık *takılmaya* iznim olmadığı için.

Artık doğru ve dar oynuyordum.

Yine de, tüm bu nedenlere rağmen, kendimi ona geri e-posta gönderirken buldum.

Kime:

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

İsminizi yanlış söylediğim için özür dilerim. Hatırlarsanız, bana söylediğinizde şarabınızdan bir yudum alıyordunuz. Ayrıca, sık duyduğum bir isim değil, bu yüzden hatamı bağışlayın. Bir daha olmayacak.

Katılıyorum, bunu geride bırakmalıyız ama unutmam mümkün değil. Dudaklarımı doğru şekilde hareket ettirdiğimde, dilimde hala biraz şeker oluyor. Bir de kanıt torbası var.

Rossi Motors'ta çalışarak keyifli bir hafta daha geçirmenizi dileriz.

-Luca, patronun

Pazartesi sabahı Rossi'nin lobisinden geçerken güvenlik masasındaki görevlilere başımla selam verdim. Sabah erkenden ev ofisimden yaptığım bir video konferans nedeniyle geç kalmıştım, bu yüzden asansör bankosu yalnız bir kadın dışında terk edilmişti.

Tabii ki.

Saoirse Kelly, asansörlerin üzerindeki ışıklı numaralara bakarken iki tepsi kahve ve büyük bir kâğıt torba ile hokkabazlık yapıyordu. Uzun

bacakları

-Yüksek topuklarının uzattığı ayak bileklerini kavuşturmuş, narin kalçasını yana yatırmıştı. Saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Ayakta dururken ellili yıllardan kalma bir film yıldızı izlenimi veriyordu. Grace Kelly gibi bir havası vardı.

Ta ki ağzını açana kadar.

"Bunlar için yardıma ihtiyacın var mı?"

Etrafında döndü, gözleri bana takılınca pembe dudakları aralandı. Yine de şaşkınlığı uzun sürmedi.

"Teşekkür ederim, gerçekten." Tepsilerden birini uzattı.

Kaşlarımı kaldırarak ondan aldım. "Sana kahve mi getirtiyorlar?"

"Makine bozuldu. Bir de pazartesi olduğunu ve ekibin yarısının ve bu gerçek bir felaket. Sırf kafeinsiz huysuzluktan uzaklaşmak için gönüllü oldum."

Asansörün kapıları açıldı ve ben de arkasından içeri girdim. Kendi katının düğmesine bastı ve eli panelin üzerinde gezindi.

"Yönetici katı için düğme yok."

"Hayır." Numaraların üzerindeki sensörü işaret ettim. "Kartımı okutmam gerekiyor ama genelde yönetici asansörüne binerim."

Kaşları havaya kalktı. "Vay canına. Kulağa rahat geliyor. Avam takımıyla gitmek zorunda değilsin."

"Bu işin bazı avantajları var."

Derin bir nefes çekti. "Bu arada bana e-posta gönderdiğin için teşekkürler." "Sonuncusuna cevap vermediğini fark ettim."

Burnu kırıştı. "Patronumdan gelmesi biraz uygunsuz oldu."

Bugün ilk kez kıkırdadım. "Patronluk olayı hâlâ oturuyor. Üzerinde çalışacağım."

"Hala *Luca* olduğuna inanamıyorum, Luca."

"Senin Sasha olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Kapılar kayarak onun katında açıldı. Onu takip etmekte tereddüt ettim ve o da başını eğerek arkasını döndü.

"Gelmiyor musun, yoksa kahvemi mi çalyorsun?"

"Geliyorum." Dışarı çıktım, kapı arkamdan kapandı. "Bu katta hiç bulunmadım... Bilmiyorum. Belki de hiç."

"Gerçekten mi? Uzun zamandır burada çalışmıyor muydun?" "Üniversiteden mezun olduğumdan beri.

Yukarıda kalıyorum."

"Elise'e göre Weston binanın her katını düzenli olarak ziyaret ediyormuş." "Ben Weston değilim." Saoirse tarafından onunla kıyaslanmak hoşuma gitmiyordu. "Hayır, değilsin. Duyduğum ve bir kez deneyimlediğim kadarıyla, sen onondan kat kat daha az huysuz. Gerçi şu anda bunu tam olarak kanıtlayamıyorsun."

Bu konuşmanın bitmesi için sabırsızlanarak çenemi salladım. "Peki. Yolu göster."

Beni ödüllendirdiği gülümsemesi geniş ve ışıltılıydı, ayak parmaklarının ucuna kadar aydınlatıyordu. "Pekâlâ patron. Hadi gidelim."

Geldiğimde kız kardeşim ofisimde bekliyordu, masamda dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

"Çık dışarı." Bunu hiçbir sıcaklık ya da enerji olmadan söyledim.

Clara bir an için başını bilgisayarından kaldırdı, sonra gözleri monitöre döndü. "İnanılmaz geç kaldın Luca. Bana doksan dakika önce evden çıkacağını söylemiştin."

"Ben yaptım. Son bir saatimi pazarlamada geçirdim."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Ne? Neden?"

Elimle kravatımı düzelttim ve masamın önündeki deri ve krom sandalyelere oturdum. "Weston'ın kitabından bir sayfa alıyorum."

"Weston Aldrich bizden çok farklı bir şirket yönetiyor." Dudaklarını birbirine sürttü, gözleri kısıldı. "Yine de çalışanlarımızla yüz yüze gelmekten zarar gelmez, özellikle de bunca yıldır yönetici olmadığınız için."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bileğimi dizime dayadım ve kız kardeşime baktım. Otuz dört yaşındaki Clara benden üç yaş büyüktü ve tamamen işle ilgiliydi. Ailenin altın çocuğuydu, doğduğundan beri ciddi ve Rossi Motors'a bağlıydı.

CEO'nun masasının arkasında iyi görünüyordu. Doğal biri. Ama bu görev ona düşmemiştir. Clara Rossi'nin COO'suydu ve çok da iyiydi. Şu anda sahip olduğum işe göz dikmiş olsaydı bile bunu asla söylemezdi. Zamanı geldiğinde bana verileceği her zaman anlaşılmıştı ama hiçbirimizin zamanın bu kadar çabuk geleceğini tahmin ettiğini sanmıyorum.

"Ofisimde ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Belli ki seni bekliyor." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve masanın etrafında döndü. Çıkıntılı karnını görmek beni hâlâ tedirgin ediyordu. Müstakbel yeğenim dört buçuk aylıkken Clara hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu ama normalde verimli ve zayıf olan vücudunun ön tarafında giderek büyüyen bir şişlik vardı. "Danışmanların raporunu okudum."

"Yani zamanını saçmalıkları okuyarak mı harcadın?"

"Haklılar Luca. Evli CEO'ların bekarlara kıyasla daha güvenilir görüldüğü inkar edilemez."

"Yine söylüyorum, bu tamamen saçmalık." Parmaklarım saçlarımın yanından geçerek sert bir şekilde çekti. "Annemle babamın arkadaşlarından kaç tane düzenli olarak eşlerini aldatıyor? Hepsi olmasa da çoğu diyebilirim."

"Her ne olursa olsun, bu algıyla ilgili." Koyu çerçeveli gözlüklerini başının üstüne itti ve bana kendi sempati versiyonuyla baktı. "Sana tanıman gereken makbul kadınların bir listesini göndereceğim. Bu acı verici olmak zorunda değil."

"Bunu kocasını kendi seçen kadın söylüyor."

Miller Fairfield kağıt üzerinde iyi bir kocaydı, bu da ailemin onu gönülden onayladığı anlamına geliyordu. O kadar ki, yakın zamanda Rossi'nin CFO'luğuna terfi etmişti. Şahsen ben onun kâğıttan bir kişiliğe sahip olduğunu düşünüyordum ve Clara'ya babamın annemize baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim: sanki o bir hazineymiş ve o da bunu biliyormuş gibi. Ama on yıldır buralardaydı, bu yüzden onun ailede kalıcı bir demirbaş olduğunu kabul etmiştim. Neyse ki onunla doğrudan muhatap olmak zorunda kalmadığım zamanlarda onu görmezden gelmek kolaydı.

Ancak son zamanlarda, Miller'a göre Rossi'nin yanlış adımlarını haber yapmaktan hoşlanan bir anne ve babanın iş blogu hakkında bana günlük güncellemeler vermeye başlamıştı. Bu yeni alışkanlık çok sinir bozucuydu ama başımı salladığım ve homurdandığım sürece, atıp tutması bittiğinde beni rahat bırakıyordu.

Clara'nın bunun sonunu hiç duymadığını hayal ettim. Yine de kendini ve işini idare edebiliyordu, bu yüzden belki de onu benden daha kolay susturdu.

"Ben bu aileye ve şirketimize fayda sağlayacak bir koca seçtim Luca. Gece kulüplerinde rastgele fahişelerin göğüslerinden kokain çekerek fotoğraf çektmeye gitmedim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Böyle bir şey hiç olmadı. Yaptığımı hayal ettiğin şey bu mu?"

Nefesinin altında inledi. "Yapmış olsanız da olmasanız da bu bir algı. Sık sık kolunuzda farklı kadınlarla gece kulüplerinden çıkarken fotoğrafınız çekiliyor. Halk *-hissedarlarımız-* o kulüplerin içinde ne yaptığınıza dair boşlukları *dolduruyor.*"

Ben daha cevap vermeye başlayamadan Clara bir çığlık attı ve elleri karnına gitti. Telaşla sandalyemin kenarına doğru kaydım.

"İyi misin?"

Başını salladı, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Bebek yüzüyor. Sesini seviyor olmalı."

Bir anda önünde diz çökmüştüm. Elim tuttu ve karnının yan tarafına doğru götürdü. Yeğenim anında varlığını belli etti ve tüm gücüyle avucuma doğru çırpınmaya başladı.

"Bu çılgınlık," dedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bazen hıçkırıyor ve içimde hıçkıran minik bir insan olduğunu düşünmek aklımı başımdan alıyor."

Kız kardeşimin yumuşak bakışlarıyla karşılaştım. "Gerçekten sesimi sevdiğini mi düşünüyorsun?" "Olabilir. Biz konuşurken canlandı."

Daha yakına eğilerek yeğenimle sohbet ettim. "Merhaba, *Bella*. Ben Luca Amca.

Seninle tanışmak için ölüyorum."

Clara dizime tekme attı. "Bebeğe küfretme."

"Kahretsin." Beni tekrar tekmelediğinde irkildim. "Üzgünüm, *bambina*. Luca Amca sen doğmadan önce bunun üzerinde çalışacak. Çok eğleneceğiz. Annen ve baban iyi insanlar ve seni deli gibi sevecekler, ama yapmana izin vermedikleri tüm vahşi şeyleri sana öğretecek olan ben olacağım. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Sen ve ben, evlat."

Clara alnımı iterek beni dizlerimin üzerine çöktürdü. "Kızımı bozamayacaksın."

Başparmağımı ve işaret parmağımı bir santim arayla kaldırdım. "Birazcık mı?"

Sırıltmasını engellemek için alt dudağını ısırıldı. "Hayır, Luca. O buraya gelene kadar sen zaten düzelmiş olacaksın."

"İmajımı temizlemeyi kabul ediyorum ama beni asla Miller olmaya zorlayamazsınız."

Gözlerini devirdi. "Kimse senin Miller olmanı istemiyor. Kendin ol, sadece... kolunda güzel, saygın bir eşle daha sessiz bir versiyon. Bu çok mu kötü?"

"Benim kararım olsaydı böyle olmazdı."

Omzumu okşadı. "Anlıyorum ama hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Ayrıca, bu başınıza gelen en iyi şey olabilir."

Sonunda bana göndereceği *kabul edilebilir kadınlar* listesine bakmamı hatırlatarak gittiğinde, sandalyeme çöktüm ve sağ kaşımı ovuşturdum.

Bu benim işimin bir parçasıydı ve bu işte başarılı olmam için üzerimde baskı vardı. Sadece yönetim kurulu üyeleri ve hissedarlardan değil, çoğu geçimini şirketten sağlayan büyük Rossi ailesinden de.

Neredeyse tüm geniş ailemin servetinin istemediğim bir pozisyonda yaptığım işe bağlı olduğunu bilmek gibisi yoktu.

İstesem de istemesem de benimdi.

Clara'dan bir e-posta geldi. Onun *listesi*. Bu şekilde bir eş için alışveriş yapma fikri midemi bulandırdı. Kız kardeşim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama birbirimizden çok farklı insanlardık. Onun uygun gördüğü kadınlardan hiçbirinin benim ilgimi çekmesine kesinlikle imkân yoktu.

Yine de e-postasını açtım. Bazen fedakarlık yapmak gerekir.

Sekizinci Bölüm

Saoirse

Yirmi yedi yaşıma yeni girmiş olmama ve üniversiteye gittiğimden beri tek başıma yaşıyor olmama rağmen annem bana aciz bir çocukmuşum gibi davranıyordu. Sadece uzakta olduğu ve her gün hayatıma burnunu sokamayacak kadar meşgul olduğu için katlanılabilir bir durumdu.

Ama fırsatını bulduğunda, vay canına!

Öğle yemeği saatimde benimle bir telefon görüşmesi ayarlamıştı. Annemin takvimine yazılmak alışılmadık bir şey değildi ve on yıl önce beni rahatsız etmeyi bırakmıştı.

O neyse oydu ve ben de tam tersi olmak için çabalıyordum - bu yüzden bir kafenin verandasında oturmuş sandviçimi karıştırıyor, sorularına onu tatmin edeceğini bildiğim şekilde yanıt veriyordum. Annemle başa çıkmanın en kolay yolu buydu.

"Elise nasıl?" diye sordu.

"Gerçekten harika. Andes'teki işini çok seviyor ve tabii ki bunca yıldır Denver'da onsuz nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum."

Annem ofladı pufladı. Kızgınlığını telefonda duyar gibiydim. "Sanki bunca zamandır Denver'daymışsın gibi. Evde olduğundan daha çok seyahat ediyordun."

"Beni bilirsin. Bir yerde çok uzun süre kalırsam huzursuz olurum."

"Her şey iyi güzel de Saoirse, pansiyonda kalan, beş parasız bir sırt çantalı gezgin rolünü oynamak için fazla yaşlandın. Artık sevimli değil."

Gözlerimi devirmiştım. Annemin seyahat ettiğimde nerede kaldığımı ya da ne yaptığımı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklında bir imge vardı ve ondan vazgeçemiyordu.

"Şu anda herhangi bir seyahat planım yok," dedim ona, ki bu kesinlikle doğrudu. Ama çok planlı biri değildim, yani bu yakın gelecekte seyahat etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Güzel. O halde kalıcı bir pozisyon aramalısınız. Deneyiminle geçici olarak çalışmaya devam etmen için bir neden yok. Bu sana yakışmıyor ama bunun dışında, gerçekten ihtiyacı olan insanların pozisyonlarını ellerinden alıyorsun. Bunun isteyerek yapacağın bir şey olmadığını biliyorum."

Oof. Bu aslında beni iyi yakaladı. Aldığım pozisyonların çoğu için gereğinden fazla nitelikliydim, bu doğrudu, ancak iş geçmişim potansiyel uzun vadeli işverenler için pek de parlak sayılmazdı. Bir işe en uzun süre bağlı kaldığım süre altı aydı ve sonunda derimden sürünerek çıkıyordum.

"Bakıyorum anne. Ama yerleşmeyeceğim. Ayrıca Rossi'de çalışmaktan keyif alıyorum ve sözleşmem bir ay daha uzatıldı."

Başka bir iş aramıyordum ama ona aradığımı söylediğim sürece, bir sonraki telefon görüşmesine kadar normalde işten ayrılıyordu. Aptal olduğu ve bana gerçekten inandığı için değil, verdiği sözler "annelik endişelerini" yatıştırdığı için konuyu kapatıyor ve tekrar konuşana kadar bu konuyu düşünmüyordu.

"Bir motosiklet şirketi mi Saoirse? Orada uzun süre kalacağını sanmıyorum. Peter'ın sana bahsettiği pazarlama şirketine ne dersin?"

"Araştıracam."

Yapmazdım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Her zaman yaptığımız dansı yapıyorduk.

Çok iyi bildiğim o yorgun, bıkkın iç çekişini yaptı. Zavallı annem kendisine hiç benzemeyen iki çocukla kutsanmıştı ve bu onu sonsuza dek üzecekti. Neyse ki sağ kolu ve çırağı Peter vardı da onu bir çamur parçası gibi şekillendirmesine izin veriyordu.

"Daha parlak konular hakkında konuşalım. Boş zamanlarınızda neler yaptığınızı anlatın."

Bu, "*Kiminle çıkıyorsun?*" demenin şifresiydi. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacak havada değildim.

"Bir arkadaşına Boulder'daki yeni işinde yardımcı oluyorum. Şu anda zamanımın çoğunu bu iş alıyor. Bunun dışında, beni bilirsiniz, ben bir güneş bağımlısıyım. Ofiste olmadığım zamanlarda dışarıdayım. Çiftçi pazarı
-"

"Peki dışarıda özel biriyle vakit geçiriyor musun? Eğer değilsen, Peter'ın Denver'a yeni taşınan bir üniversite arkadaşı var. Yale'e gitmiş, senin gibi kayak yapıyor... İyi anlaşıcağınızı biliyorum ve tüm gizli yerel noktalar için bir tur rehberine ihtiyacı olabilir."

Gözlerimi kapattım, sertçe ürperdim. Daha önce de bana randevu ayarlamasına izin vermiş ve onu mutlu etmek için gülümseyerek yoluma devam etmiştim ama Peter tam bir maşaydı. Arkadaş olduğu herkes de aynı derecede berbat olmalıydı.

"Biriyle görüşüyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ah." O kadar sessizleşti ki iğne düşse duyardım. "Bu yeni mi?" "Bir süredir arkadaşız, ama şimdi daha fazlası ve Ciddiyim." Bu sözler neden ağzımdan çıkıyordu? Ne diyordum ki? Sorular soracaktı ve benim verecek cevabım yoktu. Ben gelmiş geçmiş en kötü yalancıydım.

"Bu... Elliot Levy değil mi?"

"Hayır, neden böyle düşündün ki?" Bu fikir karşısında neredeyse öğürecektim. Elliot benim için cinsiyetsizdi. Bir Ken bebeği de olabilirdi. Elbette, kendi düğmeli tarzında ateşliydi, ama benim gözümde aleti yoktu.

"Arkadaş olduğunuzu söylemiştiniz ve başka erkek arkadaşlarınız olduğunu bilmiyordum. Tabii-"

"Hayır, ben lezbiyen değilim."

"Öyle olsaydın iyi olurdu, Saoirse."

"Biliyorum, ama ben değilim. Görüştüğüm kişi tam anlamıyla bir erkek." "Bana onun kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Kabul edilebilir bir cevap bulmak için çabaladım. Durup dururken birini uydurmuş olsaydım bunu bilirdi, çünkü telefonu kapattığımız anda Peter'a ismi söyleyecekti. Muhtemelen daha önce, eğer başarabilirse.

Yanaklarımı şişirerek yavaşça nefes verdim. "Luca. Elliot ve Weston'ın arkadaşı Luca ile görüşüyorum."

Durakladı. "Rossi?"

Anneme yalan söylediğim için kendimden nefret ederek, "Evet," dedim. "Peki ciddi mi?"

"Birbirimize bağlıyız. O benim erkek arkadaşım." "Kendini *adamı*ş mı?"

"Evet, anne. Öyle olmasaydı onunla birlikte olmazdım." "Tabii ki olmazdın. Sen bundan daha akıllısın." Öyle miydim? Şu anda kendimi oldukça aptal hissediyordum.

Bana birkaç soru daha yöneltti, ben de elimden geldiğince cevapsız bıraktım, sonra tam on iki buçukta gitmeme izin verdi. Bir sonraki randevusunun vakti gelmiş olmalıydı.

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım. Bir sonraki planlı görüşmemizden önce muhteşem bir ayrılık hikâyesi uydurmam gerekecekti. En azından ona biriyle çıkamayacak kadar kalbimin kırık olduğunu söyleyebilir ve kendime biraz zaman kazandırabilirdim.

Karşımdaki sandalye taş avluya sürtündü. Başımı kaldırıp baktığımda Luca Rossi'nin karşımda oturduğunu, gür dudaklarında sinsî bir sırıtışın oynadığını görünce şok oldum.

"Merhaba, Saoirse." Adım dilinden zengin, pürüzsüz bir krema gibi döküldü.

"Selam, Luca."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun kolunu yanındakinin arkasına doladı.

"Çıkıyoruz, değil mi?"

Burnum kırıştı. "Bunu gerçekten duymak zorunda mıydın?"

Kıkırdadı, alçak sesle ve ipeksi. "Yapmak zorunda mıydım bilmiyorum ama yaptım." "Ben deli değilim," dedim ona.

"Aklı başında insanların başkalarına deli olmadıklarını söylemek zorunda olmadıklarını düşünüyorum."

"Belki deliyim ama hayal görmüyorum. Çıkmadığımızı biliyorum. Annemle konuşuyordum ve beni yeni bir randevu ayarlamakla tehdit ediyordu, ben de ona bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim ve aklıma ilk gelen senin adın oldu."

Kaşları kanatlandı. "Nedenmiş o? Beni mi düşünüyordun?" "Bulduğum binanın her yerinde senin soyadın varken düşünmemek zor. son üç haftaya giriyoruz."

Mırıldandı, gözleri üzerimde geziniyordu. "Neden annen biriyle çıkmanı bu kadar çok istiyor ve sen de ona yalan söyleme ihtiyacı hissediyorsun?"

Kelly ailesinin iç işleyişini açığa vurmak istemediğim için bir omzumu kaldırdım ama onu da bu işe bulaştırdığıma göre Luca'ya borçluydum sanırım.

"Benim tam zıttım olan birini hayal edebiliyorsanız, işte o benim annemdir. Hayatı boyunca ne yapacağını ve kim olacağını biliyordu."

"Neymiş o?"

"O bir Kaliforniya eyalet senatörü. Ondan önce babası, ondan önce de onun babası bu görevdeydi."

Kolunu masanın üzerine bıraktı ve öne doğru eğildi. "İlginç. Belli ki o yolda değilsiniz."

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Kimse beni siyasi kararlar vermem için seçmez. Ben öyle biri değilim, annem de bunu uzun zaman önce fark etti ve büyük hayal kırıklığına uğradı."

Kaşları kısılmış gözlerinin üzerine ağır bir şekilde düştü. Bir şey söyleyecek gibiydi ama başını salladı ve ağzını düz bir çizgiye bastırdı.

Elimi hafifçe salladım, havalı olmayı hedefliyordum ama manik gibi göründüğümü hissediyordum. "Bazen onu sürekli hayal kırıklığına uğratmak yorucu olabiliyor ve o telefon görüşmesi de bunu hissettiriyordu. Bu yüzden kiminle görüştüğümü sorduğunda yalan söyledim ve ilk kez benim için ne kadar endişelendiğini söyleyerek aramayı sonlandırmadı. Tekrar konuştuğumuzda onu düzeltmem gerekecek ama bu birkaç hafta sürecek. Yine de seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

Parmak eklemleriyle masaya vurdu. "Özrün kabul edildi. Umarım ayrılığımız çok acı verici değildir."

Sırıttım. "Bu senin hatan olacak. Kalbimi kıracaksın."

Bu bana göz kapaklarını indirmesini ve ağzının yumuşak bir kıvrımını kazandırdı. "Ben olsam *asla, bella.*"

Başımı yana eğdim. "*Bella*, ha? Artık 'güzel kız' yok mu? Diğerleriyle aynı kefeye mi konulacağım?"

Kıkırdadı ve asi saçlarının bir kısmı alnına dökülerek ona son derece yakışan çapkın bir nitelik kazandırdı.

"Bu sahte ilişkimizin sonunun başlangıcı mı?" diye takıldı, sorumu duymazdan geldi. Ki bu iyiydi. Neden *Bella seviyesine* indirildiğimi gerçekten bilmek istemiyordum.

"Başımdan beri mahkumduk."

Hâlâ hafifçe gülümseyerek başını çevirdi. "Geri dönmek zorundayım." "Benim de."

Ayağa kalktı ve o zaman elinde bir fincan kahve olduğunu fark ettim. Kendisinininkini almaya gitmiş olması beni şaşırtmıştı ama belki onun da ofiste bir molaya ihtiyacı vardı.

Eşyalarımı topladım ve birlikte Rossi binasına doğru yürüdük. Girişe yaklaştığımızda, profesyonel kameraları olan iki adam birden ortaya çıktı ve fotoğraf çekmeye başladı.

Luca hemen gerildi. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni o kadar sıkı kendine çekti ki neredeyse arkasına geçmiştim.

"Kim o, Bay Rossi? Randevunuz mu var?"

"Bu senin kız arkadaşın mı, Luca? Adı ne?"

"O bir model mi? Ününüzü biliyor mu?" "Düşük hisse senedi fiyatları hakkında ne düşünüyorsun?"

"CEO olarak değiştirilecek misin?"

"Baban ölüyor mu?"

İki adamın bize yönelttiği bu son soru Luca'nın yürümeyi bırakmasına neden oldu. Eli omzumda sıkılaştı ve vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi.

Kolumu arkasında dolaştırarak sırtının ortasını ovdum. "Hadi Luca. İçeri girelim," diye mırıldandım. "Binaya girmemiz gerek."

Sırtına bastırdığımda nihayet tekrar yürümeye başladı ve beni lobiye, fotoğrafçıların rahatsız edici bağırışlarından uzağa yönlendirdi.

"Vay canına, bu çok yoğun ve gerçekten istilacıydı." Luca'nın keskin çenesi karıncalandı. "Sadece başka bir gün."

Luca tek kelime daha etmeden benden uzaklaşarak, istesem de takip edemeyeceğim yönetici asansörüne doğru yürüdü.

İş gününün sonunda gelen kutumda bir e-posta belirdi. Patronumdan geldiği için görmezden gelmemeye karar verdim.

Kime:

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Lütfen sabah ilk iş ofisime gelin. Güvenlikte sizin için bir asansör kartı olacak.

Sevgile

r, Luca

Bu da ne demek oluyor? Beni neden bu kadar resmi bir şekilde ofisine çağırma ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordum bile. Öğrenmek için beni yarına kadar bekletmesi sinir bozucuydu.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden: saoirsekelly@rossimotors.com

Luca,

Sana kenarların kralı derdim ama bu doğru olmazdı çünkü anlık tatminlerden hoşlandığını biliyorum.

Sabah orada olacağım, efendim. Ziller size ekstra ücrete tabi olacaktır. Saygılarımla,

Your Inconvenient Hookup, Saoirse

Bir dakika sonra gelen kutuma başka bir e-posta düştü.

Kime:

-

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Özellikle şirket e-postaları aracılığıyla kendinizden bu şekilde bahsetmeyi bırakırsanız çok memnun oluruz.

İlk noktaya gelirsek, ben işlerimi halletme konusunda esnek bir adamım. Bazen yavaş ve bilinçli hareket ederim. Diğer zamanlarda hızlı ve tekrarlı.

Tüm bunları sabah tartışabiliriz. Sizin

olsun,

Luca

Dokuzuncu Bölüm

Saoirse

Asansörden çıktığım anda Rossi'nin yönetici katı gözümü korkutmuştu. Rossi'nin ambleminin altındaki yanık kırmızı duvara güzel bir krom ve deri motosiklet monte edilmişti. Solunda cam ve kromdan yapılmış bir resepsiyon masası vardı ve boştu. Gerçi bu mantıklıydı. Çalışanların çoğu bir saatten önce gelmeye başlamazdı.

Başımı sağa sola çevirerek boş masanın yanından geçtim. Buradaki ofislerin hepsi camdı, bu yüzden çoğunun hâlâ boş olduğunu görmek kolaydı. Köşeden gelen parlayan ışık bir fener görevi görüyordu. Buranın Luca'nın ofisi olduğundan emin değildim ama tahmin yürütebilirdim.

Yaklaştığımda Luca'yı masasının arkasında bilgisayarında bir şeyler yazarken gördüm. Gömleğinin üst düğmesi açıktı ve kravatı boynunda gevşek duruyordu. Mükemmel bir şekilde derli toplu ve tıraşlı olduğu zamanlardan daha kendinde görünüyordu. Birkaç kez karşılaştığım bu adama sert ve kolalı hali hiç yakışmıyordu.

Açık olan kapısını çaldım. "Günaydın."

Başı irkilerek yukarı kalktı. "Hey. Kahretsin. Zaman kaçtı. İçeri gel ve lütfen kapıyı arkandan kapat."

Ofis saf camdan yapılmışken ve etrafta bizi duyacak kimse yokken kapıyı kapatmak aptalca geldi, ama sonra Luca bir kumanda aldı ve cam opaklaştı.

"Vay canına." Olayların beklenmedik dönüşünü kontrol etmek için etrafımda döndüm. "Bu çok fena."

Kıkırdadı ama sesi gergin geliyordu. "İşin bir başka avantajı."

Onunla yüzleştim ve davet edilmeden masasının önündeki sandalyelerden birine oturdum. "Özel asansörler ve uzaktan kumandalı pencereler. Şimdi bana ne söyleyeceksin? Su soğutucusuna erişimin var mı?"

Bu kez kahkahası biraz daha özgürce atıldı. "İstediğim kadar su içebilirim. Bırakmamamın tek nedeni bu."

Ona sıırttım. "Bu benim için yeterli. Yine de, eğer normalde işe bu kadar erken geliyorsan, buna değmeyebilir."

"Sabah insanı değil misin, Saoirse?"

Bu adam nasıl oldu da adımı söyleyerek beni neşeli bir halden sıırlsıklam bir dona soktu? Kalçalarım kendi istekleriyle birbirine bastırdı ve bu hareketi örtbas etmek için sandalyemde yer değıştirdim.

"Hayır, Luca. Ben kesinlikle bir gece kuşuyum."

Kollarının üzerinde öne doğru eğildi ve ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Ben de öyle. Bu göreve geldiğimden beri yaşam tarzım bir anda değışti. Elliot ve Weston'la birlikte spor salonuna gittim bile."

"Yataktan kalkıp giyinmekten başka bir şey yapmamış gibi davranmayacağım. Neden bu kadar erken gelmem gerektiğini açıklayacak mısın?"

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Rossi'deki işinizin kapsamı dışında bir iş teklifi."

"Tamam. İlgimi çekti. Vur."

Bilgisayar ekranından bir şeyler okumak için başını çevirdi. "Anneniz Senatör Lily Smythe-Kelly, doğru mu?"

Midem anında bulandı ama Luca'ya karşı duyduğum hayal kırıklığı beni sandalyeme mıhlamadı. Bir anda ayağa kalktım, öfkem beni teşvik etti.

"Annem hakkında sizinle konuşmayacağım. Rossi kendi bölgesinde bir fabrika ya da mağaza açmak isterse, herkes gibi normal kanallardan geçmeniz gerekecek. Annemin kararları üzerinde hiçbir gücüm yok ve-"

"Saoirse, beni yanlış anladın." Luca masasının etrafında döndü ve beni yerimde tutmak için dirseklerimi ellerinin arasına aldı. "Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

O dünyada büyümek. Annenden hiçbir şey istemiyorum ya da ona ihtiyacım yok. Babandan da öyle, ama sorumluluklarımın altında ezilmediğim zamanlarda onun çiftliğini ziyaret etmek isterim."

Yüzüm yanarken zihnim şaşkınlıkla dönüyordu. Burada ne haltlar dönüyordu?

"Ailemi mi araştırdınız?" Tükürdüm. "Bunu neden yaptın ki?"

"Otursanız, birazdan açıklayacağım." Dirseklerimden birini bırakarak az önce kendimi fırlattığım sandalyeye doğru işaret etti. "Lütfen."

Bu ofisten cevap vermeden çıkıp gidecek değildim ve Luca bunu biliyor olmalıydı. Yine de ona baktım ve gözlerimle hançerledim. Bu yüzden ne kadar hoşnutsuz olduğumu biliyordu.

"Peki, tamam. Ama çizgiyi aşarsan buradan giderim ve olan biten her şeyi Elise'e anlatırım."

Ürkekliği hafıftı ama hissediliyordu. En iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak istememesini takdir ettim. Bu unutmamam gereken bir şeydi.

Bu kez ben oturduğumda Luca yanımdaki sandalyeye oturdu ve hiç vakit kaybetmeden açıklama yapmaya başladı.

"Annenizden bahsetmemin nedeni, siyasi bir ailede büyüdüğünüz için imajın önemini anladığınızı varsayıyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Biliyorum, bu yüzden Kaliforniya'da annemin yanında yaşamıyorum. Ben onun bağışçıların ve seçmenlerinin önünde koşturacağı bir gösteri atı değilim."

Ağzı düzleşti ve burnundan derin bir nefes aldı. "Bunu sandığınızdan daha çok anlıyorum. CEO olarak göreve başladığımda, imajımı analiz etmesi için bir danışmanlık şirketi tutuldu ve bana kendimle ilgili değiştirmem gereken her şeyi anlatan on beş sayfalık bir rapor sundu."

İnledim. "Ah, tanıdık geliyor. Lisedeyken annem valiliğe adaylığını koymayı düşünürken ben de bunları yaşamıştım. On yedi yaşında bir kız olarak o raporlardan birini okumayı deneyin."

Ben konuşurken ellerini yumruk yaptı. "Bu tamamen saçmalık." Sonra parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Durumumdan son kez şikâyet ediyorum."

"İkisi de kötü olabilir, Luca. Yabancıların özel hayatına burnunu sokması asla eğlenceli değildir."

"Doğru." Sertçe başını salladı, sonra karışmış saçlarını düzeltti. "Seni neden buraya çağırdığım konusunda seninle açık konuşacağım. Evli olmanın beni yüzde yetmiş beş daha güvenilir yapacağı söylendi. Kız kardeşim Clara, evlenme niyetiyle çıkabileceğim uygun kadınların bir listesini verdi. İlginç gelen bir ya da iki tanesini seçmeye çalıştım ama hepsi Clara'nın klonlarıydı ve bunu yapmaya cesaret edemedim."

Sessiz kaldım, diğer ayakkabının düşmesi için tetikte bekliyordum.

"Dün birlikte fotoğraflandık ve fotoğraflar bu sabah ikimizin çıktığı varsayımıyla yayınlandı. Bu ve annene anlattığın hikâye beni ikimiz için de mümkün olan en iyi çözüme götürdü. Evlen benimle."

İçimden yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. "Şaka yaptığını biliyorum ama ilk yarıda beni gerçekten kandırdın."

Başını iki yana salladı. "Şaka yapmıyorum Saoirse. Geçici bir evlilik sözleşmesi yapmamızı istiyorum. Bu ikimizin de üzerindeki baskıyı azaltacaktır."

"Kes şunu Luca." Dizine vurdum. "Buna kanmayacağım."

Başıyla çantamı işaret etti. "E-postanı kontrol et. Avukatlarımdan bir ön sözleşme almış olmalısın, kendi avukatının da incelemesini isteyebilirsin."

Sırf bu aptalca oyun sona ersin diye telefonumu çıkardım. Gelen kutumun en üstünde tanınmış bir hukuk firmasından gelen resmi görünümlü e-postayı gördüğümde, neredeyse o şeyi odanın diğer ucuna fırlatacaktım.

"Sen ciddisin."

Luca'nın bakışları benimkileri hiç terk etmedi. "Tamamen. Şartları ve detayları istediğin kadar tartışıp rahatlayabiliriz ama ben her şeyi enine boyuna düşündüm ve bunun karşılıklı fayda sağlayacağını düşünüyorum. Sen annene bir daha yalan söylemek zorunda kalmayacaksın, ben de özel hayatım yerine işime odaklanabileceğim."

"Geçici demiştin. Ne kadar süre evli kalacağız?"

Bu fikri aklımdan geçirdiğime bile inanamıyordum ama Luca'nın ciddi olduğunu anlayınca merakım daha da arttı.

"En az bir yıl, ama daha çok iki yıl. Bundan daha kısa olamaz, yoksa beni dengesiz gösterir ki bu da istediğim şeyin tam tersi olur."

"İki yıl uzun bir süre. Ya bu süre içinde hayallerinizdeki kadınla tanışırırsanız?"

Öfkelendi. "Bunun için endişelenmiyorum."

Çıplak gerçeklerden başka bir şey düşünüp düşünmediğini merak ettim. Aklım iki yıl boyunca bir yabancından biraz daha fazlası olan bir adamla evli olmanın lojistiğine gitti.

"Evliliğimizi nasıl görüyorsun Luca?"

"Etkinliklerde birlikte görülürdük. İş yemeklerinde ve konferanslarda bana eşlik edeceksin. Belli ki birlikte de yaşayacağız."

"Peki ya ailemiz ve arkadaşlarımız? Onlar da bu işin içinde olacak mı?" "Hayır. Bizim dışımızdaki herkes için bu gerçek bir evlilik olacak."

Burnumu kırıştırdım. "Ben berbat bir yalancıyım."

"Yalan söylemek zorunda kalmayacaksın. Yasal olarak evli olacağız."

"Evet diyeceğim kesinmiş gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen değil miydin bana bir şey elde etmek için en ufak bir şansın olduğunda evet dediğini söyleyen? Tereddüt etmen beni şaşırttı."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Bana evlenme teklif ediyorsun Luca. Spontane olabilirim ama benim bile bunu tüm açılardan düşünmem gerekiyor. Ayrıca bu evlilikten ne çıkarım olacak ki?"

Göz kapaklarını indirdi ve vücudunu benimkine doğru eğdi. "Ben, bir koca olarak."

Cazibesini konuşturuyordu. Bunu gerçekten istiyor olmalıydı.

"Bunun bir teşvik olması mı gerekiyor?"

"Gerçekten güzel bir dairem var."

"Öyle, ama Elise ile yaşamayı seviyorum."

"Sen farkına bile varmadan Weston'ın yanına taşınacak."

Binlerce soru zihnimde birincilik için savaştı. En uygunsuz olanı zafer kazandı. "Peki ya seks?"

"Hoşuma gitti."

"Kapa çeneni, Luca." Kendimi sırtımdan alıkoyamadım. "Yani, iki yıl boyunca biriyle yatmayacak mısın? Yoksa eve rastgele kadınlar mı getireceksin?"

"Kendini menüden çıkarıyor musun?"

"Bu sizin fikriniz. Eminim bunu düşünmüşsünüzdür."

"Peki ya sen Saoirse? Biriyle yatmadan iki yıl geçirebilir misin?"

"Elbette. Daha önce yaptım."

Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"İlk buluşmamıza dayanarak ne düşünürsen düşün, ben sıradan ilişkilerden hoşlanmam. Bu nadiren evet dediğim bir şeydir."

"Bundan bir şey elde edemeyecek misin?"

Şaşırdım. "Pek sık değil."

"O zaman neden bana evet dedin?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Çünkü ben oldukça emindim
seninle birlikte olmaktan bir şeyler
çıkarabilirdi." Yavaşça gözlerini
kırpıştırdı. "Ve haklıydın."

Uzun uzun baktık ama bir şey söylememe gerek kalmadı. İkimiz de
oradaydık. Onunla birlikte olmanın bana ne kazandırdığını çok iyi
biliyordu.

Bileğini dizlerine dayadı ve çenesini ovuşturdu. "Sorunuza cevap vermek
gerekirse, hayır, eve rastgele kadınlar getirmeyeceğim. Bu evli bir adam
için iyi bir görüntü değil ve bunun ortaya çıkacağını garanti edebilirim.
Bize gelince, eğer sevişirsek, bu anlaşmamızın sınırları dışında olacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

Elini bıraktı, parmakları sandalyesinin koluna dolandı. "Eninde sonunda
gerçek bir evlilik yapmak istiyorum, tıpkı annemle babamınki gibi. Evlilik
benim için bir anlam ifade ediyor. Ama bu öyle bir şey değil. Seninle
evleniyorum çünkü ikimiz için de uygun, karşılıklı olarak faydalı ve
içimden bir ses bir koca aramadığını söylüyor, yoksa bir tane bulurdun."

"Kesinlikle evlenmeyeceğim. Asla evlenmek istemiyorum."

Beni düşündü, kara gözlerini yüzümde gezdirdi. "Hiç mi? Büyük, beyaz
bir düğün hayalin yok mu?"

"Hayır. Asla." Dudaklarımı büktüm. "Elbiseleri severim ama geleneksel
tarzda bir kız değilim."

"Güzel, o zaman özel bir törenle kaçacağımız için hayal kırıklığına
uğramayacaksın."

Homurdandım. "Bunu gerçekten planladın, değil mi? Sanırım balayına
çıkamayacağım."

"Şu anda tam olarak tatile çıkamam." Bana dikkatle bakarken çenesi büküldü. "Tüm bu gelenekleri gelecekteki eşime saklamak istiyorum. Yine de bir düğün gecesine hayır demem."

"Seksle ilgili olanlar hariç tüm gelenekleri bir kenara bırakacaksınız. Bu mantıklı."

"Bu işe zıt yönlerden yaklaşıyoruz ama aynı noktada buluşuyoruz. Bu bir iş anlaşması. Seks iş değildir, bu yüzden gerçekleştiğinde evliliğimizle hiçbir ilgisi olmayacaktır."

Gözlerimi devirdim. "Yine önceden varılmış sonuçlar."

"Numara yaparak zaman kaybetmem, Saoirse."

Beni orada yakalamıştı. Eğer bu çirkin konuşmayı yapmasaydık, kucağına tırmanıp kaldığımız yerden devam etmek isteyebilirdim.

"Bunu düşünmem gerekecek."

İçindeki bir şey söndü. "Deneyimlere evet dediğini sanıyordum."

"Dedim ama benden inanmadığım bir şeyi yapmamı istiyorsunuz."

"Bunu yapmak için bir neden daha. Eğer evliliğe inanmıyorsan, benimle sahte bir evlilik yapmanın ne zararı var?"

Bu çok ikna edici adam tarafından ikna edilmeyi reddederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Arkadaşlarımıza ve ailemize yalan söylemek zorunda kalacağız. Zararı bu."

"Dezavantajı bu, katılıyorum. Ama boşandığımızda dostane bir şekilde olacak.

Bir ayrılık olmayacağı için kimseyi taraf seçmeye zorlamayacağız."

Verdiği cevaplarda o kadar sakın ve kurnazdı ki bağırp çağırmak ve onu biraz kızdırmak istedim. Bu adam çok şey isterken sanki hiçbir şey istemiyormuş gibi davranıyordu.

"Şu anda evet diyemem. Bu hayal kırıklığı yarattıysa özür dilerim ama bunu gerçekten düşünmem gerekiyor."

Benimle tartışmaya hazırlandığı gergin bir an oldu ama sonra uzun bir nefes verdi.

"Elbette zamanın olabilir. Sözleşmeyi avukatına gönder-" "Benim avukatım yok, Luca."

"Tamam." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekranda bir şeye dokundu. "Sana güvendiğim başka bir firmanın adını gönderiyorum. Senden bir telefon beklemelerini söyleyeceğim. Açıkçası, tüm yasal ücretleri ben ödeyeceğim."

"Belli ki."

Luca beni kapıya kadar geçirdi. Kapıyı açmadan önce dönüp ona baktım.

"Bunun delilik olduğunun farkındasın, değil mi?"

Durakladı, topuzun üzerindeki eline baktı, sonra bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Biliyorum, bu da sana üzerime çöken ağırlığın altından kalkmak için ne kadar çaresiz olduğumu anlatmalı."

Sadece birkaç saniye sürdü ama bu süre içinde Luca'nın çekiciliği kayboldu, yorgunluğunu ve kargaşasını görmeme izin verdi. Bu neredeyse o anda kabul etmem için yeterliydi ama ben bundan daha zekiydim.

Evet dememin tek nedeni Luca'yı kurtarmak olamazdı.

Aceleyle ofise girdiğimde Charlie odamın etrafında dolanıyordu. Rossi'ye sabahın köründe gitmiş olmama rağmen bir şekilde geç kalmıştım.

Bir şekilde değil. Nasıl olduğunu biliyordum. Luca'nın sinsi delilik saldırısından sonra yakındaki en sevdiğim kafeye gitmiştim. Bir latte ve kruvasan eşliğinde düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve zaman akıp gitmişti.

"Hey," diye cıvıldadım. "Günaydın."

Üç hafta önce Rossi'de çalışmaya başladığımdan beri Charlie dostça davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Altında yatan bir ilgi vardı, ama buna göre hareket etmedi veya beni rahatsız hissettirmedi. Ofisin haftalık mutlu saatlerinde bile. Yanıma oturmaya özen gösteriyordu ve belki bir iki kadehten sonra biraz daha flörtöz oluyordu ama onu geri çevirmemi gerektirecek kadar değil.

En az bir ay daha burada çalışacağım için bu beni rahatlattı. İsteyeceğim son şey işyerinde garip bir durumla karşılaşmaktı.

"Günaydın." Sırıttı ve bakışlarıyla beni sildi süpürdü. "Geç mi kaldın?"

Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim ve gülümsedim. "Çılgın bir sabah. Umarım günün geri kalanında olacakların bir işareti değildir."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Dün sen de çılgın bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

Elimi sandalyemin arkasına koyarak durakladım. "Gerçekten mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sen, Luca Rossi ile. Amelia ve Niddhi ikinizin fotoğraflarından bahsediyordu. Paparazziler sizi gerçekten kovaladı mı?"

İlgisini başka yöne çekmek için gözlerimi devirdim. "Önemli bir şey değildi. Sadece aynı anda geldik. Gerçek ünlüler için üzülüyorum. Basın en küçük şeyi bile çarpıtarak çok daha büyük bir olaymış gibi gösteriyor."

Charlie bana inançtan biraz daha az bir şeyle baktı. "Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Senin gibi birinin onun gibi biriyle birlikte olmasına imkân yok."

Omurgam sertleşti. "Bu ne anlama geliyor?" Sorum amaçladığımdan biraz daha sert çıkmıştı ama sorusunun alt tonundan hoşlanmamıştım.

"Sana gölge düşürmek istemem," diye düzeltti, "ama Luca Rossi'nin neler yaptığını herkes biliyor."

"Nereden biliyorsun?"

Sorduğum soru karşısında hafifçe sarsıldı. "Şey, resimleri gördüm, makaleleri okudum-"

"Resimler mi? Basının her şeyi nasıl uydurduğunu konuşmayı yeni bitirdik. Belki de onu karakterinin içeriğine, nasıl bir patron olduğuna, Rossi'yi nasıl yönettiğine bakarak değerlendirin - sansasyon yaratmak için yayınlanan hayali hikayelere değil."

Sandalyemi masamın altından çektim. "Üzgünüm ama bugün yapacak çok işim var. Daha sonra konuşabiliriz."

"Oh." Charlie parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Pekala. Seni kırdıysam özür dilerim-"

Elimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil. Garip bir sabah geçirdim. Özür dilerim, patladım."

Bana bir gülümseme attı. "Merak etme, Saorise. İyi günler dilerim."

Masama çöktüm ve inledim. İçimden bir ses bunun o resimlerle ilgili duyacağım son şey olmadığını söylüyordu.

Çok beklemem gerekmedi. Öğle yemeği saatimin başında, Peter, douchelord'un kendisi, bana mesaj attı.

Peter: *Bayan Smythe-Kelly, Bay Luca Rossi ile çekilmiş fotoğraflarınızı gördü. Hafta içinde takvimine sizinle bir toplantı eklemek istiyor. Bir saat ayırmamız gerekecek. Lütfen en kısa zamanda programınızı bana bildirin. Bayan Smythe-Kelly bekliyor.*

Peter otuz beş yaşında, hayatını anneme yalakalık yaparak kazanan bir adamdı. Ayrıca annemden Bayan Smythe-Kelly diye bahsederdi.

bana mesaj atıyordu, ki bu garip ötesi idi. Ama bu oydu.

Annemle bir saat boyunca Luca ve benim resimlerimiz hakkında konuşmak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmaktansa regl dönemimde bir topun içinden aç köpekbalıklarıyla dolu bir hendeğe atılmayı tercih ederdim.

Luca'yla evli olsaydık, annemle konuşması için onu kandırabilirdim. Bu evlilik sözleşmemizin bir şartı olmalıydı. Bu haberi ona tek başıma vermemin imkânı yoktu.

Ona düşüncelerimi e-posta ile gönderdim.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden: .

saoirsekelly@rossimotors.com Luca,

Bir şartım var: Anneme evlendiğimizi söylediğimde orada olacaksın. Aslında şimdi düşündüm de, babama ve kardeşime haberi verdiğimde benimle Wyoming'e gelmen gerekecek. Çok büyükler ve hiç memnun olmayacaklar.

Teklifinizi geri mi çekiyorsunuz?

Saygılarımla,

Your Inconvenient Maybe-Fiancée, Saoirse

Öğle yemeğinden döndüğümde Luca'dan beni bekleyen bir e-posta vardı.

Kime: .

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

İlk şart kabul edildi. Anneler beni çekici bulur.

Wyoming'e gelince, dört gözle bekliyorum. Bisikletimi alırız. Evet dememi kolaylaştırmak için yapabileceğim başka bir şey var mı?

Sevgile

r, Luca

Evet diyeceğimi zaten biliyordum.

Çılgıncaydı ama şimdi her şeyi sindirmek için birkaç saatim vardı ve Luca'nın teklifi o kadar da tuhaf gelmiyordu.

Bir ya da iki yıl çok uzun bir süre değildi ve Luca'nın çatı katında yaşamak pek de acı verici olmayacaktı.

Evlenmek uzun zamandır radarımda değildi ama şimdi bu deneyimi, beraberinde getirdiği tüm bağlar olmadan yaşayabilecektim.

Tüm bunların ötesinde, kalbimi yokladığımda Luca'nın yorgun ifadesine ve yeni hayatının baskısı altında ezildiğini itiraf edişine geri döndüm. Eğer bu baskının bir kısmını ve kendi üzerimdeki baskıyı hafifletebilirim, bunu yapmamak bencillik olurdu.

Ama bir şartım daha vardı.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden: saoirsekelly@rossimotors.com

Luca,

Talepten ziyade istek olan başka bir şey daha var. Bir kedi istiyorum.

Karşı mı çıkıyorsunuz?

Saygılarımla,

Uygunsuz Neredeyse Fiancée'niz, Saoirse

Cevabı hemen geldi.

Kime:

-

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Karşı değilim.

Mobilyalarım sışmadığı ya da eşyalarım zarar vermediği sürece bir kediniz olabilir.

Sevgile

r, Luca

Kalbim boğazıma düğümlendi. Çocukluğumdan beri bir kedi istemiştim ama annem hiç istememişti ve daha sonra kendi başıma yaşamaya başladığımda, bir kedi sahiplenmeyi gerçekten düşünemeyecek kadar sık seyahat etmiştim. Ama bir süreliğine Denver'a yerleşecektim.

Bir kedim olabilirdi. Hayır, kedimi

alıyordum. Gülümsüyordum.

Luca ve ben evleniyorduk.

Onuncu Bölüm

Luca

DÜĞÜN GÜNÜMDÜ.

Bu kelimeleri kafamda düşünmek bile garip.

Birkaç saat içinde bir karım olacaktı. Ben de bir koca olacaktım. Sahte ya da değil, bunlar öngörülebilir gelecek için unvanlarımız olacaktı.

Saoirse ile bu anlaşmayı yapmaktan korkmasam da, bugünü dört gözle beklediğimi söyleyemezdim. Bunu yapmak zorunda olmanın doğasında yanlış olan bir şeyler vardı. Ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum.

Clara'nın bana gönderdiği kadınlar benim ilgimi çekecek tiplerin o kadar dışındaydı ki hiç komik değildi. Sadece profillerini okumak bile dayanılmazdı. Herhangi biriyle bir ömür geçirmek işkence olurdu.

Ve evliliği ömür boyu sürecek bir sözleşme olarak görüyordum, bu yüzden hiç peşine düşmemiştim. Kendimi bu adıma hiç hazır hissetmemiştim. Hiçbir taahhütte bulunmamanın ve tutku ve heyecan anları için yaşamamanın cazibesi hala vazgeçemeyeceğim kadar güçlüydü.

Zorlanana kadar.

Saoirse özel törenimizin başlamasından bir saat önce evime geldi.

Asansörden çıktı, elini gözlerine götürdü.

"Eğer oradaysan, bana bakma Luca."

Ona bakakaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Bana bakıyorsun, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Neden olmayayım ki?"

Ayağını yere vurdu ve ben de parmak arası terliklerine dikkat ettim.

"Belli ki bu kötü şans."

"Bu gerçek olsaydı katılırdım ama ikimiz de gerçek olmadığını biliyoruz." Tekrar ayaklarına baktım. Ayak tırnakları bale terliği gibi boyanmıştı. "Tören için parmak arası terlik mi giyiyorsun?"

Bir giysi torbasıyla örtülü olan kolunu kaldırdı. "Ben değilim. Ama olsaydım, iyi bir koca gibi dilini ısırmanı beklerdim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve giysi çantasını kolundan çekip aldım. "Giydiğin herhangi bir şeyden son kez bahsediyorum. Gözlerini açacak mısın, yoksa seni yatak odana mı götürüyüm?"

"Senin yerinde bir kez bulundum. Gözlerim açık olsa bile beni yönlendirmen gerekirdi."

Bir süre ona baktım ama yüzünün üzerindeki eli kıpırdamıyordu. "Hep böyle batıl inançlı ve inatçı mısın?"

"Bayan Luca Rossi olduğumu öğrenmek senin için heyecan verici olmayacak mı?"

Nefesim kesildi. Midem rahatsızlıkla sıkıştı. *Bayan Luca Rossi*. Ne halt ediyordum ben?

Saoirse, giyineceği misafir yatak odasına varıncaya kadar kolumu tuttu. Yarın tüm eşyaları üst katta benimkinin yanındaki yatak odasına taşınacak ve bu illüzyon gerçekten başlayacaktı. Bugün için o hâlâ bir misafirdi.

Yüzünü ona dönmeden ve her iki dirseğini kavramadan önce giysi çantasını yatağın üzerine koydum.

"Bundan vazgeçebilirsin. Bu bana cehenneme gitmemi söylemek için bir fırsat."

Hemen kabul etmek yerine, narin ve güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu neden yapayım ki? Zaten binlerce sözleşme imzaladım. Ayrıca sana söz verdim, bu da benim için bir şey ifade ediyor. Ayrıca, bu işten bir kedi kazanıyorum."

"Kendi kendini alabilirsin, biliyorsun."

Kaşları elinin üzerine kalktı ve bana bakmasını çok istedim. "Geri çekilmek mi istiyorsun Luca?"

"Bunu yapmak zorundayız."

"Gerçekten buna g e r e k yok. Ben varım, ama fikrini değiştirirsen de seni anlarım. Sadece söyle ve-"

"Hayır. Bunu yapıyoruz." Kolunu bıraktım ve kapıya doğru geri döndüm. "Hazırlanman için seni yalnız bırakayım. Nikâh memuru bir saat içinde burada olacak."

Alt dudağını çiğnedi. "Eğer eminsen." "Eminim.

Yakında görüşürüz."

Kapıyı kapattım, onu yalnız bıraktım ve düğünüm için giyinmek üzere yukarı çıktım.

On Birinci Bölüm

Saoirse

LUCA, parmaklarının arasında sallanan bira şişesiyle oturma odasını arşınılıyordu. Arada bir durup bir yudum alıyor, sonra tekrar volta atmaya başlıyordu.

Orada durduğumu fark etmemişti, ben de bir an durup ona baktım. Neredeyse kocam.

Kot pantolon ve tişörtten takım elbiseye geçmişti. Ofiste giydiği türden de değildi. Siyah gömlek ve kravattan oluşan koyu bordo renkli üç parçalı takımıyla podyumdan fırlamış gibi görünüyordu. Ceket geniş omuzlarına ve daralan beline tam oturuyordu ve arkasını kaldırdığımda pantolonunun kışına sevgiyle yapışacağını hissediyordum.

"Ne giyiyorsun?"

Luca'nın yüksek sesli, ani havlaması beni sıçrattı. Dilim kuruyan ağzımın damağına yapışmıştı. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Sanki onu sakinleştirecek bir şey yapacakmış gibi elimi üzerine bastırdım.

Luca birasını cam sehpanın üzerine bıraktı ve bana doğru yürüdü, kaşları ağır ve düşüktü. "Ne giydiğini sordum, Saoirse."

Bilmeden üzerine bir şey dökmediğimden emin olmak için elbiseme baktım. Dikkatli davranmıştım ama böyle şeyler oluyordu. Bu sefer öyle olmadı. Pembe slip elbise, şık ve ipeksi bir şekilde vücudumun üzerinden düşerek neredeyse yere kadar uzandı.

"Bu bir elbise, Luca."

İki adım ötemde durdu ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Gelinlik giymeni beklemiyordum."

"Delirdin mi sen?"

Başını sallamadan önce çenesi birkaç kez bir o yana bir bu yana gidip geldi. "Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu."

"Şey..." Kumaşın bacaklarımın etrafında sallanması için bir yandan diğer yana döndüm, "Bu benim tek düğünüm olacağına göre neden süslemeyeyim diye düşündüm. Bir kızın ipeksi pembe bir elbise giymek için çok fazla şansı var."

"Saçında bir çiçek var," diye ağzından kaçırdı.

Bir kulağımın üzerine sıkıştırılmış ipek orkideye parmak uçlarımla dokundum. "Biliyorum.

Güzel değil mi?"

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Bunu tahmin ettiğimden çok daha fazla ciddiye alıyorsun."

"Biliyorum. Parmak arası terlik giyeceğimi düşünmüştünüz. Ama dediğim gibi, bu benim ilk ve tek düğünüm, o yüzden biraz abarttım. Ayrıca, takım elbisenin içindeki haline bak. Eminim terzin seni böyle göstermek için fazla mesai yapmıştır."

"Ne gibi?" Kravatının düğümünü çekiştiriyor, hâlâ bana düşmanmışım gibi bakıyordu.

"Yakışıklısın Luca. İnanılmaz görünüyorsun ve bu takım elbiseyi iyi gösteriyorsun."

Başını çevirip pencere duvarından dışarı baktı. "Teşekkür ederim." "Ve?"

Dikkati yavaşça bana döndü. "Ve... ne?"

Yumuşak bir pirouette yaptım ve sırtımın omurgamın tabanına kadar açıkta bırakan örtüyü görmesine izin verdim.

Omzumun üzerinden ona göz kırptım, beni görünce kendinden geçtiğini görmekten memnun oldum. "Güzel görünüyor muyum, Luca?"

Uzun bir duraklama oldu ve ardından bir kahkaha geldi. "Nasıl görüldüğünüzü tam olarak bildiğinizden şüpheleniyorum."

Bunu biraz daha açmasını isteyemeden -ve muhtemelen özgürce yapmasını umduğum bir iltifat için balık tutamadan- bir ses duydum

ön kapı çaldı. Luca başka bir şey söylemeden oturma odasından çıktı ve beni hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmış bir halde bıraktı.

Ama evliliğimizin nasıl olacağına dair bir örnek oluşturduğunu sanıyordum. Güvence ya da basit bir iltifat için bile ona gitmezdim. Biz iş ortağıydık ve canımız isterse sevişebilirdik, ama hepsi bu.

Bunu hatırlamak bana iyi gelecektir.

Luca, kendisini bana Yargıç Hernandez olarak tanıtan takım elbiseli bir adama eşlik etti. Bana güzel göründüğümü söyledi. Luca'ya baktığımda bakışlarını tekrar pencerelere çevirdi.

"Bunu balkonda yaparız diye düşünmüştüm," dedi Luca.

"Evet," diye kabul ettim. "Orayı çok seviyorum."

Elbette hiç gitmemiştim ama Yargıç Hernandez'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Luca kravatını tekrar düzeltti. "Seninle dışarıda buluşuruz." Sonra dönüp mutfığa girdi ve gözden kayboldu.

Yargıca gülümsedim. Karşılığında onun nazik, neredeyse sempatik gülümsemesi beni derinden etkiledi. Bize bir bakışıyla bunun bir aşk evliliği olmadığından şüphelendiği belliydi.

Belki de yüz ifadesinden çok şey anlıyordum.

Balkon kapısına gittik ama daha önce hiç açmadığım için nasıl açacağımı bilmiyordum.

"Özür dilerim. Luca her zaman benim için kapıyı açar," diye açıkladım beyinsiz, tutulan bir kadın gibi.

"Sorun değil, Bayan Kelly. Bana izin verir misiniz?" Yargıç Hernandez'den daha fazla sempati. Kapıyı tek hamlede açtı ve önce benim dışarı çıkmama izin verdi.

Luca saniyeler sonra elinde bana doğru ittiği kırmızı güllerden oluşan küçük bir buket taşıyarak ortaya çıktı.

"Çiçeklerin, *bella*."

"Bu kadar güzelken unutmam ne kadar aptalca." Gülleri ondan aldım ve koklamak için burnuma götürdüm. "Gülleri severim."

Ağzının kenarları seğirdi. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Ben çiçekleri tekrar koklarken başını hafifçe eğdi. "Teşekkür ederim" dedim ve o da başını sallayarak yargıca döndü.

"Başlamaya hazırız."

Tören kısa ve özdü. İkimiz de "Evet" dedik ve sıra yüzük takmaya geldiğinde Luca parmağıma tam oturan sade bir platin yüzük yaptı. Sonra sıra bana geldi. Başparmağımda tuttuğum gevşek gümüş yüzüğü çıkardım ve kaşları havaya kalktı.

Ona gülümsedim. "Gerçekten sana yüzük almayı unutacağımı mı sandın?" "Unutmak zorunda değildin," dedi.

"Ben de istedim." Sol elini elime aldım ve dövülmüş beyaz altını parmağına geçirdim. Sağlam ama abartısızdı. Sade değildi. Luca'ya sade bir yüzük yakışmazdı. Bunu seçmek biraz zamanımı almıştı ve bulduğum şeyden memnundum.

Parmakları avucunun içinde kıvrıldı. Yüzüğüne bile bakmadı. Hayal kırıklığıyla midem bulandı. Gerçekten beğenmesini istemiştim.

"Artık karı koca oldunuz." Yargıç Hernandez'in muhtemelen harika bir gülümsemesi vardı. Onu ailesiyle takılırken, çocukları komik bir şey yaptığında gözlerini kırptıştırırken, mutfakta yemek yaparken dans eden karısına bakarken hayal edebiliyordum. Ama bunu sadece hayal edebiliyordum çünkü Luca ve bana göstermiyordu.

"Öpebilirsin," diye ekledi çabucak.

Luca'ya bir adım daha yaklaştıım ve topuklu ayakkabılarımla aynı seviyeye gelmemiz için çenemi kaldırmama bile gerek kalmadı. Bakışları yüzüme kilitlenmiş, gözlerimden ağzıma doğru süzölüyordu. Bir adım daha atarak avucumu göğsüne yasladım. Parmağı çeneme kadar geldi, bir dokunuşla beni kendine çekti.

Sıcak nefesi, dudakları dudaklarıma değmeden sadece bir an önce dudaklarıma değdi. Kalbimin birkaç gürültülü atışı boyunca birbirimize mühürlendik, sonra dudakları ayrıldı ve birlikteliğimizi biraz daha derine götürdü.

Parmaklarım yakasına dolandı ve Luca dudaklarını dudaklarımdan çekerek boyunun ölçüsünü aldı. Öpücüğünün sıcaklığından kurtulmam daha uzun sürdü. Kendime geldiğimde Luca'ya gülümsedim.

"Biz evliyiz."

Bir kez başını salladı. "Evrakları imzalamamız gerekiyor." "Ah, doğru. Tabii ki."

Yargıç boğazını temizledi. "İkinizin fotoğrafını çekmemi ister misiniz?"

Ben evet derken Luca hayır dedi.

Göğsüne bastırdım. "Evlenmeliyiz. Evlendiğimizi söylediğimizde ailelerimiz muhtemelen bizi süslenmiş görmek isteyeceklerdir, sence de öyle değil mi?"

Derin nefes alırken burun delikleri genişledi. "Muhtemelen haklısın." Yargıca döndü. "Teşekkür ederim. Birkaç fotoğraf istiyoruz."

Yan tarafta gün batımı ve uzaktaki dağların manzarasıyla, arka plan daha güzel olamazdı. Luca beni yanına çekti ve kalçamı avucunun içine aldı. Yargıç Luca'nın telefonunu kullanarak birkaç pozumuzu çekti ve bunun onun ilk fotoğraf çekimi olmadığını söyleyebilirim.

Yeni evliler. Luca bütün bu süre boyunca kaskatı kesilmeseydi çok sevimli ve eğlenceli olabilirdi.

Ortasını okşadım ve dudaklarımı kulağına götürdüm. "Rahatla Luca. Seni ısırmayacağım ve bunlar benim ilk ve tek düğün fotoğraflarım. Burada olmaktan mutluymuşsun gibi görünmeye çalış."

Döndü ve yüzünü benimkinden bir fısıltı kadar uzağa getirdi. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Saoirse."

"Tabii ki. Sen benim kocamsın."

Bir sonraki nefesi sertti ve beni daha sıkı tutmaya başladı. "Kocan için her şeyi yapar mısın?"

"Cesedi saklamayacağım, ama dene beni Luca. Buna evet dedim. Muhtemelen çoğu şeye de evet diyeceğim."

Ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

"Tamam, yaklaşık yüz fotoğraf çektim. Artık gidebiliriz," diye açıkladı Yargıç Hernandez. Luca elini bırakarak benden uzaklaştı. "Hadi bunu resmileştirelim."

Ruhsatı imzalamak için içeri girdik, bu sadece bir dakika sürdü, sonra yargıç herhangi bir tantana olmadan ayrıldı. Muhtemelen bu sevgisiz ilişkiden kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Ya da belki sadece acıkmıştı. Yargıç Hernandez sonsuza dek benim için bir gizem olarak kalacaktı.

Luca kapı kapandığında dönüp sağ eliyle alnına yakın bir noktayı ovuşturdu, sol eli ise hâlâ yumruk şeklinde kıvrıktı. Yüzüğüne bir kez bile bakmadığından oldukça emindim.

"Ben üstümü değiştireceğim," dedi bana bakmadan. "Sen de öyle yapmalısın."

Başka bir şey söylemeden üst kata çıktı.

Evleneli on beş dakika olmuştu ve ben şimdiden büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

On İkinci Bölüm

Luca

SAOIRSE'i bir saat sonra çalışma odasında buldum. Kanepeye kıvrılmış, bacaklarını altına almış, savunmasız görünüyordu. Daha küçük. Yerinde değildi. Onu kendi başına bıraktığım için içimde küçük bir suçluluk dalgası oluştu ama kafamı toparlamak için o zamana ihtiyacım vardı. Aksi takdirde, zaten olduğumdan daha büyük bir pislik olabilirdim.

"Saat yedide yola çıkıyoruz."

Televizyondan başını çevirip kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yedi mi?"

"Bu akşam herkesle bir şeyler içmek için buluşacağız. Elise ve West bir işim çıktı ve yarın brunch yapamayacağım." Yanına oturdum ve parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Böylesi daha iyi. Daha çabuk hallederiz."

Bu gece duyuru turumuz başlayacaktı. Haberi arkadaşlarımıza yarın brunch'ta vermeyi planlamıştık, böylece gerçekliğin oturması için zaman kazanacaktık ama planlar değişti.

Saoirse yutkundu, eli önce saçlarına sonra da tişörtüne gitti. "Hazır olduğumu sanmıyorum."

"Öylesin. Her şey yoluna girecek."

"Soruları olacak Luca. Daha ne söyleyeceğimizi bile konuşmadık."

"Bunu şimdi konuşalım. Zamanımız var."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Yalan söyleme konusunda ne kadar kötü olduğumu anladığını sanmıyorum. Bektan bir gösteri olacak."

Onun çıldırdığını görmek beni rahatlattı. En azından bugün yaptıklarımızdan rahatsız olan tek kişi ben değildim, gerçi Saoirse evli olmayı umursamıyor gibi görünüyordu. Onun takıldığı nokta, bunu başkalarına anlatmak zorunda kalmaktı.

Yine de evlilik onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Sediri açtın mı?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne-? Sen neden bahsediyorsun?"

Kanepenin önündeki sediri başımla işaret ettim. "Aç da açıklayayım."

Uzun bacaklarını açtı ve kolunu uzatarak menteşeli kapağı açtı. İçine baktığında ağzı açık kaldı.

"Battaniyeler!" Bir tanesini çıkardı ve göğsüne bastırdı. "Bunlar hep burada mıydı ve ben onları özledim mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Biri bana biraz almam gerektiğini söyledi, ben de aldım."

Kaşları düştü. "Ama bunun bizim hikâyemizle ne ilgisi var?" "Her şeyle. Gerçeği anlatacağız."

Arkadaşlarımız restorana bizden önce gittiler, ki bu benim hatamdı. Sonunda kendimi toparladığımda Saoirse kapıda beni bekliyordu. Kelepçeli şortu ve bol bir tişörtüyle birkaç saat öncesinden çok farklı görünüyordu ama orkideyi kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Yaptığımız şeyi sürekli hatırlatan bir şeydi. İhtiyacım olduğundan değil. Yüzük parmağımın etrafındaki metal bant ve göğsümün etrafındaki görünmez bant asla unutmamam için yeterliydi.

Çatı katındaki rahat salon hareketliydi ama çok kalabalık değildi. Elise, Elliot, Weston ve küçük kardeşi Miles'ı kolayca bulduk. Yastıklı hasır koltuklar ve halı sahanın üzerinde vintage tarzı çim sandalyelerle bir köşe tutmuşlardı. Burası birinin arka bahçesi gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Benim tarzım değildi ama ben seçmemiştim ve Saoirse de bu seçimden gayet memnun görünüyordu.

Arkadaşlarımızdan hiçbiri Saoirse ve benim birlikte gelmemize göz kırpmadı. Aslında, Elise ve Miles mısır deliği oyununun ortasındaydılar, bu yüzden onlardan bir el sallamaktan fazlasını alamadık.

Elliot bir elinde birasıyla ayağa kalktı ve diğer eliyle benimkini sıktı. "Neredeyse geç kalmadın," diye selam verdi.

"Yeni bir sayfa açıyorum. Sana söylemiştim."

Weston, Saoirse'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilirken kıkırdadı. "Siz ikiniz birbirinizi yolda mı buldunuz?"

Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar Weston'a döndü. "Hayır, aslında. Birlikte geldik."

Kaşları kanatlandı. "Yaptın mı?"

"Demek bu yüzden vaktinde geldin." Elliot birasını dudaklarına götürdü. "İyi iş Kelly."

Ofladı. "Çok teşekkürler Levy. Senin onayın için yaşadığımı ve öldüğümü biliyorsun."

Weston hâlâ ona bakıyordu. "Neden bir araya geldiniz?"

"Neden olmasın?" Saoirse omuz silkti ve boş bir sandalyeye doğru yürüdü, orada bırakılan menüyü kaydırды. "Oh, yum. Yemek mi sipariş ediyoruz? Akşam yemeğini kaçırdım ve açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemeden içmem mümkün değil. Garson nerede?"

Manik gösterisi hem Weston'ın hem de Elliot'ın dikkatini çekti. Weston alnını kırıştırarak ona baktı. Elliot'ın ifadesi daha az belirgindi ama o da aynı dikkatle onu inceliyordu. Belki de elleri çırpındığı ve menüden en sevdiği şeyleri ezbere söylediği içindir -ki hepsi bu gibi görünüyordu.

Abartmamıştı. Kurnazlık ve Saoirse uyuşmuyordu. Elise kollarını havaya kaldırdı. "Evet! Sana bu işte iyi olduğumu söylemiştim."

Miles bir p u fu tekmeledi. "Neden her şeyde iyi olmak zorundasın, Lisie?"

"Bana Lisie demeyi bırakman için seni ikna etme konusunda berbatım."

Grubumuza katıldılar, Elise Weston'ın yanına sokuldu, Miles elimi sıkı ve Saoirse'nin yanağını gagaladı.

"Burada neler oluyor?" Miles, Saorise'in elindeki menüye bakarak sordu.

"Ne sipariş edeceğime karar vermeye çalışıyorum." Menüü derin ve anlamlı sırlar barındırıyormuş gibi inceledi.

"Saoirse ve Luca birlikte geldiler," diye Weston kızına ve kardeşine bilgi verdi. "Öyle mi?" Elise arkadaşından menüyü çaldı. "Sen ve Luca birlikte?"

Saoirse başını salladı. "Yaptık."

Elliot birasını ona doğru eğdi. "Detaylandırmak ister misin?"

Brunch'ta ikisinin arasında bu gece de devam eden *bir şey* olduğunu fark etmiştim. Adam kadından hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, kadın da onu çıldırtmak için yem atıyor, sonra da birbirlerine soyadlarıyla hitap ediyorlardı. Bazıları için şirindi ama ben pek hayranı değildim.

Kolumu Saoirse'nin omuzlarına doladım. "Aslında Rossi."

Elliot'ın kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aynen dediğim gibi. O artık bir Kelly değil. O bir Rossi."

Saoirse bir bacağı diğerinin üzerinden geçirdi ve parmaklarını önünde oynattı. "Sürpriz."

Arkadaşlarımız birbirlerine baktı, sonra bütün gözler bize çevrildi. Miles kontrolü ele aldı.

"Ya Sersh'i evlat edindiniz ya da evlendiniz. Evlilik çılgınlık olacağından, yeni ateşli sarışın kızınız için ilk tebrik eden ben olacağım."

Miles bana göz kırptı ve ceplerini yokladı. "Üzgünüm, purom yeni bitti, yoksa sana bir tane ikram ederdim."

Saoirse titrek bir kahkaha attı. "Oturabilir miyiz? Oturmayı çok isterim."

"Elbette. Bir dakika içinde." Elise, Weston'dan uzaklaşıp Saoirse'ye doğru döndü. "Luca'yla aranızda neler oluyor? Ve neden bu kadar manik davranıyorsun?"

"Şey..." kolunu sırtıma dolayarak gömleğimi kavradı, "biraz çılgın bir gün oldu. Son birkaç hafta gerçekten de öyleydi."

Hepimizin acısına son vermek zorundaydım, özellikle de Saoirse'nin. Tırnaklarının gömleğimi parçalamasına saniyeler kalmıştı.

"Biz evliyiz."

Elise'in eli ağzına gitti. Miles kıkırdadı. Weston ve Elliot ikimize baktı. Sanki en can alıcı noktayı söylememi bekliyorlardı.

İlk harekete geçen Elise oldu, Saoirse'nin sol elini tuttu ve başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Sen evliliğe inanmıyorsun."

"Bilmiyordum. Luca'ya kadar," diye fısıldadı Saoirse.

"Ama bana birlikte olduğunuzu bile söylemedin." Elise dudaklarını içe doğru yuvarladı. "Neden bana söylemedin?"

"Özür dilerim. Senden saklamak istememiştim. Dediğim gibi, bir kasırga oldu. Ama ilk bilen sizsiniz. Henüz ailelerimize bile söylemedik."

"Ama *evli*?" Elise buna takılıp kalmıştı. Saoirse'in bana evliliğe inanmadığını söylerken dürüst olduğunu tahmin ediyordum.

"Evlendim," diye onayladım. "Aramızdaki ilişkinin yürümemesi ihtimaline karşı her şeyi gizli tuttuk."

Saoirse başını salladı. "Grupta herhangi bir gariplik olmasını istemedik."

Elise tam bu cevabı kabullenmiş gibi görünürken, Elliot araya girdi. "Bunun nedeni danışmanlar mı?"

"Ne danışmanı? Sen neden bahsediyorsun?" Elise kardeşinden bunu talep etti.

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Rossi'nin yönetim kurulu Luca'nın imajını gözden geçirmeleri için danışmanlar tuttu. Onun evlenmesini istediler. Ve bir de baktık ki Luca, kuruma şiddetle karşı çıkan ama aynı zamanda yapmaması gereken şeylere evet demek gibi korkunç bir alışkanlığı olan Kelly ile evlenmiş."

Herkes sessizleşti, arka plandaki gürültü bile. Elliot'a dik dik baktım, bana meydan okuduğu için ona kızmıştım. Çekinmesini bekleseydim hayal kırıklığına uğrardım. Neyse ki Elliot Levy'nin geri adım atmasını beklemekten daha iyisini biliyordum.

Lanet Elliot ve onun mantıklı, şüpheli zihni. Bizi en ince ayrıntısına kadar sorgulayacağını bilmeliydim. O böyleydi. Sadece kendine güvenerek hızla büyümek zorunda kalmıştı. Olayları asla olduğu gibi kabul etmezdi.

Yine de, beni tanıdığı onca yıldan sonra beni sorgulaması *beni* kızdırdı.

Ama belki de beni sorgulamasının nedeni tam olarak buydu. Beni çok iyi tanıyordu.

Saoirse hiç tereddüt etmeden kahkahayı bastı. "Gerçekten bir yabancıya peynir tahtası alacağımı mı düşündün? Bu tam bir 'çift' hediyesi. O anda tahmin etmediğine şaşırdım. Luca ve ben seni son gördüğümüzde zaten birlikteydik." Bana sokuldu ve elini göğsüme koydu. "Bir partide tanıştık ve o zamandan beri hiç ayrı kalmadık. Bunu bir sır olarak sakladığım için tekrar özür dilerim ama biz evliyiz ve bizi destekleyeceğinizi umuyoruz. Desteklerseniz bunun anlamı çok büyük olur."

Elini boynumdan çeneme doğru kaydırды, yüzümü ona çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bağlantı yumuşak ve neredeyse iffetliydi, ama o kadar uzun süre oyalandı ki onu kendime doğru çektim ve kollarımla sardım.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve benimkilere kilitlendi. Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü göremeyecek kadar yakındık ama gözlerindeki parıltı onu ele veriyordu.

Yüksek sesli bir alkış anı böldü. "İkna oldum." Miles koşarak geldi ve aynı anda ikimize de sarıldı. "Tebrikler. Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Saoirse, Miles'a tamamen sarılmak için benden ayrıldı ve ben de onu geri çekmemek için kendimi zor tuttum. Elise bu işi benim yerime yaptı ve arkadaşını Miles'tan çalıp ona sarıldı. Birbirlerine fısıldayarak ileri geri sallanıyorlardı. Onları yalnız bırakıp West ve Elliot'a yaklaştım.

"Hıyar kımılда," diye homurdandım.

Elliot gözlerini kırıştırdı. "Zamanlamanın şüpheli olduğunu kabul etmek zorundasınız."

Weston elinin tersiyle Elliot'ın kolunu sıvazladı. "Zamanlama mutlu bir tesadüf olamaz mı?" Sonra gözlerini bana dikti. "Yani Saoirse bize haftalar önce bahsettiğin sarışın mı? Son hurra mı?"

Çenemi indirdim. "Bunları onun karım olacağını bilmeden önce söyledim ama evet. Bu oydu. O zamandan beri hemen hemen birlikteyiz."

Elliot, "Danışmanlar çok heyecanlanacak," diye söze girdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "*Senden* heyecanlanmanı istemeyeceğim. Bunun senin ilgi alanının dışında olduğunu biliyorum. Ama gerçek bir arkadaş gibi ukalalıklarını kendine saklamaya ne dersin? Bana bu iyiliği yapar mısınız?"

İçini çekti ve boştaki elini cebine soktu. "Kandırılmaktan hoşlanmıyorum Luca. Eğer dürüstsen, senin için en iyisini dilerim. Ama eğer tüm bunlar

özenle hazırlanmış bir kılıfsa ve orada durup yüzüme karşı yalan söylüyorsan, iyi bir tepki vermeyeceğim."

İki yıl. En iyi arkadaşımın yüzüne bakıp iki yıl boyunca ona yalan söylemek ve gerçeği asla öğrenmemesini ummak zorundaydım.

"Yanıldığınız kanıtlandığında özrünüzü kabul edeceğim."

Tanrım, ben tam bir pisliğim. Şimdiye kadar evli olmakla ilgili hiçbir şey beni rahatlatmamıştı. Aksine, zaten yüklü olan omuzlarıma bir kat daha sorun eklemişti.

"Burası çok ciddi görünüyor." Saoirse yanıma geldi ve kollarını ortama doladı. "Solup gitmeden önce beni besleyecek misin, kocacığım?"

Elliot'a son bir bakış attıktan sonra Saoirse'ye baktım, şu anda hikâyemize inanabilecek tek kişi oydu. Korkunç bir yalancı olmasına rağmen rolünü iyi oynuyordu.

"Tabii ki yapacağım. Seni daha yeni buldum. Seni şimdi kaybedemem." Sırıtarak çenemin menteşesini gagaladı. "Tatlı kocacığım."

Weston, "Bunu söylediğinizi duymaya alışmak biraz zaman alacak," dedi.

Saoirse, "Bunu kendim söylemeye çalışıyorum," diye itiraf etti.

Elliot şüpheli bir pislik olmaya devam etti. "Bir yabancıyla evlenirsen böyle olur."

Saoirse'nin mutlu zıplaması söndü. "Ne iyi olurdu biliyor musun? Biraz destek. Luca ve ben bugün buraya birlikte olmamız hakkında ne düşündüğünü sormaya gelmedik. Sana bunun tamamlanmış bir anlaşma olduğunu söylüyoruz. Anlamıyorsun ve bu sorun değil. Sanırım bir arkadaş olarak, yargınızı saklı tutarsanız iyi olur."

Elliot başını eğdi. "Bu adil."

Gözleri doldu. "Böyle düşünmene sevindim." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar benden ayrılarak salonda bulunan Elise ve Miles'ın yanına gitti.

Siparişlerini garsona vermek yerine.

Weston bana ölçülü bir gülümseme sundu. "Bunu görmeye başlıyorum. Miles'ın sözlerini tekrarlıyor ve size en iyi dileklerimi sunuyorum."

Elliot birasını ağzına götürdü. "İyi şanslar."

Weston'ı işaret ettim. "İyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Sonra parmağımla Elliot'ı gösterdim. "Sürekli bir pislik olduğun için teşekkürler."

"Elimden geleni yapıyorum," diye yanıtladı Elliot.

Weston uzanıp omzumu sıktı. "Bu hepimiz için bir şok. Bir dahaki sefere daha az pislik olacağından emin olabilirsiniz."

Sırıtarak düşüncelerini yüksek sesle ve net bir şekilde ifade eden Elliot'a baktım. "*Ben olsam bahse girmezdim*" diyordu.

Evime dönüş yolculuğumuz sakin geçti. Duyurumuzun şoku biraz geçtikten sonra gece daha yumuşak bir hal almıştı, ancak altta yatan gerginlik hiçbir zaman gerçekten gitmemişti.

"Bu iyi hissettirmedi, değil mi?" Saoirse sordu. "Hayır. Pek değil. Yine de iyi sattın."

"Evet," diye iç geçirdi. "Onları kandırdığımızı öğrenmelerini hiç istemiyordum."

"Baskı altında zarafet," diye mırıldandım. "Bu bir iltifat gibi geldi."

"Öyleydi. Sen olmasaydın kimse gerçek nedenlerle evlendiğimize inanmazdı."

"Onlar gerçek nedenlerdi, Luca. Sadece diğer insanların evlenme nedenleri değil."

Çevremde, yüzüğünü parmağında döndürdüğünü gördüm. "Yarın sana bir nişan yüzüğü alacağız."

"Hayır, buna gerek yok."

"Gerçekten öyle. Karım parmağında bir elmas olmadan ortalıkta dolaşmazdı."

"Elmasları sevmem."

Ellerim direksiyon simidinde sıkıştı. "Tamam. Beğendiğin bir yüzüğü seçeceksin."

"Seninkini beğendin mi?" "Yüzüğümü mü?"

"Evet. Yüzüğünü beğendin mi?"

Gözlerim yoldan dördüncü parmağımın etrafını saran metale kaydı. "İyi oturuyor ama alışmak biraz zaman alacak."

"I-" Başını salladı, söylemek üzere olduğu şey kaybolmuştu. "Tamam." Saoirse yolculuğun geri kalanını pencereden dışarı bakarak geçirirken ben de neden ona bana bir yüzük almasına şaşırdığımı ve eğer kendim için bir yüzük seçmem gerekseydi onu seçeceğimi söyleyemediğimi anlamaya çalışıyordum.

muhtemelen buna çok benzeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Saoirse

Hiçbir şekilde fakir büyümemiştim. Fazlasıyla rahattık ve hiçbir zaman somut bir şey istememiştim. Ama Luca'nın zenginliği başka bir stratosferdeydi. Rossi ailesinin kasasının ne kadar derin olduğunu anladığımdan bile emin değildim.

Bugün, bir kuyumcu dükkânının tamamını kapattıklarını öğrendim.

Mağazaya adımımızı atar atmaz elimize şampanya kadehleri tutuşturuldu ve yumuşak dilli, mütevazi personel bizi bekledi. Bilgilendirilmiş olmalıydılar çünkü bana gösterdikleri yüzüklerin hiçbirinde pırlanta orta taş yoktu.

Ve her biri bir diğerinden daha büyüktü.

Luca yanımdaki küçük, şık bir bankta oturmuş, ben yüzük üstüne yüzük denerken telefonunu kullanıyordu. Zar zor baktığı dördüncü ya da beşinci yüzükten sonra yüzükleri ona göstermeyi bıraktım.

Sanırım bugün şefkatli koca rolünü oynamıyordu. Garipti ama bu anlamaya girer girmez, ilk başta düşündüğümünden tamamen farklı biri olmuştu. Cazibesi, cilvesi ve rahatlığı kaybolmuştu. Sert ve mesafeliydi, benimle sadece mecbur kaldığında iletişim kuruyordu.

Gerçi sadece bir gün olmuştu. Onu fazla analiz etmiş olabilirim.

Ellinci halkadan sonra iç çektim ve Luca başını kaldırıp baktı. "Birini mi seçtin?"

"Hayır, yapmadım." Satıcı kadının ağzı hafifçe büzülmüştü ama bu süreçten onun da en az benim kadar yorulduğu belliydi.

Siyah kadife üzerinde sergilenen yüzükleri taradı. "Beğendiğiniz bir şey yok mu?"

"Hepsi çok güzel ama-" Aptalca davranıyordum. Bunların hiçbirisi gerçek olmadığı için Luca'nın yüzüğümün seçimine dahil olmasına gerek yoktu.

Yüzük

bir mücevher parçasından başka bir şey değil.

Telefonunu cam tezgâhın üzerine bıraktı ve bana döndü. "şu anda sahip olduğunuz favori paralarınız hangileri? Bu tarzda özel bir şey yaptırabiliriz."

"Sanırım hiç mcevherim olmadığını duyunca hayal kırıklığına uğrayacaksınız. En değerli parçalarım seyahatlerim sırasında aldığım şeylerdir." Bir parmağımı kaldırdım. "Benim süslü bir şeyi hak edemeyeceğini düşünen bir Mary Sue olduğumu düşünmeye başlamadan önce, söylediğim bu değil. Sadece... Hiçbir zaman bu tür şeylere yatırım yapmak istemedim."

Satıcı kadın mücevherler içinde yzmediğimi görünce dehşete düşmüş gibi ağzını kapattı. Luca daha az onaylamıyor gibi görünmüyordu.

"Bunu düzeltmemiz gerekecek, Saoirse. Sen artık bir Rossi'sin." Platin bir bant üzerinde büyük, zümrüt kesimli bir akuamarin bulunan bir yüzük aldı. "İşte bu. Bana elini ver."

Beklemeden elimi tuttu ve yüzüğü alyansımın üzerine geçirdi. Taşı çok büyük olmasına rağmen en basit olanıydı. Pırlantaları reddettiğim için Luca'nın daha küçük bir şey almama izin vermeyeceğini hissediyordum.

Başparmağını yüzükten parmağımın ucuna doğru gezdirdi ve tekrar aşağı indirdi. "Sana yakışmış," diye homurdandı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Onun elindeki elime baktım. Uzun boylu olduğum için uzun parmaklarım vardı ve ellerimin narin hissetmesi için çok şey gerekiyordu ama Luca'nın geniş avuç içi ve kalın, kt uçlu parmaklarıyla karşılaştırıldığında öyleydi.

"ok güzel."

Satıcı kadın boğazını temizledi. "Bu beş karat ve doğal AAAA kalitesinde. Daha iyisini seemezsiniz."

Luca kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu alacağız. Şimdi kolyeleri ve küpeleri görmek istiyoruz. Elmas yok."

"Luca-"

Dizimi sıktı. "Eğlendir beni. Sana birkaç parça alayım, böylece benimle bir yerlere gelmeni istediğimde giyecek bir şeyin olacağını biliyorum."

"Rossi gibi görünmeliyim."

Kıkırdadı. "Annemin mücevher koleksiyonunu görmelisin. Bu dükkânı doldursa yine de biraz kalır."

"Hepsi babandan hediye mi?"

"Mmhmm. Her bayramı ona mücevherler alarak kutlar. İhtiyacı olduğunu düşündüğü bir parça bulursa bir şeyler uydurur. Bir Bayrak Günü'nde ona yakut bir kokteyl yüzüğü hediye etmişti."

Bu beni bugün ilk kez güldürdü. "Bayrak Günü mü?"

"Bayrakları kutlamalıyız, Saoirse."

"Bunca zamandır onları kutlamayarak ihmalkâr davrandım. Bu yıl farklı olacak."

Daha yakına eğildi ve komplocu bir tavırla konuştu. Eli hala kalçamdayken, satış görevlileri etrafta vızıldayıp bakmam için daha fazla mücevher seçerken bile tüm dikkatim ondaydı.

"Eğer iyi olursan, kendi yakut kokteyl yüzüğüne sahip olabilirsin."

Başımı hafifçe salladım. "Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Kaşları çatıldı. "İyi olmak mı?"

Gülüşüm hiddetliydi. "Evet. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Birkaç dakika sonra, bir satış görevlisi ordusu bize milyonlarca dolar değerinde mücevherler sundu. Bu iş benden çok onun ilgi alanına girdiği için Luca'nın önderlik etmesine izin verdim. Takdir etmediğimden değil. Kalbim

Tüm bu güzelliğe bakarken bir dakikada bir mil atıyordum. Zihnim henüz parlak mücevherleri benimle ilişkilendirmemişti.

Luca'nın böyle bir kaygısı yoktu. Ucundan yuvarlak bir yakut sarkan platin bir kementi aldı ve boynuma doladı. Yakut göğüslerimin arasına düşmüştü. Luca parmağını boğazımdan göğsüme doğru kaydırıp gömleğimin V yakasını geçerek bunu düzeltti. Parmağını mücevherin etrafına doladı ve gömleğimin üstüne koymak için dışarı çekti.

"Bunu alacaksın." Benden uzaklaşarak birkaç parçayı daha işaret etti. O kadar çoktu ki boğazım kurudu. Kement bana denettiği tek şeydi. Diğerlerini hızlıca ve güvenle seçti.

Yüzünü tekrar bana doğru eğdi. "İstedığınız başka bir şey görüyor musunuz?"

Şaşkınlık içinde başımı salladım. Basit ve bekâr bir hayattan, beni mücevher yağmuruna tutmaya niyetli görünen bir milyarderle evliliğe nasıl geçmişim?

Çok garip, inanılmaz bir rüya gibi görünüyordu.

Luca görevi devraldı ve birkaç kolye, bilezik ve küpe seçti. Her birini üzerime örttü, göğsümde ya da bileğimde nasıl durduklarını inceledi.

"Mavi sana yakışıyor." Parmak ucuyla lobumu sıyırdı. "Sarkan küpeleri sever misin?"

"Bazen, ama sanırım yeterince seçtiniz. En azından birkaç durum için hazırım."

Elini kucağına bıraktı. "Çoğu kadın burada alışveriş yapmak için can atar."

"Bana diğer kızlar gibi olmadığımı söyletme, yoksa seni asla affetmem."

Bu bana yumuşak bir kıkırdama kazandırdı. "Pekâlâ. Bunu istemiyorum. Sen hâlâ benimle konuşurken gitsek iyi olacak."

"Sanırım haklısın. Şu anda bıçak sırtı bir durumdayız."

Luca mükemmel bir beyefendi gibi ayağa kalktı ve başparmağını parmak eklemlerime sürterek bana yardım etti.

"Zaten gitme vakti geldi." Luca telefonundan saati kontrol etti. "Nakliyeciler bir saat içinde evinizde olacaklar."

"Oh, doğru. Bu oluyor."

Ağzının köşesi kasıldı. "Ayrı yaşıyorsak evliliğimizi satamayız."

"Bırak da üzüleyim, Luca. Bu büyük bir değişiklik. En iyi arkadaşım ile yaşamaktan bir erkekle yaşamaya geçiyorum."

Bu bana meşru bir kahkaha kazandırdı. "Ben çocuk sayılmam, Saoirse." Bir elini sırtımın alt kısmına bastırdı. "Tüm zor kısımları atlattıktan sonra, bir nebze olsun normale dönebiliriz."

"Mücevherlerle damlayan normallik."

Eğildi, ağzı saçlarımı okşadı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu bir şey."

Yine kıkırdadı. "Gidelim, karıcığım."

Her şey olup bittiğinde, dairemde tamamen taşınmayı kendime yediremedim. Bazı giysilerimi, yatak takımlarımı ve banyo malzemelerimi bıraktım, böylece yalnız kalmak istediğimde sığınabileceğim bir yerim ya da her şeyin yüzüme patlaması durumunda sığınabileceğim bir yerim olacaktı.

Ayrıca, kira kontratımızın bitmesine daha altı ay vardı. Eski hayatımdan her izi silmek için acelem yoktu.

Luca onunkinin yanında bulunan yeni yatak odama girdi. Yeni hayatımı yeniden düzenlemeye çalışırken eşyalarım her yere dağılmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Saçlarımı yüzümden savurdum ve etrafıma bakındım. Eşyaları kutulardan çıkarmıştım ve şimdi tek sorun onları nereye koyacağımı bulmaktı.

"Sanırım bunu kendim yapmalıyım, yoksa hiçbir şeyin nerede olduğunu bilemeyeceğim. Eğer yardımcı olmak istiyorsan kutuları benim için geri dönüştürebilirsin."

"Elbette. Bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Gelirken onları da alırım." Kırık dökük kutuları yatağımın yanına yığıldığım odama doğru ilerledi. Elleri kalçalarında, büyük boy yatağın üzerine yayılmış eşyalarımı inceledi.

Gömme dolabıma elbise asmak için döndüm. "Bu dolabı asla dolduramayacağım. Kimin bu büyüklükte bir dolaba ihtiyacı var ki?"

"Benim var. Benimki de aynı boyutta ve dolu."

Dışarı çıktım ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Rastgele giyinmiş olsa bile şıktı. "Sen benden çok daha şıksın."

"Bunu düzeltmemiz gerekecek. Seni alışverişe götüreceğim." "Bu sabah beni alışverişe götürdün."

"Kıyafetler için. Mücevherlerinizle uyumlu kıyafetlere sahip olmalısınız."

Asmak için vasatın altındaki giysilerimden bir yığın daha aldım. "İyi. Yanındayken seni kötü göstermek istemem."

Bu kez dolaptan çıktığımda Luca'nın elinde vibratörüm vardı. "Güzel bir koleksiyonun var." Oyuncak yığınımın doğru başıyla işaret etti.

Omuz silktim, utanmayı reddettim. "Gelmeyi seviyorum."

Burun delikleri genişledi ve alçak sesle, gırtlaktan bir homurtu çıkardı. Bu sabahki sertliğinin bir kısmı geri geldi. Vibratörümü tutan bir adamdan beklediğim tepki bu değildi.

"Hiçbir şey gerçeğinin yerini tutamaz," diye cevap verdi.

"Ah, bilemiyorum. İndikten sonra yuvarlanıp hemen uyumak için söylenecek bir şey var."

Oyuncağı yatağımın üzerine bıraktı ve kutu yığınının almak için eğildi. "Seni yalnız eğlenenle baş başa bırakayım. Geç saate kadar dışarıda olabilirim ama bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Bir açıklama yapmadan gitti. Nereye gittiğine ya da ne yapacağına dair hiçbir şey söylemedi. Ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Resmi olarak burada yaşadığım ilk geceydi ve şimdiden tek başımaydım. Luca'yla evli olmak böyle bir şey olacaksa, bunu erkenden bilmek iyi bir fikirdi.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra alt kattaki mutfığa indim. Dün gece ya da bu sabah burayı keşfetmemiştim, bu yüzden yiyecek bir şeyler bulmadan önce şık, beyaz alanı kurcalamayı planladım. Gerçi görülecek pek bir şey yoktu.

Tek bir tahta parçası dışında tezgahlar çıplaktı. Ne olduğunu anladığımda kalbim durdu.

Luca'nın zar zor fark ettiği kesme tahtası.

Tezgâhın üzerinde, lavabonun yanında duruyordu, mutfığı her kullandığında görebileceği bir yerde. Acaba ona verdiğimden beri burada mıydı yoksa benim hatırım için mi sergilemişti?

Muhtemelen ikincisi, ama buzdolabına bakarak daha fazla araştırma yaptığımda kalbim çırpındı. Meyveler, sebzeler, yoğurtlar ve diğer yiyeceklerle dolu olması beni şaşırttı. Peynir çekmecesini açarken nefesimi tuttum.

Ona verdiğim peynirlerin tadına bakmıştı, biri diğer ikisinden çok daha fazlaydı. İliklerime kadar bir hediye vericiydim ve ifade etmese bile ona verdiklerimden hoşlandığını bildiğim için ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı.

Bu kocaman, boş çatı katında yalnız olmanın acısını biraz olsun hafifletti.

Biraz atıştırmalık ve içecek topladıktan sonra, şu ana kadar burada kendimi gerçekten rahat hissettiğim tek oda olan çalışma odasına yoneldim. Luca'nın aldığı örtülerden birini kuağıma sererek yumuşak koltuğuna yerleştim. Büyük boy nişan yzğmn parıltısı gözüme çarptı. Kimse parmağında on kiloluk bir akuamarinle rahatlayamazdı.

Alyansımı da çıkarıp sedirin üzerine koydum. Daha sonra tekrar takacaktım ama şimdilik rahat bir nefes aldım.

Bölüm On Dört

Luca

Eve geldiğimde içimde HİÇBİR ŞEY KALMAMIŞTI.

Genelde sessizlik hoşuma giderdi ama içeri girdiğimde hiçbir şey duymamak beni şaşırttı. Saat daha on birdi, benim için hâlâ erkendi. Yine de Saoirse'nin gece kuşu tanımı benimkinden farklı olabilirdi.

Karım hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Ben kapı aralığında dururken odası hareketsizdi. Hafif bir nefes alma sesi bile yoktu. Işığı açtım ve boş bir yatak buldum. Öğleden sonraki kaos yatırılmış, eşyaları kaldırılmıştı. Sanki hep buradaymış gibiydi.

Odaya girdim ve yatağının başucundaki çekmeceyi açıp içindekilere bakarak sııttım. Saoirse gizli bir kirli kızdı. Sadece bir vibratörü yoktu. Çeşit çeşit vibratörü vardı.

Çekmeceyi tamamen açarak, arkaya yakın bir yerde içindekiler üzerinde durakladım.

İki şişe kayganlaştırıcı ve açılmış bir kutu prezervatif.

Açık bir kutu.

Harekete geçme dürtümü ikinci kez düşünmeden kutuyu aldım ve avucumun içinde ufaladım. Oyuncakları onda kalabilirdi ama başka bir erkekle kullandığı bir şeyi evime getiremezdi.

Merdivenlerden inip dairemden çıkarak çöp kanalına gittim ve kutuyu içindekilerle birlikte yakılmak üzere fırlattım. Çünkü siktir et.

Benim evimde olmaz.

Hışımla içeri girdim ve karımı aramaya başladım. Belli ki konuşmamız gerekiyordu.

Koridordaki ışık havuzunun çalışma odasından geldiğini fark ettiğimde, içimdeki hoşnutsuzluk fırtınasını berraklık dağıttı.

Tabii ki çalışma odasındaydı.

Ve tabii ki, onu düşünerek aldığım örtülerden birinin altına kıvrılmış halde buldum.

Manzaraya baktım.

Sedirin üzerinde yan yatmış boş bir su şişesi ve yanında kırıntılarla kaplı bir tabak. Saoirse seksiyonel koltuğun köşesinde, başını mindere yaslamıştı. Televizyon kapalıydı, uzaktan kumanda gevşek elinin avuç içinde duruyordu.

Uyuyor.

O kadar hareketsizdi ki göğsünün hafifçe inip kalkması olmasa öldüğünden şüphelenebilirdim.

Önünde çömelip saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Saoirse. Yatma vakti geldi."

Gözleri dalgalandı ama kapalı kaldı. "Uykum var."

"Biliyorum, güzel kız. Ama kendi yatağında daha iyi uyuyacaksın." Kumandayı çıkarıp elini elime aldım ve başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdirdim.

"Benim yatağım değil," diye mırıldandı.

"Artık senin yatağın." Başparmağım yüzük parmağına geldi ve yüzüklerinin yokluğu beni durma noktasına getirdi. "Yüzüklerini mi çıkardın?"

Parmakları büküldü. "Bu uzun zaman önceydi."

"Ne kadar zaman önce?"

Ağzı kıvrıldı. "Yıllar."

"Peki yıllar önce onları nereye koydunuz?"

Eli sedirin olduğu tarafa doğru kaydı. Geri döndüm ve hemen tabağının yanında onları gördüm. Nasıl gözden kaçırmıştım, hiçbir fikrim yoktu, ama onları aldım ve kolayca ona geri verdim.

"Bu daha iyi," diye mırıldandım.

Parmakları tekrar büküldü. "Bu çok garip."

"Yine de sana yakışmışlar."

Bir gözündeki yarıktan bana baktı. "Şşşt." Sonra parmağının ucuyla dudaklarıma dokundu. "Artık konuşmak yok. Ben burada uyuyorum."

Battaniyeyi geriye doğru sıyırdım ve o da daha da sıkı bir top haline gelerek karşılık verdi. "Benim için uyan."

"Mmm...hayır. Şu anda olmaz. Sonra tekrar dene." Çok tatlıydı ama onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

"Hadi gel." Bir hamlede onu kaldırıp kollarıma aldım. "Hadi gidelim."

İrkilerek kollarını boynuma doladı. "Luca! Ne yapıyorsun?" "Seni yatağa götürüyorum."

"Çaresiz değilim, biliyorsun." Başını göğsüme yasladı. Derin bir nefes aldı. "Güzel kokuyorsun."

"Duş almak bu işe yarar."

Gözleri sonunda açıldı. Beni taradılar, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Yürüeyebilirim." Ayaklarını tekmeledi. "Beni yere bırak."

"Kıpırdamayı kes yoksa ikimiz de batırız." Merdivenlerden yukarı çıktım ve koridordan yatak odasına doğru yürüdüm. Eşikte, tekrarlanan isteklerine boyun eğdim ve onu ayağa kaldırdım. Biraz tökezledi ama kendini çerçeveye tutturdu.

"Sanırım son iki gün beni yakalıyor." İfadesini noktalamak için esnedi.

"Ben de." Elim başımın üstünde gezdirdim. "Sabah görüşürüz."

Ben arkamı dönerken kolumu yakaladı. "Birlikte çalışmaya mı gidiyoruz?"

"Ailelerimize söyleyene kadar bir daha birlikte görülmememiz daha iyi olur."

Başını salladı. "Elbette. Bu mantıklı. İyi geceler, Luca."

"İyi geceler, Saoirse."

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa uzandım, ayaklarımın üzerinde ölü gibi durmama rağmen tamamen uyanıktım. Yorgunluktan bitap düşene kadar çalışmanın düşüncelerimi görmezden gelmeme yetecek kadar körelteceğini ummuştum ama nafile.

Yapabileceğim konusunda ciddi şüphelerim olan bir işte bir hafta daha geçirecektim.

Elektrik çağında ve aşağı yönlü ekonomik trendlerde bir motosiklet şirketini ayakta ve kârlı tutmak.

Tüm geniş ailem geçimlerini sağlamak için bu kârlara güveniyor.

Babamın, onu her zaman gördüğüm gibi doğanın yenilmez gücü olmadığı gerçeği.

Annem, tüm yetişkinlik hayatı boyunca baktığı adamın kalbi için endişeleniyordu.

Karısı benimkinin yanındaki odada uyuyor.

Onu düşündükçe sikim pantolonumun içinde kabarıyordu. Arzularım beni rahat bırakmıyordu bile. Sürekli endişe akışım bile Saoirse'ye olan güçlü çekimimi kesemezdi.

Bunu yapana kadar uykunun gelmeyeceğini kabul ettim. Sinirli bir iniltiyle yorganı geri çektim ve sikimi avucumun içine aldım. Ve tanıştığımız gecedен beri onlarca kez yaptığım gibi, gözlerimi kapattım ve Saoirse'nin çarşafıların üzerinde kıvranışını, dilimin üzerindeki tadının anısını hayal ettim.

İşim bittiğinde ve doyduğumda, ona karşı duyduğum hak edilmemiş kızgınlık arzusunun yerini aldı. Ama en azından sonunda diğer her şeyi kapatıp uykuya dalabildim.

Sonraki haftam o kadar sıkıştı ki, düşünmek için neredeyse hiç yerim yoktu, ki şimdi bunu iyi bir şey olarak görüyorum. Sadece eve gittiğimde,

sessizlik

Saoirse'nin inzivaya çekildiğim yer olan çalışma odamdaki varlığı her şeyi geri getirdi.

Mümkün olduğunca göze batmayan biriydi. Buraya taşındığımdan beriden hiçbir şey istemedi. Sabahları cıvıl cıvıl selam vermiyor ya da akşamları onunla yemek yememi talep etmiyordu. Neredeyse ev arkadaşıydık ve evliliğimizi kamuoyuna açıkladığımızda bunun nasıl olacağını henüz tartışmamıştık. Pek bir şey hakkında konuşmamıştık.

Bu değişmek zorunda. İnandırıcı bir çift olabilmemiz için birbirimizi tanımamız gerekiyordu. Onun hakkında yaptırdığım geçmiş araştırmasının ötesinde, sadece yıllar boyunca onun hakkında duyduğum belirsiz hikayeleri biliyordum.

Bu düşünceyle Salı sabahı masamdan ona bir e-posta gönderdim.

Kime: .

saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Bugün vaktiniz varsa, öğle yemeğinde bana

katılın. Seninkine,

Luca

Cevabı anında ve açıktı.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden: .

saoirsekelly@rossimotors.com Luca,

Hey, davet için teşekkürler. Aslında bugün öğle yemeği için planım var. Yarına ne dersin?

xoxo,
Saoirse

Ne gibi planları olduğunu öğrenmek istememek için kendimi zor tuttum. Bu beni ilgilendirmezdi. Saoirse isterse başkanla öğle yemeği yiyebilirdi, yeter ki toplum içinde benim karım olduğunu anlasın.

Kime: .
saoirsekelly@rossimotors.com

Kimden:
lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

O zaman bu akşam yemekte görüşürüz. Ailelerimize söylemeyi nasıl halledeceğimizi konuşmalıyız, ki bu yakında gerçekleşmesi gereken bir şey.

Sevgile

r, Luca

Her zamanki gibi dakikalar içinde cevap verdi.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden: .

saoirsekelly@rossimotors.com Luca,

Bu gece gerçekten evde olacak mısın? Artık orada yaşadığından bile emin değildim. Planladığım partiyi iptal etmek zorunda kalacağım.

Yemeğe ve konuşmaya hazırım. Bunu çok isterim. Bana söz verdiğin kediye de konuşabiliriz.

xoxo,
Saoirse

Elimin topuğunu gözüme bastırdım. Bu kadın. Kedi almasına izin vereceğime dair verdiğim sözü unutmuştum. Belli ki o unutmamış.

Clara kafasını ofisime soktu. "Bebek Tayland havasında.

Beni yemeğe götürür müsün?"

Elimi bıraktım ve gözlerimi ona diktim. "Bunun için bir kocan yok mu?"

"Miller Tayland yemeklerini sevmiyor ve biliyorsun ben de tek başıma yemek yemekten nefret ediyorum.

Lütfen, Luca? Sana gönderdiğim yeni kadın listesi hakkında

konusabiliriz." "Bunun baştan çıkarıcı olması mı gerekiyordu?"

Çıkıntılı karnını ovuşturdu. "Yeğenin canı tavuk satay çekiyor.

Onu gerçekten bundan mahrum bırakır mıydınız?"

Başımı salladım. "Bir noktada, istediğini elde etmek için onu başımın üzerinde tutamayacaksın."

Parmağını bana doğru salladı. "Neyse ki benim için o gün bugün değil. Öğlen görüşürüz."

On Beşinci Bölüm

Saoirse

NIDDHI, AMELIA, CHARLIE VE BEN Niddhi'nin en sevdiği Tayland restoranında öğle yemeğine çıkmıştık. Hâlâ eski sevgilisi yüzünden bunalımdaydı, artık ciddi bir kız arkadaşı vardı ve ilişkilerini sosyal medyada yerden yere vuruyordu.

Bu bir moral yemeğiydi ve ben de bu küçük gruba davet edildiğim için çok mutluydum.

Ayrıca pad thai ve gaeng daeng çok lezzetliydi. Tayland'ı ziyaret ettiğimde yediğimden daha iyiydi.

Amelia ağlamaklı Niddhi'yi makyajını temizlemesine yardım etmek için banyoya götürmüşken böyle iyi bir ruh halinde olduğum için kendimi biraz kötü hissediyordum ama öyleydim. Luca ve ben nihayet bu gece konuşacaktık ve belki de yakında kedime kavuşacaktım.

Charlie uzandı ve tabağımdan bir parça kızarmış fesleğen aldı. "Bu nasıl bu kadar güzel?"

Koluna vurdum. "Dikkat et. Yemeğimi ciddiye alırım. Bir daha benden bir şey çalarsan, seni çatalımla bıçaklamayacağıma söz veremem."

Bana şakacı bir şekilde karşılık verdi. "Paylaşmak önemsemektir, Saorise." Şakacı ifadesi aniden düştü. "Kahretsin. CEO neden bize öyle bakıyor?"

Başımı çevirerek onun görüş açısını takip ettim ve Luca'ya ulaştım. Restoranın diğer tarafındaydı ve gürleyen bakışları doğrudan ikimize yönelmişti. Ona küçük bir gülümseme verdim, bu da kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. Hâlâ gizlendiğimiz için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Geçici bir çalışan CEO'nun yanına gidip sohbet edemezdi.

"Uzun sürmeyecek, biliyorsun."

Charlie'yle yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun?" "Luca Rossi hakkında bir şey duydun mu?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

Luca'nın onu restoranın diğer tarafından duyma ihtimali olmamasına rağmen eğilip alçak sesle konuştu. "Her hafta sonu kulüplere gidiyor, sürekli fotoğraf çektiriyor. Birden fazla alkollü araç kullanma suçu işlediğine dair söylentiler duydum, ama bunlar rüşvet yüzünden reddedilmiş. Ayrıca şirketi asıl yönetenin kız kardeşi olduğunu söylüyorlar. O sadece şirketin yüzü... şimdilik."

"Kulağa dedikodudan başka bir şeye dayanmayan bir sürü söylenti gibi geliyor." Ortaya çıkıp oynamak isteyen hırıltıyla savaştım zorunda kaldım. Luca'yı çok az tanıyordum ama ilişkimizin doğası gereği ona sadakat duyuyordum ve Charlie'nin onun hakkında konuşma şeklini sevmiyordum. "Ayrıca, çalıştığın şirketin CEO'suna kök söktürmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkti. "Babasının büyük bir hayranıydım. Oğlu için kararımı saklı tutuyorum."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bu senin yargını saklı tuttuğun mu?"

Kıs kıs güldü. "Sanırım hayır. Ama haklısın. Ona bir şans vermeliyim." Luca'ya doğru baktı. "Artık gitmiş gibi görünüyor. Tekrar rahatlayabiliriz."

Niddhi ve Amelia masaya geri dönmek için o anı seçtiler, Niddhi'nin rimel izleri tamamen temizlenmişti. Doğruca masanın ortasındaki börek tabağına daldı.

"Ne kaçırdık?" Amelia peçetesini silkelerken sordu.

Yemek çubuklarımı Charlie'ye doğru salladım. "Sadece CEO'yu biraz hırpaladım, hepsi bu."

Gözlerini devirdi. "Charlie Luca Rossi'den sadece ondan daha seksi olduğu için hoşlanmıyor."

Charlie boğuk bir ses çıkardı. "Bu-"

Sert bir bakışla onu kıstırdı. "Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Ama Luca Rossi erkek nüfusunun yüzde doksan sekizinden daha seksi, o yüzden moralini bozma."

Ofise döndüğümüzde, masama doğru yürürken yanlarından geçtiğim birkaç kişinin bana baktığını fark ettim. Neden birdenbire bu kadar ilgi çekici olduğumu merak ettim. Masamın çekmecesinde sakladığım kompakt aynayı kontrol ettim. Yüzümde ya da bluzumda yiyecek yoktu, bu yüzden omuz silktim. Cevaplamam gereken e-postalar ve gün bitmeden tamamlamam gereken görevlerle dolu bir gelen kutum vardı.

Rossi Motors'un CEO'su Luca Rossi'den gelen şirket genelindeki e-postanın konusu beni durdurdu.

Kişisel Duyuru

Vay anasını. Yapmış olamaz.

Tıkladım, açıldığında yüzümdeki kan çekilmişti. E-postanın en üstünde Yargıç Hernandez'in düğün günümüzde çektiği bir fotoğrafımız vardı.

Yapmıştı.

Gerçekten yapmıştı.

Luca hiç tartışmadan evliliğimizi tüm şirkete duyurmuştu.

Sevgili Rossi çalışanları,

CEO'nuz olarak size karşı dürüst ve açık olmak niyetindeyim. Bu bazen kötü haberleri ve kişisel başarısızlıkları paylaşmak anlamına gelirken, diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, zaferlerimi paylaşacağım.

Yeni gelinim Saoirse Kelly-Rossi ile evlendiğimi büyük bir mutlulukla duyuruyorum. Evimizde özel bir törenle evlendik,

ve gelecekte bizi nelerin beklediğini merakla bekliyoruz.

Rossi Motors'a, Rossi ailesine ve bana olan desteğiniz için teşekkür ederim.

Sevgiler,

Luca Rossi

Okumayı bitirir bitirmez, Charlie telefonunu sallayarak odama girdi.

"Bu sen misin? Senden mi bahsediyor?"

Yutkunarak yavaşça başımı salladım ve zorla sııttım. "Sürpriz!"

Kaşlarındaki çatıklık dikkatle ölçülmüş sözlerini yalanlıyordu. "Tebrikler o zaman."

"Teşekkür ederim, Charlie."

O bilgisayarımın monitörüne bakarken aramızda sessizlik uzadı. Düğün fotoğrafımın ekranı doldurduğunu geç de olsa fark ettim.

Bunu küçümsediğimde tüm zarafet ve kurnazlığımı kaybetmişim ama bu Charlie'nin dikkatini tekrar bana çekti.

"Boşboğazlık etmeme izin vermek yerine öğle yemeğinde söyleyebilirdin. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Hayır, yapma." Beni bu duruma soktuğu için Luca'yı öldürecektim. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve söylediklerin için de endişelenme. Tekrar etmeyeceğim."

Omuzları öne doğru çöktü. "Bunun için teşekkürler."

Amelia departman çapında bir e-posta göndererek herkese hala iş günü olduğunu ve özel konuları saklamalarını hatırlatmadan önce birkaç ziyaret daha gerçekleştirdim

ofis dışında. Bundan sonra ziyaretler azaldı, ancak ofis içi birçok özel mesaja konu olduğumdan hiç şüphem yoktu.

Yine de Luca'dan tek bir haber alamamıştım. E-postadan vazgeçip ona mesaj attım.

Bana asansörün kodunu gönder. Konuşmamız lazım.

Şu an meşgulüm Saoirse. Planladığımız gibi bu gece konuşacağız.

Ben: *Bunun için biraz geç değil mi? Siz yönetici kulenizde kilitli kalırken, ben de diğer çalışanlarınızla birlikteyim. Kodu gönder, yoksa e-postana "tümünü yanıtla" derim ve herkese fetişinden bahsederim.*

Ne fetişi varmış bende?

Çekinme. Ayak tırnağı koleksiyonun hakkında her şeyi biliyorum.

Tanrım. Neden hayatımı kolaylaştıracakını düşündüm ki? Rozetini kontrol et. Artık yönetici katına giriş iznin olduğunu göreceksin. Karım olmanın avantajları.

Ben: *Yoldayım. Yaratıcınla tanışmaya hazırlan, Rossi.*

Ben geldiğimde Luca masasının arkasında sakince oturuyordu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Öfkeyle masasına doğru ilerledim. Ellerimi masaya dayadım ve yüz yüze gelecek şekilde eğildim. "Planladığımız şey bu değildi."

Bir omzunu kaldırdı. "Planlar değişti. Bunu öğle yemeğinde konuşacaktık ama sen meşguldün."

Gözlerim parladı. "Beni iş arkadaşlarımla gördüğünü biliyorum. Ben de seni gördüm." "İş arkadaşları mı? Sadece birini gördüm ve ikiniz de çok tanıdık geliyordunuz.

birbirimizle."

"Sadece birini gördün çünkü ikisi banyodaydı." Doğrulurken alnıma bir tokat attım. "Bunu bu yüzden mi yaptın? Kıskandığın için şirket çapında bir e-posta mı gönderdin?"

"Kıskanç mı? Hayır." Masasından kalktı, ayağa kalktı ve yanıma geldi. Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken neredeyse simsiyahtı. "Eğer bir karım olmasından rahatsızlık duyacaksam, evliliğimiz boyunca başka erkeklerle çıkmamasını beklerim. Bu çok şey istemek değil, değil mi?"

Sert tavrı karşısında nefesim kesildi. "Rahatsız mı oldun?"

Sol elimi kaldırdı. "Yüzüklerinizi takmanızı istemek çok mu fazla?"

"Seninkini giyiyor musun?"

Çenesi gerildi ve alnımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğildi. Bana bakışındaki hararet beni boğazlayacak mı yoksa öpecek mi emin olamama neden oldu. Ofisinin kapısı açıldığında kararı ondan almaya milimetreler kalmıştı.

"Evli misin?"

Öfkeli bir çığlıkla yerimizden sıçradık. Saçları düzgün, Luca'nın gözlerine sahip, şık giyimli hamile bir kadın kapıda durmuş, başını aramızda bir ileri bir geri sallıyordu.

Luca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir dahaki sefere kapıyı çal, Clara."

Yuvarlak karnını avuçladı. "Evli misin, Luca? Dalga mı geçiyorsun benimle? Daha yeni yemek yedik ve sen tek kelime bile etmedin."

Arkasında bir adam geziniyordu. Baldızım Elena'nın deyimiyle "Medyum"du. Onunla ilgili her şey ortadaydı. Boyu, rengi, görünüşü. Clara'nın iyiliği için - onu kocası Miller olarak tanıdığım için

Fairfield - diğerk her şeydeki eksikliğini telafı edecek bir kişiliğes sahip olduğunu umuyordum.

Clara bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Onunla tanışmak için bir adım attım ve elimi onun elinin içine kaydırarak tokalaştım. Sonra bir politikacının kızı olarak hayatım boyunca aldığım en iyi eğitimi kullandım.

"Merhaba, ben Saoirse. Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum, şaşırtıcı koşullar altında bile."

Bu yalan değildi. Luca'nın tüm ailesiyle tanışmak istiyordum ama en çok Clara ilgimi çekmişti çünkü onun ablasıydı ve anlatılanlara göre oldukça yakındılar. Ayrıca, yüksek mevkideki kadınlara her zaman ilgi duymuşumdur. Clara Rossi-Fairfield ise telaşlı ve kızarmış yüzüyle bile güç saçıyordu.

Miller karısını takip etti ve onun ardından benim elimi sıktı. "Miller Fairfield.

Rossi'nin CFO'su ve Clara'nın kocası." "Sizinle tanıştığıma da memnun oldum."

Gerçeğı yansıtmadığı için burnum seğırdi. Miller hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama ilk anda verdiği hisler o kadar sıkıcıydı ki iticiydi.

Clara'nın gözlerinin kenarları kısıldı. "Keşke senin adını ilk kez duyuyor olmasaydım Saoirse. Kardeşimin zaten bir karısı olduğunu bilseydim, ona uygun bir kadın ayarlamak için bu kadar zaman harcamazdım."

Yumuşak, soluk soluğes bir kahkaha attım. "Kocamı daha fazla çıkmaya zorlamazsanız harika olur."

Luca'nın varlığı, kolunu sırtıma dolayarak avuç içini kalçamın üzerine yerleştirmeden bir süre önce beni etkiledi. "Clara, Miller, bu eşim Saoirse. Aileye birlikte anlatacaktık ama ani bir dalgalanmayla sarsıldım.

Bu öğleden sonra sahiplenme duygusuna kapıldım ve herkese bu güzel kadının benim olduğunu söylemekten kendimi alamadım."

Ona çok alaycı bir başparmak işareti yaptı. "Harika. Bir dahaki sefere onun adını pazuna dövme yaptır. Bir hevesle tüm şirkete e-posta göndermeyiz, Luca. Yapman gereken en az şeyin bana danışmak olduğunu biliyorsun sanırım, ama aslında hukukçuların da devreye girmesi gerekirdi."

Parmakları kalçamda kıvrıldı. "İleride bunu yapacağım. Ama olan oldu. Bu haberi tam olarak geri alamam."

Elimi onun elinin üzerine kaydırdım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Bunu yapacağını bilseydim onu durdururdum. Ama ikimiz de biliyoruz ki Luca'nın aklına bir fikir geldiğinde-

"Onu durdurmak mümkün değil," diye bitirdi Clara. "Evet. Otuz bir yıllık Luca Rossi bana bunu öğretti."

Luca boğazını temizledi. "Pekâlâ, tanıştınız. Şimdi gidebilirsiniz, biz de işimize dönebiliriz."

Alay etti. "Gerçekten her şeyin bittiğine inanıyor musun? Sorularım var Luca ve sen onları cevaplayacaksın." Sonra bana gülümsedi ve gülümsemesinin ardında ağır bir nezaket vardı. "Güzel ve zarıfsınız ve nedense kardeşimden hoşlanıyor gibisiniz. Luca'dan numaranı alacağım-"

Çok sevindi. "İkinizin bensiz buluşmasını istemiyorum."

"Luca'yı atlayın ve bana e-posta gönderin. Rossi Motors'daki adım ve soyadım bu." Kaşları kalktı. "Rossi çalışanı mısın?"

"Sadece geçici bir süre."

Luca tekrar boğazını temizledi. "Aslında, beş dakika önce itibariyle yeni e-posta adresiniz Rossi Motors nokta com adresinden Saoirse Rossi oldu."

Dilimi ısırđım. Sertçe. Luca belli ki tek taraflı kararlar almaya alışkındı ama bu işe yaramayacaktı. Yine de bunu özel olarak tartışacak kadar bilgim vardı.

Clara ellerini birbirine bastırdı. "Çok yakında benden tüm iletişim bilgilerimi içeren bir e-posta alacaksın." Parmağıyla kardeşini işaret etti. "Sonra konuşuruz."

"Luca." Miller parmağını kaldırdı. "Grave Business Report'u tartışmak için biraz zaman ayırmamız gerekiyor. Bir makale yayınladılar-"

"Miller." Clara'nın keskin sesi ve sıkılmış çenesi herkesin gözlerini ona çevirdi ve kocasını olduğu yerde durdurdu.

Bu da ne demek oluyor?

Luca yoğun sessizliği doldurdu. "Bana bağlantıyı ve düşüncelerinizi gönderin lütfen.

Fırsat bulur bulmaz size geri döneceğim."

Miller başıyla onayladı ve elini karısının sırtına koyarak ofisten çıkmalarına izin verdi. Eşiği geçer geçmez birbirlerine tek kelime etmeden kendi yollarına gittiler.

Luca masasının etrafında dönerek arkasındaki koltuğuna oturdu. Ellerim kalçalarımnda öylece duruyordum.

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Şu anda bunu yapamam." "Bu gece gerçekten eve gelecek misin?"

"Her gece eve geliyorum."

"Pfft. Ben uyuduktan sonra, sen de ben aşağı inmeden çıkarsın. Bir plan yapabilmemiz için eve daha erken gelmeye çalışabilir misin?"

Ellerini düzenli bir kâğıt yığınının üzerinde birleştirdi. "Yedide evde olurum. Birlikte yemek yiyip konuşabiliriz." Sonra bana el salladı. "Dışarıdan sipariş et. Sen ne istersen bana uyar."

Ona göz kırptım, CEO Luca'nın pek de hayranı gibi hissetmiyordum.
"Kovuluyor muyum?"

"Orada istediğin kadar durabilirsin ama saat sekizde yatma saatinden önce ofisten ayrılmak için halletmem gereken çok şey var."

"Ben sekizde yatmam." Daha çok on gibiydi ama yine de. Onun gibi bir kız yargılanmadan uyuyamaz mıydı?

"Yeterince yakın. Bu gece görüşürüz, Saoirse."

Ayak parmaklarımın üzerinde dönerek kapıya yöneldim. Elim kapı kolundayken omzumun üzerinden baktım. Luca'nın gözleri üzerimdeydi.

"Kız kardeşin oldukça harika görünüyor."

Çenesini indirdi, ağzı hafifçe kıvrıldı. "Evet, öyle."

"Kayınbiraderin, gerçi..." Dudaklarımı dişlerimin üzerinde yuvarladım ve Luca'nın omuzları sessiz kahkahalarla titredi.

"Evet, öyle."

Luca'nın mutfak çekmecelerinden birinde tuttuğu bir yığın paket servis menüsünü karıştırıyordum. Görünüşe göre, o da benim gibi, telefonunda menüler arasında gezinmek yerine elinde bir menü tutmayı seviyordu.

Akşam yemeğinde hamburger yeriz diye düşünüyordum. Luca'nın hamburger sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sorumluluğu bana bırakmıştı, bu yüzden neye karar verirsem onunla yaşamak zorunda kalacaktı.

Ön kapının çalınması gevezeliğimi böldü. Cevap vermek için ayağa bile kalkmadan, sürgünün tıklama sesini ve ardından iki ses duydum.

"Luca?" Bir kadın.

"Henüz eve gelmedi. Sana söylemiştim." Bir adam.

Lanet olsun. Ne yapmam gerekiyordu? Mutfaktaydım, bu yüzden silah seçimim vardı, ama belki de saklanmak en iyi plandı. Hırsızlar genelde kilerden çalmazlar, değil mi?

Davetsiz misafirler köşeyi dönüp mutfığa girdiklerinde ayaklarım hâlâ panik içinde yere yapışmıştı. Üçümüz uzun, gerilim dolu bir an boyunca birbirimize baktık.

Onları içeri aldığımda hırsız olmadıkları çok açıktı. Kalın, kremi sarı saçları ve zarif, abartısız makyajıyla kadın bakımlı bir altmışlık gibi görünüyordu. Parmağındaki taş ya da kulağındaki yakut parıltısı hiç de abartılı değildi.

Adam da benzer bir yaşıydı. Özel dikim pantolon ve kolalı düğmeli bir bluz giymiş olan adam, yanındaki minyon kadınların üzerinde yükseliyordu. Tuzlu ve karabiberli saçları ve köşeli yüzündeki hafif kırışıklıklar oğluna olan keskin benzerliğini ortadan kaldırmıyordu.

Bunların Luca'nın ailesi olduğuna şüphe yoktu.

Titreyen elimi kaldırdım. "Merhaba. Ben Saoirse. Siz Bay ve Bayan olmalısınız.

Rossi."

Annesi bir eliyle ağzını kapattı ve diğer eliyle kocasının kolunu kavradı. Bay Rossi'nin tepkisi daha inceydi, beni içine çekerken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyordu.

"Luca'nın bize şaka yaptığını düşündük." Boğazını temizledi. "Görünüşe göre verdiği haber doğruymuş. Sen benim oğlumla evlisin."

Bir kez başımı salladım. "Öyleyim. Ve inan bana, keşke bu şekilde öğrenmeseydin diyorum."

Bayan Rossi nefesini içine çekti ve ben de kendimi hazırladım.

İyi ki de öyle yapmışım çünkü bir sonraki yaptığı şey bana saldırmak oldu.

On Altıncı Bölüm

Luca

Eve yedi buçukta varmıştım. Planladığımdan geç olmuştu ama Saoirse hâlâ uyanık olacaktı ve bu işi çözebilirdik.

İçeri girdiğimde karşılaştığım manzara beklediğim gibi değildi.

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti mutfaktan gelen kahkahalardı. Sonra yemek kokuları ve tavadaki yağın patlaması geldi.

Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı bırakarak köşeyi döndüğümde annem ve Saoirse'nin sobanın başında yan yana durduğunu, babamın ise tezgâha yaslanmış onları izlediğini gördüm.

Beni ilk gören o oldu. Beklediğim gibi kaşlarını çatmak yerine bana sırtıttı.

Bağırsaklarına inen bir yumruk gibiydi. Kalp krizi geçirdiğinden beri gülümsemesi çok azdı. Hayatındaki tüm değişikliklere iyi uyum sağlayamıyordu. Yine de burada, mutfağında duruyordu ve onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

"Luca eve geldi," diye duyurdu.

Annem ve Saoirse aynı anda dönüp baktılar. Yanlarına gittim, karıma doğru ilerlemeden önce annemin yanağını gagaladım.

"Geç kaldın," diye alay etti. "Ama şimdi burada olman iyi bir şey çünkü yemek neredeyse hazır."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım, yüz ifadesinde stres ya da öfke olup olmadığını inceledim ama bulamadım. Bana doğru eğildi ve dudaklarını uzattı. Dudaklarını aldım ve ağzına uzun bir öpücük kondurdum.

"Bu bir sürpriz," diye mırıldandım.

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Umarım iyi bir tanedir. Ang, Vic ve ben tüm ön hazırlıkları tamamladık. Nasıl tanıştığımız ve balkon düğünümüz hakkında her şeyi biliyorlar. Artık rahatlayabiliriz."

Annemin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim ve ona döndüm. "Bu doğru mu? Rahatlayabilir miyim?"

Uzandı ve koluma vurdu. "Hayır, yapamazsın. Bu harika haberi nedense bizden sakladın, bu yüzden bedelini ödemen gerekecek. Git babanla masayı hazırla."

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Hay hay, kaptan."

İkimiz söylenildiği gibi masayı hazırlarken babamın bakışı anneminkinden çok daha ağırdı. Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Fikrini saklayacak biri değilsin," dedim.

Peçetesini katlamayı bıraktı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Annemi büyük bir düğünden mahrum bıraktın."

Bilerek. Gerçekten evlendiğimde, annem plan yaparken çılgına dönebilirdi. Bunu onun için istedim çünkü bu onu mutlu edecekti. Başından beri yalan olan bir şey için her şeyini ortaya koymasını hazmetmem mümkün değildi.

"Clara'nınki ondaydı," diye karşı çıktım.

"Senin için de bir tane istedi. Eğer isterse, sana bir parti vermesine izin verirsin."

Bu konuda onunla kavga edemezdim. Bundan kurtulmak için ne söyleyebilirdim ki? "O ve Saorise bu konuyu konuşabilirler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu şekilde evlenmeyi seçtiğin için hayal kırıklığına uğradım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Hayal kırıklığı ondan görmeye alışık olduğum bir şeydi. Bunu saklamaya çalışıyordu ama pek de iyi bir aktör sayılmazdı. Ona benziyor olabilirdim ama onun suretinde yaratılmamıştım ve ikimiz de bunun farkındaydık.

İç çekip katlamak için peçeteyi eline almadan önce bakışlarını uzun bir süre daha dikti. "Bu beni şaşırtmamalı. Sen hiçbir zaman bir kutuya konulmayı seven bir çocuk olmadın. Ve şimdi kendine bir bak, nefret ettiğin bir işi yapıyor, hiç istemediğin bir hayatı yaşıyorsun. Eğer bu senin son isyan hareketinse-"

"Saoirse ile özel olarak evlenmek bir isyan hareketi değildi. İkimizin de istediği buydu."

Diğer üç peçeteyi sessizce katladıktan sonra başını kaldırdı. "Söylediğim başka hiçbir şeyi inkâr etmedin."

Boynumdaki kravatı çekiştirerek çözdüm. "Söyleyecek bir şey yok. İstediğim gibi yaşamak için otuz bir yılım vardı. Yeni gerçekliğime alışmak zor ama bu ondan nefret ettiğim anlamına gelmiyor. Yolumu bulmam zaman alacak ama bulacağım."

Eliyle mutfağı işaret etti. "Gördüğüm kadarıyla yanında olması için iyi bir kadın seçmişsin. Annen zaten aşık."

Karnına bir çorap daha. "Saoirse'nin böyle bir tarzı var."

Ve bu evlilik sona erdiğinde annemin kalp kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Ailemle akşam yemeği beklediğimden çok daha hafif geçti. Babam ekmeksiz tavuk göğsü için homurdandı ve yemeğimizin yanında şarap olmaması barizdi ama bundan bahsedilmedi.

Babam da kendi uyum sürecini yaşıyordu. Bu şekilde onu çok iyi anlıyordum.

"Rossi'de çalışmayı nasıl buluyorsun?" Babam Saoirse'ye sordu.

Peçetesiyle ağzını sildi. "Pek çok yerde çalıştım ve Rossi favorilerimden biri."

"Atıştırmalıklar yüzünden seviyor," diye araya girdim. Babam başını eğdi. "Atıştırmalıklar mı?"

"Departmanının müdürü pastane ikramları getiriyor." Saoirse'ye baktım, o da benimle birlikte başını sallayarak onayladı. "Sadece taze biscotti için kalıyor."

"Bu doğru. O biscotti için ayakkabı koleksiyonumu satardım."

Kaşlarım çatıldı. "Çok fazla ayakkabın yok, o yüzden bu pek bir şey ifade etmiyor."

Parmak ucuyla çeneme dokundu. "Ama sahip olduğum ayakkabılara değer veriyorum.

Yani bu gerçekten çok şey ifade ediyor."

"Alışverişe gitmemiz gerekecek, Saoirse. Bir kadının asla çok fazla ayakkabısı olamaz," diye önerdi annem.

"Bunu çok isterim." Eli omzuma doğru kaydı. "Oğlunuz bana tüm güzel kıyafetlerinizden ve mücevherlerinizden bahsetti. Mücevherleri pek sevmediğim için çok şaşırdı."

"Eğer onu doğru yetiştirdiysem, buna bir çare bulacaktır." Annem ona göz kırptıktan sonra babama gülümsedi.

Sohbet seyahat de dahil olmak üzere başka konulara kaydı. Annemle babam, babamın seyahat etmesine tıbbi izin verildikten sonra birkaç ay içinde Kaliforniya'ya bir gezi planlıyorlardı.

"Kaliforniya'da büyüdün, değil mi?" Babam sordu.

"Evet. Wyoming'deki aile çiftliğimde de çok zaman geçirdim.

Babam, kardeşim, karısı ve çocukları orada yaşıyor." "Bir

çiftlik mi?" Çenesini okşadı. "Ata biner misin?"

Sorusunun cevabını bilmediğim için ilgiyle dinledim.

"Evet, tabii ki. Kendi başıma oturabilir hale gelir gelmez bir midilliye bindim ve çiftlikte yaşayan kendi atım var. Onun adı

Athena." Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ziyarete gittiğimizde ata bineriz. Aklımda binmen için bir at var."

Babam güldü. "Luca bir kovboydan çok bir bisiklet sürücüsü."

Onun şüphesinin kendisini caydırmasına izin vermedi. "Öğrenecek. At binmeye gittikten sonra çiftliğimizin tatil köyünde masaj yaptırabilir."

Annemin gözleri parladı. "Tatil köyü mü? Şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

Bu gerçek değildi. Uzun sürmeyecekti. Ama bu gerçekleri bir kenara bırakmaya ve ailemi gülümserken, mutlu ve olacaklar için heyecanlı görmenin tadını çıkarmaya karar verdim. Kendimin de bundan keyif almasına izin verdim.

Kendi başımıza konuşma fırsatı bulduğumuzda saat geç olmuştu. Annemle babam bir süre takıldılar ve ne Saoirse ne de ben onların gitmesi için acele etmedik. Onlardan gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve annemden karımın ne kadar harika olduğuna dair övgü dolu bir telefon alacağımdan emindim.

Onları uğurladıktan sonra çalışma odasına girdim. Saoirse kucağına bir battaniye atmış, koltukta beni bekliyordu.

"Onları uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim," dedim.

"Çok sevimliler. Annen bana saldıracak sandım ama bana uzun zamandır gördüğüm en büyük sarılmayı yaptı."

"Bunu yapıyor."

"Ben beğendim." Kendini işaret etti. "Keşke geleceklerini bilseydim. Güzel görünmeye çalışırdım. Tanrım."

Giydiği şey ilk kez kayıtlara geçiyordu. İş kıyafetlerini çıkarıp tayt ve eski bir Hard Rock Cafe gömleği giymişti. Uzun saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzünde makyaj yoktu.

Her zamanki gibi güzeldi. Endişelenecek hiçbir şeyi yoktu.

"Anladıklarına eminim." Oturdum, kollarımı kanepenin arkasına uzattım ve at kuyruğunun ucunu çektim. "Onları beklemiyordun ve kendi evinde dinleniyorsun. Eğer bir şey varsa, görünüşün ilişkimizin meşruiyetine gölge düşürdü."

Burnu kırıştı. "Yalanlar üst üste yığılmaya devam ediyor."

Nefes verişim ağırdı ve aniden başım da minderlere yaslandı. "Gerçek şeylerden konuşalım. Wyoming'de Athena adında bir atın var."

"İstiyorum."

"Annenle baban boşandı." "Evet.

On beş yıl oldu." "Dostça mı?"

"Hayır. Birbirlerini kırdılar."

Gözlerimi kapattım. "Evliliğe inanmamanızın sebebi onlar mı?"

"Evliliklerinin sona ermesi inançsızlığımın ilk tohumuydu, Evet. Bunu takip eden on beş yıllık acı dolu kalp kırıklığı onu kalbime sıkıca yerleştirdi."

"Ne oldu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Bilmesem sormazdım." Gözlerimi tekrar açarak ona dikkatimi verdim.

"Annem ve babam üniversite aşıklarıymış. Planları evlendikten sonra Kaliforniya'da yaşamak ve sonunda Wyoming'e taşınarak aile çiftliğini devralmaktı. Annem taşınmayı sürekli erteledi ve yıllar geçtikçe, sanırım babam için pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeyeceği açık hale geldi. Bu yüzden, sonunda annemi temelli terk edene kadar yarı zamanlı ve yarı zamanlı olarak Wyoming'de bizimle yaşadı."

Saoirse avuç içleriyle battaniyesini düzeltti. "Ben küçükken annemle babam birbirleri için deli oluyorlardı. Çok farklıydılar ama büyük bir uyum içinde çalışıyorlardı. Ve sonra, bir gün, her şey... dağıldı. Ailemiz çöktü ve yandı."

"Bu kadar mıydı? Her şey bitti mi?"

Ağır bir nefes verdi. "Keşke. Annem o zamandan beri babamdan nefret ediyor, babam ise onu sevmekten asla vazgeçmedi."

"On beş yıl sonra onu hala seviyor mu?"

"Mmm...evet. Çok sık aynı yerde bulunmuyorlar ama bulundukları zaman gözlerini ondan alamıyor."

"O zaman neden boşandılar?"

"Alaycı tabutuma çakılan çiviye duymak ister misin?"

At kuyruğunun ucundan tuttum, ipeksi saçlarıyla oynadım. "Ver onu bana."

"Bunu ancak bir yetişkin olarak öğrendim. Yıllarca ailemizi böldüğü için annemi suçladıktan sonra, babamın onu aldattığı ortaya çıktı."

"Ona deli gibi aşık olduğumu sanıyordum."

"Asıl mesele de bu. Öyle ve hep öyleydi. Ama aşk ve evlilik sadece kelimelerdir. Wyoming'de hüznü, yalnız bir gecede bozulabilirler."

Saçları parmaklarımın arasından kaydı. Başını arkaya düşüp benimki gibi yana yatana kadar saçlarıyla oynamaya devam ettim.

"Hiç evliliğinin bittiğini bildiğini ama bitiren k i ş i olamayacağını, bu yüzden nükleer seçeneği seçtiğini düşündünüz mü?" Ben sordum.

"Pek çok şey düşünüyorum Luca. Babamın yaptığı şeyi neden yaptığını bildiğini bile sanmıyorum."

Tanıştığımızdan beri Saoirse bir fişek gibiydi. Yumuşak başlı o l d u ğ u n d a bile, patlar ve köpürürdü. Onun karardığını görünce, içindeki doğal ışık

onun sönüklüğü, içimde kaynayan bir paniğe yol açtı. Bu onun doğal hali değildi. Doğru gelmiyordu.

"Hayatında işler kötüye gittiği için üzgünüm, güzel kız." Elimi saçlarından çekip boynunun kenarına koydum. "Senin bu alaycı yanını sevdiğimi sanmıyorum."

Elime bastırarak yana doğru eğildi. "Ben çok yönlü biriyim. Her zaman güneş ışığı ve gökkuşağı olamam. Bu sıkıcı olurdu."

"Sende kesinlikle sıkıcı bir şey yok."

Ağzının köşesi kasıldı. "Şimdi duygusal travmamı anlattığıma göre-"

"Sanırım daha yüzeye yeni çıktık."

"Ve bu akşam için yeterince derindi, teşekkür ederim." Elime uzandı, dizine koymak için boynundan sıyırdı. Esnerken başparmağının ucu parmak uçlarımin üzerinde ileri geri kayıyordu.

"Yorgun musun?"

Başını salladı. "Uyumayı gerçekten seviyorum."

Bu beni güldürdü. "Sende bunu fark ettim."

"Kapa çenenı, Luca." Bana tembel bir sırıtış fırlattı. "Dediğim gibi, ben alaycı olabilirim ama sen bölgeci bir budalasın."

Kaşlarımin kalktı. "Prat? Şimdi de İngiliz mi oldun?" "Duruma uyuyor."

"Öyle diyorsun." Elimi ondan çekmeye çalıştım ama o diğer elini elimin üzerine koyarak dizinin üzerinde tuttu. "Belki de ben bölgeciyim. Geçici ya da değil, sen benim karımsın ve seni başka bir adamla yalnız görmekten hoşlanmıyorum, özellikle de birlikte öğle yemeği yeme teklifimi geri çevirdikten sonra. Artık ilişkimiz halka açık olduğuna göre, bunun bir daha olmayacağına inanıyorum."

Bir iniltiyle elimi bana geri attı. "Niddhi ve Amelia -ki onlar da kadın bu arada- tuvaletteyken onunla belki beş dakika yalnız kaldım. Benimle konuşmuş olsaydın ya da harekete geçmeden önce düşünseydin bunu bilirdin."

Açıklaması mantıklıydı ama yine de o adamın ona bakma, ona yaklaşma şeklinden hoşlanmamıştım. Bunu düzeltecektim. Gelecekte daha iyi anlayacaktı.

Yine de Saoirse'ye bunları anlatmanın zamanı değildi.

"Sizi anlıyorum ve aniden verdiğim tepkinin yanlış olduğunu anlıyorum. Şimdi her şey olup bittiği için pişman değilim."

"Benimle ilgili kararları tartışmadan alamazsın Luca. Bu hiç adil değil."

"Anlıyorum. İnan bana, sen gittikten sonra Clara ofisime geri geldi ve beni bir güzel benzetti. O başımda dikilirken hukuk departmanımızla bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldım. Uygun bir şekilde azarlandım."

"Benim tarafımdan değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu hafta sonu Wyoming'e gitmek zorundayız, biliyorsun. Bunu şimdi ertelememizin imkânı yok."

"Sana gideceğimi söylemiştim. Ciddiydim."

"Tamam. O zaman sana O zaman sana Kelly ailesi hakkında hızlandırılmış bir kurs vermeliyim ki birbirimizi gerçekten tanıyormuşuz gibi görünelim." Tekrar esnediğinde çenesi çatırdadı.

"Senin hakkında çok şey biliyorum."

"Öyle mi? Benim hakkımda geçmişimi araştırırken öğrenmediğin ne biliyorsun?"

"Tadının neye benzediğini."

Ağzı bir hışımla açıldı ve ayağını battaniyesinin altından çıkarıp bacağımın yan tarafına vurdu.

"Ben de senin hakkında çok şey biliyorum Luca."

Ayağını geri çekmeye çalıştı ama ben onu ayak bileğinden yakalayıp sert bir çekişle sırt üstü yere düşürdüm. Onu tekrar çekiştirdim, bacaklarını kucağıma getirdim, kıcı kalçama çarpıyordu.

Üzerine eğilerek bir elimi başının yanına koydum. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Senin bir vahşi olduğunu biliyorum." Gerçek bir güç kullanmadan göğsümü itti. "Önce ahmak, şimdi de kaba. Bu sözler acı veriyor, Saorise." Yüzümü indirdim onunkine yakın. "Başka ne var?"

Gözleri muziplikle dans ediyordu. Küçük fişek yeniden alevlenmişti. "Sen bir ana kuzususun."

Ağzım düğümlendi. "Suçluyum. Hangi iyi İtalyan çocuğu değil ki?" "Çok şirin. Hoşuma gitti." Sonra çenesini kaldırdı. "Büyük konuştuğunu biliyorum ama bunu destekleyecek hiçbir şey yok."

Geriye çekilerek ona baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani bana sonunda sevişeceğimizi söylemiştin ama rol yapmadığımız sürece bana en yakın olduğun an bu."

Başım öne eğildi. Bu kadın benim için bir gizem olarak kaldı. Bariz olanın dışında nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kendini muhtaç mı hissediyorsun?"

"Şu anda değil. Bildiğiniz gibi, kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben sadece bir gözlem yapıyorum. Hepiniz konuşuyorsunuz."

Lanet olası gizem.

"Bu konuda kesin bir görüş belirtebileceğinizi sanmıyorum. Daha önce olmamış olması olmayacağı anlamına gelmez." Parmağımı elmacık kemiği boyunca gezdirdim. "Küçük yaramaz bir kız olduğunu biliyorum."

Ağzı yavaş bir sırıtışa dönüştü. "Bunu çok eğlenceli hale getiriyorsun."

Ayağa kalkarak ellerini tuttum ve onu kendimle birlikte yukarı çektim, böylece yarı yarıya kucağıma yayılmıştı. "Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

"Seni anlamaya çalışıyorum, Luca. Evlendiğimizden beri benimle vakit geçirmek için hiç çaba göstermedin ama beni başka bir adamla gördüğün anda mağara adamı kesiliyorsun. Bir anda sıcak ve soğuk arasında gidip geliyorsun. Bir düzen bulmaya çalışıyorum ama bir düzen olduğunu sanmıyorum. Kimsin sen Luca Rossi? Hiçbir fikrim yok."

Bildiği çıplak gerçekleri ortaya koyarken içim sıkıştı. Görmesine izin verdiğim şeyleri. Yanılmıyordu. O kadar dengesizdim ki kendimi zar zor tanıyordum.

Çenesini avucumun içine aldım ve başını geriye doğru eğdim. "Neyse ki bunu anlaman için iki yılımız var. Anladığında bana haber ver."

"Soğuk," diye fısıldadı elimi avuçlarının içine alarak. "Çok soğuk."

Ben daha ne planladığını anlamadan, göz temasını hiç kesmeden parmak ucumu sertçe ısırıldı. Geri çekilmedim, neredeyse fazla büyük olan ön dişlerini yüzük parmağıma geçirmesine izin verdim.

"Eğer onu ısırıp koparacaksan, hemen yap," diye homurdandım.

Çikolata rengi gözlerinin ardındaki bir şey parladı ve dişlerinin yerini sıcak dudakları aldı ve dili neden olduğu acıyı okşayarak uzaklaştırdı.

Sonra hepsi gitti. Saoirse koltuktan zıplayarak kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı.

"Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim," diye cıvıldadı. "İyi geceler kocacığım." Çalışma odasından çıktı ve benim başım bir iniltiyle arkaya düştü.

Parmağım kaya gibi sertleşmiş aletimle aynı ritimde atıyordu. Deli bir kadınla evlenmişim. Ya öyle ya da şeytani bir dahi.

Çoğu gece, onu bir an bile düşünmeden kendi işimi yapmak için evden çıkıyordum. Saoirse'yi düşünmek bunların hiçbirisiyle ilgili değildi. Ama o küçük velet kendini zihnimin ön saflarına kilitlemişti.

İçimden bir ses tam da bunu amaçladığını söylüyordu.

Artık tüm dikkatim ondaydı. Ve onunla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

On Yedinci Bölüm

Saoirse

"TAŞI GÖRMEME İZİN VER. Onu talep ediyorum." Elise'in son derece dışa dönük iş arkadaşı Rebecca'ya sol elimi uzattım. Elimini ileri geri çevirdi, böylece bardan gelen ışıklar akuamarini parlattı. "Bu muhteşem. Sam'in bana verdiği yüzüğü hâlâ çok sevmeme rağmen neden pırlanta yerine bunu seçtiğini anlayabiliyorum."

Sam onun lise aşkıydı ve her konuşmasında ondan bahsetmeyi ihmal etmezdi.

"Sersh hiçbir zaman bir elmas kızı olmadı." Elise elimi tuttu ve yüzüklerimi inceledi. "İyi iş çıkardı."

Güldüm. "Çünkü benim seçmeme izin verdi." Boştaki elimle votka kranımı alırken diğer elimi Elise'in diğer iş arkadaşı Simon'a uzattım. İşten sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkma alışkanlıkları vardı ve benim de onlara katılma alışkanlığım vardı. Luca ve ben yarın sabah Wyoming'e gideceğimiz için, gerginliğimi gidermek için buna ihtiyacım vardı.

"Kaya muhteşem ama romantizm eksikliği beni hayal kırıklığına uğrattı." Simon İngiltere'de doğmuştu ve hâlâ hafif bir İngiliz aksanı vardı; bu aksan içki içtiğinde ya da sıradan insanlara tepeden bakan bir kraliyet mensubu gibi konuşmak istediğinde daha da kalınlaşıyordu.

"Bilmiyorum." Miles ayak bileğini dizine dayadı. "Kız arkadaşını kapmak, ona sana ait olduğunu söylemek ve eline geçen ilk fırsatta onunla evlenmek için söylenecek bir şey var."

Keşke her şey böyle olsaydı. Luca'yla evlenmeyi bir iyilikten başka bir şey için kabul edeceğimden değil, ama Miles böyle söyleyince her şey iğrenç yerine seksi geliyordu.

Elise Miles'a kaşlarını kaldırdı. "Planın bu mu?"

İçkisini kaldırdı. "Beni ve planlarımı biliyorsun, Lisie. Birbirimize uymayız. Ama Luca'nın tüm havasını seviyorum. Buna saygı duyuyorum."

Deli gibi aşık olmam gerektiği için gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. "Bakalım yarın babam ve ağabeyim Luca'nın titreşimi hakkında ne düşünecekler."

Onları yüz yüze şaşırtmanın felakete davetiye çıkarmak olduğuna karar veren Luca ve ben dün gece Wyoming'deki ailemi görüntülü aradık. Kardeşim Lock çok fazla homurdanmıştı. Babam ürkütücü bir şekilde sessizleşmişti. Ve baldızım Elena gözyaşlarına boğulmuştu, ki bu hiç ona göre değildi... bu da Lock'u daha da huysuzlaştırmıştı.

"Luca çekiciliğiyle tanınır," dedi Elise. "Şoku atlattıktan sonra senin adına mutlu olacaklarına eminim."

"Bunlar çiftçi, Lise. Büyülenmezler." İçkimi yudumladım ve boş bardağı önümdeki masaya bırakarak garsonumuza bir tane daha getirmesini işaret ettim. "Her neyse, benden başka bir şey hakkında konuşalım. İlgi odağı olmaktan bıktım."

Neyse ki Miles sohbeti para tuzağı olduğunu söylediği ama havlu atıp satmayı reddettiği evine yönlendirdi.

"Her hafta sonu bok kazıyorum, çivi çakıyorum. Muhtemelen on ciğerime yetecek kadar asbest solumuşumdur." Sanki bu endişe verici değilmiş gibi birasını rahatça içti.

"Asbest mi? Ciddi olamazsın," diye üsteledi Elise.

Omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Kesinlikle eski yapı malzemesi parçacıkları soluyorum."

"Bunun için maskeler var dostum," diye espri yaptı Simon.

"İşte bu kadar." Rebecca ellerini çırpı. "Hadi bir bina partisi yapalım. Ben Sam'i ve atıştırma malıkları getireceğim. Başka biri de bira getirebilir. Bu şeyi bir hafta sonu içinde bitiririz."

Miles yüzünü buruşturdu. "Bin hafta sonu gibi bir şey olacak."

Elimi salladım. "Önümüzdeki birkaç hafta sonum zaten dolu."

Elise bana sert bir bakış attı. "Şimdi hangi arkadaşına yardım ediyorsun?" "O olduğunu nereden biliyorsun?"

Çenesi düştü. "Seni çok iyi tanıyorum. Çıkar ağzındaki baklayı."

Taze içkimden uzun bir yudum aldım. "Kenji, Japonya'da yaşadığım zamanlardan arkadaşım-"

"Tabii ki Japonya'da bir arkadaşın var." Simon pipetini içkisinin içinde döndürdü. "Dünyanın fethetmediğin bir köşesi kaldı mı?"

"Elbette var." Kirpiklerimi ona doğru kırpıttım. "Ama bu sadece bir zaman meselesi."

Elise elini yuvarladı. "Sadede gel. Kenji'den para alman gerekirken ona neden bedava yardım ediyorsun?"

"Bir pop-up'ı var-" Ben daha pop-up işinin ne olduğunu açıklamadan tüm masa homurdandı. Ve bana karşı duydukları hayal kırıklığını anladım. Ben de kendime karşı hissediyordum.

Elise, "Harcadığın zaman için ücret almalısın," diye uyardı. "Maritza'nın bahçecilik dükkânını planlamasına yardım etmek için kaç saat harcadın?"

Hem de çok. Bedavaya verdiğim zamanı da sayarsam... pek de umurumda değildi. Faydalı olmak ve yeni bir projeye el atmak hoşuma gidiyordu. Ama bir noktada, tavsiye vermekten tüm iş planlarını formüle etmeye dönüştü - ve işte o zaman yardım etmekten faydalanmaya dönüştü. İyi bir kızdım ama iyiliğim bir yere kadar gidiyordu.

"Biliyorum, biliyorum. Ve bu pop-up'ı bitirdiğimde, ücretsiz işçilikten bir adım geri çekileceğim. Yıllardır bir danışmanlık işi kurmayı düşünüyordum. Bu işi tek başıma yapmak çok ürkütücü."

Miles birasını masaya koydu. "Ben de varım."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Neyin içindeydin?"

"İş fikriniz. Kardeşimin şirketinde çalışmak bir öğrenme deneyimi oldu ama orada büyüyemem." Ben bir yanıt oluşturmamadan elini başının yanına götürdü. "Biliyorum, biliyorum. Beni ciddiye almıyorsun. Ama konuşmaya başladığın an, her şey yerine oturdu. Bu işte ben de varım."

Elise Miles'tan bana baktı. "O inanılmaz yetenekli bir görsel pazarlamacı. Ona sanatçı dememe izin vermiyor ama öyle. Miles Andes mağazalarının baş tasarımcısı."

Rebecca ve Simon başlarıyla onayladılar. Dördü de Weston'ın dış giyim şirketi Andes'te çalıştığı için Miles'ın yetenekleri hakkında içeriden bilgi sahibiydiler. Elise'in değerlendirmesine katılıyorlarsa, onlara inanmak zorundaydım.

Elise'in kaşları çatıldı. "Andes'ten ayrılma konusunda ciddi misin?"

Miles, "Kardeşimin gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi.

dedi. "Kendi işimi yapmaya hazırım."

"Pfft. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muyum? Kardeşim Elliot Levy, milyarder emlak dehası. Aslında onun ne iş yaptığını bildiğimden bile emin değilim." Elise düşünüyormuş gibi çenesine vurdu.

"Ama sen her zaman işleri kendi bildiğin gibi yaptın Lisie. Ayrıca, onun için çalışmıyorsun." Miles dikkatini doğrudan bana çevirdi. "Masaya getirebileceğim becerilerim var. Bu da yetmezse, bu hayatta asla harcayamayacağım bir sürü param da yanımda. Ne dersiniz?"

Onu ne kadar ciddiye almam gerektiğinden emin değildim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil." Elini kalçasında gezdirdi. "Alkolün olmadığı bir yerde oturup konuşmak için bir zaman belirleyelim. Ama eğer ciddiysen, benim de ciddi olduğumu bilmeni isterim. Bu doğru geliyor."

Bu fikirle oturup bir votka kran daha içerken, zihnimde tekrar tekrar düşünürken, garip bir şekilde bana da doğru geldi.

Vay anasını.

Eve döndüğümde yatağıma uzandım, hâlâ içkilerimin etkisindeydim. Huzursuzdum. Eşyalarım yarın için toplanmıştı. Duş almış ve pijamalarımı giymiştim. Ev sakin ve sessizdi. Bu, başımı yastığa koyar koymaz kendimden geçmem için mükemmel bir fırsattı ama düşüncelerim durmak bilmiyordu.

Ailemin bu haberi nasıl karşılayacağına dair endişelerim üzerime tuğla gibi çöktü.

Miles'la bir şeylere başlama ihtimalinin yarattığı heyecan beni tekrar ayağa kaldırdı.

Luca'nın eve ne zaman döneceğini merak etmek sürekli içimi kemiriyordu.

Yarın dört saatlik bir motosiklet yolculuğuna çıkacaktık ve yolda ölmek istemediğim için dinlenmiş olmam gerekiyordu.

Ama dönüp dolaşıp Miles'ın ortağım olma teklifine geliyordum. Heyecanımı bastırmak için gerçekten çok uğraşıyordum - bunun gerçekten olup olmayacağını kim bilebilirdi ki? Ama doğru zamanda doğru yerde olma hissinden kurtulamıyordum. Elbette zihnim, birlikte gerçekten bir iş kurabilmemiz için yapılması gereken her şeyin fikirleri ve listeleriyle dolup taşıyordu.

Yataktan fırlamamak, dizüstü bilgisayarımı açmamak ve bir plan yazmaya başlamamak için tek yapabildiğim buydu.

Lanet olsun. Gerçekten biraz uyumam gerekiyordu.

Zihnimi sakinleştirmekte asla başarısız olmayan bir şey vardı. Yanıma döndüm, komodininin çekmecesini açtım ve en sevdiğim ilacımı çıkardım

vibratör.

Bir ya da iki orgazm tam da ihtiyacım olan şeydi.

On Sekizinci Bölüm

Luca

LUCA

Yarınki yolculuğumuzdan önce Saoirse ile sohbet etmeyi umarak eve her zamankinden daha erken geldim. Ama alt katın ışıkları kapalıydı ve çalışma odası karanlıktı. Erken yatmış olmalıydı.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken yatak odasından gelen sesleri duydum.

Benim için çıkardığı tek seferden tanıdığım farklı sesler.

Onun zevk iniltilerini kaydederken beynim devre dışı kaldı ve içgüdülerim direksiyona geçti. Merdivenlerin geri kalanını hızla çıkarak karımın aralık kapısını ittim, damarlarımda şiddet dolaşıyordu.

Önümdeki manzara görmeyi beklediğim gibi değildi.

Saoirse yalnızdı, bal rengi saçları bembeyaz yastık kılıfının üzerine yayılmış, bacaklarını iki yana açmıştı. Elleri donmuştu, biri göğsünde, diğeri kaygan, şişmiş amının içinde pembe bir şey tutuyordu.

Lanet olsun.

Başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Meşgulüm Luca. Eğer yardım etmeyeceksen, çıkarken kapıyı kapat." Başı geriye düştü ve gözleri kapandı. Donmuş elleri çözüldü, yavaşça etinin üzerinde gezinmeye başladı.

Gitmeliydim. Yatak odasını, daireyi, lanet şehri terk etmeliydim.

Onun yerine, daha önceki içgüdülerim beni yatak odasının köşesindeki koltuğa doğru itti. Kravatımı düzelttim ve oturdum. Manzaram enfesti.

Saoirse'nin uzun bacakları yatağın üzerinde uzanıyor, vibratörün küçük, zarif amına girip çıktığını gösteriyordu. Kalçaları her itişte yükselip alçalıyor, ayrılmış amından yumuşak ama acil çığlıklar dökülüyordu.

Dudaklar.

Çok geçmeden aniden durdu. Saoirse inledi, vibratörü amından çekip çıkardı ve dik bir şekilde ayağa kalktı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun Luca. Sen içeri girdiğinde çok yaklaşmıştım." "Seni durdurmana izin verme."

Bakışları binlerce keskin bıçakla doluydu. Ve bela. Lanet olası bela.

"Tamam. Beni durdurmana izin vermeyeceğim." Yataktan kalktı ve atletini başının üzerine çekti, ardından külotunu çıkardı. Tamamen çıplaktı, bana doğru yürüdü ve eğildi, göğüsleri yüzümdeydi, elleri başımın yanında duruyordu. "İzlemek istiyorsan, yakından ve kişisel bir gösteri yapabilirsin."

Etrafında döndü ve çıplak kıcını uygun kucağıma park etti. Sonra bana yaslandı, sırtı göğsümle aynı hizaya geldi.

"Ne yapıyorsun güzel kız?" Parmaklarım sandalyenin kollarının ucunda kıvrıldı. "Bela mı arıyorsun?"

Bir bacağını dizime doladı, sonra diğerini, ayakları baldırlarımdan aşağı kayıyordu. "Hayır, sadece yarıda bıraktığın işi bitiriyorum ve oturmak için güzel bir yere benziyorsun."

Ah, Tanrım. Bu kız şen şakrak komşu kızı rolüne bürünmüş olabilirdi ama baştan aşağı küçük bir cadalozdu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Seni hiçbir şeyden mahrum etmek bana düşmez." Başımı eğdim ve ağzımı boynunun kıvrımına getirdim. "Başlayacak mısın, yoksa hep konuşacak mısın?"

Dudaklarım tenine değdi, vücudu ürperdi ve sikime kan hücum etti.

Başını çevirdi, burnu ve ağzı çenemde fısıldadı. "Sadece birimiz konuşuyor ve o da ben değilim."

Avucunu kadının merkezinden aşağıya doğru sürükledi ve göbeğinde durdu. "Kendine dokun. Bana ihtiyacın olmadığını göster," diye emrettim.

Parmakları yavaşça klitorisinin etrafında dolaştı. "Mmm... Sana sandalyem olmaktan daha fazlası için ihtiyacım yok."

Uzanarak ensemini avuçladı. "Çok rahat bir sandalyesin, kıcıımı dürten kalın, sert alet hariç."

Kolçaktaki tutuşumu bırakarak iç kalçasına hafifçe vurdum. Sıçradı ve kıcıımı sertçe bana yasladı. Nefesimi içime çektim. "Daha az konuş ve daha çok elini sür."

"Burada yetkili sen değilsin." Tırnakları ensemini tırmaladı. "Sen benim sandalyemsin."

Çenesini ısırdım. "Konuş, konuş, konuş. Siktir git, *bella*."

"Böyle mi?" Dizlerini kaldırdı ve kalçalarını eğerek tam olarak ne yaptığını daha iyi görmemi sağladı. Yaptığı şey iki parmağını içine sokmak ve yavaşça geri çıkarmaktı.

"Bana bunun seni tatmin ettiğini mi söyleyeceksin? İki küçük parmak mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Daha kalın bir şeye ihtiyacım var." Üç parmağını içine soktu. "Evet, bu daha iyi. Tek ihtiyacım olan bu."

Kalçasına bir tokat daha attım. "İnkâr ediyorsun."

Kıcıımı sikime bastırdı ve yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde bastırdı. "Boşalacağım. Nasıl olduğu ya da kimin yaptığı önemli değil. Sonuç aynı."

Tokat.

"Sanırım hafıza problemleri yaşıyorsun. Seni dilimle erittim." "Geliyor geliyor," diye nefes nefese kaldı.

Parmaklarının kaymasıyla kalçaları sallanıyordu. Dünyadaki en ateşli striptizciden özel bir kucak dansı almak gibiydi. Aletim pantolonumun fermuarının arkasında zonkluyordu, kuşkusuz pantolonum tamir edilemeyecek kadar gerilmişti. Sonra tekrar, onları kedi sularıyla ıslatıyordu. Çarşaflarla birlikte kanıt torbasına girmeleri gerekecekti.

Hiç umurumda değildi.

Ellerini bir kenara atıp işi devralmamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Ona gerçekte nasıl yapıldığını göstermek için. Ama beni yemliyordu ve buna karşı koymamın imkânı yoktu. Eğer kendine vasatın altında bir orgazm yaşatmak istiyorsa, bunu yapabilirdi.

İkimiz de ona verebileceğim şeyin çok daha tatmin edici olacağını biliyorduk, o aksini iddia etse bile.

Boynuma değen nefesleri kısaldı, hızlandı. Karnının düz düzlemi o yaklaştıkça sıkıştı ve dalgalandı. Uzun bacakları zevkle kalkıp iniyordu.

Ona dokunamamak ne kadar çıldırtıcı olsa da, bu manzara için söylenecek bir şey vardı. Saoirse'nin uzun, zayıf vücudu benimkine doğru uzanıyor, ayakları baldırlarımın arkasına giriyor, meme uçları yukarı kalkmış, onları örtecek bir ağız için yalvarıyordu. Çok şey yapmıştım, neredeyse çok fazla şey deneyimlemiştim ama hiçbiri bu kadar içgüdüsel olarak ateşli olana dokunamamıştı. En iyi takımlarımdan birini giymiştim, kucağında benden hiçbir şey istemeyen çıplak, kıvranan bir kadın vardı.

Kendimi durduramadan elini kendi elimle kapattım. Hareketleri kekeledi, ağzı boynuma doğru açıldı.

"Devam et güzel kız," diye alçak sesle homurdandım. "Bunu seninle birlikte atlatacağım."

Parmaklarını her becerdiğinde elinin topuğu klitorisine çarpıyordu. Parmak uçlarımı dış dudakları boyunca ve kıcının vadisine kadar takip ettim.

onu sarsıp boynuma doğru inetti.

"En yumuşak tenli, en inatçı kız," diye mırıldandım ona. "Geldiğini görmeme izin ver. Kendini ne kadar iyi boşaltabildiğini göster bana."

Sanki emrimi yerine getiriyormuş gibi omurgası dikleşti ve çığlıkları yükselip çılgınlaştı. Parmaklarına bastırdım, onu amının derinliklerine ittim, bu da bana kıcının zonklayan horozuma çarpmasını sağladı.

"Luca," diye homurdandı. "Siktir."

Tırnakları enseme batarken o dalgayı tekrar tekrar doruğa çıkardı. Gözleri kapalıydı, ifadesi kendinden geçmişti. Muhteşem ve sinir bozucuydu.

Neden kızgın olduğumu bile tam olarak kestiremiyordum. Daha önce de sinirlenmiştim ve üstesinden gelmiştim. Hiçbir zaman karşılanmamış bir ihtiyaç yüzünden duvarda bir delik açacakmış gibi hissetmemiştim. Bu öyle bir şey değildi.

Dilimin ucunda öfkenin nereden geldiğine dair bir kelime vardı ama Saoirse'nin orgazmlarına sahip olmadığım için kıskandığımı kabul edersem tehlikeli bir bölgeye girmiş olurum.

Bir iki dakika sonra gevşek vücudu kucağımda gevşedi. Parmaklarını geri çekti ama o esneyene kadar ikimiz de onu kalçalarının arasından kavradık.

"Mmm... Sanırım artık uyuyabilirim. Her şey sessiz." "İyi fikir. Erken kalkacağız."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Beni kızdıracaksın."

Çenemi indirerek kızarmış yüzüne ve şişmiş pembe dudaklarına baktım. Onlara bir öpücük kondurmak için fazla bir şey gerekmezdi. Neredeyse bunun için yalvarıyorlardı.

Onu kollarıma aldım ve yatağına doğru yürüttüm. "Sanırım bu gece yeterince dalga geçtik."

Onu yatırdım, çarşafı çenesine kadar çektim. Uykulu kız hiç direnmeden yastığına sarıldı, göz kapakları yarıya indi.

Arkamı döndüm ama pantolonumun arkasından tutup beni geri çekti.

"Yarın motosikletine binmek için gerçekten sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

"Evet." Parmak uçlarımla şakağını sıyırdım. "Ben de öyleyim."

"İyi geceler, Luca." Gözleri kapanırken dudakları memnun bir sırıtışa dönüştü.

"İyi geceler, karıcığım."

Karımın düşüncelerine yumruğumu vurduktan sonra bile, yatakta uyanık ve yalnız yatıyordum, hiçbir yere yerleşmemiştim. Başka bir gece olsa kalkar, bisikletimle gezintiye çıkar ya da başka tutkulara kapılırdım ama yarın uzun bir yolculuğumuz vardı. Kendi hayatımı riske atabilirdim ama Saoirse'ninkini değil. Bu yüzden kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, gözlerimi kapattım ve uykunun gelmesini bekledim.

Bir gecede aramızda bir şeylerin değişmesini bekleseydim yanılırdım. Saoirse'nin çikolata rengi gözleri bisikletime takıldı ve heyecanla parmaklarını selenin üzerinde gezdirip eğilerek kromları kontrol etmeye başladı.

"Oh, çok güzel." Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Bunun sende olduğunu bilmiyordum."

Bu sabah ona verdiğim deri ceketini giymiş, uzun bacaklarını siyah kot pantolonuyla sarmış olan Saoirse, bir tamirci dükkânının arkasında asılı bir postere aitmiş gibi görünüyordu.

Koltuğu okşadım. "Hafta sonu için ödünç alıyorum. İki kişi için daha iyi bir sürüş. Eğer beğenirsen, bizim için de bir tane alırım."

Rossi motosikletleri birer sanat eseriymiş, bu yüzden Saoirse'nin deri dikişleri okşamasını ve gidonun şekline hayran kalmasını takdir ettim.

"Bu muhteşem." Gözlerindeki ışık parladı. "Ama ya ben de kendime ait bir tane istersem?"

"O zaman sana bir tane alırız. Clara hamile olmadığı zamanlarda bisiklete biniyor. Hangi bisikleti seçeceğin konusunda onunla konuşman gerekecek." Elini elimde tutarak onu kendime çektim. "İlk adım benimle bir tur atmak. Her saniyesinden nefret edebilirsin."

"Daha önce motosiklete bindim, Luca."

Ağzım düzleşti, hoşnutsuzdum, gerçi neden daha önce motosiklete binmediğini varsaydığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biz tanışmadan önce on hayat yaşamıştı. Elbette motosiklete binmişti.

Ve onu başka birinin motorunun arkasında düşünmek beni mahvetti. Olması gerektiği kadar dikkatli olmalarına imkan yoktu. Kazadan yara almadan kurtulduğu için şanslıydı.

"Benimle asla. Bu rotada olmadığını varsayıyorum?" Başını salladı. "Bu ülkede değil."

"Güzel. O zaman ilkin ben alayım."

"Öyle. İlk koca, ABD'de ilk motosiklet sürüşü." Kaskını taktı ve koltuğa tündü. Vizör kapalı olduğu için onu göremiyordum ama bana kirpiklerini kırptırdığını hayal ettim.

"Sen gerçekten de küçük bir veletsin, değil mi?"

Miğferli başını salladı. "Şanslısın."

Midemdeki savaşı çukura rağmen kendimi gülerken buldum. "Bisiklete bin, *güzelim*. Yola çıkma zamanı."

Sugar Brush, Wyoming'e olan yolculuk tam da sevdiğim türdendi, şehrin dışında gerçekten içimi döküp rahatlayabileceğim bir yerdi. Tabii ki arkamda Saoirse varken, normalde yaptığım kadar gevşeyemedim ama kulağımda çınlayan kahkahalardan anladığım kadarıyla o da bundan çok keyif almıştı.

Ona mola vermek için bir iki kez durmamız gerekeceğini düşünmüştüm, ama hiç işaret etmedi, biz de dümdüz yola devam ettik.

Ailesinin çiftliğine yaklaştıkça, arazi inişli çıkışlı tepelere ve geniş açık alanlara dönüştü. Kısa süre sonra, alçak tel çitlerin arkasında, her yerde dolaşan sığırları gördüm. Arada bir, tarlalarda at üstünde dolaşan ve sığırları istediği yere götüren birini görüyordum.

Yavaşlayarak Sugar Brush River Ranch'in girişinden geçtim ve Saoirse'nin ailesinin evine giden yolu işaret ettiği yöne doğru saptım.

Erken yola çıktığımız için bisikleti iki katlı, geniş bir kütük evin önünde durdurduğumda saat öğleyi geçiyordu. Evin tüm açıklığı boyunca uzanan verandada sallanan sandalyeler ve oyuncaklar vardı. Yataklarda çiçekler ve çimlere park edilmiş minyatür bir ATV.

Önce ben indim, sonra Saoirse'nin inmesine yardım ettim, o dengesini yeniden kazanırken kalçalarını tuttum. Kendini bana yasladı, elleri göğsümdeydi. Önce kendi kaskımı, sonra da onunkini çıkardım ve sırttan yüzünü ortaya çıkardım.

"Ata binmeyi öğreniyorum," diye açıkladı. "Benimle ata binmeyi sevmedin mi?"

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Çok sevdim. Ama istediğim zaman gidebilmek istiyorum. Gidebilir miyim? *Lütfen.*"

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek başımı salladım. İnkâr etmek için değil, alt dudağını somurtarak dışarı ittiği ve bu çok sevimli olduğu için.

"Sana bir tane alacağımı söylemiştim Saoirse. Büyük silahları çıkarmaya gerek yok." Kolumu beline doladım. "Şimdi, oyalanman bitti mi? Yoksa idam mangasıyla yüzleşmeye hazır mısın?"

O cevap veremedi ön kapı açıldı ve iri yarı bir adam kapı aralığını doldurdu.

Ya şimdi ya da asla gibi görünüyordu.

İdam mangası o zaman.

On Dokuzuncu Bölüm

Luca

İLK BAKIŞTA, HERKES Saoirse ve kardeşinin karısı Elena'nın akraba olduklarını düşünebilirdi. Her ikisi de uzun boyluydu, ancak Saoirse Elena'ya birkaç santim fark atıyordu, sarışın ve güzeldi.

Ama Saoirse bal gibiydi, Elena buz gibiydi.

Saoirse deri ve kot giyiyordu. Elena'nın kıyafetleri tasarımcının elinden çıkmış gibiydi. Saoirse ayakları yere basan biriydi, ama Elena... değildi.

Saoirse'nin erkek kardeşi Lachlan "Lock" Kelly ise kız kardeşine bariz bir benzerlik göstermiyordu. Ta ki el sıkışırken gözlerimin içine bakana kadar. Aynı çikolata kahverengisi bana bakıyordu. Ağaç gövdesinden kolunda tuttuğu üç yaşındaki kızda da vardı.

"Sürüş iyi miydi?" Lock sordu.

"Harika bir sürüştü. Bisikletle geldik. Saoirse hayranıydı."

Homurdandı. "O her zaman bir adrenalin bağımlısı olmuştur. Bir zamanlar bir sirk bulabilseydi onunla kaçardı."

"Yine de olurdu." Saoirse küçük kızı kardeşinin kollarından çekip aldı ve karnını dürttü. "Hannah Kelly, seni son gördüğümünden beri büyüdün mü?"

"Evet. Ben senden büyüğüm." Hannah bu gerçeği göstermek için kollarını havaya kaldırdı.

"Vay canına." Saoirse'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Yakında babamdan daha büyük olacaksın."

"Babamdan daha büyük olacağım."

Wranglers ve fanila giymiş minyatür bir Lock yanıma sokuldu. Saoirse'den bu çocuğun beş yaşında olduğunu biliyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Lock kadar büyük değildi ama devasa olma yolunda ilerliyordu. Muhtemelen ortalama on yaşındaki bir çocuğu cüceleştiriyordu.

Elena oğlunun kirli sarı saçlarını karıştırdı. "Oh, neşe. Zaten beni ev ev yiyorsun. Babam kadar büyürsen nasıl idare edeceğim?"

Çocuk omuz silkti ve beni aşağı yukarı süzdü. "Sen büyük müsün?" Kıkırdadım. "Uh, baban kadar değil."

Kollarını kavuşturdu ve çenesini öne çıkardı. "Biliyorum."

Elena iç çekti. "Caleb, en sevdiği teyzesi kendisine danışmadan evlendiği için biraz çılgına dönmüş durumda."

Lock yine homurdandı. "Aileden gelen bir şey."

Gözlerini benden ayırmayan Caleb, Saoirse'ye doğru yürüdü ve kollarını onun ortasına doladı. "Teyzem Sershie."

Saoirse gülerek ona tekrar sarıldı. "Merak etme Cay. Kimse beni senden ayıramaz."

"Yapamaz. O büyük değil," diye açıkladı Caleb.

Ellerimi kaldırdım. "Yenildiğim zaman anlarım."

Elena evin arka tarafını işaret etti. "Madem karından vazgeçiyorsun, gel de öğle yemeği için bana yardım et. Sohbet ederiz."

O zaman anladım ki Lock beni yarına kadar dövebilecek kişi olsa da, etkilemem gereken kişi Elena'ydı. Saçmalıklara tahammülü olmadığı hissine kapıldım.

Elena sandviç yapıp konuşurken ben de tabakları indirip çatal bıçak takımlarını çıkarmakla görevlendirildim.

"Size Kelly ailesi hakkında bilgi vereyim. Connell dünyanın tuzu biberi. Saoirse'ye iyi davranırsan, o senin adamındır. Üniversitede onunla tanıştığım gün beni cebine koydu ve Lachlan'a beni kaybederse aptal olacağını söyledi." Fıstık ezmesiyle kaplı bir bıçağı bana doğru salladı. "Lachlan'ı memnun etmek o kadar kolay değil. Saoirse, anne ve babası boşandığında ağır bir dönemden geçti. Anne ve babası boşandığında

Bomba atıyor, bu yüzden doğal olarak kocam ona karşı normalde olabileceğinden daha korumacı davranıyor."

"Ona zarar vermeyeceğim." Bu sözü verirken kendimi rahat hissediyordum. Bu anlaşmada olduğumuz sürece Saoirse'ye iyi davranacaktım ve bittiğinde de ona iyi bakılmasını sağlayacaktım.

"Güzel." Elena sandviçlere sırtını dönüp bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lily çetin cevizdir. Çocuklarının hayatlarının nasıl olması gerektiğine dair belli fikirleri var. Lachlan her zaman çiftlikte çalışacaktı, bu yüzden ona da bize de yumuşak davranıyor. Ama Saoirse'nin yaşam tarzı onun için bir engel. Lily evliliğinizi ya aceleyle alınmış, iyi düşünülmemiş bir karar olarak görecektir ya *da* bir istikrar işareti olarak görecektir. Bu sana bağlı."

Kıkırdadım. Bu açık sözlü kadın karşısında şaşkına dönmüştüm. "Bana mı?"

"Evet. Baldızım için bir deniz feneri mi yoksa bir çapa mı olacaksın?"

"Seçimlerimi açıklayın, ben de cevap vereyim."

"Bir deniz feneri, gemileri çarpışmaktan koruyan, odak noktası olan, evi takip etmek için bir fenerdir. Öte yandan, bir çapa gemiyi bir yere kilitler ve ağırlaştırır."

"İlginç. Çapaların her zaman iyi bir şey olduğunu düşünmüşümdür."

Kaşlarını kaldırarak çenesine vurdu. "Saoirse gibi biri için değil. Saoirse kendini özgür bırakana kadar Lily onun dayanağıydı. Başka bir taneye ihtiyacı yok. Öte yandan bir deniz fenerine..."

"Onu değiştirmek gibi bir niyetim yok. Onun tam olarak kim olduğunu takdir etmeseydim onunla evlenmezdim."

Bu sözüm kadar doğrudu. Saoirse dışında bu evliliği yapabileceğim başka bir kadın düşünemiyorum. Biz

Birbirimizi olması gerektiği kadar iyi tanıyorduk ama Saoirse'nin kendini sunduğu kadar dürüst ve açık sözlü olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. Yapmacıklığa tahammülü yoktu. Onun gibi çok fazla insan yoktu. Onu bir kutuya sığdırmak için parçalarını ezme fikri beni en hafif tabirle rahatsız etti. Yapmak isteyeceğim bir şey değildi.

"Güzel. Deniz feneri olmaya devam et Luca." Kollarını açarak arkasındaki tezgâha dayadı. "Sana diğer herkesi anlattım. Şimdi de kendimden bahsetmem gerekiyor. Geçmiş hayatımda, bana yanlış bakan bir kaltağı kesebilecek kadar öfkeli, kaba bir kızdım... ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. Ara sıra o yanımla ortaya çıkıyor. Size şu anda söylüyorum, Saoirse'ye hak ettiği hayatı vermek için olmanız gereken kişi değilseniz, kayınpederimin veya kocamın sizin için gelmesinden endişelenmenize gerek yok. Kullanmaktan korkmadığım pembe sopamla kapına dayanan ben olacağım."

Göz kırptım. *Ne oluyor lan? Kimdi bu kadın?*

"Pembe yarasa mı?"

Gümüşü sarı saç örgüsünü omzunun arkasına attı. "Ah evet. Sevimli ama güçlü bir vuruşu var." Omuz silkti, ağzı memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Şimdi önemli soruya gelelim: Üzümlü mü çilekli mi?"

Hannah ve Lock'un arasına oturmuştum. Saoirse benim karşımda, Elena ve Caleb'in arasındaydı; Caleb bana hançer gibi bakmakla başını Saoirse'in koluna yaslamak arasında gidip geliyordu.

"Athena'yı her gün senin için fırçalıyorum," dedi ona.

"Teşekkür ederim, tatlım." Bir elini onun başının üstünde gezdirdi.

"Senden gelen ekstra ilgiye bayıldığımı biliyorum."

"Ben de onu fırçalıyorum," diye açıkladı Hannah.

Caleb kız kardeşine yumuşak bir gülümseme verdi. "Evet, Hannie bana da yardım ediyor. Ama sadece bazen. Ve saçına fyonk takıyor."

Hannah ben ona bakana kadar kolumu okşadı. Yuvarlak yüzünün her tarafına üzüm jölesi bulaşmıştı. "Thena fyonkları sever."

"Eminim öyledir. Sen de fyonk takıyor musun?" Hannah'nın saçları uzundu ve neredeyse gözleriyle aynı renkteydi ama süslenmemiş, omuzlarına dolanmıştı.

Elena dilini şaklattı. "Cevabım hayır. Saçında hiç fyonk bulundurmadi. Bir kere bile. Bu bir rezalet. Kızım saçında çamur olmasını tercih eder."

"Bir dahaki sefere ailen ziyarete geldiğinde, senin küçüklük fotoğraflarına ihtiyacım olacak." Lock karısına tek kelime etmeden ona olan sevgisini ve bağlılığını anlatan bir sıcaklıkla baktı. "Fyonk takmanı aklım almıyor, Ellie."

Aynı sıcaklığı onun için de taşıyordu. "Evet, yaptım ve inanılmaz derecede sevimliydim."

"Hiç şüphem yok," diye gürlledi.

Hannah tekrar kolumu okşadı. "Çamuru gerçekten seviyorum."

Lock kızıyla göz göze gelmek için bana doğru eğildi. "Çamur toprak içindir. Ve bazen elleriniz için."

Hannah başını salladı. "Başım için değil."

"Aynen öyle, bebeğim." Ses tonu sabır ve gurur karışımıydı. "Tarlalarda yeterince dağınık oluyoruz. Annemi çok fazla delirtmemeye çalışalım. Anlaştık mı?"

Hannah sertçe başını salladı. "Anlaştık." Bana sıırttı. "Saçıma çamur bulaştırmayacağım."

"Bence bu iyi bir fikir, Hannah." Onun yemek dolu tabağını işaret ettim. "PB&J sever misin? Senin kadar küçük bir çocukken ben de hep yedim."

Caleb homurdandı. "Hâlâ Hannah kadar küçüksün."

"Cay," diye uyardı Lock. "Biraz ağırdan almalısın dostum. Belki de Luca'yı aşağılamadan önce onu tanımaya çalışmalısın."

Caleb gözlerini bana dikti. "Bir evin bile var mı?"

Başımı salladım. "Biliyorum. Çok yüksek bir binanın tepesinde. Pencerelerimden kilometrelerce uzağı görebiliyorum."

"Evinizde hiç oyuncak var mı?"

"Yok," diye cevap verdim. "Ama Serş Teyzenizi ve beni ziyarete gelerseniz, biraz alacağımdan emin olabilirsiniz."

Saoirse bana eğlenen bir bakış attı. "Luca'nın motosikletleri var. Bunlar onun oyuncakları."

Caleb'in yüzü aydınlandı, sonra bana baktı ve heyecanını dizginledi. Çocuk benim hayranım değildi. "Benim kendi ATV'm var. Sadece ben kullanabilirim."

"Sanırım ön tarafta park halinde gördüm."

Göğsünü okşadı. "O benim. Sen bunun için yeterince büyük değilsin."

"Gerçekten mi? Çünkü sığamayacak kadar büyük olduğumu düşünüyordum." Elbette beş yaşında bir çocukla tartışmamalıydım ama o tartışmak istedi, biz de tartıştık.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Bacakların pedallara bile ulaşamıyor."

Elena tabağını ona doğru itti. "Pekâlâ, Caleb. Bu kadar tribünlere oynamak yeter. Yemeğini yeme zamanı."

Sandviçini aldı, gözlerini bana dikti. "Büyük olmak istiyorsan sen de yemelisin."

Kendi sandviçimi aldım ve göz temasını hiç kesmeden alabildiğim en büyük ısırığı aldım. Yanında Saoirse kıs kıs gülüyordu, etkileşimimizden büyük keyif aldığı belliydi.

Elena sohbeti çocuklardan uzaklaştırdı ve bize tesiste yapılan yeniliklerden bahsetti. Saoirse'nin bana verdiği hızlandırılmış kurstan Elena'nın pazarlama müdürü olduğunu, Lock'un ise işin çiftlik kısmında çalıştığını biliyordum. Benim dünyam her zaman motosikletler olmuştu. Diğer işletmeler hakkında bilgi edinmek her zaman ilgimi çekmiştir, özellikle de bizimki gibi birkaç nesil boyunca devam edenleri.

Yetişkin muhabbetinin ortasında Hannah kolumu çekti. "N'aber, Hannah?"

Büyük kahverengi gözlerini bana kırıştırdı. Saoirse'nin gözlerini bu sevimli küçük kızın üzerinde görmek başımı döndürdü. Bana kızının böyle görünebileceğini düşündürdü. Yine de bunun getirdiği duygularla ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden bu yolu kapattım ve dikkatimi bomba gibi bir haber verecek olan Hannah'ya verdim.

"Annemin karnında bir bebek var." Aslında hiç de fısıltı olmayan o küçük çocuk fısıltısını yaptı.

Herkes hareketsiz kaldı.

Caleb hariç tabii. Sanki aile sırrını açıklayan *benmişim* gibi bana başını salladı.

Tanrım. Bu çocukla kazanmak yoktu.

Hannah'ya doğru eğildim. "Öyle mi? Kız kardeşim Clara'nın da karnında bir bebek var. Senin gibi küçük bir kızı olacak. Çok güzel bir şey. Sence de öyle değil mi?"

Başını salladı. "Ben abla olacağım. Bebeğe fiyonk takacağım."

"Ya erkek olursa?"

Bunu düşünürken ağzı buruştu. "O çocuğa *mavi* fiyonklar takacağım."

"Mantıklı. Gördüğüm kadarıyla her şeyi halletmişsin."

"Evet. Her şey tamam."

Lock boğazını temizledi ve yanakları pembeleşmiş, gözleri cam gibi olmuş kız kardeşine seslendi. "Yaklaşık altı ay sonra bir tane daha doğuracağız."

Saoirse gözlerini kaydırdı. "Bu en iyi haber." Eğildi ve Caleb'in başını öptü. "Sevebileceğim daha fazla sevgilim olacak. Sabırsızlanıyorum."

Elena, Saoirse'nin sırtını ovmak için oğlunun arkasına uzandı. "Sana söylemeyi planlamıştım, ama benim geveze küçük hanımımın bunu ağzından kaçırmamasına şaşırmadım. Şimdiye kadar iki market görevlisine, anaokulu öğretmenine, birkaç arkadaşının ailesine ve çiftlikte karşılaştığı herkese söyledi. Sadece üç gündür biliyor ama eyaletin yarısına anlatmayı başardı."

Saoirse güldü. "Dürüst olmak gerekirse, çok kalabalık bir eyalet değil." Sonra parmaklarını Elena'ya doğru salladı. "Dünkü gözyaşların şimdi mantıklı geliyor. Hormonal bir durumdasın."

Elena gözlerini devirdi. "Tanrım, bana öyle deme. İğrenç. Gözümün akmasına biraz daha yatkınım ve itiraf edeceğim tek şey bu. Ayrıca, hep bizim yaptığımız gibi çiftlikte evlendiğinizi hayal etmiştim. Sana büyük bir düğün yapma şansımı elimden aldın."

Ben de gülmek zorunda kaldım. "Babam annemin bize düğün yapmasını engellediğimi iddia ediyor. Kaçmamızın bir sebebi var." Gözyaşlarını tutamayan Saoirse'ye göz kırptım. "Gelecek olan yeni çocuk için tebrikler. Onu fiyonklarla süslenmiş olarak görmeyi dört gözle bekliyorum."

Elena'nın gözleri kızına bakarken parladı. "Denesek bile bunu yapmasını engelleyebileceğimizi sanmıyorum."

"Bu yüzden yapmayacağız," diye ekledi Lock.

Caleb, "Hannie babama yay takıyor," diye duyurdu.

Saoirse eliyle onun ağzını kapattı. "Pekâlâ dostum. Bir gün için bu kadar sır dökmek yeter."

Caleb'in beni düelloya davet etmesiyle sona eren öğle yemeğinden sonra Saoirse beni kapalı bir ATV ile arazide bir tura çıkardı.

"Yeğeniniz benimle uğraşüyor," dedim ona.

"O doğduğumdan beri benim bir numaralı adamım, bu yüzden senin ölmeni istemesi mantıklı. Seni kendi pozisyonunun gaspçısı olarak görüyor." Dizimi okşadı. "Bırak da senden daha büyük olduğunu söylesin, kininden vazgececektir."

"Bu haliyle, onun benden daha büyük *olduğuna* inanmak için gazlanmanın yarısındayım.

Çocuk çok usta."

Bizi inişli çıkışlı arazide götürürken gülümsedi, esinti saçlarını yakalayıp yüzünden uzaklaştırırken omuzları gevşedi. Wyoming ona uygun bir yerdi. Ya da belki de ailesinin yanında olmaktı.

Hiç utanmadan hepsine tapması çok hoşuma gitmişti. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama anne babasının ayrılışını anlatış şeklinden tüm ailenin işlevsiz olduğunu düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değildi. Lock ve Elena kendilerini birbirlerine ve çocuklarına adanmışlardı. Elbette, Caleb tam bir gaz bombacısıydı ama havalıydı ve Hannah da sevimli, yumuşak başlı küçük bir şeydi.

"Babamla tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Ben hazırım. Elena'dan daha korkutucu olursa şaşırırım."

Bu onu kıkırdattı. Hafif ve havalıydı. Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım. Wyoming etkisi olmalı.

"Sanırım buralarda takılıp öğrenmeniz gerekecek."

Bu yalana tamamen inanmıştım. Kendimi daha da derine kazabilir ve sonunda çekip gideceğim bir insanla daha tanışabilirdim.

Yirminci Bölüm

Saoirse

CONNELL KELLY izin günlerine İNANMIYORDU.

Her zaman böyle değildi. Ben küçükken hafta sonlarını ailece geçirirdik. Çoğu zaman annem kendini ofisine kilitlerdi ve sadece ben, Lock ve hayatımda sabit, bükülmez bir varlık olan babam kalırdı... ta ki öyle olmayana kadar.

Onu seviyordum. Evlilik yeminine ihanet etmesini asla anlayamazdım. Onu affetmem çok uzun zamanımı almıştı ama affetmişim.

Ama bir zamanlar kahramanımkem, şimdi sadece bir adamdı. Hepimiz gibi yanılabilirdi.

Şimdi, eskisinin tozundan yeni bir hayat kurmaktan kaçınmak için çok çalışıyordu.

Onu at ahırında, çiftlikte çalışan bir çiftle konuşurken bulduk. Luca ve ben içeri girer girmez, işini bitirdi ve doğruca bana doğru yürüdü, kolları açık, gülümsemesi geniş, beni asla kopyalanamayacak bir kucaklamayla sardı.

"Baba," diye iç geçirdim kucağında, bana sarıldığı kısıcık anlarda tüm sıkıntılarıım uçup gitti. Babamın bana sarılmasından daha iyi bir şey olamazdı.

"Sersh, bebeğim." Geri çekildi, elleri omuzlarıımı kavradı. "Hiç farklı görünmüyorsun." Sol elime uzandı ve yakından inceledi. "Ah, işte fark burada. Parmağının etrafında kocaman bir taş var, kızım. Ne biliyorsun, ne biliyorsun."

Elimi onunkinin içinde oynattım. "Hâlâ takmaya alışmaya çalışıyorum." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra döndüm ve boştaki elimle Luca'nın elini tuttum. "Bu Luca. Caleb muamelesi gördü, o yüzden ona karşı biraz sakın ol."

Yıllar önceki kocaman, gürültülü kahkahalarının sadece bir yankısı olan bir kahkaha attı.

"Luca, Sugar Brush'a hoş geldin. Daha önce bir çiftlikte bulundun mu?"

Luca cevap verirken el sıkıştılar. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve hayır,

Ben yapmadım ama çok şey kaçırdığımı duydum."

"Bundan emin değilim." Babam kıkırdadı. "Duyduğuma göre, Denver'da yüksek bir hayat yaşıyormuşsun. En azından kızımın tanışana kadar."

Demek yeni damadı hakkında biraz araştırma yapmış. Muhtemelen en gurur verici bilgileri de bulamamıştır.

Luca kolunu belime doladı. "Saoirse'den önce çok farklı bir hayat yaşadım, utanmadığım bir hayat; yine de basının yayınlamayı seçtiği ufak tefek parçaları kimsenin okuması için belgelenmemiş olmasını çok isterdim." Parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı ve hafifçe bir desene dokundu. Gerçekten gergin miydi? Luca kıpır kıpır biri değildi.

Elimi onun eliyle kapattım. "Tanrıya şükür yirmili yaşlarımda başında kimse beni takip etmedi. Tüm maceralarımın herkesin Google'da araması için internette olmasından nefret ederdim."

Babam ellerini kaldırdı. "Anlaşıldı. Hiçbir baba yeni damadının her türlü kadınla resmedilmesini istemez ama pek çok babanın yeni damadının geçmişine kolayca mikroskopla bakma fırsatı olmaz. Öğrendiklerimi olduğu gibi kabul edeceğim; o geçmişte kaldı, Saoirse ise senin bugünün ve geleceğin."

"Kim olduğumdan dolayı pek çok insana karşı temiz bir sayfa açamıyorum ama bana bir sayfa açtığın için minnettarım Connell." Luca öne doğru eğildi. "Ve merak etme, Elena bana Saoirse ile yanlış bir adım atarsam ne olacağını söyledi bile."

Bu, babamdan içten, göbek derinliğinde bir kahkaha, benden de endişeli bir bakış kazandı. "Ne dedi o?"

Luca bana sırıttı. "Pembe yarasalarla ilgili bir şey vardı."

Babam yine güldü. "Bu kız dünyaya bir armağan. Blöf yaptığını sanmayın. Blöf yapmıyor."

"Ona kesinlikle inandım. Şanslıyım ki Saoirse'yi asla incitmeyeceğim."

Babam ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Dürüst olacağım ve kızımın ailesini tanımadan onunla evlenmene kızmaya hazır olduğumu söyleyeceğim. Ama ikinizin birlikte olmasında endişelerimi hafifleten bir şey var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yargılamayı bir kenara bırakıp bu işin nasıl gideceğini görmek istiyorum."

Luca yanağını hafifçe salladı. "Tek istediğim bu."

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hala annene söylemedin mi?"

"Hayır. FaceTime aramasıyla kurtulabileceğimi umuyorum." Şaşı parmaklarımı havaya kaldırdım. "Sence bu yeterli olur mu?"

"Yanından bile geçemezsin evlat," diye gürledi bana. "Sana iyi şanslar."

Derin bir nefes aldım. Bu daha fazla erteleyemeyeceğim ama düşünmek de istemediğim bir konuşmaydı, bu yüzden konuyu tamamen değiştirdim. "Luca hiç ata binmedi."

Babamın kafası benden Luca'ya doğru döndü. "Bu doğru mu?"

Luca başını salladı. "Öyle. Bilerek yapmadım. Sadece fırsatım olmadı."

Luca'nın omzunu sıvazladı. "Bunu düzeltmemiz gerekecek. Hem bir Kelly kızıyla evlenip hem de onu at üstünde kovalayamazsın. Hadi seni eyerleyelim."

Babam Luca'ya biniciliğin temelleri hakkında bir ders verirken Luca ile sohbet ettiler. Athena ile vakit geçirdim ve ona ne kadar iyi bakıldığını memnuniyetle fark ettim. Hannie ve Cay'e kızımınla mükemmel bir iş çıkardıklarını söylemem gerekiyordu.

Babamdan çiftliğin etrafında bir gezintiye çıkmayı teklif etmemize rağmen, yapacak çok işi olduğunu söyleyerek bize katılmaktan vazgeçti. Bize yalnız zaman ayırmaya çalıştığını hepimiz biliyorduk ve bunu takdir ediyordum. Luca bunalmış olmalıydı. Burada sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Bu, geçici bir kocanın üstlenebileceği çok şeydi.

Dönümlerce arazide dolaştık. Athena çok tatlı bir kızdı. Bütün gün benimle birlikte sabırla yürür, koşmak için hiç zorlanmazdı. Bu iyi bir şeydi, bu yüzden babam ve ben Luca için eski oğlumuz Barney'i seçtik. Barney artık hiçbir şeyi aceleyle yapmıyordu ama dışarı çıkıp gezintiye çıkmayı, yol boyunca gördüğü her şeye ağzını sokmayı seviyordu.

Luca, yaşlı Barney'nin üzerinde seksi görünmüyorsa ne olayım. İlk seferi olmasına rağmen, sürüşünde hiçbir sakarlık yoktu. Kot pantolonu ve dar tişörtünün içinde, hafif rüzgâr saçlarını karıştırırken, film kovboyu gibi görünüyordu. Bunu, yetişme yıllarımı bir çiftlikte geçirmiş olmama bağlıyordum ama bir kovboy bana her zaman, *her zaman* çekici gelirdi - takım elbiseli bir adamdan bile daha fazla.

Luca'nın her ikisini de yapabildiğini bilmek onu iki kat daha tehlikeli yapıyordu.

Arazimizin içinden geçen derenin yanında durduk ve atlardan indik. Luca sırtını ovuşturarak bana kaşlarını çattı.

"Bana binmem için yaşlı bir vatandaş atı verdiğin için aşağılanmalı mıyım bilmiyorum."

"Hakaret etme." Akıntıya doğru ilerlerken Luca'ya tekrar baktım. "Yeni başlayanlar için mükemmeldir ve Athena ile iyi anlaşır."

Luca beni takip etti ve dere kenarında yanımda durdu. "Burası muhteşem."

Dünyanın en temiz havasını bir ciğer dolusu içime çektim. "Evet. Görmene sevindim."

"Ben de." Kolunu benimkine vurdu. "Burada yaşayabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Burayı seviyorum ama asla şehrin bu kadar dışında yaşayamazdım.

Ayrıca, ailem-"

"Onlar harika."

"Evet, öyle. Ben şanslıyım. Ama aynı zamanda büyüklükleriyle beni boğarlar. Alanım olduğunda kendim olmakta daha iyiyim."

"Kendin olmakta hiç sorun yaşadığını düşünemiyorum."

"Aynı zamanda bir işletme olan bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Bireyselliğe değer verilir, ancak isminiz birçok insanın geçim kaynağı anlamına geldiğinde bunu kavramak zordur."

"Doğru. Senin de aynı baskıyı hissettiğini düşünmemiştim.

"Biz Rossi Motors değiliz ama bu çiftlik buralarda oldukça önemli."

"Artık burada olduğuma göre bunu anlıyorum."

Bir dakika sessiz kaldık, çiftliğin sesleri tek müziğimizdi. Ama sabahtan beri merak ettiğim bir şey vardı ve motosiklet gezintisi ile ailemle takılmak arasında sorma fırsatı bulamamıştım. Bu ilk fırsattı, ben de değerlendirdim.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette. Ne istersen."

"Çekmecedeki prezervatifler nereye gitti?"

Ne olur ne olmaz diye bu yolculuk için birkaç tane almayı düşünmüştüm. Ama oyuncak çekmecemi kontrol ettiğimde, *kesinlikle* oraya sakladığım kutunun yerinde olmadığını gördüm.

boş oldukları yerde.

Luca omuz silkti ve parmaklarını saçının kenarından geçirdi. "Bu konuda neden bir şey bileyim ki?"

"Çünkü yatak odama girebilen tek kişi sensin." Kolunu dürttüm. "Onları sen mi aldın Luca? Birine ihtiyacınız olduğunu fark edip çekmecemden çalmaya mı karar verdiniz? Başka neden çalasın ki?"

."

Elimi tuttu ve beni göğsüne doğru çekmek için kullandı. "Neden prezervatife ihtiyacım olsun ki Saoirse? Seni becermiyorum, sen de bunun farkındasın."

Nefes nefese kaldım. "Öyle olmadığını biliyorum, bu yüzden prezervatiflerimi takılmalarında kullanmak dışında başka bir nedenle alabileceğini düşünemiyorum."

"İlişki mi? Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Prezervatiflerimi neden aldığını soruyorum."

"Yaşadığım sözde ilişkilerde kullanmak için." Gözlerini benden ayırdı, uzaklarda bir yere odaklandı. "Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim. Sözümünden dönmem."

"Tamam." Sertçe yutkundum, kararlılığı karşısında şaşırmıştım. "O zaman bana onlarla ne yaptığını anlat."

Çenesini sıkıp açarken çenesi dalgalandı ama bana bakmayı reddetti. "Attım onları."

Kaşlarım düştü. "Ama... neden?"

"Fark etmez. Daha fazlasını istersen, senin için alırım." "Senin için de öyle olurdu, yani tabii ki buna varım. Ama bu-"

Başını çevirdi ve eli boğazımı avuçlamak için havalandı. "Hâlâ onu istiyor musun?"

"Dün gece kendimi açıkça ifade etmedim mi?"

Yüzü benimkine yaklaştı, burunlarımız neredeyse sürtünüyordu. "Bana ihtiyacın olmadığını söylediğinde mi?"

"Kucağına çıplak oturup seninle *alay* ettiğim zaman."

Elini bıraktı ve bir iki adım uzaklaştı. "*Siktir.*" Elleri yukarı kalktı, başının arkasında kenetlendi.

O varoluşsal kriziyle uğraşırken ben de yere çöktüm, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve dereye girdim. Bu kısımda su sadece alt baldırlarıma kadar geliyordu ama serin, hafifçe köpüren su ihtiyacım olan ferahlığı sağladı. Belimden eğilerek parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirdim ve küçük balıkların akıntıyla birlikte kıpırdanışını izledim.

Bildiğim bir sonraki şey, kollarımın Luca'nın pençesinde olduğu ve bedenimin onunkine doğru çekildiği idi. Bir an bana baktı, zamanın içinde asılı kaldı, sonra ağzı benimkini kapladı.

Şaşkınlıkla inledim ve bu, dilini ağzımın derinliklerine sokmak, kıvrılmak, tadını bana enjekte etmek için ihtiyaç duyduğu tüm açıklıktı. Tadı çok güzeldi. Taze, temiz, arzulu. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin tüm ayrıntılarını hatırlayarak onu yaladım.

Bu onun dudaklarına karşı gülmeme dönüştü. Geri çekildi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey. Sadece ilk tanıştığımızda olduğum kıza iki ay içinde seninle evleneceğini söylemenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum."

"O kız bilseydi kaçır mıydı?"

Alt dudağını ısırdım. "Ben öyle düşünmüyorum. Evli olmak için o kadar da kötü değilsin."

Kıçımı avuçlayarak beni kendisine doğru çekti. "Keşke bir uyarım olsaydı.

Tam bir kâbussun." "Hey, pislik, bu hiç hoş değil."

Diğer eliyle çenemi tuttu ve karanlık, sert gözlerle bana baktı. "Dairem artık senin gibi kokuyor, bu yüzden evde olduğum zamanın yarısında sertleşiyorum. Diğer yarısında ise elimi seninle ilgili anılarıma sokarak rahatlıyorum. Bedenimin sana olan tutkusunun kölesi olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bu sinir bozucu."

"Hiçbir fikrim yok Luca. Seni neredeyse hiç görmüyorum, bu yüzden nelerden hoşlandığını ya da nasıl hissettiğini bilmiyorum. Eğer eve nadiren gelmenin nedeni buysa, neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?"

Parmaklarını saçlarımın arkasına geçirdi, kalın telleri başımı geriye yatıracak kadar sert bir şekilde yumrukladı, sonra ağzı tekrar benimkini kapladı. Dili bir kırbaç gibiydi, dudaklarımın arasına öfke ve hayal kırıklığıyla vuruyor, beni inletiyor ve dizlerimi zayıflatıyordu. Kıcımlı morartıcı bir güçle yoğurdu, karnımı fermuarının arkasına bastıran kalın şişkinlikle aynı hızda tuttu.

İçimde sallanıyor, beni yalıyor, etimi sıkıyor, ayaklarımız derede, atlarımız yakınlarda otluyor, etrafımızda çiftlik hayatı devam ederken sevişiyorduk. Eğer çok fazla düşünseydim, gerçeküstü olurdu ama Luca her şeyi kavrama yeteneğini çalmıştı.

Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu.

Ellerimi gömleğinin arkasından yukarı kaydırđım, sıcak, pürüzsüz teninde genişçe açtım ve kemiklerimin eridiğini hissettim. Bana sahip olduğunu bildiğim için ben de buna izin verdim. Dizlerimin bağı çözülebilirdi ve Luca beni dik tutabilirdi.

Dudakları boğazımda geziniyor, emiyor ve yalıyordu. Beni tadışında nazik bir şey yoktu. Bu adam sessizlik içinde yaşadığı hüsrânın acısını çıkarıyordu ve tenimin ulaşabildiğı her santimi onun hedefiydi.

Ağız boynumun kıvrımına yapıştı, dişleri, dili ve dudaklarıyla. Ayak parmaklarım derenin yatağına doğru kıvrıldı, gözlerim geriye kaydı. Tanrım, bu kesinlikle bir iz bırakacaktı.

"Luca," diye nefes nefese tırnaklarımı omurgası boyunca uzanan kaslara geçirdim. "Babamın evine morlukla dönemem."

Rahatlaması birkaç saniye sürdü, dudakları boğazımda geziniyordu. "Bunun için çok geç olduğuna eminim. Sanırım bu ilk kez olmuyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman iyi bir kızdım."

Yavaşça başını kaldırdı ve şişmiş göz bebeklerine iyice bakabildim. "Bir karı kocanın derede öpüşmesinde kötü bir şey yok."

Onu nazıkçe ittim ama o beni tutmaya devam etti. "Bunu, babasıyla yüzleşmek zorunda kalmayan bir adam söylüyor."

Saçlarımı serbest bırakarak dikkatlice öne doğru çekti ve omuzlarımın üzerine dökülmesini sağladı. "İşte oldu. Artık kanıtlar saklı. Orada olduğunu sadece sen ve ben biliyoruz."

"Teşekkür ederim." Parmaklarımı sırtında gezdirdim ve yanlarına getirerek kemer halkalarına geçirdim. "Sanırım geri dönmeliyiz."

Bakışları aramızdaki ince boşluğa kaydı. "O ata tekrar binebilmem için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak. Görüş alanımdan çıkabilir misin?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Oh kahretsin. Sanırım Barney'e binmek ereksiyon halindeyken pek rahat olmayacak."

Ürperdi ve gözlerini kapadı. "Tanrım, Saoirse. Sakın ereksiyon deme. Sikimin varlığını bile kabul etme. Burada zaten yanıyorum. Alevleri körüklemene ihtiyacım yok."

"Pekâlâ." Ellerimi belinden çektim ve bir adım geri atmaya çalıştım ama hâlâ kıcıımı tutuyordu. "Bırakman gerekebilir

benim de, Luca."

Popomu bir kez daha sertçe sıktı ve ardından hızlı, keskin bir tokat attı.

"Defol git buradan."

Yirmi Birinci Bölüm

Luca

Atlara baktık. Saoirse bana bok kürekletti. İlk başta, bana eziyet edildiğini düşündüm, ama sonra aynı şeyi tek kelime şikayet etmeden yaptı, ben de sineye çektim ve yaşlı Barney'nin ahırıyla ilgilendim.

Ödül olarak Saoirse ona elimle bezelye yedirmeme izin verdi. Bezelyenin en sevdiği yiyecek olduğu söylendiğinde kuşkulanmışım ama o koca, yaşlı piç kurusu bezelyeyi elimden kaptığı gibi yuttu ve bana gülümsedi, bir midye kadar mutluydu.

Havalı olduğunu tahmin etmişim. Çok yavaş olsa bile ona binmekten büyük keyif almışım. Gururum beni itiraf etmekten alıkoymadı -ama sadece kendime- daha hızlı bir şeye binmeyi çok isterdim.

Birlikte geçirdiğimiz iki yılın sonunda, küçük çocuklara verdikleri atlara mahkum olmamak için ata binme konusunda ustalaşmaya kararlıyım. Saoirse, Barney'nin iki katı büyüklüğünde olan ve tek bir ısırıkta kafamı koparabilecekmiş gibi görünen Lock'un aygırı Ramses'i gösterdiğinde daha da kararlı hale geldim.

Barney alınmasın ama ben Lock'ununki gibi belalı bir at istiyordum. "Olamaz."

Saoirse'nin dehşet içinde telefonuna baktığını görmek için arkamı döndüm. "Ne?" Parmaklarımı çenesinin altına sokarak yüzünü yukarı çektim. "Ne oldu?" "Annem."

Midem bulandı. "O iyi mi?" "O burada."

"Burası mı? Nerede?"

"Şehirde. Sugar Brush'ta, onunla akşam yemeği yememizi istiyor, yoksa çiftliğe gelecek." Eli fırladı ve kolumu tuttu. "Çiftliğe gelmesine izin veremem. Babam... onun etrafında olamaz. O-"

"Sorun yok, güzel kız." Elini kendi elime aldım, titrediğini görünce sinirlendim. Bu kadın Saoirse'ye o kadar kötü davranmıştı ki, varlığı bile onu titretiyordu. "Burada seninleyim. Onunla yemek yiyeceğiz. Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim. Sana söz vermiştim, hatırladın mı?"

Başını salladı, gözleri akmamış yaşlarla doluydu. "Onun buraya gelmesini gerçekten istemiyorum."

"Yapmayacak. Gidip temizlenelim. Lock'a neler olduğunu anlat. Mecbur hissediyorsan babanı uyar. Gerekmiyorsa da sessiz kal. Her adımında yanımdayım. Anlaşmamız bu, değil mi?"

Cevap vermesi bir saniye sürdü. Çenesini kaldırırken bile titriyordu. "Doğru. Anlaşmamız bu."

Wyoming, Sugar Brush'ın ana caddesi sanki bir tebrik kartından fırlamış gibiydi. Cadde boyunca cam cepheli anne ve babalara ait dükkanlar sıralanıyor, aralara da birkaç restoran serpiştirilmişti. Saoirse sırtıma sıkıca sarılmış halde bisikletimle yolda ilerliyordum. Annesiyle buluşacağımız barı işaret etti.

Joy'un Dirsek Odası.

Şirinmiş. Bütün kasaba öyleydi.

Bu kadar küçük bir yerde asla yaşayamazdım ama başka bir hayatta kendimi Saoirse ile burada uzun hafta sonları geçirirken görebilirdim. Bu asla biz olmayacağız. Sahip olduğumuz şey buydu, bu yüzden bunu kabul eder ve tüm Saoirse deneyiminin tadını çıkarırdım.

Lock yanıma yanaştığında bisikleti park edip Saoirse'nin inmesine yardım ettim. Kız kardeşi ona annelerinin şehirde olduğunu söylediği anda, ona

onunla geliyordu. Elena ve çocuklar geride kalıp Connell ile akşam yemeği yediler.

Sonunda Saoirse babasına Lily'nin şehirde olduğunu söylemeye karar verdi. Açık ve sevecen bir tavırdan, içine kapanık ve sessiz bir tavra bürünmesi, Saoirse'nin ailesi hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu gösteriyordu. Onlar parçalanmıştı ve Saoirse babasının parçalanmaya devam etmesine tanık olmak zorundaydı.

Bu beni derinden etkiledi. Ailesinin ona ne yaptıklarını anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum. Acısının ne kadar uzağa ulaştığının onda birini bile bildiğimi sanmıyordum ama titreyen eli elimdeyken, acısının ö z ü ne kadar ulaştığından şüpheleniyordum.

Lock kız kardeşinin sırtını sıvazladı. "Her şey yoluna girecek. Söyleyeceği her şeyi halledeceğiz, sonra da eve gidip dondurma yiyeceğiz."

Ona doğru sıralandı, başı omzuna çarptı. "Bunu atlayıp artık eve gidebilir miyiz?"

"Hayır. Müzikle yüzleşmelisin, evlat."

Lily'nin Saoirse'nin annesi olduğunu kimse söylemese de tanıyabilirdim. Söğüt gibi ve sarışındı, güzelliğini kızına da geçirmişti. Bir korsan gemisine aitmiş gibi görünen yuvarlak, ahşap bir masaya oturmuştu bile ve yalnız değildi. Lacivert takım elbiseli, zayıf, kel bir adam biz yaklaşırken onun yanında ayağa kalktı.

Saoirse başını çevirdi ve alçak sesle benimle konuştu. "Bu Peter, onun personel şefi."

"Pisliğin tekine benziyor," diye mırıldandım. "Öyle."

Ensesini sıktım, sonra elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırdım ve ona her zaman yanında olduğumu hatırlattım.

Lily, Saoirse ve Lock'u sertçe kucakladı -çocukları açısından sertti, kucaklaması sert ve şiddetliydi, bu da beni şaşırttı. Bana sıcak bir tokalaşma teklif etti ve neyse ki dokunmayı içermeyen Peter'la tanıştırdı. Bu adamın ellerinin sürekli terli olduğu hissine kapıldım.

Hepimiz oturduk ve siparişlerimizi verdik. Saoirse menüye körü körüne bakıyordu, ben de seveceğini düşündüğüm bir burger seçmesine yardım ettim. Ona bir de bira söyledim. Gerginliğini alacak bir şeye ihtiyacı vardı, yoksa patlayacaktı.

"Yani..." Lily ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, bakışları benden Saoirse'ye kaydı, "Denver Times'ta evliliğinizi neden okumak zorunda kaldığımı bilmek istiyorum. Cora bana kupürü gönderdi ve ben de bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşündüm."

Saoirse'nin elini masanın altında buldum ve uyluğuma götürdüm. Parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve sıkı.

"Açıkçası size söylemeyi planlamıştım ama haber beklediğimizden önce çıktı. Bunun için özür dilerim. Kasıtlı bir şey değildi."

Peter, "Annen çok incindi," diye araya girdi.

Lock ona ters ters baktı. "O neden burada?"

Lily omuzlarını dikleştirdi. "Yalnız seyahat etmeyi sevmiyorum. Peter benimle gelmeye gönüllü oldu."

"Bu onun neden bu masada oturduğuna cevap vermiyor. Bu onunla ilgili değil. Saoirse çalışanınızın önünde kişisel bilgilerini açıklamak zorunda kalmamalı," dedi Lock, kalın kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Peter her şeyi biliyor. Onun konumunda bunu yapmak zorunda," diye cevap verdi Lily. "Saçmalık," dedi Lock.

"Peter aileden biri değil anne. O bir yapışkandan başka bir şey değil," dedi Saoirse.

Peter yakasından saç çizgisine kadar kıpkırmızı kesildi. "Biraz saygı gösterin, genç bayan. Bunun sana yabancı bir kavram olduğunu biliyorum. Önemli olan tek şey 'özgür yaşamak' ya da sorumsuz hayatınıza ne diyorsanız o."

Elimi masaya vurdum, muhtemelen hepimizin istediğinden daha fazla dikkat çekmiştim ama artık umursamıyordum. Bu pislik herif burada oturup Saoirse'yi aşağılayarak paçayı kurtarabileceğini mi sanıyordu? Eğer buna gerçekten inanıyorsa benim hakkımda öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Bu kadar yeter. Burada oturup karımla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim." Bakışlarımı annesine çevirdim. "Bu iş şimdi bitecek, yoksa karımı buradan götürürüm ve gelecekte onunla konuşmak için benden geçmeniz gerekecek. Kimse ona bu şekilde saygısızlık *edemez*. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Saoirse elini benimkinden çekip göğsüme bastırdı, diğeri de omuzlarımın arkasına dolandı. "Sorun yok," diye fısıldadı kulağımın yanına. "Ben iyiyim."

Ona döndüm, burunlarımız birbirine sürtündü. "Bu iyi değil. Bunu kabul etmek zorunda değilsin."

Başını salladı. "Biliyorum, biliyorum, sadece daha kolay-" "Hayır."

Lily Peter'a bir şeyler mırıldandı, o da yüzünde derin bir çatık kaşla masadan kalktı. Odanın diğer tarafındaki bara doğru yürüdü ve masamızı izleyebileceği bir yere yerleşti.

Pislik. İlk görüşte anladım.

"O adamı kovmalısın," diye homurdandı Lock. "Pisliğin teki o." "İşinde iyi," dedi Lily yumuşak bir sesle. "Ama haklısın, onu kovmamalıyım. onu yemeğe getirdim. Üzgünüm Saoirse. Söylediği şey gerçeklere dayanıyordu, ancak bunu söyleme şekli kabul edilemezdi."

"Kökleri gerçeğe mi dayanıyor?" Öfkemin kabarması için çok şey gerekiyordu ama bu insanlar tüm doğru düğmelere basmışlardı. Kızmıştım. "Açık sözlü olduğum için kusura bakma ama benimle dalga mı geçiyorsun Lily? Bana kızının sorumsuz olduğunu düşündüğünü söylüyorsun... Neden? Senin paranla mı yaşıyor? Birinden yardım dileniyor mu? Başını belaya mı sokuyor? Yoksa senin yapmayacağın seçimler mi yapıyor?"

Lock homurdandı, ben de bunu onay olarak algıladım. Saoirse yanımda kaskatı ve sessiz kaldı.

Lily içini çekti. "Birbirimizle ilk kez karşılaştığımız için üzgünüm Luca. İkimize de iyi gözle bakılmıyor-"

"İkiniz de mi?" Lock araya girdi. "Üzgünüm anne ama bu senin suçun. Gördüğüm kadarıyla Luca'nın tek yaptığı karısını savunmak oldu, olması gerektiği gibi. Eğer bunun devam etmesini istiyorsan, baştan başlaman gerekecek. Aksi takdirde, biz gidiyoruz."

"Gidemezsin. Buraya bunun için geldim." Dudaklarını birbirine sürttü. "Buradayken torunlarımı görmek istiyorum."

Lock sevindi. "Göreceğiz bakalım. Şu andan itibaren böyle bir şey olmayacak." "Oh. Şey..." Lily onun yanağını okşadı, bakışları üçümüzün üzerinde geziniyordu.

"Bence Lachlan haklı. Yeni bir başlangıç yapalım. Evliliğinizi en son öğrenen kişi olduğum ve bu toplantıya yanlış bir başlangıç yaptığım için üzgün olduğumu kabul ediyorum. Peter'ın seninle konuşma şekli için özür dilerim Saoirse, hatta söylediği her şeyin doğru olduğunu ima ettiğim için daha da özür dilerim."

Saoirse, "Bu bir sürpriz değil," dedi.

Annesinin kirpikleri kısıldı. "Bu çok talihsiz bir durum ama benim hatam olduğunu biliyorum." İkimize de belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bana nişanınızdan ve düğününüzden bahsetmek ister misiniz?"

Saoirse hâlâ bana yaslanmıştı, ben de dudaklarımı şakağına dokundurdum ve kulağının dibinde mırıldandım: "Ne istersen, güzel kız."

Nefes verdi ve annesine dönmeden önce elini tekrar benimkinin içine soktu. "Luca'da fotoğraflar var. Düğünde sadece biz vardık ama çok güzeldi."

Saoirse töreni anlatmaya devam etti ve kendimi onu dinlerken buldum, her kelimesine takılmıştım. Hiçbir şeyi süslemiyordu. Takım elbisemin rengi, elbisesini nasıl seçtiği, taşıdığı çiçekler gibi küçük ayrıntıları açıklamak için zaman ayırdı. Ortam, hikâyesinin en önemli noktasıydı. Yargıcın çektiği fotoğraflara göz atması için telefonumu Lily'ye uzattım.

Bakarken gülümsedi. "Bu tam sana göre, Serş. Sen hiçbir zaman şatafatlı elbiseler giyen bir kız olmadın ve geleneklere hiç uymadın."

Saoirse, "Kabarık bir elbise fikri beni kaşındırıyor," dedi. "Biz sadece evlenmek istiyorduk. Önemli olan tören değildi."

Lily telefonu bana geri verdi ve kızına döndü. "Pek çok insan bunu gözden geçiriyor. Bir güne çok fazla önem verirler ve diğer kişiyle geçirecekleri ömre yeterince önem vermezler. Umarım ikiniz birlikte yeterince zaman geçirip hayatınızın nasıl olmasını istediğinize karar vermişsinizdir."

"Yaptık," diye ona güvence verdim. "Saoirse ve ben hâlâ birbirimizi keşfediyoruz. Umarım bu hiç bitmez. Ama evliliğimizin nasıl olacağı konusunda tam bir mutabakat içindeyiz."

Lily omuzlarını dikleştirerek bir ileri bir geri baktı. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var gibi görünüyor, Luca. Buraya benim onayımı almak için gelmediğinden emin olsam da, kızımla olan ilişkini beğendiğimi söylemeliyim." Lock'a yumuşak bir gülümseme verdi. "Ve oğlumla oturup

Senin yanında olması onun da seni sevdiğini gösteriyor. Beğenmeseydi burada olmazdı."

Lock alçak bir ses çıkardı, ben de bunu onaylama olarak algıladım.

"Haklısın. Buraya senin onayını almaya gelmedim." Lily'nin tüm dikkatinin bende olduğundan emin olmak için öne doğru eğildim. "Karımın seçimlerinin sürekli sorgulanması baskısı olmadan sizinle daha kolay bir ilişki kurması güzel olurdu. Umarım benim sarsılmaz desteğime sahip olduğunu bilerek endişelerin azalır. Eğer azalmazsa, umarım bunları kendine saklamanın bir yolunu bulursun."

"Şey..." Lily çatal bıçak takımını düzelttikten sonra gözlerini tekrar benimkilere dikti: "Sanırım bana haddimi bildirdiler. Kızımla daha kolay bir ilişkim olmasını isterdim. Her iki çocuğumla da."

Ondan sonra dördümüzün arası sakinleşti. Lily Caleb ve Hannah'yı sordu ve Lock ona Elena'nın hamileliğinden bahsetti. Gerçekten heyecanlanmış görünüyordu.

Bu kadını anlayamadım. Bir yandan Saoirse'yi stresli ve endişeli yapıyordu. Ama diğer yandan, çocuklarına karşı bariz ve gerçek bir sevgi besliyordu.

Bildiğim tek şey, annemi bir daha gördüğümde ona kocaman sarılacağım ve "teşekkür ederim" diyeceğim. Onu hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Yemek bitip hesap ödendikten sonra hepimiz çıkışa doğru ilerledik. Peter dışarıda güvenli bir mesafede bekliyordu.

Tam bir aptal değildi. Sadece dörtte üçü.

Lily Lock'un elini tuttu. "Sabah uçağımdan önce çocukları görmeye gelebilir miyim?"

Tüylü saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çiftlikte olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? Connell sana bana izin vermemeni mi söyledi? Çünkü eğer dediyse-"

"Hayır, anne." Saoirse'nin elleri sıkı yumruklar halindeydi. "Babam bunu asla yapmaz, bunu sen de biliyorsun. Bizi, ikinizin arasında hâlâ devam eden dramın içine çekmeye çalışmaktan vazgeç."

Lock cevap vermeden önce annesinin omzunu sıkıca kavradı. "Seninle sabah parkta buluşacağız. Sana bir saat mesaj atarım," dedi sakince.

"Peki." Lily avucunu zaten düzenli olan saçlarının üzerinde gezdirdi. "Seni de göreceğim miyim Saoirse? Luca?"

"Hayır," diye cevap verdim. Saoirse'nin yarın kendini daha fazla strese sokmasına izin verme şansım yoktu. Bu gece yetmişti. "Eve dönmek zorundayız. Şimdi vedalaşacağız."

Herkes vedalaştı. Lily'nin elini sıktım, sarılmakla ilgilenmedim. Lock omzumu okşadı ve bana kız kardeşiyle ilgilenmemi takdir ettiğini belirten bir bakış attı. Ben de anneleri haddini aştığında ona haddini bildirmesini takdirle karşıladım. Saoirse'nin tüm kalbiyle onun yanında olan insanlar olduğunu bilmek beni memnun ediyordu. Bu hafta sonu itibariyle ben de kendimi o köşeye koydum.

Sonunda Saoirse'yi bisikletimin yanında yalnız yakaladığımda, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kirpikleri dalgalanarak yanaklarına düştü. "Beni uzun, çok uzun bir gezintiye çıkar."

"Tamamdır, güzel kız." Alnına sert bir öpücük kondurduktan sonra kaskını uzattım. Bu yolculuğa benim de ihtiyacım vardı. Belki de en az onun kadar.

Bisikletim düşüncelerimi düzelttiğim yerdı. Sorunları çözdüğüm. Bir sonraki adımımı seçtim.

Saoirse arkamdayken, kolları beni sımsıkı sarmışken, uzun bacakları benimkilere yaslanmışken, önemli olan yolculuktu ve geri kalan her şey unutulup gitti.

Geri dönüp çiftliğe gitmeden önce en az bir saat araba kullandık. Vardığımızda Saoirse'nin yatma vakti geçmişti. Bisikletten inerken hafifçe tökezledi ama ben onu dirseğinden yakalayarak sabit tuttum.

"Yorgun musun?"

Mırıldandım.

"Bitkin."

Lock ve Elena'nınkine benzer bir kulübe tarzında inşa edilmiş olan babasının evinde kalıyorduk. Işıklar kapalıydı, o yüzden çoktan uyumuş olmalıydı.

İyi bir adamdı ama bu gece başka bir ebeveynle uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Odamız Connell'inkiyle aynı kattaydı, bu yüzden sessiz olmaya özen gösterdik. Saoirse yatmaya hazırlanmak için banyoya girerken ben yatak odasında kalıp gömleğimi çıkardım ve pijamalarımı giydim. Paylaşacağımız yatağa yerleştım ve tavana baktım.

Bunun kullanışlı olması gerekiyordu. Hayatımdaki yeni karmaşıklıklara bir çözüm. Ama aileyi idare etmenin hiçbir kolay yanı yoktu. Benimki bile oldukça işlevseldi.

Evlenmemeliydik. Bu çok açıktı ve ilk günden beri de öyleydi. Ama artık bu işin içindeydim ve verdiğim sözleri hafife almazdım.

Yeminlerime ve sözlerime sadık kalırdım.

Artık her şey açıklığa kavuştuğu için işlerin yoluna gireceğini ve bu evliliğe bu kadar kafa yormak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Başta kararlaştırdığımız gibi hayatımıza devam edebilirdik. Gerekğinde birbirimize yardım eder, yükümüzü hafifletirdik.

Ama tüm pişmanlıklarıma rağmen, Saoirse ile burada olmaktan ya da onunla annesi arasında durmaktan pişman olduğumu söyleyemezdim. Bunun olması gerekiyordu.

Banyo kapısı açıldı ve ben sıramı beklemek için doğruldum, o sırada dışarı çıkan kadına baktım.

Kot pantolonunu çıkarıp kısa, dökümlü bir gecelik giymişti; askıları o kadar inceydi ki diş ipinden farksızdı.

"Ne giyiyorsun?" Alçak sesle havladım.

Katlanmış giysilerini ortasına bastırarak olduğu yerde durdu. "Pijamalarım. Neden?"

"Yatarken hep bunu mu giyiyorsun?"

"Evet, Luca. Ya bu ya da şort ve atlet. Neden bana üç kafam varmış gibi bakıyorsun?"

"Tanrım, Saoirse." Ona doğru yürüdüm, ensesini avuçlarımdan arasına aldım. "Günlerce sabrım var, ama bir zaman gelecek, sabrım taşacak. Önümde iç çamaşırlarıyla durarak, meme uçların amını ve götünü ancak örtecek kadar uzun olan ince kumaşta bir delik açmaya çalışarak, üzerimde nasıl bir etki yarattığının farkında değilmişsin gibi görünerek sabrımı zorluyorsun."

Dudakları aralandı, nefes nefese kaldı. Aptalca bir şey yapmadan önce onu bırakıp uzaklaşmak zorundaydım.

Karımı babasının evinde sikmek gibi.

Bölüm Yirmi İki

Saoirse

LUCA benimle birlikte yatağa girmek için arşaflları geri çekti ve durdu.

"Nedir bu?"

Yanıma yığdığım yastıkları okşadım. "Rahatınız için bir yastık duvarı."

Gözlerini üzerimde gezdirirken kaşları çatıldı. "Değişmişsin."

"Şifonyerde birkaç kıyafetim vardı. Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

O geceliği giyerken ne düşündüğümü bilmiyordum. Uzun zaman önce Elena bana güzel pijamalar giyme alışkanlığı kazandırmıştı ama bu yolculuk için bir tane almadan önce düşünmeliydim. Elbette Luca ipek bir gecelik giydiğimde benimle aynı yatağı paylaşmak istemezdi. Benim için rahattı. Ona göreyse muhtemelen onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordu.

Üzerime giydiğim eşofman altı ve tişört bacaklarımı boğuyor ve gövde mi boğuyormuş gibi hissettiriyordu ama bir gece için bunu sineye ekebilirdim. Özellikle de Luca yanımda dururken annem en kötü adımlarını öne çıkarmayı seçtikten sonra.

Luca yastıkları teker teker toplayıp bir kenara fırlattı, sonra yatağa tırmanıp yüzünü bana dönerek yan yattı.

"Beni rahatsız etmedin, Saoirse. Sikimi sertleştirdin." Bol tişörtümün eteğini çekiştirdi. "Bu yardımcı olmuyor."

Ben de yanıma kaydım. Aramızda hâlâ epeyce bir yatak vardı. "Senin için halledebilirim." Elimi uzatıp yan tarafına, uyku pantolonunun kemerinin hemen üstüne koydum. "Sana dokunmamı ister misin? Seni emmemi?"

Elimi tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Beni öldürüyorsun."

"Daha iyi hale getirmeye çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum, güzel kız. Ve bütün bunları istiyorum. İkimizin de canı yanana kadar seni becermek istiyorum. Ama baban koridorun sonunda uyurken bunu yapmamın imkanı yok. Sana çılglık attırabilmem lazım ve bu burada olmayacak."

Sözleri başımı döndürdü, kanımı doğrudan merkezime gönderdi. Bacaklarımı ileri geri hareket ettirirken kıvrımlarımın arasındaki kayganlığın farkındaydım.

"Sen de mi beni öldürmeye çalışıyorsun?" Boğazım düğümlendi.

Ofladı, başı öne, kenetlenmiş ellerimize düştü. "Eğer ölmem gerekiyorsa, yalnız gitmeyeceğim." Boştaki elini uzatıp kıcıma bir şaplak attı. "Git uyu ki babanın evinde seni kirletmek istemeyeyim."

"Bana iğrenç şeyler söyleyemez, kıcıma şaplak atamaz ve uykuya dalmamı bekleyemezsin."

"Ben de tam bunu bekliyordum uykucu kız. Uzun ve zorlu bir gün geçirdin. Pijamalarını yorumlamadan önce yorgun gözlerini gördüm. Harap olmuşsun. Her şeyi bir kenara bırakıp dinlenmenin zamanı geldi."

"Sen de uzun ve zorlu bir gün geçirdin. Her şeyi kapatacak mısın?"

"Eninde sonunda." Kıcıma tekrar vurdu. "Uyu artık."

Karanlıkta sırttım. "Peki. Önce elimi bırakmalısın." Bana geri itti. "Defol git buradan."

Hafifçe gülerek diğer tarafıma döndüm ve ona sırtımı verdim. Bir an sonra battaniyeler omuzlarıma kadar çekildi ve etrafıma dolandı. Sıcak yatağa yerleştim ve bu hareketin tatlılığına, çoğunlukla iyi geçen güne, sevdiğim eve, ziyaret ettiğimde bana yakıt ikmali yapan çiftliğe gülümsedim. Kısa süre sonra o kadar ağırlaşmışım ki düşmekten başka çarem kalmamıştı.

Gecenin bir vakti, her zamankinden daha sıcak uyandım. Farkındalık yavaş yavaş üzerime çöktü. Arkamdan gelen nefes sesleri. Sırtıma yaslanan iri, sert bir beden. Ortamıma sıkıca sarılmış bir kol. Luca'nın bacakları benimkilere dolanmıştı.

Luca'nın sırrını biliyordum. O bir kucaklayıcıydı.

Gözlerimi tekrar kapatarak daha da yakınımaya sokuldum ve rüyasız, huzurlu bir uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda sabah olmuştu ve yatakta yalnızdım. Banyo kapısının altından ışık süzülüyordu. Bu ve akan duşun sesi bana Luca'nın nerede olduğunu söylüyordu.

Dakikalar sonra, üzerinde sadece üst düğmesi açık bir kot pantolonla çıkageldi. Odanın içinde çantasına doğru ilerleyişini izlerken ağzım kurudu.

Aniden durdu, yatağa doğru döndü ve beni izlerken buldu.

Ağzının kenarları kıvrıldı.

"Uyandığımda sikim pantolonumdan ve seninkinden bir delik açmaya çalışıyordu."

Güldüm ve ayaklarımı yere doğru sallayarak doğruldum. "Çünkü gecenin yarısını bana sarılarak geçirdin."

Elleri kalçalarına gitti, düşük belli kot pantolonunun ve altında kaybolan V kaslarının erotik bir çerçevesini sağladı. Birkaç santim daha olsa işler daha da ilginçleşebilirdi.

"Bunu bilemezsin."

Gerinmek için ayağa kalktım ve omuz silktim. "Biliyorum. Uykunda bana sarılmanla uyandım."

"Bu hiç bana göre değil." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Kıçımı yataktan itmedin mi?"

"Neden yapayım ki? Hoşuma gitti." Yanından geçerken omzuna bir şaplak attım. "Beni horoz sorunuyla uyandırmalıydın. Alınmazdım."

Çenesi gerildi. "Git bir duş al. Yola çıkmamız gerek."

Luca bana verdiği deri ceketin fermuarını çeneme kadar çekti ve kaskımı bana vermeden önce elleriyle önümü düzeltti. Sabahtan beri düşünceli davranıyor, mesafesini koruyarak beni acele ettiriyordu. Ailemle hızlıca vedalaştık ve şimdi dört saatimizi bedenlerimizi birbirine bastırarak geçirmek üzereydik.

Zorlu bir yolculuk olacaktı.

Bacağını bisikletin üzerine atar atmaz ellerimi tuttu ve tek kelime etmeden beni sırtına doğru çekti. Bu tek hareket külotumu umutsuzca ıslattı ve kulağına doğru inledim.

Motoru bir kez devirdi, sonra arkama uzandı ve kıçımı tokatladı. Evet, bunu kesinlikle duymuştu.

En azından rahatsız olan tek kişi ben olmayacaktım.

Luca yola koyuldu, ama bizi otoyola götürecek çatala ulaştığında, onun yerine şehir merkezine doğru döndü. Birkaç dakika içinde Joy's Elbow Room'un yanındaki küçük seyahat kulübesine doğru keskin bir dönüş yaptı.

Kaskını çıkarıp parmağıyla bana işaret etti. "Orada kal." Sonra ön ofise doğru yürüdü.

Ne olduğundan emin olamadan kaskımı çıkardım ve motosikletten inerek yanında durdum. Ofisin penceresinden Luca'nın parayı tezgâha doğru itmesini, bir kâğıt imzalamasını ve sonra tezgâhtarın ona bir anahtar vermesini izledim.

Beklentinin ilk çırpınışları karnımı doldurdu. Bir motel odası kiralamasının tek bir nedeni vardı. Ve ben varım.

Luca ofisten çıktı, elini bana uzattı. Bisikleti arkamda bırakarak yanına gittim ve beni 108 numaralı odaya götürmesine izin verdim.

Kapının kilidini açar açmaz beni içeri itti, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ceketini silkti.

"Giysilerinizi çıkarın," diye bağırdı.

Sert emrine rağmen ceketimin fermuarını dikkatlice açtı ve omuzlarımdan indirerek kendi ceketinin üzerine attı.

Ondan sonra ikimiz de dikkatli değildik. Bir şeyler koptu. Hareket telaşına kapıldık, giysilerimizi bir kenara fırlattık, ayakkabılarımızı çıkardık, bir deri bir kemik kalana kadar her şeyi yırtıp attık.

Luca üzerimdeydi, beni kendisinden uzaklaştırmak için ensemden kavradı ve boğazıma yapıştı. Beni bel hizasında olan şifonyerin içine itti ve göğsüm üst tarafa gelecek şekilde eğdi.

Bir sonraki an, ağzı amımın üzerindeydi ve beni o kadar aç bir şekilde yiyordu ki, denesem bile kaçan kemik derinliğindeki çılgılığı durduramazdım.

Parmakları kalçalarıma saplandı ve beni diliyle becerirken onları ayrı tuttu. Amımı ve kıkımını yedi, dudakları ve dişleri dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmadı. Sonra parmakları birleşti, içime derin ve sert bir şekilde soktu.

Tek yapabildiğim şifonyerin kenarlarına tutunmak ve beni, yaptıklarımızı, her şeyi kontrol etmesine izin vermektir. Tutuşu o kadar

sağlam ve inatçıydı ki

ona srtnemedim bile. Bana verdiği Şeyi almak zorundaydım.

Her Şeye Şükürler olsun ki kutsal Luca bir vericiydi.

Beni kemiksiz bıraktı ve dakikalar içinde boŐaldı. İçimden çıkardığı sesler hayvani ve tamamen yabancıydı. Hayatımda bir kez bile hırlamamıŐ ve sızlanmamıŐtım ama bu adam dilini kalçalarımın arasında gezdirirken doğal olarak içimden kayıp gidiyordu.

"Lütfen, Luca."

Dudakları kıımla kalçamın birleŐtięi yerdeydi, sertçe emiyor ve yumuŐakça diŐliyordu. Bitirdiğinde, kıımın kıvrımını takip eden bir çizgi yaladı, sonra arkamda yükseldi, ağzını kulağımın yanına getirmek için yayılmış gövdemin üzerine eğildi.

"Lütfen, ne, güzel kız?"

Kalçalarımı ona karşı oynattım, sonunda biraz da olsa hareket edebildim.
"Sana ihtiyaım var."

Kıkırdaması sert ve alaycıydı. "Bana ihtiyaın olduğunu kabul ediyor musun?" "Evet. İtiraf ediyorum. Ve seni daha da çok istiyorum."

Alnı kürek kemiğime düştü. "*Lanet olsun*. Hayatta kalmamı istiyorsan bana bunu söyleyemezsin."

"Seni içimde hissettiğim sürece ne kadar sürdüğü umurumda değil." "İŞte bu kadar." Ağırlığını üzerimden kaldırdı, parmakları kalçalarımın etrafında kıvrıldı,

Beni leğen kemiğine doğru çekti. Söylemeden bacaklarımı açtım ve ona ihtiyaı olan tüm alanı verdim.

Sadece bir uyarı aldım. Aletin başı kısa bir süre için giriş yerimle aynı hizaya geldi, sonra tamamen içeri girerek kalça kemiklerimi Şifonyerin kenarına çarptı ve nefesimi kesti.

Başımı geriye attım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve işte o zaman aynalı dolabın bize dönük olduğunu ve Luca'nın sımsıkı bedenini mkemmek bir

şekilde görebildiğimi fark ettim.

kaslı vücudu benimkine hükmediyordu.

Ve yaptığı şey de buydu. Benim iradem onundu. Zevkim onun emrindeydi. Beni istediği gibi tuttu, yansımamızdan bu kadar büyülenmemiş olsaydım kör edecek bir güçle içime girdi.

Dişleri alt dudağını yakaladı. Gözleri benim üzerimdeydi, birleştiğimiz yerdeydi. Hiç şüphesiz konsantrasyonunun sadece benim üzerimde olduğunu bilmek baş döndürücüydü. Ben onun üzerindeki etkisini izlerken, o kalın aletini içime tekrar tekrar pompalamasını izledi.

"Çarşaflarımı mahvettiğinden beri senin için etrafta sertçe dolaşıyorum." Avucunu omurgam boyunca kaydırды ve parmaklarıyla beni açarak kıcıma kadar indi.

"Dayanabileceğim çok şey var Saoirse. Evim senin gibi kokuyor. Şimdi bisikletimi vücuduna sarılmış anılarla süreceğim. Sen *her yerdesin*."

"Sen de benim için her yerdesin," diye nefes nefese kaldım. "Kendimi boşaltırken seni düşünüyorum."

"Güzel. Eğer başka birini düşünürsen, onu öldürürüm."

Hezeyan içinde sııttım. Bu adam aklını kaçırmıştı. "Ya ünlülerse?"

Kıçımı tokatladı. "Benimle oynama. Ben senin içindeyken olmaz."

Beni tekrar tokatladığında kıçımı kaldırdım ve inledim. "Ama ya ısıltılı vampirlerden gerçekten hoşlanıyorsam?"

Çıkardığı hırıltı vahşiceydi. "Dişler bana çok yakışıyor." "Sen delisin."

Şaplak. "Beni bu hale sen getirdin. Küçük ipeksi gecelik. Yanımda bunu giydiğini bilerek bir daha asla uyumayacağım. Tanrım,

Saoirse. Beni işgal ediyorsun."

Tenim ter içindeydi, şifonyerin parlak ahşap üst kısmı üzerinde kayıyor ve kayıyordu. Tutunmak, tutunacak bir yer bulmak için çırpındım, sonunda avuçlarımı yere vurdum ve geri iterek onun hamlelerini karşıladım.

"Beni sıkıtiğini, kendimi kaybetmemi sağlamaya çalıştığını hissediyorum. Eğer dikkatli olmazsan dileğin gerçekleşecek."

Bununla birlikte, kalçalarımı bu pozisyonda yapabildiğim kadar iyi daire içine aldım ve göğsünün derinliklerinden bir inilti kopardım. Daha önce beni sertçe becerdiğini düşündüysem, hayal görüyormuşum.

Onu harekete geçirdim. Onu serbest bıraktım. İçime girdi, beni defalarca şifonyere çarptı. Aklımın bir köşesinde, daha sonra moraracağımı ve ağrıyacağımı biliyordum, ama Tanrım, buna değecekti.

İç duvarlarım onun etrafında kenetlendi, kenara o kadar yakındım ki gözlerimin kapanmasına engel olamadım, sarhoş edici yansımayı kaybettim. Birkaç dakika sonra Luca'yı da kaybettim.

İçimden çekildi, sonra parmakları saçlarıma dolandı ve beni dikleştirdi. Aleti yanaklarımın arasına sıkıca sıkışmış, kulağımın dibinde homurdanıp duruyordu, gittikçe daha yüksek sesle, ta ki sıcaklık fişkıarak tenime yayılana kadar. Luca'nın ağzı omzuma kenetlenmiş, kasımı ısırırken bir yandan da boşalıyor ve üzerime boşalıyordu.

Kalçalarını geriye doğru sallayarak parmaklarını çatlağımdan aşağı, kaygan kıvrımlarımın üzerinden zonklayan klitorisime doğru kaydırıldı. Parmak uçları daireler çizdi ve dili omzumda bıraktığı ağırlı noktayı yaladı.

Kaybettiğimi sandığım orgazmı bulmam için tek gereken buydu. Başım öne düştü ve uzun, nefes nefese bir iniltiyle onun adını haykırdım.

Luca'nın kolları yavaşça kayarak beni sardı ve göğsüyle aynı hizada tuttu. Bir elimi kendi elimle kapattım, diğer elimi şifonyere dayadım.

Dizlerimin beni ayakta tutacağına güveniyordum.

Luca'nın dudakları şakağıma dokundu ve yüzünü benimkinin yanına sıkıştırdı. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Kulağına biraz uğursuz geliyordu. Onu görmek için başımı geriye doğru eğdim. "Ne oldu?"

"Vampir olmakla ilgili bir şey söyledim mi?"

"Yaptın. Bir dahaki sefere dişlerini takmanı bekliyorum."

Nefes verdi, başı benimkine yaslandı. "Bunu yapamam. Bir dahaki sefere yaklaşık beş dakika içinde olacak ve bir çift diş avlamak için bu odadan çıplak çıkmaya niyetim yok."

Amım sıkıştı. "Beş dakika mı?" "Mmhmm."

Luca beni ayaklarımdan kaldırıp duşa taşıdı. Sözünü yerine getirmedi.

Daha çok altı dakika gibiydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Luca

Motosikletten inmesine yardım ettiğimde, kalçalarının arasını avuçlayarak hıçkırdı. Denver'a dönüş yolculuğumuz şehir dışındaki kadar sorunsuz olmamıştı. Mola vermek için iki kez durmuştuk ama hâlâ ağrıyordu.

Onu acı çekerken görmek hoşuma gitmiyordu. Ona karşı hayvan gibi davrandığım için bu benim hatamdı. Bunun için kendimi suçlu hissedemezdim. Zamanlamam üzerinde çok çalışmam gerekiyordu. "Özür dilerim, güzel kız. Uzun bir yolculuğa çıkmadan önce sana çok sert davrandım."

Başını iki yana salladı. "Yine de hoşuma gitti."

"Tam oradaydım. Yaptığını biliyorum. Bunu kanıtlamak için sırtımda pençe izleri var."

"Kapa çeneni, Luca." Ceketimin önünü yumruğuyla sıktı. "Sorun yok. Yaşayacağım. Motosiklete bir süre ara vermem gerekebilir ama bunun dışında-"

Onu kollarıma alıp asansöre doğru yöneldiğimde ciyak ciyak bağırdı.

"Beni taşıyorsun. Neden beni taşıyorsun?"

"Şşşt." Asansöre adım atarak bizim katın düğmesine bastım. "Bırak ben yapayım. Bir şey yapmam lazım."

"Tamam. Sanırım bu senin tatlılığın." Yanağımı okşadı. "Beni taşıdığın için teşekkür ederim."

"Hoşuna gitti mi?" Elimi kışını avuçlamak için hareket ettirdim ve sıktım.

Gözleri parladı. "Tatlı olduğunu düşündüğüm zamanlar hoşuma gidiyordu. Şimdi ise sadece bana dokunmak için bir bahane aradığın çok açık."

"Bir bahaneye ihtiyacım yok."

Bir saat sonra eşyalarımızı yerleştirmiştik, uzaktayken ihmal ettiğim bazı e-postaları gözden geçirmiştım ve Saoirse duş almıştı. Çalışma odasına girdi, ben de dizüstü bilgisayarımın seksiyonel koltuğun üzerinde oturuyordum, bir minder ötede duruyordu.

"Dün beni savunduğun için sana teşekkür etmedim."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp bir kenara koydum. "Bu anlaşmamızın bir parçasıydı."

"Yine de kabul ettiğinizde neye bulaştığınızı bildiğinizden emin değilim. Annem gergin ve başa çıkması zor biridir. Bu yüzden teşekkür ederim Luca. Benim için anlamı çok büyük."

"Doğru şeyi yaptığım için bana teşekkür etmeni istemiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, öyleyim. Bu konuda ne yapacaksın?"

Bakışlarımı uzun bacaklarında ve açıkta kalan göbeğinde gezdirdim. Nemli saçlarını örmüştü. Çiftlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra yanaklarında oluşan yeni çiller.

Evimi güzel gösterdi. "Kavga için şımarıyor musun?"

"Olabilir. O yolculuk yüzünden kendimi biraz savunmasız hissediyorum. Sana saldırmak şu anda iyi bir fikir gibi görünüyor."

Eğilerek elimi dizlerinin altından geçirdim ve ayakları kucağında olacak şekilde vücudunu yana doğru çevirdim. Yumuşaktılar, ayak parmakları soluk pembeye boyanmıştı, diğer her yeri gibi güzeldi. Onları ellerimin arasına aldım, üstlerini ve tabanlarını ovaladım.

"Sana ayak masajı yaparken kırbaçlamak yok," dedim. "Bana neden böyle olduğunu söyle."

Uzun bir nefes verdi ve ayak parmaklarını oynattı. "O hep böyleydi. Zorlayıcı. Ama babamla birlikteyken daha yumuşaktı. Bale yerine göbek dansı dersi almak istediğimde sinirlenmeye başladı ama babam kollarını ona doladı, yanağından öptü ve 'Hadi ama Lil' dedi. Herkes bale yapıyor. Kızımız kendi ritmiyle dans etmeli. Tek gereken buydu. Bir sarılma, bir öpücük ve birkaç yumuşak söz ve o da teslim oldu."

Başımı salladım. "Birbirlerini gerçekten seviyorlardı."

"Evet. Ama bu, aralarındaki temel farklılıkları aşmak için yeterli değildi. Babam artık yapamayana kadar onun için eğildi. Sonra affedilemez bir şey yaptı ve annem bir daha asla eskisi gibi olmadı. İkisi de eskisi gibi olmadı."

Başparmağımın ucuyla kemerinin ortasına bastırdım ve göz kapakları bir iç çekişle kapandı.

"Göbek dansı nasıl gitti?" Ben sordum.

Gözleri kapalı kaldı ama ağzı bir sırtışa dönüştü. "Berbat. Çok kötüydüm ve üç dersten sonra okulu bıraktım."

"Lanet olsun. Ben de bir gösteri bekliyordum."

Kıkırdarken ayakları ellerimde titriyordu. "Eğer şimdiye kadar gördüğün en az seksi şeye tanık olmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim. Birkaç hareketi hâlâ hatırlıyorum."

"Yaptığın herhangi bir şeyin seksi olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Gözlerini açtı ve bana dikti. "Bu büyük bir iltifat Luca.

Seni aksi yönde ikna etmek için yaptığım tüm seksi olmayan şeyleri sıralamayacağım." Başparmağımı ayağının derinliklerine soktum.

"Bunun için teşekkür ederim."

Bir çılgılık atarak ayaklarını kucağımdan aldı ve altına soktu. "Bu çok zordu ama bu çok güzel. Bunu hiç yapmamıştık."

Bacaklarımı açıp ayaklarımı sedirin üzerine koydum. "Ne?"

"Bilirsin, takılmak. Ya istesin ya da gizemli mekanlarında kayboluyorsun."

"Haklısın. Programım çok yoğun. Bir iç denetimin ilk aşamasındayız. Babam tüm görev süresi boyunca aynı şirketi kullandığı için yeni bir şirketi inceliyordum ve Clara ve ben yeni birini getirmemiz gerektiğini düşündük. Sonra sayısız toplantılar, video konferanslar, geri dönülmesi gereken e-postalar var. Zamanımın ve enerjimin çoğunu çalıyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Bunun için seni suçlamıyorum. Sen CEO olmadan önce hayat nasıldı bilmiyorum ama böyle bir şey olmadığını hissediyorum."

"Hiçbir fikrin yok."

"Haklısın. Bilmiyorum. Şu anda sana neler olduğu da dahil olmak üzere bana anlattığın en fazla şey bu."

Meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Ben sır tutmam Saoirse. Bana geceleri nereye gittiğimi hiç sormadın."

Başını sallayarak zorlukla yutkundu. "Düğünümüzden sonraki gece burada uyuyakalmışım. Sen geldin ve beni kaldırdın."

"Hatırlıyorum."

"Eve yeni duş almış olarak geldin."

"Öyle mi yaptım?" Hatırladığım şeyler onunla ilgiliydi. Saçındaki çiçek. Elbisesi. Bana verdiği yüzük. Ne yaptığım ve nereye gittiğim sadece zihnimin gerisinde sakladığım belirsiz anılardı.

"Yaptığını biliyorsun. Sabahları spor salonuna gittiğin için doğrulatmak istemediğim varsayımlarda bulundum. Sormuyorum çünkü söylemeni istemiyorum."

Geriye doğru çekildim, onu gerçekten anladım. Beni suçladığı şey hoşuma gitmemişti, oysa ben ona defalarca açık açık etrafta dolaşmadığımı söylemiştim. Dahası, yaptığının tam olarak bu olduğunu düşünmesi ama bunu bana söylememiş olması içimi kemiriyordu.

"Bütün gece dışarıda seviştiğime gerçekten inanıyorsun ama yine de prezervatif kullanmadan içine girmeme izin mi veriyorsun? Bunu mantıklı hale getir, Saoirse."

Elinin tersiyle alnına vurdu. "Bu olay olduğunda ikimizin de sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum. Açıkçası, bunu bir daha yapmamalıyız. _"

"Oh, yine yapıyoruz." Ayağa fırladım ve elimi ona doğru uzattım. O almadı. "Buraya gel."

"Gelmemeyi tercih ederim."

"Eğer yapmazsan, o inatçı küçük kıcını kaldırırım." Elimi salladım. "Buraya gel."

İç çekerek elini benimkinin içine soktu ve ben de onu ayağa kaldırdım. Onu kalçalarından tutarak kendime yaklaştırdım.

"Beni anlamalısın. Ben sır tutmam ve yalan söylemem. Bana bir şey sorarsan sana doğruyu söylerim. O yüzden bana sor."

Kirpikleri koyu renkti, uçları hariç, o kadar sarıydı ki neredeyse şeffaftı. Genelde makyaj yapardı, bu yüzden ona yakından bakarken şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Eve seks kokarak gelmemek için duş alıyor musun?" "Hayır."

Nefesi hafıftı, aramızda sürükleniyordu. "Nereye gidiyorsun Luca?"

"Sana göstermemi ister misin?"

Ağzı sert bir çizgi haline geldi ve bir an için beni inkar edeceğini düşündüm ama sonunda bir kez başını salladı.

Ben de elini tuttum ve girişe doğru yürüdüm. Onun parmak arası terliklerini ve benim bağciksız botlarımı aldım, sonra apartmandan çıktık ve asansöre binerek bir kat aşağı indik.

Diğer dairemin kapısının kilidini açtım ve kapıyı ittim. Saoirse yanımda tereddüt etti.

"Hadi ama. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek." Elini çektim ve bir süre daha tereddüt ettikten sonra onu içeri çekmeme izin verdi, ben de ışıkları yaktım.

"Zamanımı burada geçiriyorum. Stüdyom."

Ağzı küçük bir *o* harfi şeklinde olan Saoirse, her şeyi içine çekerek yavaşça döndü.

Birkaç yıl önce çatı katını satın aldığımda, altındaki tek yatak odasını da satın aldım ve içini boşalttım. Artık tamamen ses geçirmezdi ve yemek yapmaktan çok malzemelerimi temizlemek için kullandığım küçük, faydacı bir mutfak vardı. Yatak odası daha küçük hale getirilmiş ve aletleri, malzemeleri ve tuvalleri depoladığım raflarla kaplanmıştı.

"Oturma odanızdaki heykeller," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Onlar benim. Onları ben yaptım."

Atölyemde dolaşmasına izin verdim, her şeyi kontrol etmek için eğildi, tamamlanmış parçaları incelemek için durdu. Acele etmedi ve ben de onu izledim.

Bunların hiçbiri yakın çevremdeki insanlardan gizli değildi. Arkadaşlarımın evlerinde benim parçalarım vardı. Annem, babam ve kız kardeşimin de. Ayakta durabildiğimden beri sanat yapıyordum ve yetişkinliğimden beri takma bir isim altında orada burada bir parça satıyordum.

Ama başka hiç kimse bu alana girmemişti. Saoirse ilkti. Kimsenin görmediği bir parçamı görüyordu. Göğsümdeki rahatsız edici kıpırdanma beni şaşırttı. Ona gösterip merakını gidereceğimi düşünmüştüm.

dinlenecekti ve hepsi bu olacaktı. Ama tepki vermesini beklerken, annesini sorduğumda neden öfkelenmek istediğini anladım.

Hiç düşünmeden onu yakın çevremden biri yapmıştım. Artık sadece birkaç kişinin sahip olduğu bir parçama sahipti.

Bu beni ona karşı savunmasız yapıyordu. Hoşlanmadığım bir gerçek.

Saoirse ayak parmaklarının üzerinde dönerek bana baktı.

"Buna inanamıyorum." "Neye inanamıyorsun?"

Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve bana ulaşır ulaşmaz göğsümü itti. "Sana inanamıyorum Luca. Ne yaptığını bildiğimi bile bile tek kelime etmeden ortadan kaybolmak yerine neden bana stüdyonda çalışacağını söylemedin?" Beni tekrar itti. Sert değildi. Sadece dikkatimi çekecek kadar. "Oturma odanızda heykellerinize baktığıma, onları anlamaya çalıştığıma inanamıyorum, hem de lanet olası bir sanatçıyla yaşarken. Sana sorabilirdim."

"Yapabilirdin." Beni tekrar itmeden önce ellerini yakaladım. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Sadece soracağım doğru soruları bilmem gerekiyor." Gözleri kısıldı. "Ne kadar sırrım yok deseniz de açık değilsiniz."

"Benim sırlarım yok, ama haklı olabilirsin. Sana karşı biraz daha açık olmayı göze alabilirim." Tekrar itilip kakılmaktan kurtulmuş gibi görünüyordum, bu yüzden elimi ensesine doladım. "Son kez söylüyorum, başka hiçbir kadınla seks yapmıyorum ve bu anlaşma süresince de yapmayacağım. Sözüm henüz sana bir şey ifade etmiyor olabilir ama edecek. Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, er ya da geç anlayacaksın. Sana bir şey yapacağımı söylediğimde, buna güvenebilirsin."

"Tamam," diye fısıldadı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Beni anlıyor musun, güzel kız? Beni duyuyor musun?"

Başını salladı. "Seni duyuyorum." "*Nihayet.*"

İtiş kakışı geri getirdi. "Kendini beğenmişlik yapma. Bu yönünü sır olarak saklamıyor olabilirsin ama kesinlikle açık sözlü değildin ve bunu sen de biliyorsun."

"Olabilir. Hiç hesap vereceğim biri olmadı. Üniversiteden beri birlikte yaşadığım ilk kişi sensin."

"Bana cevap vermiyorsun, ama 'hey, stüdyoya gidiyorum, sonra görüşürüz' demek iyi olurdu."

Ağzım düğümlendi. "Bununla başa çıkabilirim."

"Göreceğiz." Beni iterek gitmesine izin vermem için beni zorladı. "Şimdi bana burayı anlat. Sadece heykel mi yapıyorsun?"

"Bu benim ana aracım. Ayrıca resim ve çizim de yapıyorum."

Bakışları üzerimde gezindi. "Seviyor musun?" Bunu öylesine içtenlikle sordu ki, kendimi ona tüm gerçeği söylemek zorunda hissettim.

"Başka bir hayatta olsaydım, bu işi kariyer olarak yapardım. Ama ben bir Rossi olarak doğdum ve soyadımın getirdiği sorumluluklar var. Bu stüdyoda yaptığım şey bir hobiden öteye gidemez. Durum bu."

"Bunun sorumu yanıtladığından emin değilim

Luca." "Sana verebileceğim tek şey bu."

Ona etrafı gezdirdim, yol boyunca bitmek bilmeyen sorularını yanıtladım. Her köşeyi görmek, her aletin ne işe yaradığını bilmek istiyordu. Bu kadar ilgili olmasına hiç şaşırmadım. Saoirse deneyimler için yaşardı ve bu da onun için tam olarak buydu: diğerleriyle üst üste koyabileceği bir deneyim.

Turunu bitirdiğinde kapıya doğru yöneldi ama ben onu takip etmedim.
"Sen gelmiyor musun?"

Önce etrafa, sonra da ona baktım. "Hey, ben stüdyoda kalacağım. Sonra görüşürüz."

Bu onu gülümsetti. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş." "Haklısın. Bunu alışkanlık haline getirmeye çalışacağım."

"Pekala" -bir ayağından diğerine geçti- "çok geç saate kadar ayakta kalma. Yarın işin var."

"Anladım. İyi geceler, güzel kız."

"İyi geceler, Luca. Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bununla birlikte beni yalnız bıraktı, kapıyı sessizce arkasından kapattı ve saçlarımı yüzümden iterek uzun, ağır bir nefes aldım.

Onu üst kata kadar takip etmeliydim. Onunla yemek yemeliydim. Bu sabah onu götürdüğüm yoldan sonra rahat ettiğinden emin olmalıydim. Onu yatağına yatırmalıydim.

Ama iyi kocayı oynadığım ve onu stüdyoma getirdiğim hafta sonundan sonra, kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı. Son birkaç gündür büyük ölçüde yok ettiğimiz aramızdaki güvenli alanı yeniden yaratmak için.

Ben sadece insandım. Saoirse ile yakınlaşmaya devam etmek sadece felakete yol açardı. Hissetmeden sevişebilirdim. Bunu hayatım boyunca defalarca kanıtlamıştım. Bölümlere ayıramadığım diğer her şeydi.

Ama zor kısmı halletmiştik. Ailemiz ve arkadaşlarımız biliyordu. Bir ya da iki makale yayınlanmıştı. Artık devam etme zamanıydı.

Yarın ofise dönecek ve rollerimize geri dönecektik. Her şey yoluna girecekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Saoirse

Wyoming'den döndükten sonraki iki hafta çok hızlı geçti. Hafta içi günlerim çalışmakla, boş zamanlarımda Elise ile takılmakla ve Luca'ya el sallamakla geçti.

Elbette, bana nereye gittiğini söyleme konusunda daha iyiydi ama benimle zaman geçirmek için hiç çaba sarf etmemişti. Bunu beklediğimden değil. Sadece... yolculuğumuzdan sonra yakınlaştığımızı düşünmüştüm. Belki de arkadaşlığa doğru gidiyorduk.

Ama Luca'nın duvarları tekrar yükselmişti.

En iyisi buydu. O yokken onu özleyecek zamanım yoktu. Geçtiğimiz iki hafta sonunu arkadaşım Kenji'nin pop-up işinde çalışarak ve hafta boyunca birkaç akşamı Miles ile giderek daha gerçek görünmeye başlayan potansiyel ortaklığımız hakkında görüşerek geçirdim. Bu nedenle Pazartesi sabahı Luca'dan bir e-posta aldığımda şaşırdım çünkü ona bir "merhaba" ve "hoşça kal "dan fazlasını söylememiştim

Günlerce.

Kime:

saoirserossi@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Öğle yemeğinde müsait olursanız, lütfen benimle öğlen Davenport'ta buluşun. Oda 1019. Eğer gelemeyecekseniz bana haber verin, başka bir zaman buluruz.

Sevgile

r, Luca

E-postasına baktım, hem öfkeliydim hem de tahrik olmuşum. O kadar kibirliydi ki, onunla bir otelde buluşma şansına atlayacağımı varsayıyordu. Ama Tanrım, küstahlığı bana bir şey yaptı.

Sözlerini eylemle destekleyebileceğini biliyordum. Luca'nın tadına bakmak beni eksik bıraktı. Ve haklı olduğu için ona lanet olsun. Oyuncaklarım eğlenceliydi ama artık beni tatmin etmiyorlardı. Hele ki vücudumun onun yardımıyla ulaşabileceği zirveleri biliyorken.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden:

saoirserossi@rossimotors.com Luca,

Bugün öğle yemeği için boşum. Büyük, kalın bir sandviç havasındayım. Oda 1019'da bana yedirmeyi planladığın şey bu muydu? Boğazımdan aşağı mı tikiştireceksin? Çenemden aşağı damlayacak kadar çok mu vereceksin? Üstümü lekelemeni gerçekten istemiyorum. Bu ipek. O yüzden önce onu çıkarmam gerekebilir.

Umarım aklınızdan geçen buydu.

Saygılarımla,

Uygunsuz Eşiniz

Meşgul kocam birkaç dakika içinde cevap vermeyi başardı.

Kime:

saoirserossi@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Seni besleyeceğim. Sandviç olmayacak ama giderken tatmin olacaksın, seni pis kız.

Seninle ilgili rahatsız edici olan tek şey, masamın altında ağzın etrafımda, yarattığın durumla ilgilenmiyor olman.

Sevgile

r, Luca

Külotuma ıslaklık doldu. Bunu bana nasıl yapmıştı?

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden:

saoirserossi@rossimotors.com Luca,

Hmmm...bu bir davetiye mi?

Değilse, öğlen görüşürüz.

Saygılarımla,

Uygunsuz ve Islak Eşiniz

Kime:

saoirserossi@rossimotors.com

Kimden:

lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Keşke davetiye olsaydı. Ne yazık ki Miller karşımda oturuyor ve sanırım masamın altında süründüğünü fark ederdi.

Öğlen görüşürüz. Külot giymediğinden emin ol. Senin olsun,

Luca

—•—

Saat 12:05'te 1019 numaralı odanın kapısını çaldım. Saniyeler sonra yırtılarak açıldı ve içeri çekildim. Luca kızgın bir boğa gibi oflayıp puflayarak beni yanındaki duvara doğru iterken kapı çarparak kapandı.

Kalçaları karnımda sallanıyordu ve nabzım hızla atıyordu.

"Merhaba," dedim usulca. "Gözlerimi kamaştırıyorsun."

Eli çeneme geldi, gözeneklerinden yayılan yoğunluğa bakılırsa beklediğimden daha nazikti.

"Dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum."

Canım. Lanet olsun. Tanrım.

E-posta alışverişimizden sonra bunu ben de istedim, ama ah, bunu ondan duymak.

Ben daha ağzımı açmadan Luca eteğimi kalçalarım kadar çekti ve parmak uçlarını dantel külotumun üzerinde gezdirdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını çürük kumaşın üzerine geçirdi ve yırttı. Kısa süreli acıdan dolayı inledim ama itiraz etmedim.

Kırmızı danteli yüzümün yanında sallandırdı. "Sana onları giymemeni söylemiştim." "Takarsam ne yapacağını görmek istedim."

Parmakları boynuma dolandı, külotumun dantelleri boğazıma baskı yapıyordu.

"Her zaman alaycı. Dizlerinin üzerine çök, güzel kız. O alaycı ağzını iyi kullan."

Aşağı eğildi ve köprücük kemiğimden kulak mememe kadar beni yaladı, bu sırada inledi. Dizlerimin bağı çözüldü, ki bu da dizlerimin üzerine düşerken işe yarıyordu.

Oraya varınca çaresiz kaldım. Tükürük dilimin üzerinde birikti. Parmaklarım kemerini karıştırıyordu. Luca bana merhamet etti,

kendisi çözdü. Pantolonunu çözmeyi başardım ve külotunu kalçalarından aşağıya doğru çektim.

Aleti kalındı ve o kadar sertti ki zonkluyordu. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı tabanın etrafında kıvırdım ve dudaklarımı geniş başın etrafına sardım.

Luca ve ben birlikte inledik. Dilimin üzerinde çok sıcak ve ipeksiydi. Prekumla karışık etinin tadı ayak parmaklarımı kıvırıyordu. Kafa vermek pek bana göre değildi ama ona vermek, kendi boşalmamdan daha çok istiyordum.

Parmakları saçlarımın arasına daldı, başımın yanlarını avuçlarının içinde tuttu. Beni boyundan aşağı itmedi ya da kontrolü ele almaya çalışmadı. İşimi yapmama izin verdi, onu boğazıma kadar aldığımda memnuniyetle homurdandı.

Bir şey duvara çarptı. Kafamı kaldırdığımda onun kafası olduğunu gördüm. Geriye düşmesine izin vermişti ve yüzü zevkten gevşemişti.

"Bu çok iyi hissettiriyor, güzel kız. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." Kalçalarını salladı, sikini dilimin üzerinde kaydırды. "Bunu düşünüyordum. Seni düşünüyordum. Sana sahip olmadan bir gün daha geçiremezdim."

Mırıldanarak onayladım. Ben de bunu düşünüyordum. Geceleri, stüdyosundan döndüğünde, odama girdiğini ve yüzünü oraya gömmek için bacaklarımı açtığını hayal ettim. Onun olduğunu hayal ederek vibratörümü sürdüm. Yine de asla yeterli olmadı.

Parmakları çeneme bastırmak için saçlarımdan kaydı. Ağzım açıldı ve tükürüğümle kayganlaşarak dışarı kaydı.

"Yatağa uzan, Saoirse. Kıyafetlerini çıkar, ellerini ve dizlerini."

Kalkmama yardım etti ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra kıcıma bir şaplak atarak beni yatağa doğru itti. Gömleğimi, üstümü ve sütyenimi çıkardım ve

Kendimi onun beni istediği gibi konumlandırımdı.

Luca da onu izledi, önce parmaklarıyla, sonra diliyle beni yaydı. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onun tutkusu ve açlığı beni doğruca aya uçurdu. Tırnaklarım çarşafı tırmalıyordu. Ağzına karşı çaresizdim. Bana şu anda bir köprüden atlamamı söyleyebilirdi ve ben de atlardım.

Dakikalar içinde beni titretti, göbeğim zonkluyor, adını haykırıyordum. Ağzının içine girdim, sözsüz bir şekilde daha fazlası için, asla ama asla durmaması için yalvardım.

Zevk içime çöktü ve kollarım altıma yığıldı. "Luca, Luca, *lütfe*."

"Biliyorum," diye mırıldandı bana karşı. "Sana sahibim. Bunu ben de hissediyorum."

Giriş yerimde bir basınç vardı, ardından parmaklarını içime doğru kaydırđı. Sonra dili tekrar işe koyuldu, parmaklarını pompalayıp kıvrırırken titreyen etimi yalamaya başladı. İçimde karnımın ağrmasına ve omurgamın bir sokak kedisi gibi eğilmesine neden olan o noktaya ulaştığında, memnuniyetle homurdandı ve orada kaldı. Basınç arttıkça arttı, kendimi o kadar dolu hissettirdi ki patlayacağımı sandım. Bunu ona söyledim. Ona yakın olduğumu ve kontrol duygumu kaybettiğimi söyledim.

Bana sahip olacağına söz verdi. Durmayacağına yemin etti. Ve ben kopana kadar o sihirli noktaya bastırmaya, okşamaya, masaj yapmaya devam etti.

Serbest bırakma geldiğinde tüm vücudum titredi ve uyluklarıma nem doldu.

"İşte bu, güzel kız. Bu muhteşem."

Luca üzerimde hareket etti, ben boşalmaya devam ederken bile parmakları dışarı kaydı. Ama uzun süre boş kalmadım. Kalçalarımı tuttu ve uzun, yumuşak bir vuruşla içime kaydı. O kadar ıslanmışım ki vücudum

onun beni sonuna kadar doldurmasına hiç direnç göstermedi.

"Evet. İhtiyacım olan şey buydu." Derin ve yavaş bir şekilde itmeye başladı, beni ona daha da açtı. Hâlâ çaresizdim, kemiksiz kollarımla kendimi zar zor destekliyordum, bana bakacağını ve bunu iyi yapacağını bilerek olmasına izin verdim.

"Çok ıslak," diye mırıldandı. "Bu çarşaf lar da kanıt torbasına girecek."

"Kapa çenen i ve sik beni, Luca."

Nefesimi kesecek kadar büyük bir güç le bana çarptı. "Burada bütün iş i ben yapıyorum. Bu kadar tembel olduğ unu bilmiyordum."

Çarşaf ın iç inde sıırttım. Beni orada yakalamış tı ama bu onun suçuydu. "Çünkü beni sen öldürdün."

"Ölü bir kadına göre çok ateş lisin." Baş parmağı kıcımın vadisinde kayarak beni iyice araladı. "Daracık deliğ in bile çok güzel. Bunu biliyor muydun?"

"Oraya bakmak için fazla zaman harcamıyorum."

Baş parmağ ını iç ime bastırarak beni inletti. "Ona bakarak çok zaman geçirmeyi planlıyorum. Onu yalayarak. Sikerek." Tekrar inledim. Bu adam en pis ağ za sahipti. "Bu fikir hoş una gitti mi?"

Tek yapabildiğ im baş ımı sallamaktı.

"Kayganlaşt ırıcım olsaydı o güzel kıcını hemen şimdi sikerdim. Seni parçalamak istemiyorum. Benim hoş uma gideceğ ini bildiğ im kadar senin de hoş una gitmesini istiyorum."

Ona daha fazla bağ lanmak için bileğ ini tutarak geri uzandım. "Beni daha sert becermen gerekirken çok konuşuyorsun."

Yavaş ladı ve sonra sonuna kadar çekti. Luca beni sırt üstü çevirip son ş akamdan ne kadar hoş lanmadığ ını iyice görmemi sağ ladığ ında itirazım dilimde öldü. Muhteş em yüzündeki çatık kaş lar kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Sert mi istiyorsun, güzel kız?" Bütün alaycı tavrı kaybolmuştu. Bu karanlık Luca'ydı. Cinsel iblis Luca.

Ona uzandım. "Evet, lütfen."

Bacaklarımı kaldırdı, beni ikiye katladı, kalçalarım göğsüme bastırdı, ayak bileklerim omuzlarının üzerinden sarktı ve kalın sikiyle içimi doldurdu.

İçime girerken bir elini boğazıma doladı. Beni merhametine bırakmıştı ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Nefes nefese kalana kadar beni böyle becerdi. Terleyene kadar. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Omuzlarını kavradım, onu pençeledim, devam etmesi, bana bir mola vermesi, durması, asla bitmesine izin vermemesi için yalvardım. Neyse ki söylediğim hiçbir şeyi dinlemedi çünkü tüm duygularımı kaybetmiştim.

Sayıklamalarımda bile onu izledim. Üzerimde çok güçlüydü. Yoğun ve kararlı. O da beni izledi, gözbebekleri o kadar büyümüşü ki gözleri siyah tüneller gibiydi. Bu onu sadece daha şeytani yapıyordu.

Her şeye rağmen, burada benimle olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Bu bizimle ilgiliydi. Birbirimize yakın olmadığımız zamanlarda bile evimizdeki gerginlikle aramızdaki çekimi çözmeye çalışıyorduk. Bu, iki haftalık yokluğun doruğa çıkması, bu vahşi, boğuşan *ihitiyaçta* patlamasıydı.

Ben daha hazır olmadan duvarlarım onun etrafında kenetlendi ve omurgam eğildi. Ben onun etrafında parçalanırken Luca'nın eli boğazımdan kayarak tepemi kavradı.

"İşte bu. Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Ürperdi, kalçaları benimkilere çarptı. "Sana karşı koyamıyorum. Karşı koyamıyorum."

İçime olabildiğince derin bir şekilde girdi ve kendini orada tuttu, başı geriye atılmış, ağzı açıktı. İç kaslarım çırpındı ve zonkladı, sıcak salgısını ondan alıp bedenime çekti.

Beni de yanına alarak yana doğru düştü. Bacaklar birbirine dolanmış, siki içime girmişti, nefes nefese kalmıştık, nefeslerimizi tutmaya çalışıyorduk. Tenim terden ve ortak salgılarımızdan kayganlaşmıştı. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Berbat bir haldeydim ama kendimi hiç bu kadar tatmin olmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

Luca kıkırdamaya başladı ve ben de neyin bu kadar komik olduğunu görmek için göz kapağımı araladım.

"Bana gülmesen iyi edersin," diye uyardım.

"Ben değilim." Terli saçlarımı yüzümden itti ve bana yumuşak bir öpücük vermek için eğildi. "Otuz dakikadan kısa bir süre içinde Avrupa bölümümüzle bir toplantım olduğunu düşünüyorum ve burada seks ve ter kokarak yatıyorum."

"Seks ve ter kokan bir kabinde oturmak zorundayım. Kimin durumu daha kötü bilmiyorum."

Kahkahası kesildi. "Hayır, oraya bu şekilde geri dönmeyeceksin. Öğle yemeğİ saatini nerede geçirdiğini başka kimse bilmemeli."

Luca ve ben birlikte duş aldık. Vücudumu keseledi, kalçalarımın arasına ekstra özen gösterdi. Bana saçlarım ıslanmasın diye böyle yaptığını söyledi ama ben bunu yapmaktan hoşlandığını düşündüm, özellikle de daha sonra beni kuruladığı için. Hepimiz giyindiğimizde kıyafetlerimi düzeltti ve eteğimi kalçalarımın altına doğru düzeltti.

Ona kaşlarını kaldırdım. "Külotumu yırttığında, bahse girerim günün geri kalanında beni ofise geri göndermeyi düşünmüyordun."

"Kahretsın." Kıcımlı avuçladı ve sertçe sıktı. "Bacaklarını çapraz tut."

"İş arkadaşlarıma teşhircilik yapmayı planlamıyordum."

"Beni durdurmalıydın."

Güldüm. "Ve bir şekilde bu benim suçum mu? Seni durduracak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bana kaşlarını çatarak baktı ve beni odadan dışarı çıkardı. "Evet. Bunların hepsi senin suçun."

"Özür dilerim." Üzgün değildim. Beni asansöre doğru sürüklerken kıkırdamaya devam ettim ve o da bana ters ters bakmaya devam etti. İçeri girdiğimizde beni duvara sıkıştırmaya başladı ama bir kat aşağıda yaşlı ve sevimli bir çift binince Luca medeni davranmak zorunda kaldı.

Uygun bir şekilde, Davenport ofisimizden sadece iki blok ötedeydi. Birlikte yürürken Luca elimi tuttu ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Eski moda ama tatlı bir hareketti, bu yüzden bu jesti hafife almadan bıraktım.

Rossi binasında Luca beni yönetici asansörüne götürdü ve tekrar yalnız kaldığımızda iç geçirdi.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim." Ağır göz kapaklarının altından beni taradı. "Son iki hafta çok zorlu geçti. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Benim de ihtiyacım vardı." Ayak parmağımın ucunu onunkine dokundurdum. "Biliyorsun, kapımı çalabilirsin..."

"Hayır." Ellerini ceplerine soktu. "Bu diğer her şeyden ayrı olmalı. Bunu evde yapmak-"

"Çizgileri bulanıklaştırır," diye ekledim. "Bu evlilikle ilgili bir şey olurdu. Otellerde buluşmak-"

Bu sefer benim yerime o doldurdu. "Başka bir şey." Yükselen rakamlara baktı, sonra tekrar bana döndü. "Cuma akşamı sana ihtiyacım var. Frank Goldman -Rossi'nin yönetim kurulunda oturuyor-"

"Kim olduğunu biliyorum." Her uygunsuz eşin yapacağı gibi kocamın işini araştırdım.

"Güzel, güzel." Luca başıyla onayladı. "Karısı için bir doğum günü kokteyli düzenliyor. Frank'i tanıyorum, resmi bir parti olmayacak."

"şey, ben boşum ve eminim giyecek bir şeyler bulabilirim."

"Aramana gerek yok. İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Yeni bir şey istiyorsan alışverişe git."

Elimi ön tarafında gezdirdim. "Otlakçılık konusunda sadece şaka yapıyorum.

İkinci el mağazasından çıkmış gibi görünmeyeceğime söz veriyorum."

Bir hışımla beni belimden yakaladı, kendine çekti ve başımın yan tarafını öptü. "Külot giymediğin gerçeğini çok fazla düşünmeden ve çıplak, arsız kıçına şaplak atma dürtüsüne teslim olmadan önce bu asansörden çık."

Neredeyse ondan dürtüsüne boyun eğmesini isteyecektim ama asansörün kapıları benden önce açıldı, ki bu en iyisiydi. Yapacak işlerim vardı ve kesinlikle her şeyi kaydeden güvenlik kameraları vardı.

"Evde görüşürüz, kocacığım."

Nefesinin altından "Bunu sen istedin" gibi bir şey mırıldandı ama emin olamadım.

Niddhi'nin masasının önünden geçerken gülümsüyor olmalıydım. Başını bana doğru eğdi ve gülümsedi. "Yemek iyi miydi?"

Elimi karnıma bastırarak durakladım. İçimdeki kaslar kasıldı, Luca'nın hayaletini hâlâ içimde hissediyordum.

"Harika bir öğle yemeğiydi."

Yirmi Beşinci Bölüm

Luca

FRANK'ın partisine geç kaldığım için Saoirse'den benimle binamızın dışında buluşmasını istedim, arabanın yanında bekliyordum. Bir dakika sonra göründü, çıkarken kapıcımızla sohbet etmek için durakladı ve bana giymek için tam olarak ne *bulduğuna* bakma fırsatı verdi.

Elbisesi sanki vücudunun şekline göre yontulmuş gibiydi. Siyah, uzun kollu, kalçasının ortasına kadar geliyordu. Bazı kadınlar için mütevazı. Saoirse'nin üzerinde ise kilometrelerce uzunluktaki bacakları sergileniyor, çivili topukları bacaklarını daha da uzatıyordu.

Tüm bunlar boğazımın kurumasına neden oldu, ama sonunda bana döndüğünde, sarışın dalgalarını omzunun üzerinden savurduğunda, beni görmek gününün en önemli anıymış gibi gülümsediğinde, kalp atışlarım dzensizleşti.

Doğrulup elimi uzattım. Avucunu benimkine dayadı ve yüzünü yana eğerek bana yanağını uzattı. Ensesini kavrayarak elimi sonuna kadar içeri soktum ve dudaklarımı önce çenesine, sonra da ağzının kenarına dokundurdum. Dudaklarının tadına bakabilirdim ama kiraz kırmızısına boyanmışlardı. şimdilik bana yasaktı.

"Muhteşem."

Gülümsemesi genişledi. "Kolunda güzel görünmek istedim." Parmaklarını yakam boyunca kaydırđı. "Kimse senin gibi tamamen siyah giymiyor."

İçimden zevk fışkırdı. Gömleğimi değiştirmek için zaman ayırmıştım, kolalı beyaz düğmelerden kurtulup siyah üzerine siyah giymiştim. Saoirse'nin bunu takdir edeceğini bilerek, tanıştığımız geceki halini hatırlayarak yapmıştım bunu.

"Kolumda olmanı hak ediyormuş gibi görünmek istedim."

Kirpikleri dalgalandı. "Pürüzsüz, Luca. Benimle evlenmek zorunda kalmana şaşmamalı. Böyle bir cazibeye sahip olduğunda kadınlar etrafından sinek gibi uçuyor olmalı."

Tüm o zevk kurşun gibi döküldü. Çenemi salladım. "Arabaya bin, Saoirse."

Limuzinin arkasına kaydı, ben de yanına tırmandım ve yanımda getirdiğim küçük çantayı kucağına yerleştirdim.

"Bu gece ne giyeceğinden emin değildim, bu yüzden seçenekler getirdim. Hangisinin daha çok yakışacağına sen karar verebilirsin."

Çantanın içine baktı. "Ne yaptın sen?" Uzanıp iki siyah kadife kutuyu aldı ve her birini dikkatle açtı. İlkinin içinde çok renkli taşlarla süslü bir kolye vardı. İkincisinde platin ve yakut avize küpeler vardı.

"Küpeler, sanırım."

Kocaman gözlerle bana döndü. "Luca... bana zaten çok fazla mücevher aldın."

"Ama yine de takmıyorsun." Ona yaklaşarak bir parmağımı kolyenin üzerinde gezdirdim. "Ne düşünüyorsun? Küpe mi, kolye mi?"

Dudaklarını birbirine sürterek küçük bir nefes verdi. "Gerçekten çok güzeller. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç kimse-Luca, bu..."

Çenesini parmaklarımın arasına alıp bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Benim için hazırlanmak için zaman ayırmıştı. Saçları bu sabah düzdü ama şimdi yumuşak, mükemmel dalgalar halindeydi. Makyajı kusursuzdu. Kalın kirpikler, vurgulanmış yanaklar, dumanlı gözler, o kiraz dudaklar. Benim için bu kadar çaba sarf etmesi beni son derece memnun etmişti. Ona mücevher vermek en azından yapabileceğim bir şeydi. Ona her şeyi vermek için duyduğum ani dürtüyle kıyaslandığında devede kulak kalırdı.

"Çok fazla değil ve hiç kimsenin olmamasına gerçekten çok sevindim," dedim ona. "Bu gece hangisini giymek istersen seç. İkisi de sende kalacak ve diğer parçayı başka bir gece giyeceksin."

Nefes verirken elimi sıyırdı. "Sanırım... haklısın. Küpeler elbiseme çok yakışacak." Küpeleri kulağına taktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"M kemm l." Ağzımı ona dayamadan duramadım, başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim ve dudaklarımı boynunun zarif s t nunda gezdirdim. Küpeler abartılıydı. Başka bir kadına fazla gelebilirdi. Ama Saoirse'nin boyu ve zamansız güzelliğiyle, onun için yaratılmışlardı.

Ben çenesinin altındaki çukuru emerken i  çekti. "Eğer bana bir morluk verirsen, oraya girmem."

Dilimi dışarı çıkararak pürüzsüz tenini yaladım ve eğer tadı güzel değilse lanet olsun. Bu hafta öğle yemeğindeki otel buluşmamızın tekrarı için zaman bulamamıştım ve çok uzun zaman olmuştu. Onu arzuluyordum. "Karısının boynunu emmek bir kocanın hakkıdır."

Gülerek beni itti ve ben de gittim çünkü haklıydı. Bir morluk bu gece için doğru aksesuar değildi.

"Daha sonra boynumu emebilirsin," diye söz verdi. "Saygın davranma zamanı. Sanırım geldik."

Frank gerçekten sevdiğim birkaç yönetim kurulu üyesinden biriydi. Yarı işadamı, yarı motorcu olan Frank, yönetim kurulunun geri kalanından daha çok yaşa ve yaşat tavrına sahipti. Beni babamın izinden gitmeye zorlamak yerine Rossi ile neler yapabileceğimi görmeye hevesliydi.

Saoirse ve beni gerçek bir sıcaklıkla evinde karşıladı. Muhtemelen kendisinden otuz yaş daha genç olan karısı Shira

sert bir şekilde onun yanındaydı. Nasıl olmuştu da bir buz kraliçesiyle birlikte olmuştu, bilemiyorum ama ikisi birbirinden daha zıt olamazdı.

Frank Saoirse'yi benden aldı ve ona sarıldı. "Senin hakkında her şeyi duydum, Saoirse Rossi." Onu omuzlarından tutarak kol mesafesinde tuttu ve sıırttı. "Luca'nın neden bu kadar hızlı düştüğünü ve seni kilitlediğini anlayabiliyorum."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Tamamen karşılıklıydı. Kocamı *gördünüz* mü?"

Frank kahkahayı patlattı. "Luca'nın benim tipim olduğunu söyleyemem ama çekiciliğini anlıyorum. Kadınlar şu kibar, İtalyan şeyinden hoşlanıyor. Şanslıyım ki Shira'm kişiliğimi benimle evlenecek kadar beğendi. Sizi tanıştırayım." Frank bana el salladı. "Git, kaynaş. Saoirse, Shira ve ben biraz sohbet edeceğiz."

Öylece, Frank karımı çaldı. Belki de bu orospu çocuğunu sevmedim.

Eğer altmışına basmasaydı, bir sorunumuz olabilirdi. Yine de Saoirse onlarla gitmekten mutlu görünüyordu. Onunla tam da bu yüzden evlenmişim. İşini yapıyordu ve Shira'nın yüzünde beliren gülümsemeden anladığım kadarıyla işini iyi yapıyordu.

Bir süre sonra Clara ve Miller geldi ve kız kardeşim beni barda buldu.

Clara kaşlarını kaldırdı. "Yalnız mı geldin? Saoirse burada seninle olacağını söylemişti."

"Saoirse mi söyledi?" Mırıldandım. "Karımla ne zaman konuştun?"

Parmaklarını şıklattı. "Çarşamba günü öğle yemeği sırasında üçümüz alışverişe çıktığımızda bahsetmişti."

"Üçünüz mü?"

Aptalmışım gibi gözlerini devirdi. "Evet. Karın, annemiz ve ben. Bu da üç eder."

"Ah." Yakamı çekiştirdim. "Doğru ya. Seni saymıyordum."

Omzuma bir yumruk attı ve ben de bunu önemsemediğim için rahatladım. Çarşamba günü, bazı hesaplarımızı inceleyen denetim şirketiyle bir çalışma yemeği yedim. Saoirse ne yaptığından hiç bahsetmemişti. Tabii ben de hiç sormadım.

Sahte ya da değil, bu evlilik için hiçbir çaba göstermediğim halde nasıl bir kocaydım? Karım ailemle tanışıp kaynaşıyor, benim için giyinip kuşanıyordu ve benim tek yapabildiğim limuzinin arkasında gömleğimi değiştirmekti. Aynı yatağı paylaşıyor olsaydık, yataktan atılmama şaşırmazdım.

Clara maden suyundan bir yudum aldı ve iç çekti. Sesteki bir şey beni alarma geçirdi.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Başını sallayarak elini karnının üzerinde gezdirdi. "Yorgunum. Miller ve ben biraz anlaşmazlık içindeyiz, bu yüzden-"

Onu omzundan tutarak yakındaki birkaç kişiden uzaklaştırdım, böylece yalnız kalabildik. "Neden anlaşmazlık içindesiniz?"

Derin bir nefes aldı ve bakışları Miller'ın Frank ve diğer birkaç adamla konuştuğu odada gezindi.

"Son zamanlarda dikkati çok dağınık. Bebekle ilgili konularda onun fikrini almaya çalışıyorum. Beşikler, çocuk odası dekoru, bu tür şeyler. Çocuk bakımı ve babalık izni gibi daha büyük konularda da... Ama bana cevap vermiyor. Aklımı kaçırmak üzereyim ve bana hiçbir geri bildirimde bulunmuyor. Bu noktadan sonra her kararı tek başıma vereceğim."

Kaşlarımı çattım. Miller aptalın tekiydi ama bildiğim kadarıyla Clara'ya karşı hep iyi davranmıştı. "Onunla konuşmamı ister misiniz? Eğer konuşamayacak kadar meşgulse

ailesine odaklanmalı, işteki sorumluluklarını yeniden önceliklendirmeliyiz."

"Tanrım, hayır." Kolumu tuttu. "Lütfen, lütfen bir şey söyleme. Sana kardeşim olarak değil de patronu olarak geldiğimi düşünürse çok küçük düşer."

"Ben her ikisiyim. İki rolü gerçekten çözemiyorum."

"Bu gece sadece kardeşim ol, Luca. Başımı okşa ve hazırlanmam gereken aylar olduğunu hatırlat." Elim kafasına doğru ilerlerken, elimi itti. "Mecazi anlamda söyledim. Gerçekten başımı okşama."

Kıkırdayarak omzunu sıktım. "Pekâlâ. O zaman sana tanıdığım en yetkin insan olduğunu hatırlatırım. Bir mağarada bebek sahibi olabilir ve bunu hiç vakit kaybetmeden başarabilirsin."

"Ben de nemli ve ışıltılıyım, değil mi?"

"Evet, Clara. Çok nemli ve son derece ışıltılısın."

Gözlerini devirdi. "İyi konuşmadı Luca. Kriz önlendi." Nefes vererek omurgasını çelikleştirdi. "Pekâlâ. Ben görevimi yapıp ortama karışacağım."

"Lanet olsun. Burada kalıp annemle babamın partilerinde yaptığımız gibi insanlarla dalga geçemeyecek miyiz?"

Bu onu güldürdü ve beni biraz rahatlattı. Clara aptalca şakalarımı gülebiliyorsa, o kadar da kötü olamazdı. Yine de gözüm Miller'ın üzerinde olacaktı. Eğer bir adım atmazsa, o konuşmayı yapıyor *olacaktık*.

Saoirse beni Frank'in CEO ve iş sahibi arkadaşlarından oluşan bir grupla birlikteyken buldu. New York'taki bir bankanın dalgalanmalarını tartışıyorlardı ki kolunu benimkine doladı ve yanıma doğru eğildi.

Ona döndüm, bu kadının benimle aynı seviyede olmasından yüzüncü kez memnun olmuşum. Yüzüne ve gözlerine bakmak nefes kesiciydi ve onu doğrudan içime çekmek baş döndürücü, bağımlılık yaratan bir deneyimdi.

"İçecek bir şey buldun mu?" Kulağına mırıldandım.

"Yaptım." Kolumu sıktı. "İyi vakit geçiriyor musun?" "Mmhmm. Sen?"

"Harika."

Konuşmalar kesilince dikkatler Saoirse'nin üzerinde toplandı ve onu tanıştırdım. Onun kolay ve nazik özgüveni, ona benim kızım demekten gurur duymamı sağladı. Amacı beni iyi göstermekti ve gerçek şu ki, beni yüceltti. O yanımdayken *daha iyi* görünüyordum.

Diğer adamlarla sohbet ediyor, onlara ailesinin çiftliğinden bahsediyor, bu da her kelimesini takip etmelerini sağlıyordu. Büyülenmişim ve söylediği her şeyi ilk elden deneyimlediğim için zaten biliyordum.

Clara ve Miller bir süre sonra bize katıldılar ve Saoirse ile kız kardeşim başka bir sohbeta daldılar. Yıllar önce Rossi'de çalışmış olan biri odanın diğer tarafından bana el sallıyordu. Saoirse bana gitmemi söyledi, Clara da onu canı pahasına koruyacağına söz verdi. Miller orada işe yaramaz bir kitap ayracı gibi duruyordu. Ama o Miller'dı. Hiç şaşırmadım.

Saoirse, Clara ve Shira harika vakit geçiriyorlardı, ben de eski iş arkadaşım çekip gittikten sonra bara gittim. İçkimi beklerken arkamdan biri yaklaştı ve elini omzuma koydu. O konuşmadan saniyeler önce yasemin kokusunu içime çektim ve midem korkuyla sıkıştı.

"Luca, seni burada görmek ne tuhaf."

Frank'in kızına nazik bir gülümseme takınarak döndüm. "Francesca. Paris'te yaşadığını sanıyordum."

Bu gece Saoirse'yi getirirken rahat hissetmemin tek nedeni buydu. Birkaç yıl önce Francesca'yı yatağa atma hatasını yapmıştım. Şimdi, ne zaman yollarımız kesişse, beni bir kez daha yatağa atmaya çalışıyordu. Saoirse'yi buna isteyerek maruz bırakmamın imkânı yoktu.

Francesca elini bırakmamıştı, sadece kolumdan aşağı kaydırıyordu. "Bana ayak uyduruyorsun, değil mi?" Pratik, gırtlaktan gelen bir kıkırdama duyuldu, sonra da hiç olmamış gibi kayboldu. "Evet, hâlâ Paris'te yaşıyorum ama babam üvey canavarımın büyük üçlemesi için burada olmamı istedi. Nasıl reddedebilirdim ki?"

"Muhtemelen en iyisi ona böyle seslendiğini duymamasıdır."

"Oh, lütfen. Benden üç yaş büyük, zar zor konuşan bir kadınla evlendi. Ne bekliyordu ki?" Kolumu sıktı. "Birbirimize rastlamayalı çok uzun zaman oldu. Bana neler yaptığını anlat yakışıklı."

Elini elime aldım ve yanına doğru indirdim. "Ben evliyim."

Bir kahkaha patlattı, bu seferki gerçek ve gürültülü bir kahkahaydı. Bize doğru döndüğüne şüphe olmayan kafaları görünce irkildim ve ondan bir adım uzaklaştım. İhtiyacım olan son şey birinin Francesca'yla flört ettiğim fikrine kapılmasıydı.

Özellikle de Saoirse'yi, onu gözden kaybetmişim.

Francesca'nın kahkahalarına katılmadığımda, kahkahalar yavaş yavaş azaldı. "Aman Tanrım.

Ciddi değilsin, değil mi?"

Bir kez başımı salladım, yüzüğüm görünecek şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Gözleri parlayarak ona odaklandı.

"Ben çok ciddiym. Karım buralarda bir yerde. Aslında onu arıyor olmalıydım."

Francesca onun pembe yanağını okşadı ve ağzı gerildi. "Bizi tanıştırmam gerekecek. Seni evcilleştiren kadını görmeyi çok isterim."

Burun deliklerim alevlendi ve ağır yasemin kokusu bir kez daha üzerime çöktü. "Göreceğiz bakalım. İyi akşamlar."

Onun yanından geçip karımı aramaya koyuldum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Saoirse

SAOIRSE

Bazı insanlar kimseyi tanımadıkları partilerde eğlenmezlerdi ama ben öyle değildim. Annem tuğladan bir duvarla bile arkadaş olabileceğimi söylerdi ve her zaman bunu olumsuz anlamda söylediğini düşünsem de bu doğrudu ve ben bu yönümü seviyordum.

Harika vakit geçiriyordum. Clara'nın burada olması, bana eşlik etmesi harikaydı ve küpelerim her sallandığında Luca'nın limuzinde ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyordum.

Onu bulmak için Clara ve Shira'dan henüz ayrılmıştım ki, olduğum yerde durdum. Muhteşem bir esmerin elleri kocamın üzerindeydi. Ellerini çekmeden öylece durmasını izledim ve boğazımda safra birikti.

Onları bir saniye daha birlikte izleyemezdim.

Ters yöne dönerek mutfığa girdim ve serinlemek için kendime bir bardak su doldurdum. Ne yazık ki cızırdayan beynimin üzerine dökemedim.

Özel hayatımızda ilişkimiz nasıl olursa olsun, toplum içinde Luca'nın benim olması gerekiyordu, yani seksi esmerlerin onu ellememesi gerekiyordu. Buna tanık olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ve daha da kötüsü, bunun ne kadar kötüleştiğini görememekten nefret ediyordum. Kim bilebilirdi ki? Şu anda öpüşüyor olabilirlerdi. Birbirlerinin ateşli vücutlarından viski yalıyorlar. Sikişiyor-

"Oh. Merhaba."

Düşüşüm Miller'ın kekeleyerek mutfığa girmesiyle kesildi.

"Hey, Miller."

Boş mutfığı işaret etti. "Bu tek kişilik bir parti mi, yoksa size katılabilir miyim?"

"Elbette bana katılabilirsin." Bardağımı kaldırdım, Miller'la vakit geçirmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile bu kesintiden memnun olmuştum. "Bir bardak su içiyordum. Vahşi zamanlar."

Kendi bardağını doldurdu ve kalçasını karşımdaki tezgâha yasladı. Gülümsemesi sertti ve gözlerine ulaşmıyordu. "Bazen böyle şeyler bunaltıcı oluyor ve mola vermek için sessiz bir yer bulmam gerekiyor."

"Sen ve Clara birbirinizi gerçekten dengeliyorsunuz çünkü o sosyalleşmekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Öyle." Kadehini dudaklarına götürdü. "Bu aramızda her zaman bir anlaşmazlık konusu olmuştur."

"Bu çok kötü." Clara'yla son birkaç hafta içinde arkadaş olmuş olsak da, evlilikle ilgili sorunları duymamı gerektirecek kadar yakın değildik, özellikle de çok az tanıdığım kocasından. Bizi daha güvenli sulara yönlendirmeye çalıştım. "Rossi'de çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Kaşları düştü ve bu yöne gitmemem gerektiğini hemen anladım. "Normal şartlar altında, tüm kalbimle evet derdim. Ama son zamanlardaki çalkantı-"

"Luca'nın devralmasını mı kastediyorsun?"

Çenesi dışarı doğru ıkıktı. "Sadece bu değil. Tüm bu değişiklikler. Değişikliklerle aram iyi değildir, özellikle de gereksiz olduklarında. Ve Luca tavsiyelerimi dinlemiyor-"

"Bunun doğru olmadığına eminim. Sadece inanılmaz derecede meşgul."

Miller bardağını tezgâhın üzerine koydu ve bana iki adım daha yaklaştı. "Acaba Grave Business Report'la ilgili endişelerimden bahsetmiş olabilir mi? Rossi hakkında makaleler yayınlamakta ısrarcılar. Daha da önemlisi, mali durumumuz ve hiç de iç açıcı değil. Bu

sinir bozucu. Luca'ya onlar hakkında bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledim. Bunun devam etmesine izin veremeyiz."

Luca'nın bu yayından hiç bahsetmediğini hemen anladım, ama sinirlenmeye başlayan Miller'ı yatıştırmak için beynimi zorluyormuş gibi yaptım.

"Üzgünüm Miller. Onları duyduğumu söyleyemem. Ama Luca ve ben iş hakkında pek konuşmayız."

Başının arkasını kaşdı ve başka tarafa baktı. "Hayır, bildiğini sanmıyorum." Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Gidip Clara'yı bulmalıyım. İyi akşamlar."

Clara'nın böyle bir adamla nasıl evli kalabildiğine şaşarak beni bir kez daha yalnız bırakıp gitti. Henüz onda kurtarıcı bir özellik bulamamıştım.

Derin bir nefes alarak sakinliğimi topladım ve partiye gitmeye karar verdim. Ama kapı, kaşlarını çatmış bir Luca tarafından kapatılmıştı.

"Seni arıyordum," diye iddia etti.

"Buradaydım."

"Anlıyorum. Mutfağın nesi bu kadar heyecan verici?" Bana doğru geldi, ağzının kenarları eğlenmiş gibi kıvrılmıştı. Bir tek o vardı.

Kollarımı açarak tezgahları gösterdim. "Şuraya bir bakın. Tertemiz ve pırıl pırıl. Görünürde kısa elbiseli seksi kadınlar tarafından hırpalanan kocalar yok."

Durmasını, bana neden bahsettiğimi sormasını bekliyordum ama yanılmışım. Hala aramızda olan küçük mesafeyi yedi ve beni belimden kavrayarak göğsüne doğru sürükledi.

"Şımarıklık mı yapıyorsun?" Kalçalarımı titreten o yumuşak, çekici sesini kullandı. Neyse ki beynim o kadar da hoppa değildi.

"Hayır. O kadının sana dokunmasına izin vermen hoşuma gitmedi."

Beni önüne doğru daha da sıkı çekti. "Arayan Frank'in kızı Francesca'ydı. Bir saniye daha kalsaydın, elini çektiğimi ve ona evli olduğumu söylediğimi görürdün."

"Şey-" Ona tamamen inanmış olsam da artık geri adım atamayacak kadar sinirlenmiştim. "Neden sana o şekilde dokunmaya hakkı olduğunu düşünüyor gibiydi?"

"O değil."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Soruya cevap vermemişti. "O kızı becerdin mi?"

"Evet. Bir keresinde, yıllar önce."

Çenemi kaldırdım. "Ben burada olmasaydım bu gece onunla yatar mıydın?" "Hayır. Onunla ilgilenmiyorum."

"Kiminle ilgileniyorsun?"

Yavaşça, kıcımlı avuçlayana kadar beni tutuşunu daha da aşağıya çekti. "Karımdan başka kimseyi düşünemiyor gibiyim."

"Olması gerektiği gibi." Ceketinin yakalarını kavradım. "Kadınların sana dokunmasına izin verme Luca. Roller tersine dönse hoşuna gitmezdi, değil mi?"

Yanağımı çok sert bir şekilde sıktı. "Bunu gerçekten sormak zorunda mısın? Cevabım hayır. Sana benden başka kimse dokunamaz."

"Benim için sorun değil. Bana dokunduğunda boşalıyorum." Dudakları kasıldı. "Ve boşalmayı seviyorsun."

"Bunu benim için çok iyi yapıyorsun." Kalçalarımı onunkilere doğru eğdim ve kalın ereksiyonu karnımı dürttü. "Gitmeye hazırım."

Kıçıma hafif bir şaplak attı. "Ben de. Hadi, güzel kız."

Luca beni partinin içinden geçirdi ve hızlıca vedalaştık. Beni Francesca'nın yanından geçirmeye özen gösterdi ama ona bakmadı. Bakamazdı çünkü burnunu saçlarımda gezdirmekle ve yanında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu mırıldanmakla meşguldü. Yine de ona baktım. Belki önemsiz bir şeydi ama dudaklarımı büken sırıtışa engel olmaya çalışmadım bile.

Kocama tekrar dokunmayı dene ve ne olacağını gör, Frannie.

Birkaç dakika içinde limuzinin içine kapatıldık, bölme sıkıca kapatılmıştı. Limuzin hareket eder etmez ben de hareket ettim.

Dizlerimin üzerinde Luca'nın yanına tırmandım. "Lütfen bana bu arabanın anlaşılmamızın sınırları dışında olduğunu söyle."

"Burası sana ev gibi mi görünüyor? Sikimin üzerine otur ve ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver."

Kalçalarımı kavradı, avuçları iç kısımlara doğru kayarak onları daha da genişletti ve beni pantolonundaki şişkinliğe doğru götürdü. Birleştiğimizde ikimiz de inledik.

"Tanrım, sıcaklığını hissedebiliyorum." Parmağını külotumun kasıklarına soktu ve ıslak yarığım boyunca bir parmağını daha izleyebilmek için külotumu yana doğru topladı. "Sırılsıklam. Benim kızım kıskandığı zaman ıslanır."

Başımı salladım ve sözlerini ona iade ettim. "Kıskanç değilim. Bölgesel."

Ensemde kavrayıp beni orada tutarken iki parmağını içime soktu. "O zaman bölgene sahip çık, güzel kız. İhtiyacın olanı al."

"Boşalmam lazım." Kalçalarımı parmaklarıyla beni becerdiği ritme göre salladım, beni oraya götüreceğinden emindim.

"Seni yakaladım. Seni oraya götüreceğim."

Boynumu emdi, amımı itti ve okşadı ve beni yakın tuttu. Sihirli formül bu olmalıydı, çünkü kısa sürede derimden uçuyordum. Ve Luca devam etti, boğazımı yaladı, ben inleyip kıvranana, siki için yalvarana kadar klitorisimin etrafında döndü.

Elbisem kollarımdan ve göğsümden aşağı çekildi. Dudakları meme uçlarımı çevreliyor, başım geriye atılıyordu. Luca'nın pantolonunun fermuarı açılmış, siki kıvrımlarımın arasına sıkışmıştı. Her emişinde, kalın uzunluğunun üzerinde sallanıyor, klitorisime vuruyor, onu uyarılmamla kaplıyordum.

Birbirimizle alay ettik, çok yaklaştık ama asla sonuna kadar gitmedik, ta ki çok fazla olana kadar. Ona ihtiyacım vardı ve Luca'nın göğsünü titreten iniltilerden anladığım kadarıyla onun da bana aynı derecede ihtiyacı vardı.

Beni kalçalarımın tutup bir tüy gibi kaldırdı ve sikinin üzerine yerleştirdi. Onun yardımıyla aşağıya kadar indim ve kalçalarımız birleştiğinde ateşlendik. Çarpışan ağızlar, boğuşan eller, tokatlaşan tenler. Hayatlarımız buna bağlıymış gibi birbirimizi becerdik.

Elleri Luca'nın kolunda olan o kadının anısı hâlâ aklımdaydı, bu yüzden tırnaklarımı Luca'nın boynuna başka türlü yapabileceğimden daha sert geçirmiş olabilirdim. Hiç şikâyet etmedi. Aksine, dudaklarımı daha büyük bir güçle emdi ve sanki beni onunla birleştirmek istiyormuş gibi beni sikinin üzerine itti.

Etrafında dolanırken başım arkaya düştü. Kıcıma bir tokat attı ve çığlıklarımı bastırmak için ağzımı kapattı. O anda beni kimin duyduğunu umurumda değildi ama aklımın bir köşesinde Luca'nın duyduğuna şükrediyordum.

"Evet, *evet*," diye homurdandı. "Bıraktığında ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Benden bir cevap beklemiyordu ama ben yine de ona bir cevap verdim. "İçime boşalırkenki güzelliğinin yarısı kadar bile değil."

İnledi, başı koltuk başlığına çarpıyordu. "Beni öldürüyorsun. Bu amcığta taşana kadar dolduracağım. Sonra bütün dölleri oraya geri dolduracağım, böylece her damlasını alacaksın. Hiçbirini ziyan etme."

"Ver onu bana, Luca. Konuşmayı kes ve amımı boya. Buna ihtiyacım var."

Sanki onun kişisel oyuncağıymışım gibi beni sikinin üzerine oturttu ve ben buna bayıldım. Vücuduma sahip olması ve tamamen onunmuşum gibi hissettirmesi çok hoşuma gitti ve bana bakacağına söz verdi.

Başka bir zevk dalgası içimden geçerken kalçalarım titredi, ta ki ben onun altında kaybolana kadar. Luca'nın iniltileri gök gürültüsü gibiydi, etrafımızdaki elektrikli havayı çatlatıyordu.

Beni ciddiyetle becerirken yüzünü boğazıma gömdü. Onu orada tuttum, kollarım başının ve omuzlarının etrafındaydı, tenimdeki nefesinin sıcaklığı altında eriyordum.

Luca sanki bir limuzinin arkasında değil de büyük bir yatakta yalnızmışız, şehir trafiğinde sürünüyormuşuz gibi altımdan içime girdi. Vücudum onun kontrolü altındaydı. Kalçalarımı demir gibi kavırıyor, yukarı doğru itişlerini karşılamak için beni kaldırıp indiriyordu. Bana gerçek hayatta bir fantezi yaşıtıyordu. Hayal edebileceğimden çok daha iyisini. Luca tarafından bir limuzinin arkasına götürölmek ona "evet" dememe değdi, her ne kadar başkası için tamamen mahvolmuş olsam da. Hiç kimse Luca Rossi ile boy ölçüşemezdi.

Luca'yı içermeyen bir geleceğı düşündüğümde, kısa bir an için pişmanlık ruhumun çatlaklarından sızmaya çalıştı. Ama bu üzüntü ve düşüncelerin zamanı değildi. Luca düşüncelerimin canına okumuş, bedenim bir kez daha zirveye ulaşırken geriye sadece coşku kalmıştı.

Düşüğümüzde, birlikte düştük. İnemeler birbirine karıştı, nefesler birbirine karıştı, zevk ateşli bedenlerimizi birbirine bağladı, sadece bu vahşi, kısacık an için bile olsa.

Tüm ağırlığımı ona vererek üzerine kapandım. İkimiz de nefesimizi tutarken Luca hâlâ içimde, boş boş saçlarımı okşuyordu.

"Şoförün bunu duymamış olmasına imkân yok," diye mırıldandım.

"Mmm. Ona dinlememesi için yeterince para ödüyorum." Saçımın bir tutamını parmağının etrafında kıvırdı. "Sessiz olmaya çalışmaman hoşuma gitti."

"Denedim." Başımı omzundan büyük bir çabayla kaldırdım. Kemiklerimi sıvılaştırmıştı. "Sadece başarısız oldum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Pek başarısız olduğunu sanmıyorum, o yüzden kabul ediyorum." "Haklısın. Pes etmiyorum, bu yüzden başarısız olamam."

"Güzel, inatçı kız. Shira'nın buz gibi yüzünü bile eritmeyi başardın." "O buz gibi değil. O çok, çok utangaç. Eğer bu kadar utangaç olmasaydın çabuk yargılamak."

"Hmmm. Düşünecek bir şey var. Şimdi... hadi seni aletimden kurtaralım da bu gece benimle geldiğin için sana teşekkür edebileyim."

Bir kahkaha attım ve yanağını okşadım. "Senden hoşlanıyorum, Luca Rossi."

Parmağını çenemde gezdirebilmek için saçlarımı çözdü. "Ben de senden hoşlanıyorum, Saoirse Rossi."

İşin komik yanı, artık onun adını benimkiyle birlikte duymak bile garip gelmiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Luca

TEK GÖZÜMÜ KIRIP AÇTIM. Sabah yedi buçuk. Bir cumartesi için hiç de uygun olmayan bir saat. Ama kapımın ısrarla çalınması beni çok ihtiyaç duyduğum uykumdan uyandırmıştı.

"Ev yanıyor olsa iyi olur," diye seslendim kapalı kapıya doğru.

Saoirse'nin boğuk kahkahası diğer taraftan geldi, sonra kapıyı iterek açtı ve başını karanlık odama doğru uzattı.

"Merhaba."

Diğer gözümü açıp onu inceledim. Tamamen giyinikti ve çok parlak gözleri vardı.

"Yatak odama gelmek için dumanın içinden geçmiş gibi görünmüyorsun, bu yüzden yangın olmadığını varsayıyorum."

Yumuşak bir kahkaha atarak odanın karşısına geçti ve saçlarımı alnımdan iterek yatağa, yanıma uzandı. Bu küçük jest, huysuzluğumun büyük bir kısmının kaybolması için yeterli oldu.

"Bu sezonun son çiftçi pazarı. Benimle gelmek ister misin diye sormak istedim."

Yatağıma tırmanmasını ve dudaklarını sikime dolmasını isterdim. Ya da ben uyurken başını göğsüme koymasını. Tercih ettiğim aktivitelerin hiçbiri saat ondan önce bu yataktan kalkmamı içermiyordu.

"Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, pas geçmek zorundayım." Beni rahat bırakmasını umarak gözlerimi kapattım.

"Mmm... çok kötü. Hiç bahsetmediğin halde sana aldığım peyniri çok sevdiğini fark ettim. Sana daha fazla alacaktım ama şimdi..."

Sesindeki gerçek hayal kırıklığı beni biraz daha uyandırdı. Loş ışıkta ona bakabilmek için gözlerimi açtım. Saçlarımı tekrar alnımdan okşadı ve iç çekti.

"Tamam, uyumana izin vereceğim. Buna ihtiyacın var. Sana biraz peynir bile getireceğim." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz, Luca."

Ballı adamı hatırladığımda ayağa kalkmıştı. Aylardır peşinden koştuğu adam. Ben yatakta uzanırken onu o güzel küçük elbisesiyle görecektim, muhtemelen onunla vakit geçirecektim, onu güldürecekti.

"Bekle."

Etrafında döndü. "Geliyor musun?"

"Evet. Geliyorum."

Saoirse ile vakit geçirmek kolaydı. Aklımızda hiçbir yön olmadan pazarda dolaştık. En sevdiği stantları işaret ediyor, beni tanıdığı insanlarla tanıştıırıyordu. Ne zaman bir başkasına evli olduğumuzu söylese, o kişi bize bir şeyler hediye ediyordu; elmadan reçele, oyma ahşaptan küçük bir yüzüklüğe kadar.

Ben peynirci adamla motosikletler hakkında konuşurken o benim önümde dolaşıyordu. Bir gözüm ondaydı, bu yüzden bir kabinde durduğunda ve orayı işleten adam ona sarılmak için yanına gittiğinde kaçırmadım. İri yarı herif onu ayağından bile kaldırdı.

Tatlı adam. Karımın etrafında dönüyorum. Onu gülümsetiyordu. Karım onu kandırıyordu ve görünüşe göre yakalanmıştı.

Konuştuğum kişiyle zar zor vedalaşarak onlara doğru ilerledim. Kadını ayağa kaldırmıştı ama onlara ulaştığımda hâlâ çok yakındaydı.

Kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim. Bana bakmak için başını çevirerek bağırdı.

"Tanrım, Luca, beni şaşırttın."

Kalçasını sıktım. "Beni arkadaşın Saoirse ile tanıştıdır."

"Oh, elbette. Luca, bu Mick. Mick, bu Luca."

Mick beni incelemek için gözlerini Saoirse'den ayırmıştı ve ben de onun aşırı büyümüş Viking erkek topuzunu, hipster özentisi kışını inceledim. Saoirse'nin belinde kıvrılmış parmaklarıma geldiğinde çenesi dalgalandı.

"Mick, tabii ki." Topuklarımin üzerinde geriye doğru sallandım. "Karım bana sen ve balın hakkında her şeyi anlattı."

Bakışları Saoirse'ye kayd. "Evli misin?"

"Öyleyim." Parmaklarını oynatarak sol elini kaldırdı. "Bir aydan biraz fazla bir süre önce evlendik. Tam bir kasırgaydı."

Kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Kıkırdadım. "Karımı meşgul ediyordum." Onu tam olarak ne yapmakla meşgul ettiğimi tahmin ederek küçük hayal gücünün çılgınca çalışmasına izin verebilirdi.

Homurdandı, başka hiçbir şekilde beni onaylama zahmetine girmedi. "Tebrikler. Keşke bilseydim."

"Artık biliyorsun," dedim açıkça.

Saoirse elini benimkinin üzerine koydu ve dirseğini yan tarafıma sapladı. "Teşekkür ederim Mick. Dediğim gibi, fırtına gibi geçti. Birkaç haftadır uğrayamadığım için üzgünüm. Herkesi tekrar görmem biraz zaman alacağı için bugün uğramak için zaman ayırdım."

"Geldiğiniz için teşekkürler." Bakışlarını kaçırarak yavaş yavaş akan kalabalığı süzdü. "Yoğun bir gün. İşe geri dönmeliyim. İstersen bir şeyler seçebilirsin. Sana düğün hediye."

Ona sırtını döndü ve masasının arkasındaki yerine geri döndü. Saoirse elimi kızın üzerinden çekmeden önce bir süre arkasından baktı.

Kalça. Elini bırakmak yerine parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı ve başını yana eğdi.

"Gel hadi. Görecek daha çok şey var," dedi beni çekerken. "İyi misin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Onu oyaladığım için kendimi kötü hissediyorum. Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim."

Mick ve balından yeterince uzaklaştığımızda, Saoirse'yi iki kabinin arasından kenara çektim ve kollarımı beline doladım. Ellerini göğsümden yukarı kaydırıp boynuma doladı.

"Olay şu, güzel kız: Mick'in eline bir fırsat geçti ama kullanmadı. Seni gördü, seni muhteşem bir şekilde becerdi ve sana sahip olmak için elinden geleni yapmadı. Bu bile onun senin için yeterince iyi olmadığını gösteriyor. Dangalak erkek topuzu ve üzgün suratı anlaşılmayı mühürledi. Hayatına devam ettiğin için kendini kötü hissetme. Eğer hayal kırıklığına uğradıysa, bu onun suçu."

Yaklaştı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi." Beni tekrar öptü. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim Luca. Eğer beni doğru yola getirmeseydin suçluluk duygusuna kapılabilirdim."

Başka bir öpücük için yaklaştı, ama bu sefer başının arkasını tuttum ve ağzını benimkine mühürledim. Sert, ağzı kapalı bir öpücük olarak başlayan şey eridi, dudakları dilimin içeri girmesi için ayrıldı. Her zaman dışarıda olduğumuzu, bakmak isteyen herkesin görebileceğini düşünerek onu yavaş, nazik okşamalarla öptüm, kalan üzüntüyü yalayarak uzaklaştırdım. Saoirse benim önümde başka erkekler için üzülemezdi. Onu bundan çabucak ve kesin bir şekilde kurtaracaktım.

Önce o çekildi. "Sana bir şey aldım."

Bir kahkaha attım. "Bunu ne zaman yaptın? Gözüm hep senin üzerindeydi."

"Ben böyle sinsiyimdir." Kanvas çantasına uzandı, beyaz kağıt mendile sarılı küçük bir paket çıkardı ve bana uzattı. "Bunu gördüm ve ihtiyacın olduğuna karar verdim."

Kaşlarımı çatarak paketi ters çevirdim. Saoirse parmak uçlarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

"Neden kafan karışmış
görünüyor?" Kaşlarım çatıldı.

"Ben..."

"Sadece aç. Bana verip durduğun gibi mücevher değil. Sadece küçük bir şey."

Bandı dikkatlice yırtarak kâğıdı açtım ve anahtarlığa takılı küçük kalaylı bir motosikleti gördüm. Avucumun ortasına sığmasına rağmen, bunun büyükbabamın zamanından kalma bir Rossi motosiklet modeli olduğunu hemen anladım.

"Bu bir M50 Road Knight."

Eğilip elime baktı. "Öyle mi? Rossi sembolü olduğunu gördüm."

Kağıdı kapattım, bandı yerine yerleştirdim ve paketi cebime soktum. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi. "Hediye kabul etme konusunda iyi olmayan ben miyim, yoksa bu genel bir şey mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şey peynir tahtasıyla başladı. Bu konuda tek bir kelime bile etmedin. Sonra evlilik yüzüğün. Ona neredeyse hiç bakmadın. Ve şimdi de bu. Anahtarlığın küçük olduğunu biliyorum ama bir göz attın, sonra da kaldırdın. Bu bir desen, ama bana özgü olup olmadığını merak ediyorum."

"Bunu yaptığının farkında
değildim." "Yapıyorsun."

Anahtarlığı çıkarıp açtım, kâğıdı tomar haline getirdim ve cebimdeki ev anahtarına taktım.

"Büyükbabam bu bisikleti kullanırdı. Ben çocukken beni onunla gezdirmişti. İlk sürüşümdü. Bunu bilmiyordunuz ama beni şaşırttı. Dengemi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı." Anahtarlığı avucumun içinde sıkıca kavradım. "Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim. Kapımın kilidini açarken onu düşüneceğim."

"Bu iyi bir şey sanırım?"

"Harika bir şey," diye cevap verdim. "Peynir tahtasına gelince, peynirlerin hepsini yedim. Tahta tezgahımın üzerinde. Eminim fark etmişsinizdir."

"Ben yaptım."

"Bunu bana verdiğinde senden emin değildim. Kimse bana durup dururken hediye vermez ve sen bana ilk buluşmamız olması gereken bir anda üzerinde çok düşündüğün bir şey verdin. Her zaman yaptığın gibi dengemi bozdun."

Burnunu kırıştırdı. "Yok. Öyle mi?"

Parmak ucumu burnunda gezdirdim. "Öyle, güzel kız." Yüzüğüme baktım. Bu konuşmak istediğim bir konu değildi. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir dahaki sefere olacağını varsayıyorum."

Çenesini parmaklarımın arasına alarak başını hafifçe eğdim. "Seni tanıyorum, olacak."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Güzel. Hediye vermek benim sevgi dilimdi. Elimde değil, o yüzden hazırlan Luca. Sana düşünceli hediyeler vereceğim."

Aylardır hissetmediğim bir hafiflik göğsümde çiçek açtı. Hepsi Saoirse yüzünden. Her şeyi b e r b a t etmeye devam etsem de. Ben yokken bile

ve hediye kabul etme konusunda inanılmaz derecede yetersizdi. O böyle devam etti... harika bir sürpriz.

"Hazır olacağım. Söz ver, güzel kız."

Saoirse onu bir kafeye götürmemi istedi, orada son iki haftadır çalıştığını ve bir arkadaşına yardım ettiğini öğrendim.

Arkadaşımı Elise gibi biri olarak hayal etmiştim ama çok yanılmışım. Kaldırıma yanaştığımda, dövmeli, rock yıldızı görünümlü Japon Kenji kafenin yanındaki tuğla duvara yaslanmış, bir ayağını havaya kaldırmıştı.

"Seninle çalışan bir sürü insan var, değil mi?" Yakışıklı orospu çocuğuna baktım, Saoirse'nin tipi olup olmadığını merak ediyordum.

"Evet. Kenji, ben ve kardeşi Riku. Önümüzdeki hafta sonu onunla birlikte çalışması için başka insanları da işe aldı ama-" Kaldırıma yanaştığımda ciyaktı. "Ne yapıyorsun?"

"Park yeri buluyorum. Ben de seninle geliyorum. Birlikte çok zaman geçirdiğin adamla tanışmak istiyorum."

Başımın yan tarafında delikler açtığını hissettim. "Evde olmadığımı fark ettin mi?"

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. "Tabii ki dışarıda olduğunu biliyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. Artık biliyorum. Kenji'yle buluşacağım. Sakıncası yok, değil mi?"

"Kibar olduğun sürece umurumda değil."

Kafeden iki blok ötede bir otoparka girdim. "Oh, nazik olacağım."

Ve Kenji karıma ballı adamın baktığı gibi bakmadığı sürece bakardım. Saoirse ile arkadaş bölgesinde mutlu olduğuna inanmakta zorlandım,

ama göreceğiz.

Ayrıca, son birkaç haftadır neler yaptığını merak ediyordum. Şimdi öğrenmek için harika bir zaman gibi görünüyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Saoirse

Luca'nın omzuna dokundum. Dikkatini bilgisayarından çekip kolunu sırtıma doladı ve eli tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaştı.

"Bu senin otuz dakikalık kontrolün," diye cıvıldadım. "İlerleme kaydediyor musun?"

"Garip bir şekilde, evet." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Beş çalışan anketinden geçtim."

"İyi işti." Omzunu okşadım. "Otuz dakika içinde seni tekrar kontrol etmek için geri geleceğim."

Kenji pop-up işini Japonya'dan getirmiş ve Amerikalılarla çalışıp çalışmadığını görmek için geçici bir alanda test etmişti. Müşteriler kafedeki bir çalışma alanını kullanıyor ve işlerine devam ettiklerinden emin olmak için önceden belirlenmiş aralıklarla personel tarafından kontrol edilmeyi talep ediyorlardı.

Son üç hafta sonunu dolu dolu geçirerek Kenji'yi bu iş modelinin burada gerçekten işe yarayabileceğine ikna ettim. Müşteriler arasında gidip gelirken, kahve servisi yaparken ve check-in yaparken onunla aynı fikirdeydim.

Luca Cumartesi gününün tamamını ve şimdi de Pazar gününü kafede çalışarak geçirmişti. Bu iki gün Wyoming'den beri birlikte geçirdiğimiz en uzun zamandı. İlk başta, burada kalmasına biraz sinirlenmiştim. Bana güvenmiyormuş gibi gelmişti. Ama bölgeciliğini benimle vakit geçirmek için bir bahane olarak kullandığına inanmaya başlamıştım ki bu hiç de umurumda değildi.

Kocamı severdim.

Yarım saat sonra elimde bir kahveyle Luca'nın yanına döndüm ve kahveyi önüne koydum.

"Benim iyi oğlum nasılmış bakalım?" Ona fısıldadım.

Bana hırladı. "Fırsatını bulur bulmaz seninle yapacağım tüm kötü, kötü şeyleri düşünüyorum."

"Daha fazla çalışan anketi yapmazsanız bu gece olmayacak."

Yüzünü buruşturdu. "Sen bir görev yöneticisisin."

"Öyleyim." Omzunu ittim. "Şimdi işinin başına dön yoksa kırbacı şaklatmak zorunda kalacağım."

"Evet, hanımefendi."

"Oh Tanrım. Evet, evet, evet."

Luca'nın eli omzumu kavradı, diğeri kış yanağımı tuttu. "Kıpırdama, güzel kız. Sakın kıpırdama."

Luca'nın kalın sikinin içime girip çıkmasıyla sırt açıklığıım yandı ve gerildi. Kanepenin minderlerini tırmalıyor, diğ her yerde onun için hareketsiz kalıyor, ona doğru sallanmamı söyleyen her içgüdümü bastırıyordum.

"Çok sıkıydın," diye homurdandı. "Çok ateşli ve sıkı."

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Acıttığı için değil, yoğunluğundan dolayı.

"Sığmazsın."

Kenji'den ayrılır ayrılmaz Luca bizi Davenport'a götürdü, beni odamıza götürdü ve soyunmamı emretti. Beni kanepenin koluna yatırdığında titriyor ve sırlıklam olmuşum. Arkamda dizlerinin üzerine çökerek yüzünü kalçalarımın arasına gömdü ve ben sayıklayana kadar beni tekrar tekrar uçurumun kenarına götürdü. Sonra kışımı alma vaktinin geldiğini söyledi, itirazım yoktu.

Eliyle kışımına bir şaplak indirdi. "Benden şüphe etme, Saoirse."

Şüphelerim Luca'dan değil, onunla başa çıkabilme yeteneğimden kaynaklanıyordu. Üç yalamada beni çılgına çevirebilirdi. Pis bir bakış bile yeterdi.

"Sik beni artık," diye mırıldandım. "Bunu bana kanıtla."

Bana bir tokat daha attı. "Beni acele ettirme. Bundan zevk almayı planlıyorum." Ne kadar acelesiz olduğunu göstermek için geri çekildi, sonra salyangoz hızıyla içeri girdi, bu sefer biraz daha ileri gitti. "Çok güzel bir deliğin var ve beni yumruk gibi sıkıyorsa ne olayım."

"Göt deliğim hakkında konuşmayı kes ve siktir et."

Sırtıma doğru eğildi ve saçlarımı tepesinden kavradı. Dudakları kulağıma yakındı, fısıldayarak alay ediyordu. "Burada yetki sende değil, güzel kız. Şu anda sana sahibim ve istediğim zaman takıntılı olduğum tüm yönlerin hakkında konuşacağım. İşte bir ipucu: hepsi senin, bu yüzden bir süre burada olacağız."

Küstahça bir cevabım yoktu. Hele o anı seçip, kalçalarını arkamla aynı hizaya getirerek içime doğru itmeye başladığında. Yapabildiğim en iyi şey sallantılı bir inlemeydi ama bu gerçekten her şeyi anlatıyordu.

Luca bir elini ön tarafıma kaydırarak meme ucumla oynadı, sertleşmiş tomurcuğu parmaklarının arasında yuvarladı. Diğeri ise sabit bir ritim oluşturmaya başlarken kalçamı tutuyordu. Hâlâ yavaş ve nazikti ama Tanrım, çok iyiydi.

"Devam et," diye nefes nefese kaldım.

"Bunun için endişelenmene gerek yok. İstesem de duramam."

Et etle buluştu. Zevk damarlarımda dolaşıyordu. Luca'nın elleri vücuduma sahipti, kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, canlı etimi okşuyordu. Onun tutuşuyla bağlarım çözüldü, hiç kullanmadığım bir sesle haykırdım. Kavırıyor, pençeliyor, çaresizdim. İçime girdi, şimdi daha sert ama kesin. Asla çok ileri gitmedi.

Ayak parmaklarım halının içine

kıvrıldı. Ağzım gevşedi.

Geri ittim, onun amaçlı hamlelerine karşılık verdim.

Tenlerimiz birbirine çarptı ve Luca duymak istediğim tüm kelimeleri mırıldandı. aresizliğimde bile bana gücün bende olduğunu söyledi. Bana olan çekimine engel olamıyordu. İçimde kendini bulmuştu. Ayrı olduğumuz zamanlarda bunu, birlikte olduğumuzu düşünüyordu.

"Benim becerilebilir küçük karım," diye homurdandı. "Güzel kalçalar, mükemmel göğüsler. Seni günlerce sikebilir ve yine de daha fazlasını isteyebilirim."

"Dene," diye yalvardım.

"şirketimi kaybetmemi istiyorsun, değil mi?"

Bu bana bir şaplak daha kazandırdı. Başımı arkaya attım ve duvarları sarsacak kadar yüksek sesle inledim. Bana biraz daha şaplak attı ve nefesimi keserek içime girdi.

Luca kendi kendine, "Buna değer," diye cevap verdi.

"Kapitalizmin canı cehenneme. O kadar iyi bile değer." Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu bana derin bir itiş gücü ve Luca'nın parmaklarını klitorisimde gezdirmesini kazandırmıştı, yani doğru olmalıydı.

Başparmağı klitorisimi yuvarlıyor, diğer parmakları kaygan amıma giriyor, beni şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde dolduruyordu. Ağzına kadar ve sonra biraz daha. Nefesim kısa pantolonlarla geldi. Ciğerlerimin genişlemesi için yer yoktu.

"Bana ne yapıyorsun?" Başım dönerek ağladım.

"Tam da ihtiyaın olan şeyi."

O haklıydı. Çok, çok haklıydı. İki günlük kıskançlık ve flrtten sonra buna ihtiyaım vardı. Luca beni kafamdan, lanet olası derimden çıkardı ve beni sadece onun yapabileceği şekilde fethetti.

Sonsuza kadar değerdi ama şimdilik onun gibiydim.

Hiç kimsenin olmak istememiştim ama Luca Rossi'ye ait olmayı seviyordum.

Bu düşünceyle, i duvarlarım onun etrafında kenetlendi ve başka bir

doruğa yükseldim. Nefes nefese, bağırarak, kıvranarak, vücudum ele geçirildi, benim

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Luca alçak sesle ve vahşice homurdandı, sonunda düşmesine izin verene kadar benimle birlikte vahşi dalgayı sürerken kavrayışı kalçalarımı kazdı. Sıcak fışkırmalar arka kanalımı doldurdu ve kendi uyarılmam parmaklarının yanından taşarak kalçalarımın altına aşağı yuvarlandı.

İşini bitirir bitirmez içimden çıktı ve beni banyoya taşıdı, artık ayaklarım olduğundan bile emin değilken bir şekilde ayaklarının üzerinde sabit duruyordu. Hatta bana halıyı kanıt torbasına ekleyememesinin çok kötü olduğunu söylemek için bile zaman ayırdı çünkü kesinlikle her yerine damlatmıştım.

Komik adam.

Birlikte duş aldık ve Luca her zaman yaptığı gibi beni yıkadı. Dikkatle, nazikçe, özellikle bacaklarımın arasını. Sonra beni aynı dikkatle kuruladı ve yatağında yorganın altına sokup yanıma sokuldu.

Ona göz kırptım. "Ne yapıyorsun?" Daha sonra yatağa girmedik. Giyindik ve çıktık.

Luca sırt üstü yatmış, olabildiğince rahatlamıştı, elleri başının arkasındaydı. "Burada biraz uzanıp oda servisi isteyebilirim diye düşünüyordum."

"Neden?"

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın? Bütün gece için para ödedim. Bir saat dolduğunda bizi dışarı atmazlar. Burası öyle bir yer değil."

"Çok kabasın." Ona tekme attım ama ayağımı baldırının altında yakaladı.

"Ve ben seni boşalttıktan sonra genellikle daha nazik oluyorsun." Aşağı uzandı ve

bir parmağını yarığım boyunca kaydırarak amımı avuçladı. Biraz ağrılı ve çokça doymuş olmama rağmen, uzuvlarım boyunca tüylerim diken diken oldu ve içimdeki ısı zonkladı. "Hmm... benim güzel kızım tatmin olmadı mı?"

"Beni zaten tatmin ettiğinden daha fazla tatmin edersen yürüyemeyeceğim." Parmaklarımı bileğine doladım. "Beni sana karşılık vermem için eğittin."

Elimde değil."

Ağzı dūęümlendi. "Bu hoşuma gitti. Çünkü sana söylemek zorundayım, kokunu bir kez aldım mı sertleşiyorum. Bu bazen beni kızdırıyor ama senin de bana muhtaç olduğunu bilmek bunu daha kolay yutmamı sağlıyor."

"Ve istekli, Luca. Muhtaç ve istekliyim." Elini ısınmış çekirdeğime bastırdım. "Sınırları koyan sensin. Onlar olmadan işler çok daha kolay olurdu."

Karanlık bakışları yüzümü taradı ve başını salladı. "Hayır. Canım istediğinde seni mutfak masasının üzerine yatırmak ne kadar cazip olsa da, bu sınırlar benim için gerekli."

"Tamam."

Yüzüme kazınmış hayal kırıklığını okuyamasın diye ondan uzaklaşarak komodinden oda servisi menüsünü aldım. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı bile söyleyemiyordum. Luca'yla seks yapmak harikaydı ve daha fazlasını istiyordum ama bu karnımda bir sızıya neden olmamalıydı.

Beni takip etti, göğsü sırtımla aynı hizadaydı, çenesi omzumdaydı. "Aç mısın?" Parmak eklemleri göbeğimden göbeğime ve tekrar yukarıya doğru sürüklendi.

"Mmm. Açlıktan ölüyorum, aslında."

Beni kulağımın altından öptü. "İyi miyiz, güzel kız?" Onu görmek için boynumu bükerek gülümsedim.

"Mükemmeliz." Ama şimdi sancı oradaydı ve ben bunun farkındaydım. Menüyü dürttüm. "Ben bir milkshake alacağım." "Mükemmel," diye fısıldadı.

Tek kelimeyle mükemmel.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Luca

Asansörden inerken ELLIOT'UN YARDIMCISI bana küçük, sıkı bir gülümseme sundu.

"Merhaba, Catherine."

Düzgün kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi günler Bay Rossi."

Catherine birkaç aydır Elliot için çalışıyordu. Gülümsemesi her zaman küçük ve sıkıydı, ama duruşu mükemmeldi - Elliot'ın önceki asistanlarının tipik ezilmiş omurgalarıyla bir tezat oluşturunuyordu.

Elliot'ın kapalı ofis kapısına doğru başımı salladım. "Bugün nasıl?"

Bir elini masasının üzerinde diğerinin üzerine koydu. "Sıra dışı bir şey fark etmedim. Bay Levy her zaman meşguldür."

Masasının kenarına vurarak sııttım. "Anlıyorum. Onu üniversiteden beri tanıyorum. Adam hiç değişmiyor."

Bugün onu öğle yemeğine bağlayabildiğim için şanslıydım. Normalde günün geri kalanında ona yetecek kadar yiyecek tüketmekten daha uzun süre durmazdı, bu yüzden herhangi bir yere gitmek zordu. Ama evlendiğimden beri aramızda bir şeyler kopmuştu. Spor salonundaki buluşmalarımız daha sessiz geçiyordu - ki Elliot'ın pek de konuşkan biri olmadığı düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu.

Elliot'la anlaşmazlık içinde olmak bana göre değildi. Buna bir son verip yoluma devam etme zamanıydı.

Catherine masasından kalktı ve yana dönerek küçük yumruğunu görmemi sağladı.

"Hey, tebrikler."

Bana doğru döndü, kaşları çatılmıştı. "Ah." Elini karnına götürdü. "Teşekkürler. İnsanların fark etmesine henüz alışamadım. Daha bu hafta olmaya başladı."

"Hamile bir kız kardeşim var, bu yüzden belki de bugünlerde buna daha yatkınım."

Gülümsemesi bu kez biraz daha gevşekti. "Amca olduğunuz için tebrikler. Bay Levy'ye burada olduğunuzu haber vereceğim."

Elliot'la öğle yemeği, konferans odasında paket servis anlamına geliyordu. Weston da bize katıldı. Aslında biraz esnekliği olmasına rağmen onu da Elliot kadar zapt etmek zordu.

Yine de programları hakkında pek bir şey söyleyemem. Son birkaç haftadır öğle yemeklerimi, gün içinde yer bulabilirsem Davenport'ta geçiriyordum. Bugün Saoirse'yle görüşmemek kolay olmamıştı, özellikle de onu tekrar görmeme izin verene kadar yirmi dört saat daha geçeceğini bilmek.

Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Daha sonra bununla kendimi deli ederdim.

"Elise nasıl?" Weston'a sordum.

"Mükemmel. Evet diyeceğinden emin olur olmaz ona yanıma taşınmasını teklif edeceğim."

Somonlu rulomu soya sosuna batırdım. "Neden evet demesin ki?"

"Daha çok erken." Elliot'a hitaben başını eğdi. "Sence de öyle değil mi?"

Elliot parmaklarını masaya vurdu. "Eğer kız kardeşimle yaşamaya layık olduğunu düşünüyorsan, ona sor. Çok erken olup olmadığını o sana söyleyecektir."

Güldüm. "Elliot Levy'nin kayınbiraderin olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmedin, değil mi?"

Weston'ın ağzı seğirdi. "Dürüst olmak gerekirse, Elise'e gittiğimde Elliot'ı hiç düşünmüyordum."

"Belki de yapmalıydın," diye homurdandı Elliot.

"O zaman işleri berbat ederse onu öldürme tehdidin altında yaşama fırsatını kaçırmış olur. Bunun ne eğlencesi olurdu ki?" Ağzıma bir yılan balığı dürümü attım. "Bu arada Elliot, Catherine doğum iznine ayrıldığında ne yapacaksın? Yerine geçecek kişiyi şimdiden eğitmeye başladı mı?"

Karnındaki yumrunun büyüklüğüne bakılırsa daha ayları vardı ama Elliot çoktan onun titiz talepleri altında çalışacak başka birini hazırlatmış olsaydı hiç şaşırmazdım.

Şaşırtıcı bir şekilde kaşlarının arasında derin bir yarık açılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Catherine hamile değil."

"Uh..." Weston ve ben birbirimize baktık. Elliot pek cana yakın bir adam değildi ve çalışanlarını pek tanımadığını hissediyordum ama kendi asistanıyla ilgili bu ayrıntıyı gözden kaçırdığına inanmakta güçlük çekiyordum. "Öyle. Geldiğimde bu konuda konuşmuştuk."

Yarık derinleşti. "Bunu benimle konuşmadı."

Weston sevindi. "Hamileliğini sizinle konuşmak zorunda olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. "Aslında, bunu sizinle konuşmasının gerekmediğini söyleyen yasalar olduğunu düşünüyorum."

"Bu yemek için benimle dalga geçmekten başka bir neden yok muydu?" Elliot çubuklarını masaya vurdu, belli ki asistanı hakkında konuşmayı bitirmişti. Bu benim için sorun değildi, yine de doğum izni sırasında dengesinin nasıl bozulacağını merakla bekliyordum.

"Evet, öyleydi." Peçetemle ağzımı sildim. "Bir özel dedektif tavsiyesine ihtiyacım var."

Ne Weston ne de Elliot konuştu. İsteğimi genişletmemi bekliyorlardı ama ben hâlâ ne kadarını söylemek istediğime karar vermeye çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, hâlâ Clara ile bu sabah yaptığımız konuşmayı değerlendiriyordum.

Clara içeri girdi ve kendini masamın önündeki sandalyelerden birine attı.

"Günaydın," dedim başımı bilgisayarımdan kaldırmadan. "Sanırım Miller beni aldatıyor."

Bu benim kafamı kaldırmama neden oldu. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bir his. Her zamankinden daha dikkati dağınık. Telefonunu gizlice kullanıyor. Ofiste olmadığını bildiğim halde eve geç geliyor." Sözüünü kesip başka tarafa bakarken çenesi sallanıyordu. "Delirmiş olabilirim, Luc. Ona sordum ve sadakatsizlik yapmadığına ve asla yapmayacağına yemin etti, ama ona bir şeyler oluyor-"

"Onunla konuşacağım."

"Hayır." Karnını kucakladı. "Hayır, muhtemelen yanıliyorum. Bir his yüzünden her şeyi mahvetmek istemiyorum."

Genişletmeye karar verdim. "Clara'nın aptal kocası aldatıyor olabilir. Ya da masum olabilir ve Clara'nın hormonları çılgına dönmüş olabilir."

Elliot dirseğini masaya dayayarak kıpırdandı. "Bağlantılarım var. Size isimleri gönderirim."

"Bir şey bulursan ne yapacaksın?" Weston sordu.

Parmaklarım avucumun içinde sıkıca kıvrıldı. "O köprüye geldiğimde geçeceğim. Miller'ın bir aptal olduğunu hep biliyordum-"

Weston kaşlarını çattı. "O sizin CFO'nuz."

"Sayılarla arası iyi. Bu konuda ona güveniyorum." Elimi yüzümde gezdirdim, bu durumda olduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. "Eskiden kız kardeşim konusunda da ona güvendiğimi düşünürdüm. Ona ihanet etmiyorsa bile, onu strese sokuyor, bu da onu aptal yapıyor."

"Buna izin vermeyeceksin, değil mi?" Elliot seslendi. Söz konusu kız kardeşi olduğunda oyun oynamazdı. Elise'in eski erkek arkadaşı ona kötü davranmış ve onu eski hayatından hiçbir iz bırakmadan çekip çıkarmıştı. Kız kardeşiime vereceğim cevabın da daha az paralı olmamasını beklediğinden emindim.

"Yapmayacağım. nce gerçekleri toplamam gerekiyor. Emin olduğunda, yapılması gerekeni yapacağım."

Elliot çenesini eğdi. "İhtiyacın olursa bunun için de lenslerim var."

Weston yavaşça başını salladı. "Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum, Ama böyle zamanlarda sizi tanıyıp tanımadığımı bile sorguluyorum."

Kıkırdadım. "Elliot'ın ortaya çıkabilecek her durum için bir bağlantısı olması seni gerçekten şaşırtıyor mu?"

Elliot bir omzunu kaldırdı. "Bu sadece iyi bir planlama." "Her olasılık için," diye ekledim.

"Kesinlikle," diye kabul etti.

Weston bir i geçirdi. "Başka her şey yolunda mı? Mutlu bir eş, mutlu bir hayat?"

"Evet, evlilik cephesinde her şey yolunda." Kravatımı düzelttim, bu iki adama söyleyip durduğum yalandan dolayı yarı suçlu hissediyordum. "Saoirse ile evli olmak beklediğimden daha kolay."

O kısım yalan değildi.

"Buna sevindim. Dışarıda Saoirse gibi çok kadın yok." Weston yemek çubuklarını bana doğrulttu. "Ama karına çalışanlarımı avlamayı bırakmasını söylersen harika olur. Zaten Miles'ı ona kaptırıyorum. Başkalarını alamaz."

Ona şaşkın bir sırıtış attım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir parça suşı alarak bana el salladı. "Sadece şaka yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Miles'ı hiçbir şey için bu kadar hevesli ve kararlı görmemiştim.

İşlerini planlamaya başladıklarından beri. Bunu bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Simon ve Rebecca'yı almak istiyorlarsa, alabilirler. Yine de, Elise'de sınırı çiziyorum. O Andes'te kalıyor."

Aklımın bir köşesinde Saoirse'nin belli belirsiz Miles'la bir şeyler üzerinde çalıştığından bahsettiğini hatırlıyordum ama hepsi bu kadardı. Belirsiz.

İfadem düzeltmek için çok çalıştım. Elliot ya da Weston kendi karımla ne kadar bağlantısız olduğumu bilselerdi, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anarlardı.

Ama karşı koymak için çalışmam gereken şey kafa karışıklığı değildi.

Hayal kırıklığıydı. Saoirse'de değil, kendimde.

En iyi arkadaşlarımla karşılaştığımda oturup onlardan karım hakkında önemli bilgiler öğrenmemeliydim. Belli ki Saoirse'ye onu becermekten daha fazlasıyla ilgilendiğimi açıkça belirtmemiştim.

Bu işte beraberdik.

Ve ben nasıl bir takım arkadaşısıydım ki diğer yarıma neler olduğunu bilmiyordum?

Boktan bir tane.

Bu gece konuşuyor olurduk.

Otuzuncu Bölüm

Saoirse

Luca eve geldiğinde ben çalışma odasında kitap okuyordum. Normalde yaptığı gibi doğrudan üst kata çıkmak yerine, kafasını içeri uzatarak beni korkuttu.

"Hey."

Kindle'ımı indirdim. "Merhaba, sen."

Luca kravatını boğazından çekip çıkarıyordu. Hafifçe dağılmış saçları ve çenesini kaplayan kalın kirli sakalıyla göz kamaştırıyordu. Gün içinde çok kısa süren buluşmalarımıza alışmıştım. Bugün boş değildi ve bana söylediğinde ne kadar şiddetli bir hayal kırıklığına uğradığıma şaşırmıştım.

Onu özlemiştim.

"Akşam yemeği yedin mi?"

diye sordu. "Yedim. Sen yedin mi?"

"Masamda yedim." Parmaklarını kapının pervazına vurdu. "Üzerimi değiştirip stüdyoya gideceğim."

Her zamanki rutiniydi ama bana planlarını anlatmak için durması yeni bir şeydi. "Tamam.

İyi eğlenceler."

Bakışlarını üzerimde gezdirerek durakladı. "Bana katılır mısın?" "Stüdyonda mı?"

"Evet. Kindle'ını getirebilirsin. Bir süre benimle takıl."

O daha sorusunu bitirmeden ben koltuktan zıpladım. "Evet. Evet, istiyorum."

Beni bir kez daha gözden geçirdi ve gözlerinin ağırlaşmasından pijamalarımı giydiğimi hatırladım; küçücük bir şort ve bir tişört.

Sırıttım. Bu adam beni çıplak ve ikiye bükülmüş olarak görmüştü, bu yüzden giydiklerimden etkilenmesi beni hem eğlendirdi hem de memnun etti. "Ben de üstümü değiştireceğim."

Homurdandı. "İyi fikir."

Luca beni stüdyosundaki aşk koltuğuna oturttu ve kendisi de kucağında büyük bir çizim defteriyle bir tabureye oturup bana baktı.

"Ne çiziyorsun?" diye sordum.

"Sen, o yüzden kıpırdama."

Bir kahkaha patlattım. "Hayır, gerçekten."

"Gerçekten. Seni bir resim kullanarak çizmeye çalışıyordum ama doğru yapamadım. Sen benim canlı modelim olacaksın."

Ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışarak başımı eğdim. "Şaka mı yapıyorsun?" "Şaka yapmıyorum." Çizim defterinin sayfalarını çevirdi ve çizimi görmek için. Kendimi hemen tanıdım ve kalbim durdu. Gerçekten de beni çiziyordu. "Bu benim en iyi çalışmam değil."

Gözlerim yuvarlaklaştı. "Beni sen çizdin. Beni daha önce kimse çizmemişti."

"Yazık," diye mırıldandı. "Sen hareket halindeki bir sanatsın. Sonsuza dek tuvale işlenmeyi hak ediyorsun."

"Luca..." Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı. Bu adam beni şaşırtmayı nasıl başarıyordu?

"Bana Miles'la başladığınız işten bahsedin."

Konunun aniden değişmesi karşısında ağzım açık kaldı. "Ne?"

Kaleminin silgisini defterine vurdu. "Weston çalışanlarını kaçırdığınızdan bahsetti. Benim yerimde olduğunuzu düşünün, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Geceleri bu stüdyoda oturup senin görüntünü yakalamaya çalışıyorum. Günde bir saatimi senin içinde geçiriyorum. Ama seni tanımıyorum."

"İstiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Bunu açıkça ifade edemediysem özür dilerim."

Dudaklarımı birbirine sürttüm, onun yakın incelemesi altında savunmasızdım. "Miles'la planladığımız şey konusunda sana tam olarak açık davrandığım söylenemez. Bir yanımda hâlâ bunu gerçekten yaptığımıza inanmıyor. Eğer o da benimle birlikte bu işe dahil olmasaydı, eminim çoktan vazgeçmiş olurdum."

"Weston hevesli olduğunu söyledi."

"Öyle." Kindle'ımı yere bıraktım ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bir iş danışmanlığı şirketi kuracağız. Yeni işletmeler bize gelecek ve biz de onların faaliyete geçmesi için planlar yapacağız. Ayrıca yardıma ihtiyacı olan mevcut işletmeleri de yeniden düzenleyeceğiz."

Miles'la konuştuğumuz her şeyi ona anlattım. Ofislerimiz için baktığımız yerleri. Üzerinde çalıştığımız bütçeyi. Miles'ın parasal katkısı. Şirketteki rollerimizi. Luca beni dikkatle dinliyor, ben konuşurken başıyla onaylıyordu.

Bana sorular sordu, meydan okumak için değil, sanki gerçekten daha fazlasını bilmek istiyormuş gibi. Ve ben daha ayrıntılı bir şekilde açıkladıkça, Miles'la gittiğimiz yön konusunda güven kazandım.

"Bu büyük bir risk," dedim.

"Ve bağlılık." Çizim defterini bir kenara bıraktı ve yanıma oturmak için odayı geçti.

"Evet. Şimdiye kadar verdiğimden daha büyük bir söz." Neredeyse *seninle evlenmek dışında* diyecektim ama bu doğru değildi. Bizim bir son kullanma tarihimiz vardı. Bir iş yürütmek öyle değil.

"Bu Denver'da kalacağınız anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Aslında her yerdeki işletmelerle çalışabiliriz ama... evet. Ana üssümüz kesinlikle burası olacak ve en azından başlangıçta odak noktamız da burası olacak."

Uzanıp saçından bir tutam aldı ve dalgınca parmaklarının arasında gezdirdi. "Artık işlerin etrafında zıplamak yok."

"Sıkılacağımı sanmıyorum. Sürekli yeni bir şeyler yapıyor olacağız." "Ne zaman fırlatacağınızı biliyor musunuz?"

"Henüz karar vermedik. Başlamadan önce gerçekten hazır olduğumuzdan emin olmak istiyoruz. Gerçi Kenji bana ilk müşterimiz olacağını söylemişti, yani..."

"Kenji" diye homurdandı, sonra da aptal dövmeleriyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Onun *kıskançlığı değil de* bölgeciliği karşısında sırtıtışımı bastırmak zorunda kaldım.

"Bana Kenji'yi suçlayacağını söyle."

Ağzım açık kaldı. "Tabii ki **y a p a r ı m** . Neden yapmayacağımı düşündün ki?"

"Geçmişte yardım ettiğiniz arkadaşlarınızdan herhangi birini suçladınız mı?" "Şey, hayır, ama-"

"Kenji pop-up'ında çalışman için sana para ödedi mi?" "Bahşişlerimi sakladım."

Saçımı nazikçe çekiştirdi. "Kendini daha fazla feda etmene izin vermeyeceğim, Saoirse. Biliyorum, bütün heyecanın bu ama-"

"Sen neden bahsediyorsun? Bu benim titreşimim değil."

Bana bakışıyla *gerçekçi* ol dedi. "Seninle ilk tanıştığımda, arkadaşın bile olmayan bir kadının ilgi odağı olmasına izin vermek için içkini bilerek üzerine dökmüştün. Sakın bana bunun senin havan olmadığını söyleme."

"Ben buna bir titreşim demezdim..." Ama yanılmıyordu. "Her neyse, böyle olduğum için şanslısın çünkü bundan faydalanıyorsun."

Göğsünden guruldayan bir ses çıktı. "Umarım buna değdiğini anlamışsındır." "Orgazmlar, seni bir top ve zincir olarak kullanmaktan daha fazlasını telafi ediyor."

Bu seferki çekiş nazik olmaktan çok uzaktı. "Ben ciddiym, Saoirse. Değerinin farkına var. Kenji ve diğer insanların bedelini ödemeleri gerekirken faydalandıkları değerli bilgilere sahipsin."

"Ve yapacaklar da. Bu yüzden Miles benim ortağım. Görünüşe göre ben bu konuda yetersiz olduğum için para konusunu tartışacak kişi o olacak."

"Sen her şeyi yapabilirsin."

Keskin bir nefes aldım. Alçak ses tonundaki güven göğsüme yerleşti.

Luca bana inandı.

Bana gerçekten ama gerçekten inanıyordu. "ok korkuyorum, Luca."

"Olmak için bir nedenin yok."

"Bilmiyor muyum?" Bir kahkaha attım. "Yıllardır böyle bir şey yapmayı düşünüyordum. Ve şimdi bunu yapabildiğime inanma cüretini gösterecek kadar kim olduğumu merak ediyorum. Bunları anneme anlatmayı hayal bile edemiyorum. Tepkisini duyar gibiyim."

"Onun tepkisi önemli değil. Sen Saoirse Rossi'sin."

Karnım guruldarken burnum çatladı. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Mmm." Saçlarımı parmağına doladı. "Beni dinle, güzel kız. Kelly ismiyle ve onunla birlikte gelen tüm beklentilerle büyüdün. Ama mesele şu ki, sen asla annenin imajı olamayacaksın. O görevi Peter stlenecek. Babanın da imajı olmayacaksın. Lock bunu halletti."

"Evet," diye fısıldadım.

"Sen artık Saoirse Rossi'sin. Yeniden başlayacaksın ve *istediğin* kadın olacaksın.

olmak istiyorum. Beklenti yok, baskı yok. şekillendirmek size kalmış

senin yolun. Seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Kendi başına yola çıkmanın gerektirdiği güce hayranım. Korkuyor olabilirsin ama ben senin arkadayım, bu yüzden korkmana gerek yok."

Ağlamamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Luca çok tatlı ve harika davranıyordu. Gözyaşlarına boğularak onu pişman etmek istemedim.

"Sanırım bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi." Yan oturmak için yer değiştirdim, böylece saçlarını alnından tarayabildim ve elimi çenesini kavrayacak şekilde indirdim. "Ben de senin arkadayım, biliyorsun. Boktan günlerini bana anlatabilirsin, atıp tutabilirsin ya da neye ihtiyacın varsa. Ben de senin için öyle olmak istiyorum."

Yüzünü avucuma yasladı ve yavaşça nefes verdi. "Sana çok kolay alışabilirim."

"Bu iş bittiğinde bile gitmeyeceğim." Bu düşünce midemi bulandırdı. "Öyleyse bana alış."

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Yoğun bakışları benimkilere kilitlendi. "Şimdi seni çizeceğim. Benim için hareketsiz oturmaya hazır mısın?"

"Ben hareketsiz kalacak biri değilim." Parmaklarımı yanağındaki kaba kirli sakalın üzerinde gezdirdim. "Ama senin için deneyeceğim."

"Tek istediğim bu."

Ertesi gece Luca eve geldi ve beni stüdyosuna davet etti. Öğle yemeğimizi Davenport'ta geçirebilmiş olmamıza rağmen, yine de takılmak istiyordu.

Ertesi gece üstünü değiştirmek için önce o yukarı çıktı ve hayal kırıklığı damarlarımda dolaştı. Ama sonra çalışma odasında durdu ve bana gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Tabii ki yaptım.

Karanlıkta sürüyorduk, kollarım ona sıkıca sarılmıştı ve fırsat buldukça kalçamı okşuyor ya da ellerimi sıkıyordu. Luca'nın motosikletinin arkasında olmak şimdiye kadar yaşadığım en seksi deneyimlerden biriydi. Bu güçlü makinede bir şeyler vardı, bir de Luca'nın motosikleti kullanmadaki kendine güveni ve ona sarılmış olmak beni çok etkiliyordu.

Döndüğümüzde beni stüdyosuna götürdü. Ayaklarımı kolun üzerinden sarkıtarak koltuğa uzandım, onu çizerken izledim, bir tutam saçı alnından sarkıyordu, dişleri alt dudağının üzerinde kenetlenmişti.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ama işe yaramadı. O yolculuktan çok fazla tahrik olmuşum. Çarşaflarımın arasına girip kendime bakana kadar rahatlamayacaktım.

Şimdilik bu muhteşem adama bakıyor ve kendimi unutmaya çalışıyordum. "Bir ofiste nasıl çalışabiliyorsun? Sen vahşi yaşam için yaratılmışsın."

İç çekerek defterini indirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Babam hastalandığında ve ben bu role itildiğimde, kendimi kaybettiğimi düşündüm."

"Şimdi öyle düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Önceden özgürdüm, ama durgundum, sadece seçimlerim üzerinde ne kadar kontrolüm olduğunu göstermek için büyümüş olduğum bir hayatı yaşıyordum. Gerçek şu ki, yaptığım her şey kontrolüm *olmadığı içindi*. Babamın rolünü oynamak istemedim ve hala da istemiyorum. Ben o değilim ve asla da olmayacağım. Artık gerçek bir kontrole sahip olduğuma göre, nihayet bu işi hayatıma nasıl dahil edeceğime karar verebileceğim. Hâlâ kendim olabilirim. Resim yapabilir, çizebilir, sevişebilir, ata binebilir ve sahip olmak için doğduğum unvanı alabilirim."

"Bunu uygunsuz bir eş aldıktan sonra anlamış olmanız çok kötü."

Burun delikleri alevlendi. "Kendine böyle hitap ettiğin zaman beni kızdırıyorsun." "Ben sadece senin sözlerini tekrarlıyorum, Luca."

"Ve bunu söylemekle aptallık ettim. Şu anda senin sayende istikrarlıyım. Bu evlilik bana Rossi'yi yönetmeye ve kendimi kaybetmemeye odaklanmam için nefes alma alanı sağladı. Seninle evli olmanın hiçbir sakıncası yok. Her gün o tatlı amını yalamama izin vermeseydin de aynı şeyi söylerdim."

Yüzümden göğsüme kadar inen bir sıcaklık aktı. Bu adam pisliğiyle yüzümü kızartmayı başarırken aynı zamanda bir insan olarak değer gördüğümü hissettiriyordu. Bu benim için bir ilkti. Luca'nın seks konusunda standartları belirlediğini zaten biliyordum ama şimdi bana nasıl davranılacağı konusunda çıtayı o kadar yükseltiyordu ki başka bir erkeğin buna ulaşabileceğinden emin değildim.

Luca sinsice içeri girdiğinde mutfakta durmuş bir kase dondurma yiyordum.

"Gel hadi."

Kaşığımı salladım. "Meşgulüm."

"Yanında getir."

Dudaklarımı büktüm. "Bensiz git. I-"

Onunla alay etmeyi bitiremeden beni kollarının arasına aldı. Bir çığlık attım ve kasesime doğru körlemesine uzandım. Bir kahkaha atarak beni tezgâha doğru eğdi, böylece onu alabildim ve sonra beni stüdyoya götürdü.

"Yürüebiliyorum, biliyorsun."

"Bacaklarının farkındayım Saoirse. Ama bu daha kolay. Çok daha az şımarıklık." "Şımarıklığımı seviyorsun."

Eli kıcıımı okşamak için kaydı. "Sanırım yanılıyorsun. *Kıcıını* sevdiğimi söyledim."

"Kıcıımı sevdiğini kesinlikle biliyorum. Bir sapık gibi bakıyor ve bir şeytan gibi beceriyorsun."

Beni stüdyonun kapısının önüne oturttu ve kapıya doğru bastırdı. "Kıçın nasıl, güzel kız?"

Başımı kapıya yasladım ve kalçalarımı onunkilere doğru salladım. "Tamamen mahvolmuş. Sen bir canavarsın."

Davenport'ta benimle çalıştıktan sonra ofise geri dönmek biraz garip olmuştu ama buna değmişti. Kimse vücudumu Luca kadar iyi idare edemezdi. Beni kendine bağlamıştı. İşin tek sinir bozucu yanı, günde sadece bir saat kendimizi şımartmamıza izin verilmesiydi.

Parmak eklemlerini çenemde gezdirdi. "Bunu sakın unutma."

Yerlerimizi aldık, ben kanepede dondurmamı yiyordum, Luca da çizim yapıyordu.

Bu kez şövalesinin başına geçmiş, kara kalemle çalışıyordu. "Görebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

Kaşığım havada durakladı. "Görmeme izin vermeyecek misin?"

Şövalenin üzerinden bana baktı, ağzı seğiriyordu. "Hayır."

"Bilerek mi kötü davranıyorsun?"

"Kötü davranmıyorum. Bitene kadar görmeni istemediğim bir noktadayım. Sabırlı olamaz mısın? Bunun için ödüllendirileceksin."

"Peki, madem ısrar ediyorsun. Siz sır saklarken ben burada oturup dondurmamı yiyeceğim."

Homurdandı. "Şımarıklık yapma. Eğer devam etmeyi seçersen yarın bunun cezasını çekeceksin."

Bacağımı uzatıp koltuğun koluna doğru salladım. "Şansımı deneyeceğim. Yarın ellerini üzerime koyduğunda, kızgınlığın azalmış olacak."

"Bu konuda bahse girme, güzel kız. Konu benim elim ve senin kığın olduğunda, ikisinin birleşmesi için duyduğum arzu asla azalmaz."

"Hmm." Bir parmağımı saçlarımda döndürdüm. "Yarına kadar beklemek zorunda olmanız gerçekten büyük talihsizlik. Ama patron sensin..."

Bana şövalenin üzerinden dar gözlü bir bakış fırlattı. "Aslında o kadar kolay manipüle edilebilen biri değilim."

"O halde, beni neyin beklediğini zaten bildiğim için seni delirtmeye devam edeceğim sanırım."

Çizimine konsantre olmak için gözlerini benden ayırdı. Boşta kalan elinin dizinin üzerinde seğirdiğini görebiliyordum ve bu beni sersemletiyordu. Luca'nın çizdiği çizgileri aşmasını istediğimden değildi. Çizgiler onun için önemliydi ve sonuçta buna saygı duymak zorundaydım. Yine de onu elimden geldiğince hayal kırıklığına uğratmaya hazırdım.

Luca bir süre sonra sessizliği böldü. "Ben de merak ediyordum." "O da ne?" Oturmak için bacaklarımı çevirdim, altlarından çaprazladım. Ben.

"Neden kedini almadın?"

"Basit." Parmak uçlarımı çeneme vurdum. "Onu seçmek için benimle gelmeni istiyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Sizin evinizde yaşayacağı için sizden nefret eden bir kedi seçmem."

"Senin evin," diye mırıldandı Luca.

"Ortak evimiz. Tamam. Çok meşguldük ve benim de acelem yok. İkimizin de ayıracak vakti olduğunda, bir sığınağa gideriz."

"Ya bütün kedilerden nefret edersem?" Luca gözlerini bana çevirdi, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

"Ben olsam tüm kedilerin senden nefret etmesinden daha çok endişelenirdim."

"Ne?" Taburesinden kalktı, ellerini kalçalarına koydu. "Hakarete uğradım." "Etmedin."

Kendini yanımdaki kanepeye attı. "Kukunun beni sevmesiyle ilgili bir şaka yapabilirim."

Burnumu kıvırdım. "Ama yapmazsın çünkü bu iğrenç olur."

Bacaklarını dikleştirdi, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bu bana yakışmaz. Asla böyle bir şey yapmam." Sonra başını bana doğru çevirdi. "Seninle gelmekten memnun olurum, güzel kız. Zamanını söyle, programımda senin için yer açayım."

"Tamam."

Ani bir duygu dalgası boğazımı tıkayarak daha fazla bir şey söylememi engelledi. Sonunda kendi kedime sahip olma ihtimalinden mi yoksa Luca'nın benimle gelmek istemesinden mi kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordum.

Bildiğim tek şey içimde büyük bir şeyin filizlendiği idi. Luca Rossi olmasaydı asla sahip olamayacağım yeni ve beklenmedik bir şey.

Otuzbirinci Bölüm

Saoirse

"HEY, NIDDHI."

Niddhi bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hey, Serş."

Davenport'tan dönerken aldığım buzlu latte'yi yudumladım. "Sanki uzun zamandır görüşmemişiz gibi hissediyorum. Bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapıyor musun?"

Bir omzunu kaldırdı, gözleri yana kaydı. "Hinge'de tanıştığım bir adamla randevum var. Aslında bu ikinci randevu."

Beni bekleyen bir yığın işe rağmen, bu adam hakkında bilgi almak için Niddhi'nin masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Luca'yla öğle yemeği randevularımız başladığından beri iş arkadaşlarımla eskisi kadar iletişim halinde değildim.

Birkaç haftadır mutlu saatler düzenlenmemesinin de bir faydası olmamıştı. Ne zaman sorsam, Niddhi çok fazla insanın gelemediğini, bu yüzden gerçekleşmediğini söyledi.

Hayal kırıklığı ama anlaşılabilir.

Bir ay daha geçici olarak çalışmam istenmişti, umarım mutlu saatler yeniden başlardı çünkü alkolle karışık dostluk kombinasyonunu özlemiştim.

İşten sonra evdeki çalışma odama yerleştim. Dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerindeyken dalgın dalgın Insta'da gezindim ve işte o zaman happy hour'a ne olduğunu anladım.

Niddhi'nin hesabından Charlie'ninkine, oradan da

Amelia'ninkine tıkladım. Amelia'nın hikayesini gördüğümde

kalbim küt küt atmaya başladı.

Happy hour durmamıştı.

Ben davet edilmemiştim.

Kanıt ekranımdaydı. Amelia, etrafı iş arkadaşlarımla çoğuyla çevrili, hepsi kadehlerini kaldırmış ve gülümsüyorlardı. Garsonlarının fotoğrafı çekmeden önce onlara "TGIF." dediğini hayal edebiliyordum.

Mutlu saatlerin durduğunu düşünmekle aptallık etmişim. Tabii ki yapıyorlardı. Sadece beni orada istemiyorlardı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, ki bu çok saçmaydı. Onlar benim arkadaşım değildi. Sadece geçici iş arkadaşlarımdı. Ama duygularımın incinmesine engel olamıyordum. Kendimi bu kadar dışlanmış hissettiğim bir zamanı hatırlamıyordum.

"İyi akşamlar, güzel kız. Erken ayrılabilirdim ve akşam yemeği yiyebileceğimizi düşündüm-" Luca ona baktığımda sözünü kesti, kaşları hemen düştü. "Neden ağlıyorsun?"

Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Ben değilim. Bir şey yok."

Yanıma oturdu, sanki üzüntümün kaynağını bulup onu yok edebilecekmiş gibi bilgisayarıma baktı.

"Ağlıyorsan hiçbir şey olamaz. Bana ne olduğunu söyle, Saoirse." "Lütfen Luca. Aptalca bir şey için aşırı tepki veriyorum."

Elimi elinin içine aldı. "Yine de anlat bana. Bunun aptalca olduğunu düşünmeyeceğim."

Burnumu çektim ve Luca'nın görebilmesi için ekranı çevirerek Amelia'nın hikâyesine tekrar tıkladım. "Bensiz mutlu saatler geçirmişler."

Gözleri resmin üzerinde gezindi, içine çekti. "Bunlar sizin departmanınızda çalışan insanlar mı?"

"Evet. Niddhi bir süredir mutlu bir saat olmadığını söyledi ama duygularımı bağışlıyordu." Titreyen bir nefes aldım, bu konuda bu kadar üzgün olduğum için kendimden nefret ediyordum. "Beni orada istemiyorlar."

"Ne oluyor lan?" Luca öfkелendi. "Kim seni onlarla birlikte istemez ki?"

Hepsi aptal mı? Benim için çalışan aptallar mı var?"

"Hayır, eminim gevşemek ve iş hakkında konuşmak istedikleri içindir, ama evli olduğumuz için muhtemelen ben oradayken bunu yapmakta kendilerini rahat hissetmiyorlardır." Gözümü tekrar kaydırdım. "Sorun değil. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"İyi değil." Azı dişlerini gıcırdatırken çenesi çalıştı. Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Geri dönmeyince dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yüzümü yıkamak ve duygularımı kontrol altına almak için banyoya girdim. Bu gerçekten aptalcaydı. Gözyaşlarımı boşa harcamaya değmezdi.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve Clara'dan gelen mesajı okudum.

Clara: *Lütfen kocanıza iş sonrası arkadaşlığı yasaklayamayacağını söyleyin.*

Cidden, Saoirse. Bu e-postayı göndermeden önce onu durdur. Dava açılması için yalvarıyor.

Ben: *Ne e-postası?*

Tanrıya şükür telefonunun başındasın. Luca az önce bana tüm şirkete göndermek istediği bir e-posta taslağı gönderdi, mesai saatleri dışında tüm arkadaşlık ilişkilerini yasaklıyor. Belli ki aklını kaçırmış.

Ben: *O evde. Gidip onunla konuşacağım. Merak etme, ben*

hallederim. Clara: *Neden bunun seninle bir ilgisi olduğunu*

hissediyorum? Ben: *Sanırım olabilir. Ama ben hallettim.*

Clara: *Eğer o e-postayı gönderirse onu amca olarak kovacağımı söyle.*

Ben: *Ona haber veririm!! xx*

Luca'yı evindeki ofisinde, bilgisayarının monitöründe delikler açarken buldum. Odayı geçip yaklaşmamı izledi. Masanın etrafında döndüğümde

geri iterek kucağına kaymam için bana yer açtı.

Bu odada hiç vakit geçirmemiştim ve onunla hiç bu pozisyonda olmamıştım ama nefes almak kadar doğaldı, özellikle de kolları beni sardığında.

"Ne yapıyorsun, Luca Rossi?"

Gözleri benimkileri aradı. "Duyguların incinmiş."

"Öyleler. Ama bunu telafi etmek için tüm şirketinizi yakamazsınız."

Kaşları sert bir çizgiyle birbirine yaklaştı. "İşte burada yanılıyorsun. Yapabilirim ve yapacağım."

Başımı salladım ve sıkı çenesini okşadım. "Yapabilirsin ama yapmayacaksın."

Clara panik içinde mesaj attı."

Homurdanarak bana daha sıkı sarıldı. "İsteddiğini yaptım ve e-postamın taslağını şirketin geri kalanına göndermeden önce ona gönderdim. Karşılığını karıma giderek mi ödüyor?"

"Senin aklını kaçırdığını düşünüyor."

Nefes nefese boynumu okşadı. "İçeri girdiğimde seni ağlarken, küçük çeneni sallarken gördüğümde aklımı kaçırmışım gibi hissettim. Bunu düzeltmem gerek Saoirse. Senin incinmene izin vermeyeceğim."

"O e-postayı gönderemeyeceğini biliyorsun." Parmaklarım saçlarına doğru ilerledi, yanlardan çizgiler çizdi. "Zaten umursayarak kendimi daha iyi hissetmemi sağladın. Mantıksızlığın beni rahatlatıyor."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Gözyaşların yüzünden delirdiğimi görmek hoşuna mı gidiyor?"

"Önemsediğini bilmek hoşuma gidiyor."

İç çekerek başını çenemin altına sıkıştırdı ve boğazıma bir öpücük kondurdu. "Göndermeme izin vermeyeceğini biliyordum."

Homurdandım, kollarında daha da hafiflemiştim. "Bunu yazmak iyi hissettirdi mi?" "Üzgünken hiçbir şey iyi hissettirmez. Bundan nefret ediyorum."

Birbirimize sarıldık ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Nefesi tenimde ılık ve yavaştı, parmakları yumuşak ve ritmikti, omurgam boyunca ilerliyordu.

"Artık Rossi'de çalışamam," diye fısıldadım.

Elleri hareketsiz kaldı. "Çalışabilirsin."

"Sanırım yapamayacağım çok açık."

"Benimle aynı binada olmanı istiyorum."

"Birlikte yaşıyoruz. Seni görmeyecek değilim ya."

Başını kaldırdı ve monitörüne baktığı gibi bana baktı. Onu düşmanı olarak değiştirmiştim, bu da gülmek istememe neden oldu, ancak bundan hoşlanacağını düşünmediğim için kendimi tuttum.

"Başka biri için çalışmanı istemiyorum," dedi.

Başımı salladım. "Başka biri için çalışmak istemiyorum. Zengin kocamın beni ayakta tutacağını ve böylece kendimi işimi kurmaya adayabileceğimi umuyorum. İki ayağımla birden atlamayı erteliyordum ama sanırım bu ihtiyacım olan itici güç. Zamanı geldi."

"Umut etmene gerek yok, Saoirse. İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim. Peki ya ofis alanı? Benimkinin yanındaki ofisi boşaltacağım. Orayı alabilirsin."

"Rossi binasında mı?" Ciddiyetle başını sallayınca bir kahkaha attım. "Orası Miller'ın ofisi değil mi?"

"Kelimeyi söyle ve o dışarıda."

Tekrar gülerek göğsünü okşadım. "Zavallı Miller. Sanırım Clara kocasını ofisinden kovmana itiraz edebilir."

"Bunu atlatacaktır."

"Luca,"-alnımı onun alnına koydum-"çok tatlısın. Çılgınca, evet, ama çok, çok tatlı."

O da karşılık olarak kıcıımı sıktı.

"Rossi binasında çalışmayacağım." İcini çekti. "Biliyorum ve bu beni kızdırıyor."

"Belki bu ofisi ben devralırım."

Sandalyesinde geriye yaslandı ve bana baktı. "Alabilirsin. Zaten çok az kullanıyorum. Burada çalışman fikri hoşuma gitti."

"Miles ile."

Bu dudağının kıvrılmasına neden oldu. "Bunu kabul etmek zorunda mıyım?" "Zorundasın. O benim ortağım."

"*Ben* senin ortağınım. Miles senin iş arkadaşı."

"Elbette." Saçlarını alnına doğru taradım. "Beni neşelendirmekte gerçekten çok iyisin, biliyorsun."

"İşim bitmedi. Git üstünü değiştir. Seni yemeğe götüreceğim." Canlandım. "Bisiklete binebilir miyiz?"

Yatak odasındaki gözleriyle bana bakarken dudakları kıvrıldı. "Ne istersen, güzel kız."

Neden bunu tüm kalbiyle söylediğine gerçekten inandım?

Bölüm Otuz İki

Luca

ERTESİ SABAH uyandığımda hâlâ bir gece önceki kadar sinirliydim.

Gönderdiğim e-postanın bir faydası olmamıştı.

Saoirse'nin *beni* yatıştırması, *beni sakinleştirmesi* ona dokunmamıştı. Gezintiye çıkmak normalde olduğu gibi bir rahatlama değildi.

Karımla rahat bir restoranda sakin bir gece geçirmek çok güzeldi ama yine de derimin altında kaynayan bir öfkeyle baş başa kalmıştım.

Onun gözlerini yaşartan tüm insanları katledemezdim. Ne Clara ne de Saoirse intikam almak için şirketimi yok etmeme izin verirdi ki bu son derece sinir bozucuydu.

Bu yüzden, o uyurken kendimi Saoirse'nin yatağının kenarında otururken buldum ve onu uyandırmak için sadece küçük girişimlerde bulundum.

Yanağını okşayarak.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Parmak eklemimi kolunda gezdiriyorum.

İpekli geceliğiyle ona bakmak için çarşafları geri çekiyorum.

Dudakları bir gülümsemeye kıvrılana kadar yaptığının yanıma kâr kalacağını sanıyordum. "Ne yapıyorsun, deli adam?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı.

"Benim olduğumu nereden biliyorsun?"

Yan dönerek yüzünü kalçama yasladı. "Sadece sen beni dürtmek için odama gizlice girersin."

"Ayrıca göğüslerine bakmak için biraz zaman harcadım."

Kahkahası bacağım tarafından boğuldu. "Sapık olabilirsin ama en azından dürüstsün." Sırt üstü yuvarlandı, gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Günaydın sana."

"Günaydın, güzel kız."

"Neden benim yatak odamdasınız, efendim?"

"Seni uyandırıyorum, karıcığım. Gitmemiz gereken yerler var."

Saate baktı ve hafif kaşlarının arasında bir çatıklıkla bana döndü.

"Buralarda kahve ve çörek olsa iyi olur, yoksa yataktan çıkmam."

"Bunun olmasını sağlayabilirim." Çarşafının geri kalanını üzerinden sıyırdım, ki bu bir hataydı. Geceliği kalçalarının üstüne kadar çıkmış, çıplak küçük amcığı ortaya çıkmıştı. "*Siktir*. İç çamaşırı yok mu? Gerçekten mi?"

Kumaş parçasını çekiştirerek indirdi ve bacaklarını benimkilerin üzerine atarak doğrulup oturdu. "Yatak odama gizlice girersen beklediğinden fazlasını görürsün." Sonra baldırını, şimdi tüm dikkatiyle ayakta duran sikime sürttüğünden emin oldu. "Şimdi yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorundasın."

"Buraya seni neşelendirmek için geldim," diye homurdandım.

"Evet. Şu gülümsememe bak." Baldırını tekrar bana doğru bastırdı. "Ben sadece iyiliğinin karşılığını sikini neşelendirerek veriyorum."

Bacağını yakaladım ve üzerimden attım. Bu bir zorunluluktu. Aksi takdirde onu yatağa yatırıp bacaklarını açacaktım. Bir an için bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayamadım.

Ama sonra hatırladım. Sınırlar.

Geçici. Kolaylık.

Duygularımın bu kadar yükseldiği bir anda çizgiyi aşarsam, kim bilir daha kaç tanesini aşacaktım?

Saoirse'nin yatağından kalktım ve fermuarımın arkasındaki şişkinliği düzelttim. "Aşağıda bekliyor olacağım."

—•—

Saoirse motosiklet yerine benim arabamla gittiğimiz için biraz kızgındı ama onu kahvaltıya götürdükten sonra hayvan barınağının önüne geldiğimde sevinçten çılgılık attı.

Parmakları pazıma battı. "Kedi mi alıyoruz?"

Elini üzerimden çektim ve parmak uçlarını ısırdım. "Eğer beğendiğin bir kedi bulursan, evet, bir kedi alacağız."

Rossi Motors'un cömert başışı sayesinde ev bize kalmıştı. Saoirse kısa süre içinde kedilerin arasına gömüldü ve ben onu buraya getirme kararımı sorguladım.

Hiçbirinden ayırlamayacaksa beş kediyle birlikte yaşamak ister miydim?

Tabii ki hayır.

Hayır diyebilir miydim?

Kesinlikle hayır.

Neyse ki Saoirse benden daha sağduyuluydu. Benim iyi bir tırmanma direği olduğuma karar veren ve onu kollarımda tutmaktan başka çarem kalmayana kadar bacağıma tırmanan kediye odaklandı.

Turuncu. Pasaklı. Kulağının yarısı yoktu. Berbat bir şeydi.

Saoirse'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Çok sevimli." Çenesinin altını kaşıdı ve o şeyin kuyruğu sallanarak yüzüme çarptı. "Sen çok güzel bir çocuksun, değil mi? Öylesin. Luca'yı seviyorsun, değil mi? Ben de seviyorum. İyi bir zevkin var, dostum."

Boğazımdaki kalınlığı temizlemek zorunda kaldım. Lanet bir kediye benden hoşlandığını söylediğini duymak nasıl olur da bana yakamın üç beden küçük geldiğini hissettirirdi?

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Turuncu kediler neredeyse her zaman erkektir," dedi. "Kediler hakkında çok şey biliyor musun?"

Turuncu kürkünü okşadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hep bir tane istemişimdir. Küçükken kütüphaneden onlara bakmakla ilgili kitaplar alırdım. O zamanlar hâlâ annemin fikrinin değiştirilebileceğini düşünüyordum. Babam çiftlikteki ahır kedilerinin benim evcil hayvanım olduğuna beni ikna etmeye çalıştı ama onlar insanlarla neredeyse hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Onlara bir elbise giydirmeme kesinlikle izin vermezlerdi."

Yan tarafa dönerek kediye onun ulaşamayacağı bir yere götürdüm. "Elbise giymiyor."

Barınağı işleten kadın bize doğru geldi. "Görüyorum ki Clementine ile tanışmışsınız. Çok tatlı değil mi?"

"O mu? Ben turuncu kedilerin hep erkek olduğunu sanırdım," dedi Saoirse.

"Zamanın yüzde sekseni öyledir," diye yanıtladı kadın. "Clem bu kuralın bir istisnası. Gerçekten çok hoş bir mizacı var ama biraz kaba görünüşü nedeniyle henüz kimse onu evine almadı."

Boğazımı tekrar temizledim, bu sefer öfkeyle. Bu kediye seçmeyen her kimse, belli ki aptalın tekiydi. "Onun hiçbir sorunu yok."

Saoirse yanımıza sokuldu ve Clem'in başının üstünü öptü. "O bir prenses ve belli ki harika bir zevki var."

Kadın kabul etti, bana göz kırptı ve Clementine ile oynamamız için bize zaman vereceğini söyledi. Üçümüz özel bir odanın zemininde oturup birbirimizi tanımaya başladık.

Clem de Saoirse'ye karşı aynı derecede sevecendi, ki bu önemliydi. Ne de olsa bu onun kedisiydi.

Aklımın bir köşesinde, kendimi içinden çıkamayacağım bir çukura

soktuğumu biliyordum. Aklımda tek bir şüphe bile yoktu.

Bu yaratığa aşık olacaktım ve Saoirse ile anlaşmamızın sonunda ona veda etmek zorunda kaldığımda kendi kalbimi kıracaktım. Aynı zamanda, buna hayır diyemezdim.

Saoirse'yi yığınla kedi kitabı olan, kediye tek başına bakacağına söz veren ve defalarca reddedilen küçük bir kız olarak hayal ettiğimde değil.

Lanet kedisini alıyordu. Siktir et
kalbimi. İyileşecekti.

Saoirse'nin yüzündeki gülümseme, sakladığım her şeye değdi.

Bunu biliyordum çünkü ona ve daha önce istenmeyen kedimize baktığımda sakinleşiyordum. Yok etme ve sakat bırakma dürtüm yatışmıştı. Gelecek acı verici olabilir. İleride bu kararlardan pişmanlık duyabilirdim. Ama şimdilik her şey doğruydı.

Ailem pazar günü öğle yemeğine geldi. Saoirse ve annem birlikte yemek yaptılar. Biz çalışma odasında maçı izlerken Clementine babamın kucağına oturdu.

İyi görünüyordu. Birkaç ay öncesine göre çok daha iyiydi. Ama onun yenilmez olmadığını asla unutmadım. Büyük, güçlü, yetenekli babam neredeyse kendi vücudu tarafından yere seriliyordu.

Clem yeni tırmanma kulesini kontrol ederken dördümüz birlikte yemeğe oturduk.

Annem başını salladı. "Bir kedi. Senin bir kedin olduğunu hiç düşünmemiştim, Luc."

Babam pantolonunu sildi. "Kutu kutu tiftik makaralarına yatırım yapman gerekecek."

Saoirse, Clementine'in beni nasıl seçtiğini anlatırken gözleri parladı. "Ona bir ağaç gibi tırmandı. Barınaktan sorumlu kadın Clem'de bir sorun olduğunu ima ettiğinde Luca'yı görmeliydiniz. Sanki onun çocuğu hakkında konuşuyor gibiydi."

Babam homurdandı. "Kayıp bir kulağa yanlış bir şey demek zor. Bunu söyleyenler kim?"

Annem güldü. "Bunu nereden aldığını anlıyor musun?"

Bana sırtıttığında Saoirse'nin yanakları pembeleşmişti. "Evet. Luca'nın bu kadar duygusal bir kalbi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ben yaptım," diye açıkladı annem. "Bir şeyleri derinden hissetmeden güzel bir sanatçı olamazsınız. Küçük bir çocukken bir keresinde gözlerinde yaşlarla bana gelmişti. Ona neden üzgün olduğunu sorduğumda, üzgün olmadığını söyledi. Bana beni, Clara'yı ve babamı düşündüğünü ve kalbinin o kadar büyüdüğünü söyledi ki göğsü patlayacakmış gibi hissetti. Yaşlandıkça bu yönünü havalı çocuk görüntüsünün arkasına gizledi ama ben altında ne yattığını biliyorum."

"Ben de öyle. Şanslı değil miyiz?"

Saoirse masanın altından bacağımı sıkarak anneme odaklanmaya devam etti. Tanrıya şükür, çünkü bahsettiği olayı hatırlamıştım. Annem sekiz yaşındaki Luca'nın dramatikliğini hafife almıştı. Ailemi ne kadar çok sevdiğimi anlatırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, neredeyse histerik bir haldeydim.

Garip çocuk.

En azından şimdi daha iyi saklıyorum.

Babam ağzını sildi. "Bugünlerde bunun için zaman bulabiliyor musun?"

"Buna mı?" Sandalyemde arkama yaslandım. "Sanatımı mı kastediyorsun?"

"Clara'nın söylediğine göre, Rossi'de çoğu gün ondan daha geç kalıyormuşsun." "Beni mi kontrol ediyorsun?" İstedğimden daha sert

çıktı ama bu
acı bir sorgulama hattıydı. Annem küçüklüğümde beri

Sanatçı ruhlu babam beni hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. O sadece gerçekler ve sayılardan ibaretti. Bu onu harika bir CEO yapmıştı ama ben aynı şekilde çalışmıyordum ve asla da çalışmayacaktım.

Kaşları çatıldı. "Kızım Luca ile bir konuşma yaptım. Sohbet sırasında konu sana geldi. Seni gözetlemiyorum. Hem seninle hem de şirketimle ilgileniyorum."

"Benim şirketim," diye düzelttim. "Sen istediğin için değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden benim olduğunun bir önemi var mı? Gerçek şu ki öyle. Ve beni kontrol ettiğine göre, sanırım hisse senedi fiyatlarımızı da izliyorsun."

"Elbette öyleyim. Rossi'ye büyük bir ilgim var. O benim emekliliğim. Benim mirasım."

"Benimki de," diye cevap verdim.

"Arkana yaslanmana gerek yok Luca. Sana işleri nasıl yürüteceğini söylemiyorum. Kendi yolumu açmayacağım. Rossi senindir. Sana bir saldırı olarak görülmeden soru sorabilmeliyim." Babam da benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturdu.

"O zaman bana sor."

Başını eğdi. "Yapardım. Eğer konuşmalarımız senin karar verme yeteneğine güvenmediğimi düşünmene dönüşmeseydi."

Öfkelendim. "Öyle mi?"

"Biliyorum, yoksa tüm desteğimi arkana koymazdım." Saoirse'yi işaret etti. "İsyan etme sancıları içindeyken bile sana sonuna kadar güvendim. Zamanı geldiğinde bu role yükseleceğini hep biliyordum. Ve şu haline bak, Rossi'nin dizginlerini hiç tereddüt etmeden eline aldın."

ikimizin de beklediğinden çok daha erken. Güzel bir kadınla evlendin ve onunla bir yuva kuruyorsun. Bunun sende olduğunu biliyordum Luca."

"Asla sen olamayacağım."

Annem konuştu. "Kimse senin baban olmanı istemiyor. *O* kesinlikle istemiyor."

Babam sertçe başını salladı. "Klonum olarak Clara var. İki taneye ihtiyacım yok."

Annem avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya uzandı. Babam yavaşça kollarını açarak annemle ortada buluştu ve annemin elini kendi elinin içine aldı.

"Rossi'nin yeni bir soluğa ihtiyacı vardı," dedi annem. "Babanın da istifa etmek için bir nedene ihtiyacı vardı. İkisini de kabul etmiyor ama haklı olduğumu biliyor."

Babam yine homurdandı, ağzı kaşlarını çattı, ama ona bakışı her zamanki gibi yumuşaktı ve onun fikrini reddetmeyerek elini sıkıca tuttu.

Lanet olası kediye kutsa. Clementine o anı seçerek rafın kenarında duran toprak kaptaki küçük bir sukulentin yanına gitti ve patisiyle ona vurdu. O izlerken saksı yere düştü ve milyonlarca parçaya ayrıldı. Sonra prenses kışının üzerine oturdu ve sanki az önce sebepsiz yere kargaşa çıkarmamış gibi kendini tımar etmeye başladı.

Annemler gittikten sonra Saoirse ve ben çalışma odasına geçtik, Clem aramızdaki kanepede sızmıştı.

"Sanırım bu konuşmayı babanla yapman gerekiyordu," dedi.

Homurdandım, bu da onu güldürdü. Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Tıpkı onun gibi konuştun." "Ben onun gibi değilim."

"Tamam." Dalgınca Clementine'in sırtını okşadı. "Annenle baban birbirlerine gerçekten aşıklar. Bunu görmek güzel. Sanırım benim ailem de ben küçükken böyleydi ama hayat..."

"Bir keresinde annemin Clara'ya uzun ve mutlu bir evliliğin anahtarının birbirini seçmek olduğunu söylediğini duymuştum. Bu seçim sadece nikah masasında bir kez yapılmadı. Birlikte yaşadıkları hayat boyunca birbirlerini seçmeye devam ettiler."

Saoirse yavaşça başını salladı. "Annemle babam birbirlerini bir kez seçtiler, sonra da her şeyi olurlarına bıraktılar." Ayağını benimkinin üzerinden geçirip sedirin üzerine koydu. "Gerçekten evlendiğinde bunu hatırlaman gerekecek. Onu seç ve seçmeye devam et."

Annem haklıydı. Yıllar geçtikçe duygularımla başa çıkma konusunda çok daha iyi olmuştum. Artık içimden taşmıyorlardı. Oradaydılar, kontrol altındaydılar ama bir o kadar da güçlüydüler.

Peki ya karımın az önce bana söylediği şey? O kadar *derin* hissettim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Luca

"EĞİL. ELLERİNİZ BİLEKLERİNİZİN ARASINDA."

Saoirse kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Merhaba yok mu? Nasılsın?"

Kıçı elimi istiyordu, ben de çıplak bedenini tokatlayarak ona istediğini verdim. "Şaka yapacak havada değilim."

Önümde çırılçıplak dururken, kıyafetleri halının üzerine dökülmüşken olmaz. Onun içine girmeyeli bir haftadan fazla olmuşken olmazdı.

Saoirse Rossi'deki görevini üç hafta önce bitirdi. Miles da Andes'ten ayrılışını onunkiyle aynı zamana denk getirmişti. O zamandan beri kendilerini Peak Strategies adını verdikleri işlerine vermişlerdi.

Soyadlarından para kazanmak istememelerine saygı duyuyordum ama içimden bir ses Saoirse'nin Rossi'yi kullanmasını diliyordu. İşini sahiplenmem için değil, *onunla* tanışan herkes sahiplenildiğini bilsin diye. Parmağına taktığı büyük taş benim için yeterli değildi.

Birlikte geçirebildiğimiz zaman da öyle.

Aynı binada çalışmıyor olmamız öğle yemeği toplantılarımızı ayarlamamanın daha zor olduğu anlamına geliyordu. Saoirse ve Miles daireyi ofis olarak kullanıyordu ve ben de Rossi'deki masama yapışmış, normal görevlerimin yanı sıra bir iç denetimin ortasındaydım.

Gün içinde kaçmak çoğunlukla imkansız hale gelmişti.

Akşamlarımız ya çalışarak, ya ailemle vakit geçirerek ya da müşteri yemeklerinde geçiyordu.

Bunu yapmamızın üzerinden bir hafta geçmesinin nedeni de buydu. Altı gün çok uzun bir süre. Özellikle de her gün bu kadınla yaşarken. Kokusu. Uzun bacakları. Minik pijamaları. Şehvetli varlığı. Daha çok sert zaman geçirdim.

Sınırlarım o kadar bulanıktı ki onları zar zor görebiliyordum. Bu ayakta kalan son kişiydi. Ayrı yattık. Evde sevişmiyorduk.

Ama kaybeden bir oyun oynuyordum.

Sonucunu şimdiden görebildiğim bir savaştı ve kazanan ben olmayacaktım.

Karımın içine doğru kayarken bundan emindim ve gözlerim onun mükemmel, kaygan sıcaklığıyla sarmalanmanın katıksız coşkusundan geri yuvarlandı.

Benim için ikiye ayrılmıştı. Pelvisim kıcıyla buluştuğunda adımı haykırıyordu.

Etrafımda kenetleniyor ve beni daha fazlası için içine çekiyor.

Ama bu yeterli değildi.

Çekildim ve onu döndürerek dik durmasını sağladım. "Buraya gel."

Yatağa doğru ilerledik, sırtımı yatak başlığına dayadım, Saoirse kucağımdaydı,

sikim onun derinliklerindeydi. Kalçalarını salladı, beni derinlere aldı, sonra geri çekildi, iç duvarlarının kadife kayması benden titreşen inilti çıkardı.

"İşte benim kızım." Başının arkasını kavradım ve dudaklarımı onunkilere daldırdım. Bana açıldı, dilini benimkine değdirdi. Her zamanki gibi tatlı, lezzetli, heyecan verici ama bir o kadar da tanıdıktı.

Alnı benimkine yaslandı. "Seni özledim." "Tanrım, seni özledim."

"Belki de Miller'ın ofisini bana vermeye çalışırken o kadar da haksız değildin."

Tekrar inledim ama bu zevkten değildi. "Ben içindeyken bir daha asla onun adını söyleme."

Güldü, bu da onun bana sıkıca sarılmasına neden oldu. "Özür dilerim bebeğim. Sadece seni gün içinde görememekten nefret ettiğimi söylemek istedim. Beni sana alıştırdın."

Ağzım tekrar onunkiyile kaplandı. Uzak durmak imkânsızdı. Göğüslerini avuçlayarak meme uçlarını parmaklarımın arasında sıktım. İnledi ve ben de onu yuttum.

"Luca," diye nefes nefese kaldı. "Çok iyi hissediyorsun."

"En güzel rüya gibi hissediyorsun güzel kız." Ellerimi kalçalarına doğru kaydırdım ve onu kendime doğru bastırdım. "Daha sert olmalısın. Beni özlemiş gibi sür beni."

"Sana söyledim." Bana doğru uzandı, kaldıraç olarak yatak başlığının tepesini kavradı. "Bana istediğin zaman sahip olabilirsin, biliyorsun. Ben seninim."

Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Onunla yaşadığım her şey ödünçtü. Bana kendinden verdiği her şeyi sonunda geri alacaktı.

Bu düşünce üzerime bir öfke dalgası gönderdi. Onu sikimin üzerine yatırdım ve kalçalarımı kaldırdım. Bir eli omzuma çarptı, nefesi kesilip inlerken tırnakları bana batıyordu.

"Evet, Luca, evet. Bu şekilde ihtiyacım var."

Elim kışına indi. "Sana nasıl verirsem öyle alırsın."

Tırnakları boynumun yan tarafını tırmıkladı. "Kaba olma. Sen amıma vururken ben de tatlı Luca'mı istiyorum."

"Pis küçük ağız." Alt dudağını ısırdım. "Beni deli ediyor."

İnledi ve beni derinlere çekerek ve orada tutarak üzerime çöktü. "Dün gece kendimle oynadım. Boşaldığımda sana yakın olabilmek için odalarımızın arasındaki duvara yaslandım."

Gözlerimi kapamamak için tüm irademi kullandım. Bu kadın benim sonum olacaktı. "İnlediğini duyduğumu sandım."

"Eminim öyledir. Saklamadım. Daha önce yaptığın gibi içeri dalıp beni izlemeni istedim."

"Siktir, Saoirse." Ona aşağıdan sokuldum, sikimi tekrar tekrar ıslak sıcağına soktum.

Küçük kıcı bana çarptı, vahşi gözleri benimkilere kilitlendi. Birbirimize çalıştık, bir haftadır yaşadığımız hayal kırıklığını tırnaklarımız ve dişlerimizle giderdik.

ve diller. Ama bu sadece sikişmekten daha fazlasıydı ve uzun zamandır öyleydi. Bu, söylemediğimiz duyguların açığa çıkmasıydı. Başka hiçbir şekilde izin verilmeyen yakın olma şansı.

Kısa sürede biterdi. Ve ben
her şeyi yeniden isterdim.

Bundan daha fazlasını
istedim.

Her şey yeterli olabilirdi.

Ama buna razı olmak zorundaydım. Vücudunun benim olması. Gözleri üzerimde. Dudaklarında adım. Tohumum onu kaplıyor. Saoirse üzerindeki hakimiyetim geçici olabilirdi ama çok güçlüydü. O benimdi ve ben de onunkini öyle bir beceriyordum ki, doğru düzgün göremiyordum.

"Boşalacağım." Sanki onun şiştiğini ve nabzının attığını zaten hissedemiyormuşum gibi.

"Vücudunu tanıyorum, güzel kız. Senin için hazırım."

Beni olabildiğince ileri götürdü ve bana karşı sallandı, klitorisi pelvisime çarptı. Başını arkaya atarak boğazını emmem ve boynunun kıvrımlarını ısırmam için gereken boşluğu bana verdi.

Kendimi bırakıp ona katılmadan önce düşüşe başlamasını bekledim. Kollar kaygan bedenlerin etrafına dolandı, kucaklaştık, güçlü titremeler onun bedeninden benimkine doğru ilerlerken birbirimize tutunduk. Hava azdı, bu yüzden onu paylaştık, birbirimize ciğerlerimizi çektik. Sıcak ve titrek, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Dakikalar geçti, nefes alışım biraz normale döndü ve kendimi sırtüstü yatmış, Saoirse de üzerime yayılmış halde buldum.

"Clem bu sabah pencere askısında oturuyordu," dedi
Saoirse. Başımı kaldırdım. "Oturdu mu? Fotoğrafını
çektin mi?"

"Tabii ki yaptım." Komodinden telefonunu almak için yana döndü ve ekranı bana göstermek için açtı.

Kedimiz. Clementine'in Saoirse'in olduğu kadar benim de olduğunu inkar edemezdim. O cırt cırtlıydı, ya bana ya da ona bağlıydı. Boşluğa ihtiyacı olan bir kedi değildi.

Şehre bakmaktan hoşlanacağını düşünerek ona oturma odasındaki pencerelere takılan bir askı almıştım. Şimdiye kadar sadece bir ya da iki saniye oturduktan sonra sanki kuyruğunu yakıyormuşuz gibi çılgınca miyavlamaya başladı.

Ama işte Saoirse'nin telefonundaydı, rahat ve asil, tıpkı bir prenses gibi, askının içinde kıvrılmış, kuyruğu tembelce yana sarkıyordu.

"Orada ne kadar kaldı?" Ben sordum.

"Bir saat. Orada uyuyakaldı. Sanırım daha fazla kalacaktı ama Miles 'Mo Money Mo Problems' şarkısını söylemeye başladı ve uyandı."

Ekranı kapatarak telefonu bir kenara attım. "Miles onu askıda mı gördü?"

"Evet." Parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Kıskanıyor musun?"

"Bölgesel. Ona aldığım askıdaki kedimi görmemeli. benden önce."

"Ona gözlerini kapatmasını

söyledim." "Güzel."

Kadın homurdandı. "Bu konuda şaka yapıyordum. En azından Clem'in hâlâ ondan hoşlanmadığını bilmek seni mutlu edecek."

"Onu tırmaladı mı?"

"Hayır. Onun böyle vahşi bir şey yapacağını nasıl düşünebilirsin? Ona sadece soğuk davranıyor ve kuyruğunu sallıyor."

"Olması gerektiği gibi."

Saoirse göğsümü okşadı ve kalbimin üzerine bir öpücük bıraktı.

"Babasının kim olduğunu biliyor."

Homurdandım. "Bana patronluk taslama."

"Asla yapmam." Beni tekrar öptü. "Şimdi bana bu akşam beni götüreceğin yemekten bahset. Kimi etkiliyorum?"

Yuvarlandım, böylece onun üstüne çıktım ve bacaklarını açarak kendimi bacaklarının arasına sığdırdım. Burunlarımız uç ucaydı ve ben benimkileri onunkiler boyunca sürükledim.

"Etkilemeniz gereken tek kişi benim ve bu da kesin."

Gülümsemesi yakından beyaz bir şimşek gibiydi. "Senden çok hoşlanıyorum Luca." "O zaman dudaklarını üzerime koy ve göster bana."

Bölüm Otuz Dört

Saoirse

CLEM ben yürürken ayaklarımın arasında dolaşıyordu. Onu iki ay önce aldığımızda, bu manevrası beni neredeyse yere seriyordu. Ama bir sistem geliştirmiştik; o istediğini yapıyordu ve ben de uyum sağlamayı öğrenmiştim.

Ben girişten geçerken Luca ön kapıdan içeri girdi. Clem ona bağlanmak için hemen benden ayrıldı.

"Merhaba, sen."

"Hey, güzel kız."

Clem'i kucağına alıp yanıma geldi ve daha fazlasını istiyor olmama rağmen yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Luca fiziksel etkileşimlerimizi evimizin dışında tutma konusundaki kararlılığında ısrarcıydı ve ben bundan binlerce yanan güneşin tutkusuyla nefret ediyordum.

Tam önümdeyken bile onu sürekli özlüyordum. Sanki onun yarısına sahip olmak gibiydi.

Seks düşkünü olduğumdan değil. Daha çok Luca düşkünüydim. Sarılmaya bile razıyım ama o bana bunu bile vermedi.

Kaşlarımı kaldırarak hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Benimle mi konuşuyorsun yoksa kediyle mi?"

Clem'in başının üstünü öptü. "Sen benim güzel kızımsın. Clementine benim prensesim."

İkisine doğru eğildim ve biraz temas kurmaya çalıştım. "Olması gerektiği gibi. Bu arada, Clara geceyi burada geçirecek."

Luca başını kaldırdı. "Ne oldu? Neden?"

Omzum kalktı. "Kendi yatağında rahat edemediğini ve sizin misafir yatağınızı hayal ettiğini söyledi. Ona tabii ki geceyi bizim evde geçirebileceğini söyledim. Ne kadar geceye ihtiyacı varsa."

Clara'nın doğumuna bir ay kalmıştı. Önünde taşıdığı plaj topuna rağmen gerçekten yavaşlamamıştı ve *asla*

şikayet etti. Bu yüzden, bu öğleden sonra beni aradığında ve ne kadar yorgun olduğunu söylerken sesi çatladığında, onu hemen davet ettim. Nasıl davet etmem?

Luca ellerini saçlarına sokabilmek için Clem'i yere bıraktı. "Sen ve ben aynı yatak odasını paylaşmadığımız zaman çok tuhaf görünecek."

Parmaklarımı bileklerine dolayarak ellerini yanına doğru çektim. "Miles'ı eve erken gönderdim, böylece yatak odamdaki her izi temizleyebilecek ve eşyalarımı senin odana taşıyabilecektim. Söylediğim için üzgünüm ama bir ya da iki gece yatağını benimle paylaşmak zorunda kalacaksın, ama ceset gibi uyuduğumu duydum, bu yüzden çok fazla yük olmamalı."

Luca daha az rahatlamış görünmüyordu. Aksine dehşete düşmüş gibiydi ki bu da göğsüme bir hançer gibi saplanmıştı. Ona açlık çekiyordum ve o benimle aynı yatağı paylaşmak en kötü kâbusuymuş gibi tepki veriyordu.

"Lanet olası Clara," diye mırıldandı. "Ne kadar kalacak?"

"Söylemedi." O yerde delikler açarken ben yanağımın içini çiğnedim. "Nerede uyuyacağım konusunda seçici değilim. Sadece yerde uyuyacağım-"

"Yerde uyumayacaksın, Saoirse." Bana bir numaralı düşmanmışım gibi ters ters baktı. "Wyoming'de gayet iyi idare ettik, burada da iyi olacağız. Sadece bunu kabullenmem biraz zaman aldı."

Yüce Tanrım. Benimle yatmayı kabullenmek zorundaydı. Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark ettiğini sanmıyorum. Luca zalim bir insan değildi ve bana olan sevgisini açıkça belli ederdi. Son birkaç ayda iyi arkadaş olmuştuk ama onun için her şey burada bitiyordu.

Otel seksi dışında tabii ki. Ona aşık olmuştum.

Bunu yapmak istememiştim. Bu planın bir parçası değildi. Ama yapmamak imkânsızdı.

Banyodan eşofman ve Luca'nın tişörtüyle çıktım. Fazladan kumaş yüzünden cildim şimdiden kaşınmaya başlamıştı ama böylesi daha iyiydi. Normal pijamalarımı giymek ikimiz için de pek adil görünmüyordu.

Luca yataktaydı, sırtını yatak başlığına dayamıştı, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerindeydi. Ekranın üzerinden bana baktı.

"Ne giyiyorsun?" diye homurdandı.

"Pijamalarım." Yatağa tırmandım, kendimi kenara yerleştirdim ve Kindle'ımı aldım.

Bütün gece bana huysuz davrandı ama Clara'ya karşı çok tatlıydı, koridorun sonundaki misafir odasında ihtiyacı olan her şeyin olduğundan emin oldu. Yatak odama bakmamıştı bile, bu yüzden eşyalarımı taşımak muhtemelen gerekli değildi, ama tedbirli olmak üzölmekten daha iyiydi.

Luca hâlâ bana bakıyordu. "Onlar senin pijaman değil."

Tişörtümü çekiştirdim. "Bunu ödünç aldım. Geri vermeden önce yıkayacağıma söz veriyorum."

"Kıyafetlerimin senin gibi kokması umurumda değil Saoirse. Onları neden giydiğini merak ediyorum."

"Böylesi daha iyi."

Kindle'ımı açtım, o bana bakarken sayfaları çeviriyordum. Sonunda gözlerini benden kaçırdı ve dikkatini bilgisayarına verdi.

Kafamda Luca'nın yattığı tarafa yuvarlandım ve ben kitap okurken o da çalışırken onun yanına sokuldum. Hayalimde, arada bir

uzanır, saçımı okşar ya da başımın üstüne bir öpücük bırakır.

Bunun yerine, sonraki bir saati sessizlik içinde geçirdik, aramızda soğuk bir yatak vardı. Sonunda pes ettim ve iyi geceler diledim. Bu gergin atmosfere bir dakika daha dayanamazdım.

Ayrıca yorgundum. Yeni bir şirket kurmak şaka değildi. Peak Strategies'in resmi olarak iki müşterisi vardı. Kenji ve bir teknoloji startup'ı. Gerçek yabancılar bizi işe almıştı. Miles ve ben tüm benliğimizi bu girişime vermiştik.

Sorun şu ki rahat edemiyordum. Bacaklarım kumaşa dolanmış gibi hissediyordum ve her hareket ettiğimde tişörtüm gövdem etrafında dönüp duruyordu. Ama hareket etmeyi bırakamıyordum çünkü kendi pijamalarım tarafından boğuluyordum.

Ben de
döndüm.

Yuvarlandı.

Fiyasko.

Hayal kırıklıklarımı içime attım.

"Ceset gibi uyuyan sen misin?" Luca bir süre önce dizüstü bilgisayarını kapatıp ışıkları söndürmüştü. Uyuduğunu sanmıştım. Belli ki yanılmışım.

"Özür dilerim. Rahatlamaya çalışıyorum. Sakin olacağım."

Denedim. Gerçekten denedim. Luca'nın nefes alışları düzleşene kadar orada yattım ve kendimi bunun rahatlatıcı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Öyleydi de. Sadece bacaklarımın etrafında ipler varmış gibi hissediyordum.

Eşofmanlarımı çıkarmaya karar verdim. Yorganın altındaydım, böylece benden önce uyanırsa görmeyecekti.

Kalçalarımı kaldırarak bol pantolonu aşağıya indirdim. Luca boğazını temizlediğinde pantolon dizlerimin etrafındaydı.

"Şimdi ne oluyor?"

Yolun geri kalanında onları ittim. "Pantolonumu çıkardım."

"Bu benim bilmediğim bir baştan çıkarma tekniği mi?"

"Hayır, değil. Uyuduğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama sonra yatak sallanmaya ve yuvarlanmaya başladı."

Çıplak bacaklarımı pürüzsüz çarşaflara sürterek h o m u r d a n d ı m .

Çok daha iyiydi. "Dramatik davranıyorsun."

"Dedi çırpınan kadın. Sadece normal pijamalarınızı giyin. Kendimi kontrol edebilirim."

"Düşünceli davranıyordum Luca. Bu konuda kabalaşmana gerek yok. Neyse, pantolonumu çıkardığıma göre artık iyiyim. Bu gece hayatta kalacağım." Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Uyu hadi."

"Benimle konuşmayı bıraktığında bunu yapmayı planlıyorum."

O zaman sustu ve ben de tavana baktım, kollarının bana sarılmasını istememek için kendimi zorladım.

Sonunda uyuyakaldım.

Uyandığımda çıplak göğsümde bir el vardı ve sırtım sert bir göğse yaslanmıştı. Luca'nın sıcak nefesi boynumdaydı ve uykusunda başparmağı boncuklu meme ucumu ovuyordu.

"Tişörtünü çıkarmışsın," diye mırıldandı.

Tamam, uyumuyorum.

Gözlerimi açtım ve kendime baktım. İç çamaşırım dışında çıplıktım.

"Kahretsin. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Kahkahası sert ve alçaktı. "Yatarken kıyafet giymekten gerçekten nefret ediyorsun."

"Hor gör onu." Onun sıcaklığından biraz çalmak için geriye doğru kıpırdandım. "Bu duruma nasıl geldik?"

"Burada uyandım."

"Ve sen hemen yataktan fırlamadın mı?" Dişleri omzumu ısırıldı. "Şikayet mi ediyorsun?" "Sadece soruyorum. Hiç şikâyetim yok."

Bu şekilde kaldık, Luca beni tutuyor ve göğüslerimi okşuyordu, ben de bu temasın tadını çıkarıyordum. O tahrik olmuştu ve külotum sıırılsıklam olmuştu ama ikimiz de daha ileri gitmek için bir hamle yapmadık.

Birçok açıdan, bu şimdiye kadar gittiğimiz en ileri noktaydı. Bu sessiz anların samimiyeti derimin altına işledi ve kalbime yerleşti. Bunu istiyordum ama dile getirmekten çok korkuyordum. Luca bunun ne olduğu ve ne olmadığı konusunda açıktı ve bundan hiç şaşmamıştı.

Bu bocalama mıydı?

Gözlerimi kapadım, düşüncelerimi kapattım ve bu adamın kollarında uyanmanın eşsiz mutluluğunun tadını çıkardım.

Clara eve gitme konusunda hiçbir belirti göstermiyordu. Bu onun buradaki üçüncü gecesi idi ve son iki sabah gözlerinin ne kadar berrak olduğuna bakılırsa, misafir odamızda gerçekten daha iyi dinleniyordu.

Ne Luca ne de ben onun varlığını yadırgayabilirdik. Clementine de ona alışmıştı, Clara oturduğunda karnının etrafında kıvrılıyor, küçük kalbinin içeriğine mırıldanıyordu.

Siyah saten bir gecelik giyerek çarşafların arasından kaydım. Bu benim en uzun ve en az süslü geceliğimdi. Ama Luca bana tepeden tırnağa silahlıymışım gibi baktı.

Sırt üstü yatmış, bir roman okuyordu. Luca'nın bilim kurguyu tercih ettiğini öğrenmiştim. Ama bana bakmak için elindekini göğsüne dayadı.

"Hey, sen," dedim usulca.

İç çekerek elindeki kitabı yere bıraktı ve kollarını açtı. "Buraya gel."

Bir an bile tereddüt etmeden kendimi onun üzerine attım. Bacaklarım onunkilerin üzerine sarktı, kollarım çıplak orta kısmına dolandı, başım omzuna yaslandı. Elini kalçama kilitleyerek beni biraz daha yaklaştırdı.

İkimiz de ne yaptığımız hakkında tek kelime etmedik. Sanki ikimiz de konuşursak büyüünün bozulacağını biliyorduk. Bunun neden yasak olduğunu hatırlardık.

Aramızdaki boşluğu dolduracak kişi ben olmayacaktım. Luca'nın benden kurtulmak için beni yatağın üzerinde tekmelemesi gerekecekti.

"Clara için endişeleniyorum."

Ani konuşması beni ürküttü. "Hamileliği hakkında mı?"

"O kadar da değil. Fiziksel şeylerle gayet iyi başa çıkıyor. Bir süre önce bana geldi ve Miller'da bir sorun olduğunu söyledi. Ona aldatıp aldatmadığını sormuş, o da reddetmiş."

Ürperdim. "Bırakın başkasını, Clara'nın Miller'la yattığını bile hayal edemiyorum."

Kavrayışı sıkılaştı. "Lütfen deneme. Nasıl hamile kaldığını düşündüğümde zaten dehşete düşüyorum."

Bu beni biraz güldürdü. "Son zamanlarda başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, işte bu yüzden endişeliyim. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam beni tersliyor. Her şeyin daha iyi olmasını umuyordum. Hatta onun hakkında hiçbir şey bulamayan bir özel dedektif bile tuttum. Ama o burada."

"Ve o değil," diye ekledim.

"Evet." Derin bir nefes aldığında göğsü kabardı. "Ne yapacağımı şaşırdım. Bana açılmazsa ona nasıl yardım edebilirim?"

Başımı kaldırdım ve onun endişeli yüzüne baktım. "Ona alan ve destek verin. Nedenini sorgulamadan burada kalmasına izin verin. Onun burada olması o kadar da kötü değil, değil mi?"

Gözleri üzerimde gezinirken bakışlarındaki öfke azaldı. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra parmak eklemlerini çenemde gezdirdi.

Bana yabancı ve saygılı bir nezaketle dokunduğunda nefes almadım.

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

Fısıldadım. "Hayır," diye onayladı.

"Hiç de kötü değil."

Başımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız geçici bir okşamayla buluştu. Suyu test ediyorduk. Bir yudum, sonra bir tane daha.

Ama Luca'ya o kadar susamıştım ki, bir yudum ya da yüz yudum asla yeterli olmayacaktı.

İlk başta tek yaptığımız öpüşmek, öpüşmek ve öpüşmektir. Yavaş ve yumuşak. Derin ve araştırmacı. Parmaklar saçlarda. Elim kalbinin üzerinde. O beni sıkıca tutuyordu.

Birbirimize karşı hiç olmadığımız kadar dikkatliydik. Grip olmuş gibi ağrım vardı. Luca'nın dokunuşuna duyduğum ihtiyaç iliklerime kadar işlemişti. Elinin ipeksi geceliğimin üzerinde her kayışı beni yatıştırıyordu.

Ama göğsünü benimkinin üzerine koyacak şekilde yerimizi değiştirdiğinde eridim ve gerginlik içimden düzensiz nehirler halinde aktı.

Konuşulmadı. Geceliğimi çıkarıp uyku pantolonunu indirdiğinde tartışma olmadı. Isınmış tenlerimiz sanki her zaman dokunmak için yaratılmış gibi birleşti.

Luca bana emir vermedi. Ona küstahlık etmedim. Bu diğerlerinden farklıydı ama yine de aynıydı. Vücudu benimkini tanıyordu. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şekilde birbirimize çekilmiştik. Luca'nın sessiz, loş yatak odasında kuralları çiğnediğimizde bile bu değişmemişti. O benim iplerimi tuttu, ben *de* onun için dans ettim, her zamanki ateşli tango yerine durgun, boğucu bir *pas de deux* olsa da.

Luca yüzünü kalçalarımın arasına gömerken kalçalarımı birbirinden ayırdı. Elimin tersiyle ağzımı kapattım ve dilinin kaygan, şişmiş etimde düzleşmesiyle benden çıkardığı iniltileri bastırdım. Aklımın bir köşesinde hâlâ çok ses çıkarırsam büyüünün bozulacağından korkuyordum.

Ve büyü bozulursa ölebilirim.

Zirveye ulaştığımda Luca'nın avuç içi gövdemden yukarı çıktı ve çarpan kalbimin üzerinde durdu. Bilmeden kilidini açtığı ve özgür bıraktığı kalbimin.

O zaman çöktüm. Ufalandım ve bu adam için daha da çok düştüm.

Üzerime tırmanıp yüzüme baktığında, ona karşı hissettiklerimin büyüklüğünü anlamamasına imkân olmadığını düşündüm. Ama anladıysa bile hiçbir belirti göstermedi. Yoğun ve bana odaklanmış bir şekilde kaldı ve tek bir yumuşak vuruşla içime girdi.

Üstümde, içimde hareket etti, ilerledi ve geri çekildi, ama asla uzun sürmedi. Dışarı kayar kaymaz tekrar içeri itti, her seferinde bir şekilde daha derine. Öpüşmediğimiz zamanlarda okşuyor, okşuyor, dokunuyorduk. Gözler kilitlenmiş, nefes nefese nefesler benim ya da onun değil, bizim olan havayı değiş tokuş ediyordu.

Luca bana aşık değildi. Yine de bana değer veriyordu. Derinden, şefkatle. Ve hiçbir kısıtlama olmadan bana gösteriyordu.

İçimdeki sınır tanımayan duyguların aşk olarak adlandırılabilceğinden de emin değildim. Ama bunun böyle bir şey olduğundan şüpheleniyordum ve onları düzgünce saklayamazdım.

Ben de onu korkutmak istemedim.

Gözlerimi kapattım ve onu sertçe öptüm, kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı ortasına kilitledim.

Ona vücudumla onu istediğimi, onu istediğimi, onu istediğimi söyledim. O da bana daha fazlasını vererek cevap verdi.

Dudakların buluşmasından çok yüceltici bir öpücükle bir araya geldik. Luca'nın adını dilimi onun diline değdirerek söyledim. O da dudaklarıma kondurduğu çırpınan gagalarla benimkini söyledi. Boynum büküldü, çenemi kaldırdım, zevk çığlıklarım bir kuledeki çanlar gibi içimde çınladı. Luca'nın başı benimkinin yanına eğildi, böylece yanak yanağa kaldık ve onun inlemeleri benim çığlıklarımın koro haline geldi, ta ki ikimizin yankılarından başka bir şey kalmayana kadar.

Luca bizi yanlarımıza yuvarlarken bile birbirimize bağlı kaldık. Daha da yaklaştım, bacağımı kalçasına geçirip onu orada tuttum.

"Kıpırdama," diye mırıldandım, yüzümü göğsüne saklayarak.

"İstesem de yapabileceğimi sanmıyorum." Dudakları tıpkı fantezilerimde olduğu gibi başımın tepesine dokundu.

"Sadece bir süre daha. Kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum, güzel kız."

Luca içimde, etrafımda, üzerimdeyken uykuya daldım.

Hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Bölüm Otuz Beş

Saoirse

Clara'nın kaldığı dördüncü sabah, onu mutfakta kahvaltı hazırlarken buldum. Luca çoktan işe gitmişti, bu yüzden onu orada gördüğüme şaşırdım. Normalde ondan önce ofise gelirdi.

"Geç mi gidiyorsun?" Ben sordum.

Elini karnının üzerine koyarak inledi. "Bu sabah yavaş hareket ediyordum."

"Bence genel olarak yavaşlamak için gayet makul bir mazeretiniz var."

Bana el salladı. "Saçmalama. Üç aylık doğum iznim olacak ve hiç şüphesiz iznimin sonunda duvarlara tırmanıyor olacağım. Buna mecbur olduğumdan daha erken başlamak istemiyorum. Ayrıca, işim fiziksel olarak çok yorucu değil. Kendimi yataktan kaldırıp şık bir hale getirmek eskisinden iki kat daha fazla enerji gerektiriyor."

Yanına kaydım, kolumu omuzlarına doladım ve sıktım. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

Başını omzuma vurdu ve sırtıttı. "Benim muhteşem baldızımdan geliyor, gerçekten de öyle. Yine de seni hamile ve ısıltılı bir şekilde etrafta dolaşırken göreceğim gün için pişmanlık duyuyorum. O kadar uzunsun ki, eminim karnın küçücük olacak ve ben kıskançlıktan çatlayacağım. Bunu biliyorum."

Ben gülmeyince Clara keskin bakışlarını bana çevirdi. Ona toplayabildiğim en sıcak gülümsemeyi verdim.

Gerekenden daha fazla yalan söylemekten nefret ettiğim için dikkatlice cevap verdim. "Bunun ne zaman olacağından emin değilim."

Eli ağzına gitti. "Şu halime bak, yersiz konuşuyorum. İçimdeki bu bebek beynimi emiyor. Bundan önce, bir kadının anne olmak için planları olduğunu asla tahmin edemezdim. Beni affeder misiniz?"

"Elbette seni affediyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Telaşla kendime bir fincan kahve doldurmakla meşgul oldum. Miles birazdan iş gününe başlamak için burada olacaktı. Kenji ile bir toplantımız vardı, bu yüzden her şey başlamadan önce kahvaltı yapmam gerekiyordu.

Sonra Luca'nın kız kardeşi için ne kadar endişelendiğini hatırladım.

Luca'nın evliliğine burnunu sokmasına pek sıcak bakmamıştı ama belki benimle konuşurdu. "Bu gece yine burada olacak mısınız?" Sıradan bir şekilde ona bakıyordum.

dumanı tüten kahvemın üzerinde.

Clara kalçasını tezgâha yasladı. "Eğer sorun olmazsa, bir gece daha kalmak istiyorum."

"Sormana gerek yok, Clara. Dün gece bu konuyu konuştuk ve senin burada olmandan ne kadar hoşlandığımız konusunda anlaştık."

Kaşları kanatlandı. "Kardeşim yeni evliliğinin mutluluğuna müdahale etmeme aldırıyor mu?"

Güldüm. "Gerçekten bilmiyor." Kupamı tezgâha koydum ve bir kutu granola açtım. "Sence Miller da bizde kalmak ister mi? Onu ağırlamayı çok isteriz."

"Oh, hayır, sorun değil, ben-" diye sözünü kesti ve lavaboya doğru döndü. Birden tabağını ve bardağını yıkamakla ilgilenmeye başladı. Damarına basmıştım.

"Özür dilerim. Konuşmak istersen buradayım ama baskı yapmayacağım." Rahatlasın diye granolamı bir kâseye dökme gösterisi yaptım. Onu rahatsız etmeyecektim.

Sonra gözlerinde yaşlarla arkasını döndü. "Neler olduğunu bilmiyorum." Ellerinin tersiyle yüzünü sıvazladı. "Aldattığına ikna olmuşum çünkü onda bir şeyler ters gidiyordu. Ama bu konuda onunla yüzleştirmede, bana aldatmadığına dair söz verdi ve o zamandan beri

iyi bir koca olmak için çok çaba sarf etti. O kadar özenli davrandı ki... Deli olanın ben olduğuma inanmak için kendimi gaza getirdim."

Yanına gittim, ellerini ellerimin arasına aldım ve onu oturma odasına çektim. Kimsenin oturmadığı kanepeye birlikte oturduk. Clementine gelip Clara'nın karnına sarılıp yerini aldı.

Clara bir süre Clem'e baktı, yumuşak kürkünü okşadı, sonra derin bir nefes aldı ve her şeyi anlattı.

"Miller'ın asistanı Pazartesi günü bana geldi. Araba alıyormuş, bu yüzden kredi raporunu incelemişler ve kendisine ait olmayan bir kredi kartı listelemişler. Doğal olarak paniklemiş ve araştırmış. Kart onun adına ama adres bizim adresimiz. Benim ve Miller'ın."

Kalbim boğazımda düğümlendi. Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir yere varamazdı.

"Onunla yüzleştin mi?" Ben sordum.

"Hayır. Henüz görmedim. Ama biraz araştırma yaptım ve kredi kartı ekstresini buldum. Tennessee'de Theresa Graves adında bir kadına gönderilen çiçeklerin parasını ödemiş. Onun adresine de bir kitap göndermiş. Anlamıyorum. Anlamıyorum işte. Miller Tennessee'de kimseyi tanımıyor. Hiç seyahate çıkmamış. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ve korkuyorum, Saoirse. Bilmek zorundayım ama sormak istemiyorum."

Yardım etmek istedim. İçimdeki dürtü o kadar güçlüydü ki yerimde zor duruyordum. "Luca onunla konuşabilir."

"Hayır," diye tersledi. "Kesinlikle olmaz. Luca öğrenirse onu çıplak elleriyle öldürür-" Nefesi kesildi, göğsü sertçe yükseldi. Clementine miyavladı ve başını Clara'ya vurdu. Bir süre sonra Clara parmaklarını Clem'in tüylerine geçirerek ikisini de yatıştırdı. "Miller'ın telefonuna baktım.

birkaç gün önce. Sadece birkaç dakikam vardı ama e-posta uygulamasına tıkladım ve sahip olduğunu bilmediğim bir hesapta oturum açmıştı."

Dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırarak sözünü kesti. "Böyle devam edemezsin. Seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum."

Parlayan, gözyaşı dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Onunla konuşmaya ne dersin? Onunla kahve içmek için buluşabilirsin, belki ona bebek meselesi hakkında konuşmak istediğini söylersin ve ondan gerçeği öğrenmeye çalışırsın."

Bu fikir çılgıncaydı. Miller ve benim neredeyse hiç ilişkimiz yoktu. Neden bana sır versin ki? Ama Clara çok perişandı. Ona yardım edebilmem için en ufak bir şans bile varsa, bunu yapmalıydım.

"Tamam. Deneyeceğim."

Nefes verdi, omuzları öne doğru kıvrıldı. "Çok teşekkür ederim."

Rahatladığı her halinden belliydi. Kollarımı ona doladım çünkü gerçekten sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Elbette, Clara. Bu tür bir stres altında olmamalısın."

"Önemsediğin için minnettarım." Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. "Lütfen tüm gerçekleri öğrenene kadar Luca'ya söyleme. Kardeşim öğrenirse kendini tutuklatır."

"Ondan sır saklamak istemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, anlıyorum. Ama daha sonrasına kadar bekleyebilir misin?"

Ve emin olduğumuzda ona söylememe izin verin."

Midem rahatsızlıkla kıvrandı ama kabul ettim. Luca'ya neler olup bittiğini Clara'nın söylemesine izin verecektim, çünkü bu onun evliliği ve hayatıydı. Zamanlamayı onun seçmesi adil olurdu.

Luca bana bir e-posta gönderdiğinde Pazartesi sabahı masama yeni

oturmuştum.

Kime: saoirserossi@peakstrategies.com

Kimden: lucarossi@rossimotors.com

Saoirse,

Bugün bir randevum iptal oldu ve seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Bu bir örtmece değil. Karşına oturup birlikte yemek yemek istiyorum. Yeterince zamanım var. Daha kolay olacaksa eve yakın bir yerde buluşabiliriz.

Bana özgür olduğunu

söyle. Seninkiler,

Luca

E-postayı okurken kalbim sıkışsa da gülümsedim. Miller'la buluşmak için çoktan plan yaptığım için reddetmek zorunda kalacaktım - ki bu da Novocaine olmadan dolgu yaptırmak gibi korktuğum bir şeydi. Karısının benden müdahale etmemi isteyecek kadar boktan bir koca olduğu için Miller'a zaten kızgındım ama şimdi Luca'yla vakit geçirme fırsatını kaçıracığım için iki kat kızgındım.

Yine de yüzümdeki sırtışı engelleyemiyordum. Luca'nın kuralları bir kenara attığı önceki haftadan beri bu durum değişmez bir hal almıştı. Clara Cumartesi günü ailesiyle kalmaya gitmişti, ben de bunun yatak odama döneceğim anlamına geleceğini düşünmüştüm. Ama denediğimde Luca beni kucaklayıp yatağına fırlattı.

Değişim hakkında konuşmadık.

Sadece...öyleydi. "Bana fikrayı anlat."

Miles'in sesine şaşırarak geri çekildim. Şaşırmamalıydım. Aynı ofisi paylaşıyorduk ve onu eve sadece yarım saat önce almıştım. Odada benimle birlikte olduğunu biliyordum ama Luca'yla ilgili hayaller kurmakla o kadar meşguldüm ki yalnız olmadığımı unutmuştum.

"Şaka falan yok," dedim.

Poposunu masamın kenarına dayadı, Andes'te Elise ile çalıştığı günlerden kalma bir alışkanlıktı bu. Miles ve ben ikimiz de konuşkandık. Bir işi bitirebilmek için birbirimizi görmezden gelmeyi öğrenmemiz gerektiğini, aksi takdirde çalışmak yerine saatlerce gevezelik edeceğimizi çabucak fark ettik.

"Paranoyakça davranıyor olabilirim ama bilgisayarının başında küçük bir kaçık gibi gülümsediğini görüyorum ve benim hakkımda ileri geri konuştuğunu düşünüyorum."

Gülerek sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu *kesinlikle* senin paranoyaklığın. Hiç şüphe yok."

Gözleri kısıldı. "Bana söylemeyecek misin?"

Yapardım ama beni eğlendiriyordu, bu yüzden işkenceyi uzattım. "Duygularını incitmek istemiyorum."

"Bu kadar. Bu ortaklık sona ermiştir." Boş bir yazıcı kâğıdı aldı ve ortadan ikiye yırttı.

"Sözleşmemiz böyle değildi."

Gözlerimin içine bakarken parçayı buruşturdu. "Bu sembolik bir şeydi. Kalbimde eridi gitti."

Kıkırdama krizine girip yana düştüm. Miles Aldrich ile çalışmak hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

Kahkahalarım arasında bana kaşlarını çattı. "Hiç eğlenmiyorum, Serhie." Biraz sakinleşerek ellerimi aramızda salladım. "Özür dilerim, özür dilerim."

Yemek kamyonları konusundaki berbat zevkin dışında senin hakkında asla kötü konuşmam."

Çenesi çıkıktı. "Ludwig'in taco standının yanındayım."

"Çünkü sen bir manyaksın. Başka kimse lahana turşulu taco istemiyor."

"Benim için daha fazla." Eli masamın üzerine indi. "Şimdi, söyle bana

bir sonraki gün için her gün lahana turşusu tacos sipariş etmeden önce

ve onları önünüzde yiyin."

O kokuyu hatırlayınca neredeyse gözlerim yaşarıyordu. Bir kez yeterliydi. Daireye girmeleri yasaklandı.

"Sadece kocamdan gelen tatlı bir e-posta, hepsi bu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu söyleyemez miydin?"

"Söyleyebilirdim ama eğleniyorduk."

"Eğleniyordun. Sen ve Elise'in neden arkadaş olduğunuzu anlıyorum. İkinizin de şeytani kalpleri var. Kötü kadınlarla iyi anlaşıyor olmam iyi bir şey."

"Masana geri dön ve seninle asla kötü konuşmayacağımı bilerek rahatla."

Zıpladı ve bana gamzeli bir sırıtış fırlattı. "Senden hiç şüphe etmedim, Sershie."

Tekrar yalnız kaldığımda Luca'nın e-postasını yanıtladım, gerçeği olabildiğince uzattım. Mecbur kalmadıkça ona yalan söylemeyecektim.

Kime: lucarossi@rossimotors.com

Kimden:

saoirserossi@peakstrategies.com Luca,

Karşınızda oturup birlikte yemek yemeyi çok isterdim. Ne yazık ki ve bu konuda gerçekten üzgünüm, bugün gelemeyeceğim.

Miles ve ben sana bahsettiğim ortak ofis alanına bakacağız. İşimiz bitince sana uğrarım. Ofiste öpüşmeye izin var mı? Çünkü sana birkaç tane vermeyi planlıyorum.

Saygılarımla,

Uygunsuz Eşiniz

Dudağımı ısırarak gönder tuşuna bastım. Nasıl imzaladığımı okuduğunda eli titreyecekti. Kendime böyle hitap etmemden nefret ederdi. Ama kocasının seğiren elini kışkırtmaktan hoşlanan bir kadınla evlenmişti.

Bu konuda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Miller'la yaklaşan buluşmamı hatırladığım anda hafifliğim kayboldu.

Lanet Miller. Her şeyi mahvediyor.

Yemekten Miller'ın haberi olmadan çıktım.

Kıpır kıpır, kaçamak ve tuhaf bir şekilde terliydi. Bana sürekli Clara'nın durumunu sordu. Bugün ofise gelmemiştii, bu yüzden endişeliydi. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalardan bir süredir endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Ama ona açıkça aldatıp aldatmadığını sorduğumda, bunu kesin bir dille reddetti... ve ben de ona inandım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok, çok ters. Bana ne olduğunu söylemedi, ben de tahmin bile edemedim. Ama gerçekten başka bir kadın olduğunu düşünmüyordum. Karısını seviyordu, her şeyi berbat ediyor olsa bile.

Kafeden Rossi binasına doğru yürürken Clara'ya mesaj attım.

Miller'la yemekten yeni çıktım. Aldatmadığını söylüyor, belki aptalım ama ona inanıyorum.

Ona Theresa Graves'i sordun mu? Çiçekleri? Kitabı?

Ben: *Ben yaptım. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı. Bana verdiğin kredi kartı ekstresini gösterdiğimde*

bir hata olmalı.

Oh, hayır. Neden dürüst olamıyor?

Ben: *Sana karşı dürüst olacağını sanmıyorum. Tüm cevaplara sahip olmadan ne yapmak istediğine karar vermek zorunda kalacaksın. Özür dilerim.*

Hayır, üzülme. Benim için kardeşlik görevinin ötesine geçtin. Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim. Her şey için teşekkür ederim.

Bana teşekkür etmene gerek yok. Luca'ya ne zaman

söyleyeceksin? Clara: *Yakında söyleyeceğim. Önce*

düşüncelerimi toparlamam lazım. Ben: *Lütfen mümkün*

olduğunca çabuk yap. Sırlar konusunda iyi değilim.

Yapacağım. Söz veriyorum. Bu hafta onunla konuşacağım.

Telefonumu çantama geri koydum ve önümdeki Rossi binasına baktım. Luca'nın orada beni beklediğini bildiğim için midem takla attı.

Onunla bu konuyu konuşamamaktan nefret ediyordum ama Clara'nın yakında ona anlatacağına güveniyordum. Luca bana neler olup bittiğine dair doğrudan bir soru sormadığı sürece yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. Yalan söylemekte berbat olduğum ve bundan nefret ettiğim için, kocamı bulmak için içeri girerken parmaklarımı çapraz tuttum.

Otuz Altıncı Bölüm

Luca

Elim Saoirse'nin şımarık kıçına indi. "Rahatsız edici değilsin. Söyle."

Kucağımda kıvrandı, yüzü boğazıma gömüldü. "Ben rahatsız edici değilim."

"Yine de tam bir baş belasısın." Ona bir tokat daha attım ve inlemesine neden oldum.

"Ben lanet bir tehdidim."

Ona bir tokat daha attım. "Seninle ofisimde seks yapmayacağım. Seninle yapmak istediğim şeyi yapabilmem için etrafta çok fazla insan var. Şimdi, senin yüzünden günün geri kalanında kanımın yarısı aletimde çalışmak zorunda kalacağım."

Sırıtişını boğazımda hissettim. "Bana şaplak atmak zorunda değildin." "Bunu hak etmiştin ve bunu biliyorsun."

Saoirse öğle yemeğinde bana katılamadığı için hayal kırıklığına uğramıştım ama birkaç dakika önce kapımda belirdiğinde bu hayal kırıklığım ortadan kalktı. Onu kucağımda tutmak, daha önce bana eşlik etmemesini telafi etmekten çok daha fazlasıydı.

Bir parmak eklemimi çenesinin altına bastırarak onu boğazımdan çıkardım ve böylece ona bakabildim. Bir haftadır bu yüzle uyanıyordum ve tek bir parçam bile yalnız uyanmaya geri dönmek istemiyordu.

"Ofis alanı nasıldı?" Ben sordum.

"Hoşumuza gitti. Yine de henüz imza atmaya hazır mıyız bilmiyorum. Daha çok orada neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk."

"Miles'la öğle yemeği mi yediniz, yoksa aç mısınız?" Kızın burnu kırıştı. "Aç değilim."

Verdiği cevapta dikkatimi çeken gergin bir nitelik vardı. "Yemek yedin mi?"

"Mmhmm." Gözleri yana kaydı ve elleri uyluklarının üzerinde kenetlendi.

"Bu bir evet miydi?" "Evet, Luca. Yedim."

"Miles ile...?"

Öfkeyle yüzünü benden çevirdi. "Evet. Miles ve ben ikimiz de yedik. Aslında muhtemelen neden işe dönmediğimi merak ediyordur. Gitmeliyim."

Kucağımdan kaymadan önce onu yakaladım ve göğsüme bastırdım. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette öyle. Sadece bir dakikalığına uğramak istemiştim. İşe dönmem gerekiyor." Dudakları boğazımın kenarına bastırdı ve burnuyla burnumu okşadı. "Akşam görüşürüz."

Gitmek istedi, ben de izin verdim. Ama alarm zillerimi çaldırmıştı. Karımı tanırdım. Korkunç bir yalancıydı ve az önce bir konuda yalan söylediğinden neredeyse emindim.

Saoirse'ye arkadan yaklaşarak onu kucakladım. İç çekerek başını omzuma yasladı.

"Ne yapıyorsun, güzel kız?"

Eve vardığımda beni Clementine, sarımsak ve baharat kokuları karşıladı. Kedimi bir güzel okşadıktan sonra burnumu takip ederek Saoirse'nin ocağın başında durduğu mutfağa gittim. Tam olarak bir ev tanrıçası sayılmazdı ama iyi yemek yapardı ve annem ona çocukluğumdan beri en sevdiğim yemeklerden birkaçını öğretmişti.

Hiçbir şikayetimin yoktu ve kendimi şanslı sayıyordum.

"Somon ve kuşkonmaz." Gözlerimle buluşmak için başını yana eğdi.
"Benimle yemek için zamanında evde olup olmayacağından emin değildim."

"Olduğuma memnun musun?" "Her zaman."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın?"

"Mmhmm. Bana birkaç dakika ver, seni besleyeyim."

Elimi karnının alt kısmına doğru kaydırđım ve parmaklarımı genişçe açtım. "Öğle yemeğinde ne yedin?"

Nefesi kesildi. Hızlıydı ve onu tutuyor olmasaydım fark etmezdim. Ama fark ettim ve bir kez daha alarma geçtim.

"Rossi'nin yakınındaki kafede berbat bir körili tavuklu sandviç yedim. Adının ne olduğunu kontrol etmem gerekecek, böylece orada asla yemediğinden emin olabilirsiniz."

Etrafindan uzanarak ocağı kapattım. Yüzüme bakması için onu döndürdüğümde Saoirse irkildi.

"Evet, bu saçmalık."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Ben-"

Dudaklarına dokundum. "Sen yalan söylemezsin. Bu konuda gerçekten kötüsün. Şimdi bana yalan söylüyorsun ve nedenini bilmek istiyorum." Başını çevirmeye çalıştı, ama çenesini tuttum, onu yerinde tuttum, böylece ağzını kapattı. "Bunu gerçekten yapacak mısın? Karşında durmuş, benden bir şey sakladığını *bildiğimi* söylüyorum ve sen"

"Clara'ya söz verdim," diye tersledi. "Tamam mı? Ona hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim."

Elini elime alarak onu mutfaktan çıkardım ve benimle birlikte çalışma odasına çektim. Burası onun rahat ettiğı yerdı. Rahatladığı yer.

Eğer sözünden dönecekse -ki dönecekti- bu burada, her şeyin yumuşak olduğu, mutfaktaki sıcak ocaktan ve keskin bıçaklardan uzak bir yerde olacaktır.

"Luca, bunu yapamam. Clara'yla konuş. Ben yemeği bitireceğim."

Ayağa kalkmaya başladı ama iki elini de kendime doğru çekerek onu tekrar aşağı indirdim.

"Hayır. Akşam yemeği umurumda bile değil. Clara seni bu duruma sokmamalıydı ve o da bunu biliyor. Bunu sen de biliyorsun. Onun için yalan söylemeyi neden kabul ettiğini anlamıyorum-"

"O senin kız kardeşin." Saoirse ellerini ellerimden çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Güzel kızım sinirlenmişti ama işin bu noktaya geleceğini biliyor olmalıydı.

Yine de gerekçeleri karşısında yumuşadım. Saoirse ailenin önemini benim anladığım gibi anlıyordu. Sırf kız kardeşim olduğu için Clara'ya yardım etmek için her şeyin ötesine geçme isteği beni içgüdüsel düzeyde etkiledi. Bu kadını kollarıma alıp ona sarılmak ve hiçbir şey için endişelenmemesini söylemek istememe neden oldu. Sırlarını saklayabileceğini ve açıklama yapmadan yalanlarına devam edebileceğini.

Ama bu asla olmayacaktı.

Pek çok şeyi görmezden gelebilirdim ama yalan söylemek bunlardan biri değildi.

"Clara'yı korumaya ve ona yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum ama senden bir şeyi benden saklamayı istemekle haddini aştı. Bir karı kocanın arasına giremezsin. Clara bunu yapmakla hata etti. Benimle konuşmanı istiyorum Saoirse. Artık yalan yok."

Bir an için bana söylemeyeceğini düşündüm. Dişleri alt dudağına sertçe kenetlendi ve bakışları yana, tavana, yumak haline gelmiş ellerime kaydı, sonunda bana geldi.

"Clara benden Miller'la konuşmamı istedi. Bugün onunla öğle yemeği yedim. Gerçekten de berbat bir körili tavuklu sandviç yedim."

Gözlerimi kapatarak yavaşça nefes verdim, böylece ne kadar kızgın olacağıma ve bunu nereye yönelteceğime karar vermeden önce öfkemin beni ele geçirmesine izin vermedim.

"Neden Miller ile öğle yemeği yedin?"

Parmakları kollarının üzerinde esnedi. "Onu aldattığından korkuyor, ama tabii ki bunu biliyorsun. Ama başka bir şey daha oldu. Miller asistanının adına gizli bir kredi kartı açtı ve bu kartla Tennessee'deki bu kadına çiçek ve bir kitap gönderdi. Clara bilmeni istemedi. Onu öldüreceğinizden korkuyordu."

"Tennessee'de biriyle mi yatıyor?"

Onu öldürürdüm. Kesinlikle öldürürdüm. Çıplak ellerimle olmasa bile, Elliot'ın karanlık bağlantılarından birini kullanırdım. Kiralık katilleri tanıdığından emin değildim ama nasıl kiralanacağını bilmiyorsa şaşırırdım.

Miller, Clara'ya zarar verirse ölürdü. Eğer onu terk ederse, pörsümüş siki ağzında uyanırdı. Bir Rossi'ye bulaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Clara barış ve şiddetsiz bir çözüm istemiş olabilirdi ama biz bu konuda aynı değildik.

Saoirse hızla başını salladı. "Hayır. Öyle olduğuna inanmıyorum. Bence-" Derin bir nefes aldı. "Açıkçası ben bir akıl sağlığı uzmanı değilim ama öğle yemeğimizden Miller'ın kendini iyi hissetmeyecek kadar stresli olduğu izlenimiyle ayrıldım. Neden böyle düşündüğümü tam olarak bilmiyorum ama bir şeyler ters gidiyordu. Clara'nın onu terk etmesiyle ilgili endişelerinden daha fazlası."

Çenemi sıkarak azı dişlerimi gıcırdattım. Aklımdan geçen tüm pislikleri söylemenin sırası değildi. Saoirse'nin hassas bir kalbi vardı.

Onun akıl sağlığı için endişeleniyordu. Tek umursadığım ailemdi.

-Ve bana kalırsa, bundan böyle Miller buna dahil değildi.

"Tennessee'deki kadının adını biliyor musunuz?"

Başını salladı. "Sana vermekten korkuyorum. Hepsini yakıp kül etmek istediğini biliyorum ama yapamazsın."

Haklı olduğunu biliyordum. Bir kiralık katil tutup Miller'ın kanına girme fantezileri sadece fanteziydi. Tehlikede olan çok şey vardı. Sorumluluklarım elimi kolumu bağlıyordu.

Onu ldürememiş olmam, onu başka şekillerde mahvedemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Bana ismi ver, ben de özel dedektifime göndereyim." Kollarını açarak onu kendime doğru çektim. Yolun geri kalanını kendi başına geldi ve kucağıma kıvrıldı.

"Ona dokunma," diye fısıldadı.

"Verebileceğim tek söz, tüm gerçekleri öğrenene kadar ona dokunmamak." Parmak eklemimi yanağında gezdirdim ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdım. "Bu işi ben halledeceğim. Bu artık senin sorunun değil."

Avuç içi çenemde sıcak ve yumuşaktı. "Onunla ilgilenen kişi ben olmak istedim. Yapabileceğimi düşündüm."

"İyi işi çıkardın, güzel kız." Alnına bir öpücük kondurdum. "Kız kardeşime yardım ettin ve elinden geleni yaptın. Bunun için minnettarım. Ama bunu bir daha yapamayacağını anlamalısın. Birbirimize yalan söyleyemeyiz. Bunu yapabileceğini bilmek beni mahvediyor."

"Belli ki bunu yapabilecek durumda değilim." Burnu, rahatsız olduğunda ya da yalan söylediğinde hep yaptığı gibi kırıştı. "Beni hemen buldun."

Parmağımın ucuyla dudaklarına dokundum. "Gerçi senin niyetin buydu. İtiraf etmeliyim ki, bu acıttı."

Harekete geçti, kollarını bana doladı ve yüzünü boğazıma gömdü. Dudakları tenime değdi.

"Bok gibi hissediyorum, Luca. Bu yüzden hastayım." Parmakları gömleğimi kavradı ve daha da yaklaştı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Bunu isteyip istemediğim önemli değil. Yaptım ve çok üzgünüm."

Acıma verdiği şiddetli tepki beni şaşkına çevirdi. Öfkemi normal karşılamıştı ama incindiğimi söylediğim anda bana sarıldı, özür diledi, kollarımda titredi.

"Saoirse. Bana bak."

Başını kaldırdığında kızarmış bir yüz ve sulu gözlerle karşılaştı. "Özür dilerim, Luca."

Titreyen çenesini avucumun içine aldım. "Benden bir daha hiçbir şey saklamayacağına söz ver, ben de seni affedeyim."

Kirpikleri aşağı indi ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Söz veriyorum. Bundan çok nefret ediyorum. Bunu tekrarlamak istememin hiçbir yolu yok. Biz birbirimizden bir şey saklamayız."

Gözyaşını başparmağıma sildim ve emdim. "Hayır, ağlamıyoruz. Ve mutluluk gözyaşları olmadığı sürece birbirimiz için ağlamayız. Anladın mı?"

"Anladım."

"Üzerine şarap dökmek yok. Kendi pahasına evet diyemezsin." "Şarap dökmek yok," diye yineledi.

"Ciddi olsan iyi edersin."

Titrek bir nefes çekti ve bu kalbimi yerinden oynattı. "Ciddiyim, Luca."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Başının arkasını kavradım, Karımı *gerçekten* öperken onu orada tuttum, tuzun tadına bakmasına izin verdim.

Dilimi gözyaşlarından arındırıp yerine onun tatlı dilini koydum.

Miller'ın icabına bakılacaktı. Hem de yakında. Ama şu anda, şu anda en önemli olan şeye konsantre olmam gerekiyordu ve bu da karımla işleri yoluna koymaktı.

Bölüm Otuz Yedi

Saoirse

Luca beni stüdyosuna götürdü.

Orada çok fazla takılmıyorduk. Onun yerine birlikte yemek yedik, bisiklete bindik, Clem'le oynadık.

Bu Luca'nın oraya kendi başına gitmediği anlamına gelmiyordu. Gidiyordu. Sadece şimdi, bütün akşam yerine stüdyosunda bir ya da iki saat geçiriyordu.

Beni içeri çektiğinde elim hâlâ onunkinde titriyordu. Çalışma odasında gözyaşlarına boğulmamamın tek nedeni bunun benimle ilgili olmamasıydı. Luca yaralanmıştı. Onu yaralayan silahın sahibi bendim. Ben hatalıyken beni teselli etmek onun işi değildi.

Al bakalım, düşün çiçeği.

Luca hak ettiğimden daha tatlı davranıyordu ama ben kim oluyordum da ona olamayacağını söylüyordum?

"Sana bir şey yaptım," dedi. "Ne?"

"Yaptın mı?"

"Evet. Doğru yapamadığım eskizle başladı." "Benim eskizim," diye mırıldandım.

"Mmhmm. Sonra seni yakalamak bir saplantı haline geldi."

Ona beni aylar önce yakaladığını söylemek dilimin ucundaydı. Onun olduğumu ve yakın zamanda bağlarımdan kurtulmaya niyetim olmadığını.

Ama tabii ki kastettiği bu değildi.

Beni stüdyonun derinliklerine çekerken eli benimkinin etrafında sıcacıktı. "Sonra güzel kızımın ele geçirilemeyeceğini anladım. Seni tek bir şeye hapsedmeye çalışmayı bıraktığımda, engelleri kaldırdım. Ve... göreceksin."

Duvarlar boya sıçramaları ve eziklerle kaplıydı ama bunun dışında çıplaktı. Şimdi ise çizimler, resimler ve kromajlı heykellere ev sahipliği yapıyorlardı.

Önce parlayan gümüş profilime gittim. İçi boş ve tek taraflıydı, bu sayede duvara asılabiliyordu. Kulağımın üzerinde bir çiçek vardı ve saçlarım metal girdaplar halinde arkamda dalgalanıyordu. Çenem yukarı kalkıktı ve ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Luca arkamda durmuş, kalçalarımı tutuyordu. Parmakları kemiklerimin etrafında kenetlenmiş, kopmuş bir düğme gibi kendini bana bağlamıştı.

"Sorularınız mı var?" diye sordu usulca.

Başımı salladım ama ağzımdan bir şey çıkmadı, bu da kıkırdamasına ve beni biraz daha sıkı tutmasına neden oldu. Ama Tanrım, ayaklarımı yer de tutan tek şey onun yerçekimiydi. Onun bağına ihtiyacım vardı, yoksa kemiklerimdeki hafiflik bana ihanet edecekti.

Aynı pozun karakalem çizimi olan bir sonraki parçaya birlikte geçtik. Profil, savrulan saçlar, gülümseme. Dokunmak için uzandım ama kendimi durdurdum. Elimi bıraktığımda Luca onu aldı ve parmak uçlarımı kâğıdın üzerine koydu.

"Yargıcın çektiği bir fotoğraftan," diye mırıldandı kulağımın dibinde. "O günden beri benden sakladığın resimler."

"Onları istediğini bilmiyordum."

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Seviyorum." Mırıldandı. "Şimdi onları paylaşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Sırtımı göğsüne yasladım ve çenesini öpmek için yüzümü yana yatırdım. "Onları almamı istediğin zaman bana gönder."

Suluboya resme doğru kaydık. Bu resimde kitap okuyordum. Bacaklarım kanepenin kenarından sarkıyor, bir parmağım bir tutam saçın ucunu döndürüyordu. Bu, onunla stüdyoda geçirdiğim birçok akşamdan birine dayanıyor olmalıydı.

Kalbim göğsümü gerdi, dar ve aşırı şişmiş hissettirdi. Dilim ağzım için çok büyüktü ve beynim bir bezelye kadar küçülmüştü. Kelimeleri çıkaramıyordum bile.

Luca beni bir sonraki çizime geçirdi, sonra bir sonrakine. Çeşitli pozlarda kitap okurken çizilmiş en az on tane karakalem ya da kömür eskizim vardı. Her zaman rahat ve dingin. Yüzüm gerçekten böyle miydi ya da Luca beni böyle mi görüyordu?

Burada geçirdiğimiz geceleri düşündüm, sonunda beni kendi özel dünyasına almıştı. İçime bir şey yerleşmişti. Mücadele ettiğim bir endişe. Luca bunu fark etmiş ve bu duyguyu kâğıda dökerek ölümsüzleştirmişti.

Duvarda asılı olan son şey, iki elin kromajlı heykeliydi. Yüzüklerimizi tanıdım. Bunlar bizim ellerimizdi.

"Bunu da resimlerden birinden aldım. Senin ince kemiklerinle benimkilerin ikilemi hoşuma gitti-"

Döndüm ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Anında karşılık verdi, beni kollarına aldı ve ruhumu eriten bir coşkuyla beni öptü.

Bu hayatta bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Sanatı değil. Düşünceliliği. Bu adamı. Özellikle de bugün, bu kadar büyük bir şekilde batırmışken.

Bunun çok fazla olduğunu biliyor olmalıydı. Böyle bir şeye sahip olmamam gerekiyordu. Bunu nasıl kabul edeceğimi anlayamadım.

"Luca," diye bağırdım onun talepkâr dudaklarına karşı. Belli ki bilmediği için ona söylemek zorundaydım. "Ben bunu hak etmiyorum."

Parmakları saçlarımın arkasına dolandı, kabaca yumrukladı. Bir gümbürtü göğsünü titretti. "Buna sen karar veremezsin, değil mi? Buna ben karar veririm. Aylardır bana ilham veren tek şey sensin. Benim

güzel kız. Boyamak ve yontmak istediğim tek Şey sensin ve tatmin olana kadar bunu yapacağım."

Onu reddetmek için dudaklarımı açtığımda dudaklarıma dokundu. "Artık tartışmak yok.

Tüm bunlardan ne kadar hoşlandığını bana söylemenin zamanı geldi."

Gmleğine yapıştım, kendimi onun sıcaklığına bıraktım. "Buna bayılıyorum Luca. Kendimi hiç senin gördüğün gibi görmemiştim."

"Bir gün olacak. Seninle hiçbir yerde işim bitmedi." Eli göğsümü avuçlamak için yan tarafımdan aşağı indi. "Sonra, bunları Őekillendireceđim, yani bana çıplak modellik yapmanı istiyorum. Saatler sürebilir, muhtemelen günler. Orada uzanman ve sana bakmama izin vermen gerekecek."

Sırıtmamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Keyfimi yerine getirmeyi Luca'ya bırakmıştım. Böyle bir tarzı vardı ve bu yüzden onu seviyordum.

Onu bu yüzden severdim.

Bu adamı gerçekten sevmiştim. Ve bu stüdyoda etrafa bakınca onun da beni sevmiş olabileceğini düşündüm.

Aşık olmamamız gerekiyordu. Bunun anlaşmamız için ne anlama geleceğini düşünmeye bile başlayamıyordum. Ama Luca'nın ağzı ağzıma çarparak beni şimdiki zamana ve keşkelerden uzaklaştırdı.

Bu adam beni gördü. Beni hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyordu. Olaylar yatıştığında ve Clara'nın icabına bakıldığında, konuşurduk.

Luca da beni seviyorsa, bunun ne anlama geldiğini birlikte zebiliridik.

Ama şu anda ona benim için ne kadar önemli olduğunu ve beni ne kadar özel hissettirdiğini bildiğim en iyi şekilde göstermem gerekiyordu.

Vcudumla. Fısıltılı i ekişilerimle. Kollarımla ona sarılmamla. Ağzım dudaklarında. Bu, ikimizin de korkmadan istediğimiz her Şeyi söyleyebileceğimiz ve tartışmadan dinleyebileceğimiz bir dildi.

Saatlerce bu şekilde konuştuk. Her şey söylenene kadar.

Sonra Luca yatağında, serin arşaflların arasında bana sarıldı ve iyi geceler öpücüğü verdi.

Otuz Sekizinci Bölüm

Luca

ÖZEL ARAŞTIRMACIM ilk ipliği çektiğinde, Miller'ın gizli hayatı çözülmeye başladı.

Hayal edebileceğimden de kötüydü.

Hile yapmıyordu ama neredeyse yapmasını dileyecektim. Miller Fairfield berbat bir adamdı.

Yıllardır kayınbiraderim olan bu yabancıyı aklım almıyordu. Onu hiç tanımış mıydım?

Üç gün içinde her şey önüme serildi ve onun ahlaksızlığının boyutları karşısında şaşkına döndüm. Bu, Tennessee'deki dedektifin şüphelendiğinin ötesine geçmişti ve bugün itibariyle her şey FBI'a teslim edilmişti.

Tek yapmak istediğim eve gitmek, karımın içine gömülmek ve öğrendiğim her şeyi unutmaktı. Ama iyi değildim. Çok kızgındım. Saoirse'nin yanına gidemeyecek kadar acı ve kafam karıştı. Yine de neler olduğunu biliyordu ve eve döndüğümde beni bekleyeceğine söz vermişti.

Lanet olası karım.

Elliot ve Weston benimle bir şeyler içmek için her şeyi bıraktılar. İkisinin de yönetmesi gereken şirketleri vardı ama erken ayrılmalarını istemekte tereddüt etmedim. İkisi de nedenini sormadı. Saat tam dört buçukta belirlediğim bara geldiler. Weston iş-yaşam dengesi konusunda daha iyiydi ama Elliot nadiren akşam sekizden önce işten çıkıyordu.

Yine de iş başa düştüğünde her zamanki gibi davrandı.

Zaten bir kadeh içmiştim. Tüm çirkinlikleri etrafa saçmadan önce kanımın durulması gerekiyordu.

Konuşmaya başlamadan önce içkilerinin yarısını içmelerine izin verdim.

"Miller son altı aydır Tennessee'de bir iş blogu işleten bir çifti siber takip ve taciz ediyor."

Elliot bardağını masaya bıraktı. "Siktir."

Weston kaşlarının arasındaki derin çizgiyi ovuşturdu. "Bunu neden yapıyor ki?"

Omuz silktim ama omuzlarım fazla ağırdı. "Tüm bu bilgileri davada çalışan dedektifle temas halinde olan müfettişten alıyorum. Theresa ve Albert Graves, Grave Business Report'u yönetiyor."

Elliot kaşlarını çattı. "Daha önce hiç duymadım." "Ben de duymadım," diye onayladı Weston.

"Çünkü sadece birkaç bin kişi okudu. Miller'ın bunu nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Graves'ler Rossi'nin üç aylık kazanç raporu ve hisse senedi fiyatlarımızdaki dalgalanma hakkında birkaç sert makale yayınladı. CEO olarak görevi devraldığım da söyleyecek bazı şeyleri vardı ama diğer pek çok gazetecinin de vardı. Miller'ın takıntı haline getirmek için neden bu blogu seçtiğini bilmiyorum ama seçti."

Weston parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tam olarak ne yaptı?"

"Taciz, e-posta adreslerine abone olunmasıyla başladı.

Satanic Temple, Nashville Kink Night, Green Party gibi şeyler... aptalca, sinir bozucu şeyler. Ama her gün bombardımana tutuldukları için sinir bozucuydu. Ve bununla da kalmadı. Sırada isimsiz sosyal medya tehditleri vardı. *Ya kapat ya da yok ol.* Sonra adreslerini internete koydu. Ücretsiz köpek yavruları için, ilişki sitelerinde, bir eş değiştirme partisinin ev sahibi olarak listeledi... ve insanlar kapılarına geliyordu."

"Tanrım," dedi Elliot. "Gerçekten o kadar aptal mı?"

Başımı salladım. "Aklından ne geçiyordu bilmiyorum. Belki de kendini kaybetti, zihinsel bir kırılma yaşadı. Umurumda bile değil. Bu insanları terörize etti. Clara öğrendiğinde-"

Weston elini omzuma sıkıştırdı. "Öğrendiğinde, onun için orada olacaksın."

"Bir aydan kısa bir süre içinde onun bebeğini doğuracak." Başım omuzlarımdan daha da ağır bir şekilde düştü. "Onlara bir domuz fetüsü gönderdi. Ölü sıçanlar. Böcekler. Ama en kötüsü... en kötüsü... kocasına bir cenaze töreni düzenletmiş. Ertesi gün de ona *"Eşin Ölümünden Sonra Hayat"* adlı bir kitap göndermiş. Bu çift altmış yaşlarında. Dedektif, kocanın tüm bu stres yüzünden düzensiz kalp atışlarıyla hastaneye kaldırılmak zorunda kaldığını söyledi. Miller bu adamı gerçekten öldürebilirdi."

Weston derin bir nefes verdi. "Vay anasını. Hiçbir zaman en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama bu bir sonraki seviye."

"En sevdiğim kişi değildi çünkü onun psikopat değil, mülayim olduğunu düşünüyordum." Kafatasıma saplanmış bir bıçak olmasına rağmen başımı kaldırdım. "Bir sonraki adımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapmam gerekiyor? Bu konuda bir kılavuz yok."

Elliot içkisini döndürdü, buzlar şingirdadı. Üçümüz arasında en az sinirlenen oydu ama Elliot böyleydi. Önemsediğini göstermenin yolu, içeri girmek, halledilmesi gerekenleri mümkün olan en sorunsuz şekilde halletmek ve her zaman yerinden oynatılamaz bir dağ gibi orada olmaktı.

"Sizi bir kriz ekibiyle temasa geçireceğim. Rossi'nin kurumsal düzeyde bir plana ihtiyacı olacak. Şirket için bir plan uygulayacaklarına güvenin. Kişisel olarak, üstesinden geleceğinden şüphem yok. Clara'nın yanında ol. İhtiyacı olan her şeyle sorgusuz sualsiz ilgilen."

Weston, Elliot'ın söylediklerini başıyla onayladı. "Bu karmaşa içinde Saoirse'yi ve ilişkinizi ihmal etmeyin. Kriz ne kadar büyük olursa olsun, bunu askıya alamazsın. Sırtını yaslayacağın kişi o olsun."

Weston tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Andes bir kriz yaşadığında tüm dikkatini krizi çözmeye vermiş ve Elise'i karanlıkta yalnız bırakmıştı. Onun hatalarını tekrarlamayacaktım.

Önümde zorlu bir yol vardı. Bu halka açıklandığında, kıyamet kopacaktı. Tek umudum olabildiğince uzun süre sessiz kalmaktı.

"Biz de," dedi Elliot. "İhtiyacın olan her şey, ihtiyaç duyduğun bağlantılar, biz buradayız. Öyle hissetsen bile bu işi tek başına halletmeyeceksin."

"Olmadığımı biliyorum." Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum. "Bir kez olsun seni arkamda hissetmedim."

Elliot çenesini kaldırdı. "Güzel. Bundan hiç şüphelen olmasın."

Oraya vardığımda Saoirse kollarını açmış beni bekliyordu. Kollarına atıldım, denizdeki bir girdabın ortasındaki tek şamandıra gibi ona tutundum. İkimiz de ne kadar kötü hırpalanacağımızı kontrol edemezdik ama ona tutunursam bunun diğer tarafını da görebilecektim.

Bundan iliklerime kadar emindim. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Biliyorum, güzel kız."

Parmakları gömleğimin arkasına kıvrıldı. "Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle."

Bir nefes vererek alnımı onunkinin üzerine koydum. "Bunu yapıyorsun. Tüm çirkinlikler beni bekliyor ama şu anda o kadar da ağır değil. Hepsi senin. Benimle kal."

"Sormana gerek yok."

Ağzım seğıirdi. Günün ilk neredeyse gülümsemesi ve tabii ki bunu benden çıkaran kişi oydu.

"Ben yapmadım."

Nefes nefese bir kakhaha attı. "Gel, çalışma odasında benimle sarıl." "Yolu göster."

Bu kapıdan içeri girmeden önce aklımda sevişmek vardı. Sert ve kaba. Ona çığlık attırmak. Hayal kırıklıklarımı onun vücudundan çıkarmak. İkimiz de uykunun bizi ele geçireceğı kadar bitkin düşene kadar onu tekrar tekrar boşaltarak içimdeki boşluğu tatmin etmek.

Ama sonra kucağıma tırmandı ve onu düşünerek aldığım örtülerden biriyle ikimizi de örttü. Başım minderlerin üzerine düştü. Saoirse yüzünü boğazıma dayadı ve parmak uçlarıyla çenemi okşadı.

Bu barıştı.

Madalyonun öbür yüzü.

Bu duvarların ötesinde yüzleşmek zorunda kalacağım bir kaos vardı ama bu bize dokunmuyordu. Böyle birlikteyken değil. Burada bulunarak hayal kırıklıklarımı aldı. İçimdeki boş yer onun varlığıyla doldu.

Lanet olsun bu kadına.

Onsuz yaşamının acı verici, çirkin bir gerçeklik olmasını sağlamıştı. Bunu deneyimlemekle ilgilenmiyordum. Ne şimdi, ne de bundan iki yıl sonra. Saoirse istese de istemese de, o benimdi. Bu konuda benimle savaşılabirdi ama bu onu elimde tuttuğum gerçeğini değıştirmezdı. Tüm keskinlikleri köreltip pürüzleri yumuşatmanın karşılığı buydu. Beni kendisine bağlamıştı. Ondan önceki hayata dönmek bir gram bile cazip gelmiyordu.

"Bunu sensiz yapamam," dedim ona.

"Yapabilirsin, Luca. Yapabileceğini biliyorum. Ama ben buradayım. Benim işim senin hayatını kolaylaştırmak, ben de bunu yapacağım."

Bir diken içimi deldi. Onun işi mi?

Parmak eklemimi çenesinin altına sokarak, ona bakabilmek için yüzünü yukarı çektim. Dolgun dudakları yavaş ve kolay bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben bir iş değilim."

"Luca." Avuç içi yanağımda düzleşti. "Tabii ki sen bir iş değilsin. Karın olarak işimi kastetmiştim. Seninle ilgilenme şeklim yaptığımız anlaşmanın çok ötesinde. Umarım bu açıktır."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi ama onu kollarıma aldığımda anlaşmaları düşünmüyordum. Onu sonsuza kadar elimde tutmayı düşünüyordum.

Tek yaptığım kaşlarımı çatmak olunca Saoirse bacaklarımın üzerinde duracak şekilde kaydı ve yüzümü iki elinin arasına aldı.

"Senin için buradayım Luca. Eğer sessizlik istiyorsan, sessiz olacağım. Bağırarak ve kavga etmek istiyorsan, bunu yapabiliriz. Miller ve Clara'nın seni öldürdüğünü biliyorum. Söylemene gerek yok. Yüzünden anlayabiliyorum. Ama ben senin yumuşak yerin olmak istiyorum çünkü sen benimsin. Bu bir iş ya da anlaşma değil. Birbirimize değer verdiğimiz için. Yanlış bir şey söyledim diye bana sırtını dönme. Lütfen senin için burada olmama izin ver. Bunu kolaylaştırmama izin ver."

Uzanıp çenesini iki parmağımın arasına aldım. "Biz birlikteyken bir işte çalışmıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu gerçek." "Bunu bir daha söyleme."

"Yapmayacağım." Parmakları ağzımın kenarlarında gezindi. "Sen benim en sevdiğim evet'imsin."

Titreyen bir nefes bırakarak gözlerimi kapattım. Bu kadına delicesine aşık olmuştum. Rahat olduğumdan daha savunmasızdım. Ama elimden bir şey gelmiyordu.

Saoirse Rossi benim karımdı.

İki yıl onunla yeterince zaman geçiremeyecekti.

İki ömrün de yetmeyeceğine inanmaya başlamıştım.

Bölüm Otuz Dokuz

Luca

Gömleğimin omuzları kız kardeşimin saatlerce süren gözyaşları yüzünden sert ve nemliydi. Bağırsaklarım onun hıçkırıklarından ve daha tutmaya bile başlamadığı acıdan tırmıklanmış ve bükülmüştü.

Miller'ın ne yaptığını ona söyleyen bendim.

Clara kendini kollarıma atarak ve yaşadığı kargaşanın her zerresini hissetmeme izin vererek elçiyi öldürmeyi seçti. Kocasının adını sayıkladı. Yalan söylememem için yalvardı. Onu korumam için pazarlık etti. Sonra da bir daha asla gün yüzü görmemesi gerektiğini haykırdı.

Ailemiz onu teselli edemedi. Annem bebeğin iyiliği için ona sakın olmasını söylemeye çalıştı ama Clara teselli bulamıyordu. Karnını kucakladı ve içinde tekmeleyen bebeğe özürler yağdırdı.

Babam kendi öfkesiyle başa çıktı. Benim gibi o da kan istiyordu. Miller'ı damadı olarak yanına almış, ona aileden biri gibi davranmış, Rossi'de ona yönetici pozisyonu vermişti, tüm bunlar Miller'ın yüzüne tükürmesi içindi.

Günü onlarla geçirmiştım. Clara'yı tutarak. Babama sakinleşmesi gerektiğini, yoksa ikinci bir kalp krizi geçireceğini söyledim. Kendini yere atmadan önce annemi oturmaya zorladım.

Saoirse bana gelmesini isteyip istemediğimi sormuştu ama ben reddetmişim. İçgüdülerim bana Clara'nın kederini kısıtlama olmadan ifade edebilmesi için mahremiyete ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Saoirse yarın ya da ertesi gün, Clara rahatlamaya hazır olduğunda gelebilirdi. Ve öyle de olacaktı. Kendini zar zor toparlamış olsa da Clara Saoirse'yi sormuştu.

"Onun yanında olmalısın," dedi zayıf kollarıyla beni iterek. "O iyi, Clara. Saoirse bugün çalışıyor ama mesajlaşıyor, seni kontrol ediyorum."

Başı göğsüme düştü. "Sen çok iyi bir kocasın. Ondan hiçbir şey saklamayacağına söz ver. Onu bu şekilde incitmeyeceğine söz ver."

"Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Büyük bir hıçkırık vücudunu sarstı. "Miller'ın bana zarar vermemesi gerekiyordu. Onu hiç sevmediğini biliyorum ama ben onu çok sevdim. Bana karşı çok tatlıydı ve-"

Şansım olsaydı, onu öldürmekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyordum. Miller'ın şansına, dün gece FBI'a teslim oldu. Özel dedektifimin bürodaki bağlantılarına dayanarak, Miller her şeyi itiraf etti. Ortaya çıkarılardan daha fazlasını bile.

Sinizmin yakıp kül etmediği yanımla, Clara'nın iyiliği için mi teslim olduğunu merak ettim. Ona bunları yaşattığı için kendini suçlu hissediyor muydu?

Ama bu muhtemelen ona çok fazla kredi vermek olurdu. Büyük ihtimalle bıçağın düştüğünü hissetmişti. Kendi boynunu kurtarabilmesinin tek yolu teslim olmaktı. Şüphesiz avukatı bir anlaşma için uğraşacaktı.

Ailemle geçirdiğim bitmek bilmeyen günün ardından daireme girdiğimde tek istediğim dün gecenin tekrarı, karımın kollarımda olmasıydı. Elleri yüzümde. Kulağımda tatlı sözler.

Ama kahkahalarla karşılandım. Saoirse'nin ve Miles'in.

Birlikte çalışmaya başladıklarından beri bu alışılmadık bir durum değildi. Dürüst olmak gerekirse, Saoirse'nin mutlu olduğu anlamına geldiği için yüzümde her zaman bir gülümseme yaratmıştı.

Bu gece, kara tahtaya çivi çakmak gibiydi. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Anında verdiğim, içimi çalkalayan tepki ihanetti. Ben bütün günü dağılmakta olan ailemi bir arada tutmaya çalışarak geçirmişken o nasıl gülebilirdi?

Mantıklı tarafım bu hislerin mantıksız olduğunu biliyordu. Ama o tarafım bugün ölesiye çalışmıştı. Şu anda çalışan tek şey, başka bir adamın karımı mutlu etmesine büyük tepki gösteren arka beynimdi.

Miles kucağında Clementine ile ortak ofislerinden çıktığında durum daha da kötüleşti.

Lanet olası kedim.

"Hey, ön kapının sesini duyduğumu sandım." Miles sırtıttı ve Clem'in sırtını okşadı. Küçük hain bana zar zor baktı.

"Beni duyduğuna şaşırdım." Anahtarlarımı ve telefonumu Saoirse'nin girişteki küçük masaya eklediği seramik kâseye attım. "İş günün bitti mi?"

"Evet. Bir süredir işimiz vardı. Sadece takılıyorduk. Ben eve gidiyorum." Clementine'e bir öpücük verdi, sonra onu yere bıraktı. "Bu arada, karına eşyalarını daireden çıkarmasını hatırlat. Ben taşındığımda bir şey kalırsa, o benimdir."

Elim yüzümün ortasında dondu kaldı. Ne halttan bahsediyordu? Neyse ki

Miles konuşkan biriydi de sormadan bana bilgi verdi. "Elise ve

Saoirse'nin evine gittin mi? Çok tatlı. Manzara çok güzel.

Katil ve koca kırım küvete sığıyor, sorun yok. Sadece evimin duvarlarındaki kurşun boya temizlenirken geçici olarak orada yaşıyorum. Görünüşe göre bu tehlikeli bir şeymiş. Saoirse'ye söyleme ama dün gece onun mumlarından birini kullandım. Ve onun köpük banyosunu." Kendi kendine güldü ve omzuma vurdu. "Pekâlâ. Seni gördüğüme sevindim. İyi hafta sonları."

Miles veda etmemi beklemeden çıktı. Bu iyi bir şeydi çünkü az önce söylediği şeyi hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Clem ayaklarımın dibinde miyavladı, ben de eğilip onu kucağıma aldım. Doğrulduğumda, Saoirse ofisinden çıktı ve alnında endişeli bir kıvrımla bana doğru yürüdü.

"Hey. Oturmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Boynumun arkasını kavrayarak dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Gel benimle otur."

"Eşyalarını buraya hiç taşımadın."

Başını eğdi, kaşındaki çentik derinleşti. "Ne demek istiyorsun?" "Miles eşyalarını evinden çıkarmanı hatırlatmamı istedi. daire. Aslında buraya hiç taşınmadın."

"Şey, evet. Ev bir süreliğine bizde kaldığı için bazı eşyalarımı orada bıraktım-"

"Ve tüm bu süre boyunca bir ayağın kapıdan dışarıdaydı."

"Hayır. Bu doğru değil. *Senin* evine taşınmak için kendimi köklerimden söktüm. O zamanlar birbirimizi çok az tanıyorduk. Orada birkaç şey bıraktım ama ayağım kapıdan dışarı çıkmadı." Clem'in sırtında duran elini benimkinin üzerine koydu. Birbirine dokunmuş parmaklarımıza baktım, hiç rahatlık hissetmiyordum. "Gidip oturabilir miyiz? Bugün çok yorulmuş olmalısın ve ben-"

"Yüzükleriniz nerede?"

"Ne?" Kocaman gözleri benimkilerden onun eline kaydı. "Ah, bilmiyorum. Sanırım bu sabah takmayı unuttum."

Kendimi kaybetmeden önce Clem'i yere yatırmak zorunda kaldım. İçeri girdiğimde çok gergindim. Her taraftan üzerime baskı geliyordu. Beklentileri karşılamaktan başka çarem yoktu. Saoirse daha dün gece bana onun yumuşak karnım olacağını söylemişti ama sevdiğim kadının istediği zaman kapıdan çıkıp gidebileceğini bilmenin hiçbir rahatlatıcı yanı yoktu. Şu anda bile yolun yarısındaydı.

"Evlendiğimizden beri yüzüğümü çıkarmadım."

Alnına dokundu. "Özür dilerim. Bir kazaydı. Normalde taktığımı biliyorsun ama son zamanlarda işler biraz sıra dışı oldu ve aklımdan çıkmış."

"Bütün gün."

Dudakları ekşi bir şey emmiş gibi büzüldü. "Evet, görünüşe göre öyle. Günümü senin için endişelenerek geçirdim ve bunu yapmadığım zamanlarda ya sana mesaj atıyordum ya da Miles beni arabama binip sana gitmekten vazgeçiriyordu."

"Miles? Ona neler olduğunu anlattın mı?"

Birdenbire, burada onunla birlikte olmasına dayanamadım. Onun benim bilmediğim yönlerini biliyordu. Ben kız kardeşimin dünyasının yıkılışını izlerken, o onu güldürüyordu.

Bu konuda söz hakkım yoktu. O ne isterse yapabilirdi ve benden devam etmem beklenirdi. Her şeyi bir arada tutmam.

"Hayır, tabii ki hayır." Bana doğru adım attı ve katlanmış kollarımı kavradı. "Luca, lütfen. Gel otur. Sana bir içki getireyim ve bu konuyu konuşalım. Ya da ne istersen, ben sadece-"

"İki yıl sona erdiğinde, hala benden uzaklaşmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerindeki yalvarış ve dudaklarının içine bastırıldığı ince çizgi bana cevabımı verdi.

"Bunu neden şimdi konuşuyoruz ki?" Boynumun yan tarafını kavradı ve göğsünü kollarıma bastırdı. "İkimiz de ne olacağını bilmiyoruz ama ben buradan başka bir yerde olmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum Luca. Bu yeterli değil mi?"

"Beni seviyor musun?"

Hemen sertçe başını salladı. "Seviyorum. Seni çok seviyorum. Sen beni seviyor musun?"

"Çılgınca." Çenem tuttuğum her şeyle birlikte dalgalandı. "İşte bu yüzden anlaşmamıza son veriyorum."

Sert bir nefes çekti. "Beni sevmek neden anlaşmamızın sona ermesi anlamına geliyor?"

Kollarımı açarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çünkü sen benim karımsın. Bu benim için gerçek ve belki de hep öyleydi, ama hiçbir garantim olmadan seni böyle sevmeye devam edemem. Kelimenin tam anlamıyla senin kocan olduğumu bilmeliyim. Bana evliliğimizin senin için gerçek olduğunu söyle."

"Luca," diye nefes aldı. "Şimdi zamanı değil."

"Hayır." Bir adım geri atarak yüzünü düşürdüm. "İşinin benim hayatımı kolaylaştırmak olduğunu söylemiştin. İşte bu. Senden bunun senin için gerçek olduğuna dair söz istiyorum. Artık anlaşma yok. Sen ve ben, karı koca."

Başını çevirdi ama gözleri yaşlarla dolmadan önce değil. Daha sormadan cevabın ne olacağını biliyordum ama bilmekle canlı ve renkli olarak görmek farklı şeylerdi.

"Şu anda bunu yapamam." Narin parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu. "Bütün bunlar bittiğinde, yapabiliriz."

"Evet de." Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum, daha önce hiç hissetmediğim bir zonklama kafatasımın içinde dalgalanıyordu. "Senden evet demeni istiyorum."

Başını salladı, yüzü hâlâ başka tarafa dönüktü. "Şu anda bunu yapmayacağım. Bu şekilde olmaz."

Anlamadı. Şimdi olmalıydı. Diğer her şey huzursuzdu. Dünyamın temeli çatırdıyordu ve tek yapabildiğim koli bandı yapıştırmak ve tutması için yıldızlara bir dilek atmaktı. Doğru bildiğim şeyler yalandı. Yukarı aşağı, aşağı yukarı.

Onun güvenebileceğim değişmeyen tek şey olmasına ihtiyacım vardı. Eğer rastgele bir tarih geldiğinde onu kaybedeceğimden endişeleniyorsam, yapmak zorunda olduğum binlerce başka şeyle nasıl başa çıkabilirdim?

"Evet de Saoirse." Gömleğimin yakasını çekiştirdim. Boğazımdaki düğüm için çok sıkıydı. Dairenin içinde bir yerde telefonum çaldı,

Ama konuşmak istediğim başka kimse yoktu, o yüzden pek önemsememiştim. "Bana bak ve evet de."

Bana yüzünü göstermedi, ben de beni görmekten başka çaresi kalmayana kadar etrafında dolaştım. Gözleri parladı ama tek kelime etmedi. Dişleri alt dudağına gömülmüş, cevaplarını içine hapsetmişti.

"Senden evet demeni istiyorum." Hayal kırıklığıyla göğsümü tokatladım. "Sana buna ihtiyacım olduğunu söylüyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

İçimde bir kasırga vardı. Vahşi ve kontrol edilemez, dizlerimi titreten ve yumruklarımı sıkkan. Beynimde bir yorgunluk ve öfke tufanı savaşıyordu. Kız kardeşimin çığlıkları kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım.

"O zaman evet de."

Saoirse irkilerek benden bir adım uzaklaştı. "Kes şunu, Luca."

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve ağrıyan başıma bir çivi çaktı.

"Herkes evet diyorsun. Çalışmak için her şeyi bıraktın. *bedavaya* başka bir adam. Ama bana evet demeyecek misin? Beni seviyorsun ve evet demeyecek misin?"

Omuzları zıpladı ve kulaklarının etrafında kıvrıldı, bu da bana olmak istediğimden daha yüksek sesle konuştuğumu söyledi, ama her şey kontrolden çıkıyordu. Onun benim lanet şamandıram olması gerekiyordu. Yumuşak yerim. Ve ben onu kavrayamıyordum. Hiçbir şeye.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Benden üzerime şarap dökmemi istiyorsun."

Bu beni durma noktasına getirdi.

"Ne?" Ama onu ve o sözlerin ardındaki her şeyi duymuştum.

"Eğer sana evet deseydim, bu seni mutlu etmek için olurdu. Ve Tanrım, Luca, seni mutlu etmek istiyorum. Böyle hissetmen için her şeyi yaparım."

Tam olarak nereye varmak istediğini bildiğim için düşüncesini bitirdim. "Ama kendi zararına değil, değil mi? Benimle gerçekten evli olmak, üzerine şarap dökmek anlamına gelir. Sen böyle görüyorsun."

Telefonum yine çaldı. Bu üçüncü ya da dördüncü kez oluyordu. Saoirse ve ben sesin geldiği yöne döndük.

"Bunu almalısın," diye fısıldadı.

"Konuşmamız bitmedi." Ama telefon susmak bilmiyordu. Bir anlık netlikle, şu anda bu duvarların dışında yaşanan krizi hatırladım.

Girişe doğru yürüdüm. Ekranda babamın adını görmek beni kendime getirdi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Alo?"

"Tanrıya şükür," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk Davis Memorial'a gitmen gerekiyor. Clara bir araba kazası geçirdi ve bebeği doğurması için onu ameliyata alıyorlar."

Yüzümdeki kan çekildi. "Hayır. Kaza mı?"

"Buraya geldiğinizde açıklayacağım. Etrafında hepimize ihtiyacı olacak."

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldadı. "Orada olacağım. Davis Memorial."

Telefonu kapattığımda Saoirse yanımdaydı, her şeyden çok sevdiğim ama zar zor bakabildiğim yüzüne endişe kazınmıştı.

"Clara hastanede. Gitmem gerekiyor."

Başını salladı. "Tamam. Ayakkabılarımı alayım."

"Bekleyecek zamanım yok. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

Bir itiraz mırıldandı ama artık çok geçti. Ben çoktan gitmiştim.

Kırkıncı Bölüm

Saoirse

Luca'nın sadece birkaç dakika gerisinde kalarak kendimi hastaneye attım.

Ama oraya vardığımda ne yapacağımı bilemedim. Onun yanında olmayı her şeyden çok istiyordum ama o bana çok kızgındı. Ben de ondan memnun değildim ama onu affedebilirdim çünkü acı çektiğini biliyordum.

Luca'ya geldiğimi bildirmek için mesaj attım ve lobide oturup beklemeye başladım.

Ve bekledim.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir şey beni uyandırdı. Bir dokunuş ya da belki bir varlık. Fark etmezdi. Gözlerimi açtığımda Luca karşımda duruyordu.

Saçları daha kalındı. Gözleri çukurlaşmış ve kan çanağına dönmüştü. Kıyafetleri ve saçları darmadağınaktı ve bu ona hiç yakışmıyordu. Yine de güzel görünüyordu. Hüzünlüydü ama her zaman olduğu gibi acıyan gözler için bir manzaraydı.

"Clara?" Mırıldandım.

Başını salladı. "Beyin sarsıntısı geçirmiş ve köprücük kemiği kırılmış. Uyuyor ve henüz kızıyla tanışmadı."

Gözyaşlarımı yuttum ve rahatlamaya odaklandım. "Peki ya bebek?"

"Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nde ama iyi görünüyor." Ense kökünü avuçladı. "Sen de git."

Ayağa kalktım, keşke kollarını açsa da içine girebilsem diye düşündüm. "Burada olmak istiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ben-"

"Hayır, Saoirse. İkimiz de bunun geçici olduğunu bildiğimiz halde ailemin senin etrafta olmana alışmasına izin vermeyeceğim."

Canımı yaktı. Gözlerindeki sert bakış. Aramıza zorla koyduğu mesafe. Şu anda buna inansa bile biz geçici değildik. Onu sevme şeklim değişmeyecekti. Birbirimize bir konuşma borçluyduk, birden fazla, ama

şimdi olmayacaktı. Duygular yüksekken ve savunmalar daha da yüksekken olmazdı.

"Ama elimden gelirse yardım etmek isterim. Burada kalabilirim ve bir ihtiyaç ortaya çıkarsa çağrı yapabilirim. Yolunuza çıkmam."

"Anlamıyorsun." Luca'nın çenesi bükülüp dalgalandıktan sonra, bu meseleyi çözebileceğimize dair umudumun her zerresini buharlaştıran ve beni derinden sarsan beş kelimeyi tükürdü. "Seni burada istemiyorum."

Kalbim boğazımda düğümlendi, o kadar büyüktü ki bir tutamdan fazla nefes alamıyordum. Ağzım cesur bir gülümseme oluşturmaya çalıştı ama muhtemelen delice görünüyordu. Luca bana odaklanmamıştı. Gözleri uzaktı. Sanki artık orada değilmişim gibi.

Beni istemedi. Ne burada ne de başka bir yerde.

"Tamam," diye mırıldandım. "Ben giderim. Uyandığında Clara'ya beni kutladığınızı söyle."

İkimize de fikrimizi değiştirme şansı vermek için bir an tereddüt ettim. Luca kayıtsız ve çok çok uzakta kaldı ve ben bir saniye daha kalamadım.

Başka bir şey söylemeden lobiden geçip ön kapıdan çıktım. Nereye gittiğime bakmıyordum ve doğruca içeri giren birine çarptım. Beni pazılarımdan yakalayıp sabitlediler.

"Saoirse?"

Önümdeki adama odaklandım. "Elliot. Ben-"

"Ağlıyorsun."

"Öyle miyim?" Yanaklarıma dokundum ve ıslak olduklarını görünce şok oldum. Gözyaşlarımı tuttuğumu sanıyordum.

"Clara...?"

"Oh." Gözlerim yuvarlaklaştı. "Hayır, Clara iyi. Öyle değil, o iyi ve ben de gidiyorum. Luca için burada olman iyi bir şey. Bir arkadaşa ihtiya ı var."

Elliot beni bırakmamıştı. "Neden onu terk ediyorsun? Onun ihtiya ı olan şey karısı."

Başımı salladım ve gözlerimin yere düşmesine izin verdim. "Beni burada istemiyor."

Parmakları kollarımı sıkıca sardıktan sonra bıraktı ve hafifçe ovdu. Konuştuğunda ise tamamen işle ilgiliydi. "Tamam. Luca'yı kontrol edeceğim. Seni eve bırakacak bir araç ayarlamamı ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Arabayı kendim kullandım."

Sıkışmış bir ifadeyle bana baktı. "Bunun güvenli olduğuna emin misin?  zg ns n."

Derin bir nefes aldım. Elliot Levy'yi kendim ya da başkaları için tehlikeli olduğuma inandığı takdirde gözünün önünden ayrılmama izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Annesi bir araba kazasında ölmüştü, bu yüzden dikkatsizce araba kullanmayı hafife almazdı.

"Ben iyiyim, Elliot. Sadece eve gitmem gerek."

Onu ikna etmek birkaç dakika daha sürdü ama sonunda gitmeme izin verdi. Arabayı dikkatli sürdüm, Elliot'ın onaylamayan bakışları aklımda olmasaydı muhtemelen s receğimden daha dikkatli s rerdim. Arabamla kaza yaparsam onun sa malıklarının duymak istemiyordum, bu yüzden inadına kaza yapmadığımdan emin oldum.

Kalbim kırılmış olsa da Elliot Levy'nin beni alt etmesine izin veremezdim.

Saatler sonra, hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Luca geri dönmemişti ve evimizin duvarları üzerime üzerime geliyordu. Bu şekilde sıkıştırılmışken ne uyuyabiliyor ne de d ş nebiliyordum. Konuşabilmek için eve gelmesini istiyordum ama bundan korkuyordum.

aynı anda. Beni etrafında istemediğini kesin bir dille söylemişti.

Ya onun yolu ya da hiçbir şeydi.

Bu konuyu konuşabileceğim kimse yoktu. Başka bir durumda Elise ile şarap içer, sesim kısılana kadar Dolly Parton şarkıları söyler ve gözyaşlarımı silmesine izin verirdim. Ama bunu yapamazdım. Yapsaydım, yalanımızı itiraf etmek zorunda kalırdım.

Düşüncelerimi düzenlemek ve bundan sonra nasıl devam edeceğime karar vermek için alana ihtiyacım vardı. Luca eve döndüğünde burada olamazdım.

Şimdi olmaz.

Ona ne söyleyeceğimi ya da sonra ne olacağını bilemediğim zaman değil.

Ben de bir çanta hazırladım ve ona bir not yazdım. Sonra Clementine'e biraz sarıldım ve Luca dönene kadar kapıcımızın onu kontrol etmesini sağladım. Her ne kadar uçağa atlayıp dünyanın öbür ucunda bir yere gitmek istesem de bunu yapamazdım. Artık burada sorumluluklarım vardı, bu yüzden

sonsuz kadar gitmiyordu.

Sadece şimdilik.

Bölüm Kırkbir

Saoirse

O akşam saat dokuzda Joy's Elbow Room'daydım ve baldızımın biralarını yudumluyorduk. Country müzik, etrafımızdaki sohbet gürültüsünün üzerine süzülüyordu. Çiftler dans ediyordu. Arkadaşlar dart oynuyordu. Küçük masamız eğlencenin ortasında bir sefalet adasıydı.

Ben perişan haldeydim. Elena zorlukla dizginlediği bir sabırsızlıkla bana bakıyordu. Normalde çok fazla sabırsızlığı yoktu ama hamilelik tüm sabırsızlığını emmişti.

Wyoming'e vardığımda öğleden sonrayı çocuklara sarılarak, Athena'ya binerek ve sorulardan kaçarak geçirdim. Elena yemekten sonra ayak diredi.

Cevap talep etmiyordu ama içimi dökmeden bu kasabadan çıkamayacağımı biliyordum. İçten içe, muhtemelen bu yüzden buraya gelmişim. Elena pek tarafsız sayılmazdı ama gerçeği ona açıklamak Luca'yla arkadaş grubumuzu havaya uçurmayacaktı.

Tek gereken bir biraydı ve ben konuşmaya hazırdım. Başladığımda, her şey bir anda dökülüyordu.

"Luca ile evliliğim bir anlaşmaydı. Temelde imajı için bir eşe ihtiyacı vardı ve benim de annemin flört konusunda yakamdan düşmesine ihtiyacım vardı. Bana iki yıllığına evlenme teklif etti ve ben de evet dedim çünkü... nasıl olduğumu bilirsiniz. Her zaman evet derim. Ama bana en başından beri sonunda bir yuva kurmak ve gerçek bir evlilik yapmak istediğini söyledi ve ben de evlilik karşıtı duruşumu açıkladım. Bu konuda temelde farklı inançlara sahip iki insanız. Basit olmalıydı. Öyle olacağını düşünmüştüm."

Boş bardağımı yanımdan geçen garsona doğru salladım. Bir bira yetmeyecekti. Sadece içimi boşaltan kalbimin ham kenarlarını bulanıklaştırmaya başlamıştı. Tamamen uyuşmaya gidiyordum.

Elena kollarını kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı ve devam etmemi bekledi, ben de devam ettim.

"Birbirimize aşık olduk. İsteyerek olmadı ama oldu ve çok güzeldi El. Luca'yla birlikte olmak nefes almak kadar kolay. Çoğu zaman aramızdaki anlaşmayı unuttum. O sadece benimdi, ben de onun. Ama sonra Clara -bu onun kız kardeşi- evliliğinde bir kriz yaşadı. Kocasının aşağılık bir insan olduğu ortaya çıktı ve Luca her şey darmadağın olurken ailesinin yükünü taşımak zorunda kaldı."

Önüme dolu bir bira kondu. Minnettar ellerle birayı aldım ve uzun bir yudum çektim. Elena çapraz bacaklarını salladı ve devam etmemi bekledi.

"Dün gece eve geldi ve kendinde olmadığı belliydi. Evimde hala bazı eşyalarım olduğunu, ayrıca yüzüklerimi takmadığımı öğrendi ve beni bir ayağımı kapıdan dışarı atmakla suçladı. O kadar kızgındı ki söylediğim hiçbir şeyi dinlemedi. Sonra ilk kez beni sevdiğini söyledi. Ben de onu sevdim. Nasıl sevmeyeyim? Hiç bir erkeği onu sevdiğim gibi sevmemiştim. Ama sonra... evliliğimizin gerçek olmasını istedi. Evlilik hakkında ne hissettiğimi *bildiği* için hemen o anda evet dememi istedi. Ve ben yapamadım, Elena. Tabii ki yapamazdım."

Başım ellerimin arasına düştü, dik duramayacak kadar ağırdı. "Sonra Clara bir araba kazası geçirdi, bu yüzden Luca acilen hastaneye gitmek zorunda kaldı. Gelmemeye izin vermedi ama ben yine de onu takip ettim. Ve o-"

Boğazım kelimeleri çıkaramayacak kadar sıkıştı. Elena elini benimkinin üzerine koydu ve sıkıca sıktı. Baldızım pek gösterişli bir insan değildi. Eğer elimi tutuyorsa, gerçekten perişan görünüyor olmalıydım.

"Beni istemediğini söyledi. Gitmemi söyledi."

Ağrım vardı. Tanrım, ağrıyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Bunların hiçbirini kabul etmemeliydim. Denver'a nasıl geri dönebilir, arkadaşlarımla Pazar brunch'ını paylaşabilir ve Luca'yla tekrar tekrar yüzleşebilirdim? Bunu yapamayacağımı zaten biliyordum. Zaman yetmeyecekti.

Onu asla unutamazdım.

Nasıl sevebilirdim ki? Beni çok iyi sevmiştii. İçimde kendisi için oyduğı yere başka hiçbir erkek dokunamazdı. O olmadan orası boş kalacaktı.

"Bu kadar mı?" Elena çantasını karıştırdı ve çok iyi tanıdığım plastik bir tüp çıkardı.

Elimi uzattım ve avucuma bir esrar sakızı salladı, sonra tüpü çantasına geri attı.

"Ne demek istiyorsun, bu kadar mı?" Neredeyse çığlık atacaktım. Beni dinlemiyor muydu? "Sana kalbimin kırık olduğunu söyledim."

"Ama neden? Sorunu anlamıyorum. Kocanız sizinle evlenmek istiyor. Siz zaten evlisiniz. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

Belki de çok fazla bira içmiştim. Kafamı karıştırıyordu. "Ama... bu bir anlaşmaydı. Gerçek değildi."

Başını sallayarak keyiflendi. "Birbirinize bağlı mıydınız?" Başımı salladım.

"Ve sen zaten aşık olduğunu söylemiştin."

Yine başımı salladım, sakızımı yavaşça çiğniyordum. "Birlikte bir kedi evlat edindiniz."

"Clementine." Onu özlemiştim ve henüz yirmi dört saat bile olmamıştı. Neyse ki kapıcı onu kontrol ettiğinde bana fotoğraflarını göndermişti.

Elena eğildi. "Seks... iyi mi?"

"İyi, bunu tanımlamanın yanına bile yaklaşamaz." Dudakları kıvrıldı. "Birbirinizin aileleriyle tanıştınız." "Evet, ama bu anlaşmanın bir parçasıydı."

Parmaklarını şıklatarak beni başından savdı. "Bu evliliğin yasal olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"O zaman sorun ne? Seni doğru düzgün beceren, seni ve kedini seven, sana iyi davranan, Tanrı kadar zengin, cehennem kadar ateşli bir adamla evlisin... Anlamıyorum."

Elena zihnimi kendi sorunlarımı anlamamaya başlamama neden olacak kadar karıştırmayı nasıl başarmıştı? O bir cadı mıydı?

Belki de ot ve biraydı.

"Evliliğe inanmıyor muyum?" Evet, bu bir soru olarak ortaya çıkmıştı. Bu noktada kendimden şüphe ettim.

Elena güldü. "Sen neye inandığını biliyor musun ki? Biliyorsun, kardeşin beni terk etmek için aileni bahane olarak kullanmaya çalıştı."

Kalbim sıkışarak sandalyeme geri oturdum. "Bunu hatırlıyorum." Bu on yıl önceydi ve Lock'a Elena'dan ayrıldığı için aptallık ettiğini söylediğimi hâlâ hatırlıyorum. Neyse ki Lock hemen aklını başına topladı ve Elena onu affetti. Eğer affetmeseydi, babamın onu evlat edinmesini sağlayabilirdim, böylece hala benim kız kardeşim olabilirdi.

"O zaman bunun işe yaramadığını da hatırlarsınız. Ailesinin hatalarını istediği hayatı yaşamamak için bir bahane olarak kullanmanın ne kadar aptalca olduğunu çok çabuk anladı. Lachlan'ın çantayı karıştırmasını en ön sıradan izledikten *sonra* senin de aynı şeyi yaptığını görüyorum ve neden senin de aptallık ettiğini merak etmeden duramıyorum. Bu korku mu?"

Bana attığı yumruktan dolayı irkildim. "Kaba davranıyorsun."

"Hayır, açık konuşuyorum."

İşte tam da bu yüzden Elena'ya geldim. O asla yumruklarını indirmezdi. Beni şımartmaz ve kararlarım tamamen yanlış olsa bile bana doğru olduğunu söylemezdi.

"Hiçbir zaman evlenmek istemedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama yine de evlisin." "Ama bu gerçek değil."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bu kelimenin düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum."

"Luca ile evlendim çünkü bir bitiş tarihi vardı. Anlaştığımız şeyi değiştiren oydu. Bu konuda konuşmak bile istemedi. Ya onun dediği olacaktı ya da hiç."

"Ve dürüstçe hiçbir şey seçmediniz mi?"

"Ben evliliğe inanmıyorum," diye fısıldadım.

"Bu bir peri masalı değil, bebeğim. Bu iki kişi arasındaki bir anlaşma, Luca ile aranızdaki de bu. Detayları değiştirmesi adil miydi? Hayır, tabii ki değildi. Kulağa tam bir ahmakmış gibi geliyor."

"Bana bağırdı."

Çünkü acı çekiyordu. Luca'm acı çekiyordu ve öfkeliydi. Eğer ben orada olmasaydım, duvarlara bağıırdı. Öfkesini bir tuvalden ya da kil yığınlarından çıkarırdı. Ama o bendim. Ve ben bir duvar ya da kil değildim. Kontrolden çıkmış duyguları, titreyen dizleri, sarsılan bir kalbi olan bir kadındım.

Gözleri kısıldı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Bana bağıırılmasını sevmiyordum ama ondan korkmuyordum."

Onun için acı çekiyorum. Kafası karışmış. Ona muhtaç. Ona kızgın. Ondan asla korkmadım.

"Güzel. Lachlan'ın onu öldürmek zorunda kalmasını hiç istemem."

"Yapardı." Ağabeyim sevdiği kadınlar söz konusu olduğunda oyun oynamazdı.

Başını salladı. "Soru değil. Baban da muhtemelen bu işe dahil olacaktır."

"Şiddete gerek yok." Sıkıntılarımla gibi başım da hafiflemeye başlamıştı. Sakız sihrini gösteriyordu. "Zaten onu bir daha göreceğini sanmıyorum."

Elena içini çekti ve köpüklü suyunu alıp bir fiske vurdu. Sonra elime uzandı. "Dans etmek istiyorum. Eğer oraya yalnız gidersem, yalnız bir ya da iki çiftçiyi savuşturmak zorunda kalacağım, bu yüzden benimle dans etmen gerekecek."

Sakız beni yeterince gevşetmişti, o yüzden beni ayağa kaldırıp dans pistine götürmesine izin verdim. Herkes bilmediğim bir çizgi dansı yapıyordu ama ben yine de katıldım. Çok geçmeden kendimi dansın içinde buldum, dönüp duruyordum, muhtemelen her şeyi yanlış yapıyordum ama umurumda bile değildi. Sefil olmaktan başka bir şeydi, bu yüzden iki elimle ona yapıştım.

Bir şarkı diğerine karıştı. Elena ve ben birlikte dans ettik ve ne zaman bir erkek bize doğru baksa, dişlerini gösterdi. Hamile olmasına rağmen dikkat çekiyordu. Bunun nedeni "Şeytani Elsa" gibi davranması olabilir. Korkutucu ama seksi.

Başımız dönene ve ter içinde kalana kadar döndük. Sonunda bir içki daha içmek için bara yöneldik.

Siyah saçlı ve parlak mavi gözlü güzel bir barmen dirseklerini bara dayadı ve sırtıttı.

"Ne olacak?" diye sordu.

Elena başımı okşadı. "Joy, bu Saoirse. Saoirse, Joy."

Her yerde adı geçtiği için sahibi olduğunu düşündüğüm Joy'a el salladım, o da bana el salladı.

"Saoirse evliliğe inanmıyor," dedi Elena. Joy yüzüklerime başını salladı. "Kocan için üzülüyorum."

Elimi arkama sakladım. Elena kıkırdadı. "Öyle değil mi? Ona gerçek anlamda evliyken evliliğe inanmamazlık edemeyeceğini söyledim. Her neyse, Saoirse'nin bir iğneye ihtiyacı var. Tatlı ve sert bir şey olsun lütfen. Ben de bir maden suyu daha alayım."

Joy, Elena'yı selamladı. "Seni yakaladım."

Joy içkilerimizi doldururken Elena bana döndü. "Biliyor musun, kaçtığını söylemek için aradığında şüphelenmiştim. Seni tanıdığımdan beri evlenmeye şiddetle karşı çıktın. Ama sonra buraya Luca'yla birlikte geldin ve onun sana nasıl baktığını gördüm. Sonra ona her fırsatta meydan okuyan Caleb'e karşı o kadar sabırlıydı ki, 'Saoirse iyi bir tane bulmuş olabilir' diye düşündüm."

"O iyi," diye kabul ettim.

Joy bize içkilerimizi uzattı ve ilerledi. Tatlı sıvıyı yuttum, boğazımdan aşağı inip göğsümü ısıtırken nefes verdim.

"Bence o senin için iyi." Elena maden suyundan bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "O senin deniz fenerin."

"Benim-ne?"

"Bazen senin için endişeleniyorum bebeğim. Uzun zamandır yönsüzsün ve buna özgürlük ve macera diyorsun. Bunlar iyi şeyler, ama maceracı ruhunu *herhangi bir şeye* bağlanma korkunu örtmek için kullandığını görüyorum. Ne bir işe, ne bir şehre, ne de bir eve. Ama Luca hayatına girdiğinden beri kendini adadın. Yıllardır düşündüğün işe başladın. Her zaman istediğin kediye sahip oldun. Ve aşık oldunuz.

Sırılsıklam. Bence Luca'yla birlikte olmak her zaman istediğın şeylere tutunacak kadar güvende hissetmene olanak sağladı. Keşfedilmemiş suları keşfedebilirsin çünkü o senin evinin işaretçisi. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Seni gerçekten gören, sana değer veren ve seni destekleyen birine sahip olmak?"

Gözlerim yaşardı. Joy's Elbow Room'un barında ağlayamazdım. Bunu kesinlikle reddettim. Bu yüzden kendimi kontrol altına alana kadar yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Onu çok seviyorum," diye mırıldandım. "Ama bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Uzun zamandır yaşadığım bu duyguları nasıl geride bırakabilirim?"

"Birbirinizle konuşmalısınız." Kolunu omuzlarıma doladı. "Seni zorladığı için hatalıydı ve söylemeni istediğı şeyi söyleyemediğinde sana karşı acımasız davrandı. Ama bunu aşmanın bir yolu yok. Bunun üstesinden gelmek zorundasınız. Ve bu da ancak ikiniz de istekli olursanız gerçekleşir."

Başımı onunkine yasladım. "İstekli olup olmadığını bilmiyorum."

"Onunla yüzleşene kadar bilemezsin, bebeğim. Kaçmak seni sadece bir yere kadar götürür."

Luca'dan vazgeçmeye hazır değildim.

Ama onunla yüzleşmeye de hazır değildim. Hâlâ benden olmamı istediğı şey olup olamayacağımı bilmiyorken olmazdı.

Beni isteyip istemediğini bile.

Bölüm Kırk İki

Luca

Yeğenimi kucağıma aldığımda dünyada yanlış giden bir şey olması imkânsız gibi görünüyordu.

Onu kucağına alan ikinci kişiydim. Clara onu vermek istememişti, bunu anlıyordum. Miller'ın oynayacağı rolü oynamak için elimden geleni yaptım, her anın fotoğrafını çektim ve Clara'nın olabildiğince rahat olmasını sağladım.

Hastanede zaman soyut bir teoriden başka bir şey değildi. Arada bir uyukluyor ve Clara'nın tepsisindeki artıkları yiyordum. Annemle babam önce başlarında beklediler ama babamın kendi sağlığı için dinlenmesi gerekiyordu, bu yüzden geceyi onunla geçiren bendim.

Clara uyurken yeğenim beşiğinde kıvranıyordu, ben de onu dışarı çıkardım ve göğsüme yasladım. Antonella Rossi-Nellie bu çarpık dünyayı yeniden düzleştirdi. Onu daha tanışmadan önce de sevmiştim ama onun minik, yuvarlak yüzüne bakıp aynı anda hem düşüp hem de batıyormuşum gibi hissetmek gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

"Bunu senin için düzelteceğim," diye fısıldadım. "Bana ihtiyacın olduğunda, her zaman yanında olacağım, Nellie bebeğim. Luca Amca seni seviyor."

Dudakları büzüldü ve uzun kirpikleri yanaklarına değdi. Bu benim için yeterli bir tepkiydi. Yaptığı her şey harikaydı.

Üçüncü gün, kız kardeşim ve annem beni evden kovdular. Onlara göre ben yürüyen bir zombiydim. Belki de öyleydim. Ama gerçek şu ki, hastanede kamp kurmayı dışarıdaki bilinmeyenle yüzleşmeye tercih ediyordum.

Elliot ön tarafta beni bekliyordu. Her ne kadar kimseye bağımlı olmak istemesem de günlerdir uyumamıştım ve araba kullanacak durumda değildim.

Kemerimi bağladıktan sonra "Bebek nasıl?" diye sordu.

"O sağlıklı. Bir şampiyon gibi yiyor." İçimi çektim, bir elimi yüzümde gezdirdim. "Boktan bir gösterinin ortasında doğmuş olmasından nefret ediyorum."

"Clara toparlanacak."

Başımı salladım. Kız kardeşim anneliğın üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Bu onun planı değildi ve kalbi kırılmıştı ama kararlıydı. Clara kararlı olduğunda, ne yapmak isterse yapardı. O böyle biriydi.

"Şimdiden toparlanmaya başladı."

Denver'ın sessiz sokaklarında ilerlerken başparmakları direksiyona vuruyordu. Saat erkendi. Henüz pek fazla insan dışarıda değildi. Hastaneyle aramıza mesafe koydukça zihnimdeki sis daha da dağılıyordu. Sanki günler süren bir füğ durumundan çıkıyordum ve berraklık yavaş yavaş geri geliyordu.

"Saoirse'yi hastaneden çıkarken gördüm."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne zaman?"

"İlk gece. Sen onu orada istemediğın için benden senin yanında olmamı istedi."

Bu batma hissi Nellie'yi tutarken hissettiğime hiç benzemiyordu. Bu, nefes alamayana kadar göğsümü sıkıştıran bir bataklık tarafından aşağı çekilmekti. Clara ve bebek dışında her şeyi olan bitenin sersemliğıyle zihnimden uzaklaştırmıştım ve hepsi bir anda geri geldi.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam."

Normalde Elliot'ın geri çekilmesi için söylemem gereken tek şey bu olurdu ama bu sefer öyle olmadı. Bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Saoirse'yi uzun zamandır tanıyorum ve onu hiç böyle görmemiştim. Tekmelenmiş bir köpeğe benziyordu. Ve bence tekmeleyen sendin."

Ses tonundaki keskinlik beni dikleştirdi. Duygularımı harekete geçiren, beni uyaran bir şey vardı.

"Bir anlaşmazlık yaşadık."

Öfkelendi. "Karına hastaneye gelemeyeceğini söylemeye böyle mi diyorsun?" Daralmış gözlerle bana baktı. "Ben de seni uzun zamandır tanıyorum ve içinde zalim olmak olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Zalim mi? Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ona öp gibi davranmaya değecek bir şey mi yaptı? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Evet demek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Gerçek şu ki Saoirse yanlış bir şey yapmamıştı. Hepsi benim suçumdu. Ondan hakkım olmayan şeyleri talep eden ben olmuştum. Kendimi kaybettim ve bağırdım. Tam tersi olduğu halde onunla bir himiş gibi konuştum.

"Hayır, istemedi," diye itiraf ettim ve bu sanki cam çiğnemek gibiydi. Benimle aynı şeyleri istememesi onun suçu değildi. Başından beri dürüst davranmıştı. Anlaşmadan sapan bendim.

"Ne yaptığın umurumda değil. Bunu düzeltmenin bir yolunu bul."

Aynı farkındalık içimi sızlattı. şimdi tanıdım. *Bölgecilik*. "Karım için neden bu kadar endişeleniyorsun? Yerimi almak için sıraya falan mı giriyorsun?"

Elliot kahkahalara boğuldu ki bu nadir görülen bir şeydi. "Oh, çok ileri gitmişsin. Günlerdir uyumadığın için bunu görmezden geleceğim. Dinlendiğinde, söylediklerinin her açıdan ne kadar yanlış olduğunu anlayacağını umuyorum."

"Haklısın. Haddimi açtım. Sadece Saoirse'ye gösterdiğin ilgiye şaşırdım."

Parmakları direksiyonda esnedi ama bu bana kızgın olduğunun tek işaretiydi. "Benim için önemli olan çok az insan var.

Elise de onlardan biri. Sen de bir başkasısın. *Onun* en iyi arkadaşı ve *senin* karın olan Saoirse, ikiniz için de kim olduğundan dolayı bu kategoriye giriyor. Kız kardeşime en yakın arkadaşının kocasının onu neden aldattığını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. O yüzden iş o noktaya gelmeden halledin."

"Düzeltilbilir mi bilmiyorum."

"Sen tatlı dilli birisin. Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok."

Elliot bana güvenoyu verdi ve sahip olduğum tek güvenoyu bu olduğu için kabul ettim.

Ben içeri girerken kapıcı gülümsedi ve bana el salladı. Beni çağırmasaydı başımı sallayarak devam edecektim.

"Döndünüz mü Bay Rossi?"

Neden sorduğunu bilmediğim için başımı eğdim. Genelde birbirimize nezaket göstermezdik. "Geri döndüm."

"Bu harika. Clementine için endişelenme. Son birkaç gündür ona eşlik ettim. Çocuk oyuncacı."

Ona baktım, yorgunluğumun kafamı sandığımdan daha fazla karıştırıp karıştırmadığından emin değildim. "Kedime sen mi baktın?"

Yavaşça başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Elbette. Bayan Rossi istedi. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımı sallayarak geri çekildim. *Ne oluyor lan?* Saoirse neden bu adamdan Clem'e bakmasını istedi ki?

Yukarı çıkıp neler olup bittiğini öğrenmem gerektiğinden, hızlıca teşekkür edip asansöre doğru yürüdüm ve çatı katının düğmesine bastım.

Kapıdan girer girmez Clementine koşar adımlarla yanıma geldi. Onu kucağıma aldım ve başının üstünden öptüm.

"Annen nerede?"

Miyavladı, ki bu hiç yardımcı olmadı. Ama evimin boş olduğunu söylemesi için kedime ihtiyacım yoktu. Saoirse'nin varlığı barizdi ve bu sabah yoktu. Clem olmasaydı, evimin içi boşalmış gibi hissettiğimi söyleyebilirdim.

Ama belki de sadece ben böyleydim.

Hayatımı toparlamam gerekiyordu. Miller'ın gitmesi ve Clara'nın izne ayrılmasıyla Rossi'nin bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Kestirmeli, hızlı bir duş almalı, takım elbisemi giymeli ve ofise gitmeliydim. Yapılacak sorumlu şey buydu.

Aileme ve şirketime olan görevim beni ayaklarımın üzerinde sallıyordu. Bir hamle yapmam gerekiyordu ama hangi yöne?

Seçimim belli olmadan önce gerçekten sadece birkaç saniye düşünmem gerekti.

Bir sonraki hamlem Saoirse'ye doğru olacaktı, her nereye gittiyse.

Clem'i evin içinde taşıyarak ipucu aradım. Boş çalışma odasını görünce midem hayal kırıklığıyla sıkıştı. Onu orada bulacağımı umuyordum.

Yatak odamıza girdiğimde Clem kollarımdan fırladı. Saoirse'nin kokusu havada asılı duruyordu ama benim hoşuma gidecek kadar güçlü değildi. Evimin her köşesini istila etmişti. Beni de. Ve daha önce orada olan örümcek ağlarına asla geri dönmek istemedim. Çok fazla ışık ve tatlılık getirmişti.

Yatağımızın ortasında bir kâğıt vardı. Kaçırılmaz. Kenara oturdum ve kağıdı elime aldım. Okurken elim titredi.

Luca,

İkimize de ihtiyacımız olduğunu düşündüğüm alanı sağlamak için Wyoming'de biraz zaman geçireceğim. Önümüzdeki iki hafta boyunca çiftlikte çalışacağım. Döndüğümde, umarım oturup bundan sonra ne yapacağımızı konuşabiliriz. Anlaşmayı tamamen bitirmek istersen anlarım. Benim açımdan herhangi bir kırgınlık olmayacak.

Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da Clara ve bebekle ilgili bir değişiklik olursa lütfen bana haber verin, mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim. Bize ne olursa olsun, bana ihtiyacın olduğunda hep yanında olacağım.

Seni gerçekten sevdiğimi bilmeni istiyorum. İlişkimizi kötü bir şekilde bitirdiğimiz için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, bunun için çok üzgünüm.

*Kendine iyi bak. Sizinle
yakında görüşeceğiz.
Saygılarımla,
Uygunsuz Eşiniz*

Neden bu bir veda gibi geldi ki?

*Çünkü ona gitmesini sen söyledin, orospu
çocuğu.*

İşimiz bitmemişti. Hem de hiç. Ve karımla konuşmak için iki hafta beklememin imkanı yoktu.

Özellikle de mektubunu bu şekilde imzalamışken. Elim, söylediklerime rağmen onda rahatsız edici *bir şey* olmadığını hatırlatma ihtiyacıyla titredi.

Başparmağımı alyansımın üzerinde gezdirdim ve evlendiğimiz gün keşfettiğim yazıya bakmak için çıkardım.

Boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı anladığım gün.

Telefonumu açtım. Geri dönmem gereken binlerce arama vardı. Okunacak bir milyon e-posta. Hepsini görmezden gelip Saoirse'nin iletişim

numarasına bastım ve

mesaj dizisi. Hastaneye geldiğinden beri bana mesaj atmamıştı ve saatlerce lobide haber beklemek zorunda kalmıştı. Ona gelmemesini söylemiş olmama ve yine de geldiğinde onu duygusuzca kovmuş olmama rağmen.

Ne halt etmiştim ben? Yola çıkma, karıma ulaşma paniği göğsümü tırmalıyordu. Ama şimdi direksiyon başına geçersen, başkalarını da tehlikeye atmış olacaktım.

Neler olduğunu bildirmek için ona bir mesaj gönderdim.

Bu gece Wyoming'de olacağım ve sonra senin için geleceğim.

Bölüm Kırk Üç

Luca

Beşten hemen önce SUGAR Brush'a vardım. Gün ışığından daha çok vardı, yani karımı avlamam gerekirse avlardım. Ama iş başa düşerse onu zifiri karanlıkta sadece diğer duyularıma güvenerek avlardım. Onu bulma ve elimde tutma dürtüsü bu noktada kendimi korumamdan daha güçlüydü.

Aramaya başlamak için en iyi yerin orası olduğuna karar vererek park ettim ve ahıra doğru yola çıktım. Saoirse orada değilse, belki Lock ya da Connell beni ona yönlendirebilirdi.

Oraya varamadan, aniden ortaya çıkan mini bir ATV yolumu kesti. Ezilmemek için birkaç adım geriye atlamak zorunda kaldım.

Caleb ve Hannah Kelly küçük araçlarından bana göz kırptılar. Hannah sırtıyor ve kıkırdıyordu. "Luca Amca!" diye ciyakladı.

"Selam Hannie," diye selamladım, bir yandan da irkilen kalbimi kontrol altına almak için göğsümü ovuyordum. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Bir yayım var." Elini açtı ve bana göstermek için havaya kaldırdı. "T a k lütfen."

Başka bir seçenek göremeyince parlak pembe fiyongu ondan aldım. Tokayı saçıma geçirene kadar beni dikkatle ve tehditkâr bir tavırla izledi.

"İyi mi?" Ona iyice bakabilmek için başımı yana eğdim.

Başını salladı. "Bayıldım, Luca Amca!"

Caleb kollarını kavuşturmuştu ve küçük tombul yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Saoirse teyzenle konuşmaya geldim. Onu gördün mü?"

"Neden?"

Gözlerimi ona diktim. "O benim karım."

Dudağı hırıltı şeklinde kıvrıldı. "Annemin, Sershie Teyze'yi üzdüğünü söylediğini duydum."

Hannah başını salladı. "Sershie Teyze ağladı."

Onu üzdüğümü biliyordum. Ağlamasına şaşırmamıştım bile. Ama bu çocukların haberi vermesinde kalbe hançer gibi saplanan bir şey vardı.

"Buraya onu üzdüğüm için çok üzgün olduğumu söylemeye geldim. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde sordum.

Caleb çenesini dışarı çıkardı. "Onu yine ağlatacak mısın?"

"Umarım ağlatmazsın."

Çocuk gözlerimin içine baktı. "Sershie Teyze Mars'ta ve telefonunu unutmuş. Üzgünüm."

"Mars, ha? Belki de onun geri dönmesini beklemeliyim."

Çok sevindi. "Şimdi eve gitmelisin çünkü sana uyacak bir yatağımız yok. Hepsi senin için çok büyük."

Sonra mini ATV'sini vitese takıp gaza bastı ve Hannah ciyaklayıp omzunun üzerinden bana el sallarken hızla uzaklaştı.

Görünüşe göre, Caleb benim baş düşmanım olacaktı. Saoirse'yi geri alana kadar bununla yaşayabilirdim. Sonra, yeğenimizi kazanmak için biraz zaman harcayacaktım. Altı yaşına gelmeden Luca Amca hayranı olacaktı ve ben de onu küçük olmadığımı ikna edecektim.

Lock'u ahırda buldum. Beni gördüğüne şaşırdıysa da belli etmedi. Sessizce el sıkıştık ve benim konuşmamı bekledi.

"Saoirse'nin Mars'a gittiğini duydum."

Lock homurdandı. "Anladığım kadarıyla Caleb'la karşılaşmışsın." "Yaşadım."

"Teyzesinin geldiği durumdan memnun değil. Onun için cesur bir yüz ifadesi takındı ama o aptal değil." Lock ağaç gövdesine benzeyen kollarını kavuşturarak benden de etkilenmediği mesajını verdi.

"Kendi yaptığım pisliği düzeltmeye geldim. Daha erken gelebilirdim ama hastanede kız kardeşimin yanındaydım."

Bakışlarındaki sertlik bir parça yumuşadı. "O nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi durumda. O ve Nellie yarın eve dönecekler."

Çenesini kaldırdı. "Bunu duyduğuma sevindim." "Saoirse-"

"Bak, Luca. Karım ve benim birbirimizden sakladığımız sırlarımız yok, yani Saoirse Elena'ya yüklendikten sonra Elena da bana yüklendi. Eğer istediğin buysa, evliliğinizin kökenleri daha ileri gitmeyecek. Dürüst olmak gerekirse, aranızdaki şeylerin nasıl başladığı umurumda değil. Benim için önemli olan buradan nereye gideceğiniz."

Başımı sallayarak onayladım, Saoirse'nin her şeyi Elena'ya anlatmasına şaşırمامıştım. Güvenebileceği birinin olmasına sevinmişim.

"Ben de bunu önemişiyorum. Bu yüzden buradayım."

Lock bana bakarak kalın parmaklarını bir küreğin ucuna doladı. "Eminim Saoirse tanıklık ederek büyüdüğü çirkinliklerin bir kısmını paylaşmıştır. Ben ayrıldım, üniversiteye gittim ve o bunların ortasında kaldı. Evlilikten çekiniyorsa, çekinmek için her türlü nedeni var. Eğer onun çekingenliğini anlayamıyorsanız, ona göre bir erkek değilsiniz demektir."

Keskin tonu yüzümü buruşturmama neden oldu. "Anlıyorum. Anladığımı söylemek için buradayım."

Parmakları küreğin etrafında büküldü. "Korkudan bahaneler uydurmasına izin verme. Eğer gerçekten istediği şeyi hak etmediğine kendini inandırmasına izin verirsen, sonsuza kadar pişmanlık içinde yaşar. Biliyorum çünkü bunu neredeyse kendime yapıyordum ve Ellie olmasaydı ben de bir hiç olurum."

"Beni görmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum ama deneyeceğim dostum. Denemeye devam edeceğim."

"Seni görmek isteyecektir," diye homurdandı. "Onu bulmak için bir ata binmen gerekecek. Ata binmeyi hatırlıyor musun?"

"Uh..." Ensemi kaşıdım ve arkasındaki ahırlarda bulunan atları tarayarak eski dostum Barney'nin yanına geldim. "Bisiklete binmek gibi bir şey, değil mi?"

Lock gürleyen bir kıkırdama çıkardı. "Elbette. Bu da bir bakış açısı." Barney'ye doğru yürümeye başladı ama ben onu takip etmek için bir adım atmadan geri döndü ve bana sert bir bakış fırlattı. "Bir şey daha var. Eğer kız kardeşime birkaç gün önce yaptığın gibi bağırdığını duyarsam, benimle hesaplaşırsın. Şiddet yanlısı bir adam değilim ama söz konusu ailem olduğunda oyun oynamam. Anladın mı beni?"

"Seni yakaladım Lock." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bana zaman ver, benimleyken Saoirse için endişelenmene gerek olmadığını sana göstereyim. Bu bir daha asla olmayacak."

Bir kez başını salladı. "Güzel. Şimdi Barney'yi hazırlamama yardım et, ben de seni Saoirse'ye yönlendireyim."

Bölüm Kırk Dört

Saoirse

GÜNÜ babamla birlikte tarlada geçirmiştim. İşlerinin yarısını bana vermişti ve yine de ikimize de yetecek kadar iş yapmayı başarmıştık.

Onun meşgul olma ihtiyacını her zamankinden daha iyi anlıyordum. Çitleri kontrol ederken ve sığırları bir tarladan diğetine taşıırken, kaçırdığım hayatı düşünenecek vaktim yoktu.

Özlediğim *adam*.

Babam ahıra geri döndü ama ben ailemin geri kalanıyla birlikte olmaya hazır değildim, bu yüzden Athena'yı dere kenarındaki favori yerimize sürdüm ve ayaklarımı suya daldırırken onu otlamaya bıraktım. Yorgun bacaklarımın etrafındaki soğuk dalgalanmalar cennet gibiydi. Orada durdum, yüzümü sonsuz gökyüzüne doğru eğdim ve gözlerimi kapattım.

Burayı seviyordum ama asla burada yaşayamazdım. Geniş açık alanların huzuru, inzivaya çekilmek için güzel bir yer oluşturunuyordu ama ait olduğum yer şehirdi.

Birkaç gün sonra geri dönecektim. Luca'ya bıraktığım mektupta iki haftalığına gideceğimi söylemiştim ama ondan önce konuşmaya açık olacağını umuyordum.

Acaba benim onu özlediğim gibi o da beni özledi mi?

Beni mi düşünüyordu, yoksa gittiğim için rahatlamış mıydı? İkincisi olasılığı karnıma bir yumruk gibi indi.

Her iki durumda da başıma geleceklerle yüzleşmek zorundaydım. Çiftlikte olmak çok ihtiyaç duyduğum bir soluklanmaydı ama cevaplara her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Homurdanma ve küfür sesleri beni hayallerimden uzaklaştırdı. Gözlerimi açtığımda birinin bana doğru geldiğini görünce şaşırdım. Aslında... hantal demek daha uygun bir tanım olurdu. Barney bugünlerde bir kaplumbağadan daha hızlı gitmiyordu.

Barney'i kim sürüyordu?

Bir lanet daha savurdu ve siyahlar içindeki atlı ağır çekimde yuvarlanana kadar yana doğru sıralandı. Barney burnuyla adamı dürterek durdu.

Telaşla dereden dışarı fırladım ve aceleyle yanlarına gittim. "İyi misiniz?" diye seslendim.

Siyahlı adam ayağa kalktı, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak onu ilk kez net bir şekilde görmemi sağladı. Ayaklarım durdu ve çenem düştü.

"Yapmayı planladığım giriş tam olarak bu değildi." Luca ayağa kalktı ve üstünü başını fırçaladıktan sonra bana doğru yürümeye başladı.

"Yaralandın mı?"

Ağzının köşesi kasıldı. "Gururumdan başka bir şey değil."

Hareket etmemiştim. Zihnim hâlâ az önce düşündüğüm adamın burada, saçında pembe bir fiyonkla karşımda olmasını kabullenmeye çalışıyordu. Hannah'ya rastlamış olmalıydı.

"Sen buradasın." Bunu fısıldadım, aslında yüksek sesle söylemek bile istemiyordum ama Luca beni duydu.

"Ben buradayım. Lock'un o eyer ve o lanet atla benimle dalga geçtiğini düşünmeye başladım ama kızamıyorum. Beni buraya o getirdi." Benden bir adım ötede durdu ve beni tepeden tırnağa taradı. Kirli ve biraz terliydim, başımda bir kamyoncu şapkası ve ayaklarımda Elena'nın botları vardı. "Bir kovboy kızına benziyorsun."

"Rüya gibi görünüyorsun." Gözlerimi sıkarak kapattım, sonra açtım ve onu olduğu yerde buldum. "Ama sen gerçekten buradasın. Burada ne işin var?"

Kaşları düz bir çizgi halinde birbirine yaklaştı. "Gerçekten seninle konuşmak için iki hafta bekleyeceğimi mi düşündün?" Başını salladı, oflayıp pufladı ve kollarını iki yana açtı.

geniş. "Boşluk istiyordun. Artık var. Etrafındaki şu boşluğa bir bak. Mesele şu ki, ben de senin boşluğuna katılacağım."

"Uzay böyle alışmıyor."

"Bizim için böyle olacak." Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Gel yanıma otur da konuşalım."

"Bunu seninle yapmayı denedim ama ilgilenmedin."

Elimi tutuşu sıkılaştı ve başparmağı bir mıknatıs gibi yüzük parmağıma doğru hareket etti.

"Yüzüklerin nerede?" Bunu en son yaptığımız zamanın bir yankısı, ama ses tonu artık suçlama içermiyordu.

Parmaklarımı onunkilerin içinde oynattım. "iftlikte çalışırken yüzük takmak akıllıca değil. Onlar yatağımın yanındaki küçük kesede, güvende ve sağlam."

Gözleri benimkilerde yumuşacıktı. "Onları daha sonra mı takacaksın?" Yüklü sorusu karşısında nefesim kesildi. "Takmamı istiyor musun?" Burnundan nefes verdi. "Hadi oturalım."

Panik yapmamaya çalışarak beni dere kenarındaki çimlere götürmesine izin verdim. Yan yana oturduk. Luca'nın uzun bacakları önünde uzanıyordu. Benimkiler göğsüme yaslanmıştı, kollarım onları sarıyordu.

Parmaklarını at kuyruğumun üzerinde gezdirdi, sonra elini omurgamın üzerinde gezdirdi.

"Sana nasıl davrandığım için çok zgn olduğumu bilmelisin."

Ona döndüm, çenemi kollarıma dayadım. "Tamam."

"Stres, koşullar gibi bahaneler ne sürebilirim ama sen zaten neler olduğunu biliyorsun çünkü tüm yol boyunca yanımdaydın. Başından beri olduğun gibi."

"Sen de benim yanımda duruyordun," dedim.

"Denedim güzel kız, ama bu sefer seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum." Buna ne diyeceğimi bilemedim. Haksız değildi.

Luca içini çekti. "Bu anlaşmayı seninle yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama her şeyi berbat ettim ve kaçınma çabalarım rağmen sana aşık oldum. Bunu asla yapmamalıydık."

Bu cevap veremeyeceğim kadar canımı yaktı. Kederli gözlerle beni izliyordu, ama tartışmaya ya da ona yanıldığını söylemeye cesaret edemedim. Buraya kadar arabayla gelmişti, belli ki kararını vermişti.

"Düğün günümüzde pembe elbisenle dışarı çıktığında sana zar zor bakabildim. Ve sonra bana bu yüzüğü taktın, fırsatım olsaydı kendim için seçeceğim bir yüzük ve bunu kabul etmek çok büyük hissettirdi. Bütün gün çok büyük hissettirdi. Sana nasıl hissettirdi?"

Titrek bir nefes aldım. "Sana elbisem hakkında ne düşündüğünü sordum ve sen de 'Nasıl görüldüğünü çok iyi bildiğinden şüpheleniyorum' dedin. Bunu söylediğini hala duyabiliyorum. Ama sonra bana güller verdin ve sanki ciddiymişsin gibi beni öptün." Omuz silktim. "Kafa karıştırıcıydı."

"Saoirse." Beni çenemin altından dürtükledi. "O elbisenin içinde sana zar zor bakabildim çünkü karıma benziyordun. Kendimi senden, törenden, tüm olaydan uzak tutmaya çalışıyordum ama bu imkânsızdı. Her şey bana gerçek gibi geliyordu. Saçındaki orkide, öpüşmemiz, o günden beri her gün baktığım o lanet fotoğraflar. Seni her ittiğimde kendimi korumak içindi çünkü tanıştığımızdan beri sana aşık oluyordum. Ve evliliğin sana göre olmadığını söylediğinde sana hep inandım. Buna saygı duyuyorum."

Ondan uzaklaştım. "Ama sen yapmadın. Benden adil olmayan taleplerde bulundun."

"Biliyorum." Reddedilen eli çenemin etrafında kıvrıldı ve benimle teması kesmeyi reddetti. "Korktuğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Sadece bununla nasıl başa çıktığımdan utanıyorum. Sen benim değişmezim oldun, güzel kız. Clara'nın dünyası yıkılırken, her şeyi kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu gördüm ve paniğe kapıldım. Yapmaya hakkım olmayan taleplerde bulundum. Şimdi işin diğer tarafındayım ve yüzde yüz hatalı olduğumu biliyorum."

"Korku hakkında bir şeyler biliyorum," dedim ona.

Çenesi gerginlikle dalgalandı. "Öyle olduğunu biliyorum ve bunun için üzgünüm. Benden korkmanı asla istemem."

"Ben değilim." Dinlediğinden emin olmak için bakışlarını tuttum. Bu gün nasıl biterse bitsin, beni korkutmadığını bilmesine ihtiyacım vardı. "Bağırdığında bile bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Neler olduğunu anladım. Ültimatolar vermek yerine bana düşünmem ve konuşmam için zaman tanısaydın, işler daha farklı yürüyebilirdi."

Başını eğerek ve üzgün bir şekilde salladı. "Doğru. Elimde olsa geri döner ve çok daha farklı şeyler yapardım."

"Benimle asla evlenmemek gibi," diye ekledim.

Derin bir nefes aldı. "Senin kocan olduğum için pişman değilim Saoirse, ama evet. Eğer bazı şeyleri değiştirebilseydim, asla evlenmezdik."

Gözlerimi kırpamadan önce gözlerim yaşardı. "Peki, şimdi ne yapacağız? Nasıl ilerleyeceğiz?"

"Benimle Denver'a dönmeni istiyorum." Luca'nın kelimeleri titrek ve alçak sesle, sanki onları çıkarmak için mücadele ediyormuş gibiydi. "Pazartesi günü boşanma sürecini başlatabiliriz."

Dudaklarımdan dökülen boğuk hıçkırığı durdurmak mümkün değildi. "Sanırım o daireden hiç vazgeçmemiş olmam iyi bir şey, ha?"

"Saoirse. Beni yanlış anladın." Luca dizlerinin üzerine çökmüş, iki eliyle yüzümü kavıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni sonsuza kadar tutacağım."

Bileklerini kavradım ama onu itmedim. Bunu yapacak güç uzun zaman önce kaybolmuştu. "Ama boşanmak istiyorsun."

Kaşları çatıldı. "Evlenmek istemiyorsun. Sana istediğini veriyorum güzel kız, ama bu ilişkimizin bittiği anlamına gelmiyor. Sen her zaman benim olacaksın."

"Luca," diye fısıldadım. Gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu ve sağa sola savruluyormuşum gibi hissederken düşüncelerimi toparlamak zordu.

"Düğün törenimizden sonra yüzüğümü çıkardım ve üzerindeki yazıyı fark ettim. 'Suç ortakları'." Bana değerliymişim gibi bakarken başparmağı gözyaşlarını birbiri ardına siliyordu. "İşte biz buyuz, Saoirse. Bir suç işledik ve paçayı kurtardık. Sırrımızı istediğin herkese söyleyebilecekken, kendi başına gitmene, hayatını bensiz yaşamana izin veremem. Hayır, o güzel küçük ağzını kapalı tuttuğundan emin olmak için yanında olmam gerekecek. Beni terk etmeyeceksin."

Yüzüğünü bu şekilde yazdırarak şirin olduğumu düşünmüştüm. Ama bu konuda tek kelime etmemişti. Bunu fark ettiğini bile bilmiyordum. Yine de, şimdi bana söylüyordu.

Aman Tanrım.

Yüz yüze gelebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi göğsüne dayadım.

"Evliliğin bir kurum olduğuna inanmıyorum. Bir sözleşme ancak arkasındaki vaatler kadar iyidir." Parmaklarım kıvrıldı, gömleğini yumruklarımla kavradım. "Mesele şu ki, sana balkonunda verdiğim sözlerden bahsediyorum. Son gün batımımızı görene kadar bu suçta senin ortağın olmak istiyorum."

Bir hırıltıyla at kuyruğunu parmaklarına doladı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. "Neredeyse yeterince uzunmuş gibi geliyor."

Göğsünü ittim ama beni sıkıca tuttu ve hiçbir yere gitmedi. Aslında gitmesini de istemiyordum. "Eğer bir daha boşanmayı teklif edersen, hiç mutlu olmayacağım. Ben senin *karınım* Luca. Aşağılanmayacağım."

Başını eğdi. "Ama sen evlenmek istemiyorsun."

"Her şey havada kalmışken bir cevap vermeye zorlanmak istemedim. Şimdi her şeyi düşünmek için günlerim vardı ve Elena bana ne kadar aptalca davrandığımı açıklayacaktı."

"Elena için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Onu tekrar itmeye çalıştım ama elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Seni çok seviyorum Saoirse Rossi. Sana her şekilde sahip olabilirim ama seni sonsuza dek karım olarak tutmayı gerçekten tercih ederim. Zaman sınırı yok. Düzenlemeler yok. Sadece sen ve ben, sözler verelim ve tutalım. Birbirimizi tekrar tekrar seçmek."

"Ben de seni seviyorum, Luca. Ve seni seçiyorum." Uzandım, saçındaki fiyongu kaydırdım ve ona gösterdim.

Homurdanarak fiyongu kaptı ve arkasına fırlattı, sonra beni göğsüne doğru çekti. "Saçımda pembe bir fiyonkla sana sonsuz aşkıma ilan ettiğime inanamıyorum."

Ağzını benimkine doğru indirirken bile sııttım. "Sen daha tek kelime etmeden seni affetmemi sağladı."

"Hannah'ya sonra teşekkür ederim."

Ayak parmaklarımı kıvıran ve son gözyaşlarımı da kurutan öpücüğüne güldüm. Bana nazikçe sarıldı, beni iyice öptü, birlikte geçirdiğimiz onca gün için

birbirimizi özledik. Dere akıp giderken ve kalbim her zamankinden daha emin atarken bu böyle devam etti.

Beni nefessiz bırakacak şekilde öptükten sonra geri çekildi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Evet demedin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Soru neydi?"

"Sözleşmeler ya da bitiş tarihleri olmadan evli kalmaya. Sadece sen ve ben, suç ortakları ve çılgın, harika hayatımız. Ne düşünüyorsun güzel kız, var mısın?"

Alt dudağımı ısırdım ve bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Pişman olduğum çok az evet vardı. Deneyimlerimde her zaman değerli bir şeyler buldum. Ama Luca Rossi'ye ilk kez evet dediğim gün diğerlerinden farklıydı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bu evetten diğerlerinden daha çok şey kazanmıştım.

Luca bana tutku vermişti. Sanat. Güzellik. Aile. Bana bir aile vermişti. Rossi'lerin her zaman en sevdiğim insanlar olacağını zaten biliyordum.

Luca sayesinde istikrarı bulmuştum. Tutkularımın peşinden gitme özgürlüğü. İhtiyacım olduğunda anlayış ve destek, daha çok ihtiyacım olduğunda ise itici bir güç.

Luca'nın kolları beni sardığında ve vücudu benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, var olduğunu hiç bilmediğim bir zevk seviyesini keşfetmişim.

Luca'nın yanında bir kedi sahiplenmiştik. Hayallerimin kedisi. Clementine'im.

Luca'da, daha önce sahip olmadığım bir arkadaş bulmuştum. Beni güldürüyor ve düşündürüyordu. Maceracı ruhu benimkiyle örtüşüyordu. Hassas kalbi onu sevmeyi çok kolaylaştırıyordu.

Çılgınca olan şey, daha yeni başlıyor olmamızdı. Bu evet bana şimdiden çok şey vermişti, ancak daha gelecek çok şey vardı.

Önce başımı salladım, sonra da kelimeyi söyledim. "Evet." Gözleri parladı. "Evet mi? Var mısın?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve burnumu onunkine sürttüm. "Ben çok varım."

Şimdiye kadar söylediğim en kolay evetti.

Sonsöz

Luca

Bir Yıl Sonra

"İYİ SEÇİMLER YAPTIN."

Saoirse adımlarının ortasında durdu ve soru soran bir kaş kaldırdı. "Öyle düşünmek hoşuma gidiyor ama belirli bir şey hakkında yorum yaptığınızı hissediyorum."

Masa sandalyesinin kolunu okşadım. "Sandalyemi en kısa zamanda bu modelle değiştireceğim."

Kalçalarını fazladan sallayarak yeni masasının arkasında oturduğum yere doğru yürüdü. "Sandalyemi beğendin, değil mi?"

"Mmhmm." Bir kol mesafesine gelir gelmez onu yakaladım ve kucağıma çektim. Kollarını boynuma doladı ve bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi. "Sandalyeni şimdi daha çok seviyorum."

"Herkes gelmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey olduğunu biliyorsun."

Avucumu kalçasına sürttüm ve boynunun kıvrımına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Benimle bir dakika oturduktan sonra zaten yüzlerce kez kontrol ettiğin şeyleri tekrar kontrol etmene izin vereceğim."

Bana doğru gevşedi ve bir iç çekti. "Abartıyorsun."

"Tamam." Dudaklarımla tekrar boğazına dokundum. "Her şeyi elli kere kontrol ettin."

"Olabilir. Sadece her şeyin mükemmel görünmesini istiyorum."

"Öyle, güzel kız. Sen ve Miles herkesi şaşkına çevireceksiniz." Peak Strategies bir yıldan biraz daha eskiydi. Bu süre içinde Miles ve Saoirse işlerini istikrarlı bir şekilde büyütmüş, Denver içinde ve dışında müşteriler ve itibar kazanmıştı. Bu noktaya kadar, çoğunlukla bizim dairemizde çalışıyorlardı ve ihtiyaç duyduklarında ortak ofis alanındaki konferans odalarını kiralıyorlardı.

Sonunda daha fazla odaya ve kendi resmi ofislerine ihtiyaçları olduğuna karar verdiler. Bağlantılarımı kullanarak onlara Rossi'nin yanındaki binada bir yer ayarladım. Bu benim kendi bencil amaçlarım içindi - yakın bir yerde çalışmak Davenport'ta öğle yemeği molalarını mümkün kılıyordu.

Karım ve ben artık canımız ne zaman ve nerede isterse sevişiyorduk ama bir yanım gizli buluşmalarımızı özlüyordu. Her ne kadar CEO rolüme alışmış olsam da, gün ortasında karımın içine girebileceğimi bilmek işimi çok daha zevkli hale getiriyordu. Artık yanımda olduğu için ilk günlerimizi mümkün olduğunca sık yeniden yaşamak için planlarım vardı.

Ama kendimi aşıyordum. Bu gece işle ya da benimle ilgili değildi. Saoirse ve Miles yeni evlerini kutlamak ve göstermek için bir parti veriyorlardı. Bir saat içinde müşteriler ve arkadaşlar gelecekti ve karım sinirden kıpır kıpırdı.

"Annemi davet etmemeliydim." Saoirse ellerini sıktı. "Bu bir hataydı."

Ellerini ellerime aldım ve parmak uçlarını teker teker öptüm. "O iyi olacak. Lily Smythe-Kelly toplum içinde asla olay çıkarmaz ve ben de onun özel hayatında olay çıkarma şansı olmamasını sağlayacağım."

Lily'yi anlamak gündemimde olan bir şey değildi. Neden böyle olduğu umurumda değildi. Önemli olan tek şey karıma nasıl davrandığıydı. Saoirse'yi annesinin eleştirilerine karşı kendini savunmaya çalışırken ilk kez gördüğümde, sakince telefonu ondan aldım, Lily'ye Saoirse'nin özür dilemeye ve medeni olmaya hazır olana kadar onunla bir daha konuşmayacağını söyledim ve telefonu kapattım. İki kadın da kızgın değildi. Saoirse onu savunduğum için bana teşekkür etmiş, Lily de ertesi gün özür dilemişti.

O zamandan beri daha iyiydi. Mükemmel değildi. Hiç de değil. Ama daha iyiydi.

"Benim korumam." Saoirse iç çekerek bana sarıldı. "En azından Peter'ı evde bırakıyor."

Saoirse annesine hiçbir zaman yakın olamayacağı gerçeğini büyük ölçüde kabullenmişti. Neyse ki annem onu kanatları altına almış, ona ikinci kızı gibi davranıyordu. Clara Saoirse'yi kız kardeşi olarak gördüğü için bu da işe yaramıştı.

Yapacağını bildiğim gibi Saoirse geçen yıl boyunca Clara'ya her konuda destek olmuştu. Zor günler geçirmişti ve bazı günler hâlâ öyleydi ama Clara federal hapisanede cezasını çekmekte olan Miller'dan boşanmıştı. Denetçilerimiz Miller'ın Rossi'den zimmetine bir milyon dolardan fazla para geçirdiğini ortaya çıkarmıştı, dolayısıyla bu suçlamalar da eklenince cezası daha da ağırlaşmıştı.

Nellie hayatında o alet olmadan da geliyordu. Clara'nın küçük bir klonuna benziyordu, bu yüzden hepimiz Miller'ın onun kökeniyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davrandık.

Yeğenim de teyzesine takıntılıydı. "Sershie "nin sevimli bir şeklini gevelemeyi başarmıştı ama benim adımı söylemeye yaklaşamamıştı bile. Yepyeni ve yapış yapışken onu kucağına alan adam.

Buna üzüldüğümünden falan değil.

Çoğu gün, tüm ailemin karımı benden daha çok sevdiğinden emindim ve bunun için onları suçlamıyordum. Ne de olsa ben de onu herkesten çok seviyordum.

"Bana başka nelerden endişelendiğini söyle, ben de seni rahatlatayım."

O konuştu, ben de dinledim, sonuçta ihtiyacı olan da buydu.

Miles kravatını çekiştirerek ve kaşlarını çatarak Saoirse'nin ofisine girdi. "Aptal gibi görünüyorum."

Saoirse güldü. "Çok şık görünüyorsun."

Miles başını eğdi ve bana baktı. Başımı salladım. "Katılıyorum. Takım işe yarıyor.

Sonunda terzime uğramana sevindim."

Omurgası dikleşti ve kendisi için özel olarak dikilen açık gri pantolonunu ve ceketini göstermek için bir o yana bir bu yana döndü. "Takım elbise tam bir bok. Bayıldım. İçinde uyuyabilirim. Ama kravatını bir türlü kabullenemiyorum. Sersh bana bunu giydirdi ama kendimi ilmik takmış gibi hissediyorum. Bazı insanlar böyle bir resmiyet için yaratılmamış." Kendisini işaret etti. "Merhaba. Ben de bazı insanlarım."

"Bence Saoirse'yi dinlemelisiniz. O neden bahsettiğini biliyor."

Miles ellerini kravatından çekip ceplerine soktu ve yenilgiyle iç geçirdi. "Peki. Gram için yaparım. Ama sırf şık bir ofisimiz var diye işe kravat takmamı beklemeyin. Böyle bir şey olmayacak."

Saoirse güldü. "İşe giderken gerçek pantolon giydiğinde hep rahatlıyorum."

Miles topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Tanrım, şunu bırakacak mısın? *Bir keresinde şort giymiştin-*"

"Muhtemel bir müşteriyle görüşmeye," diye ekledi.

Gözleri kısıldı. "Bizimle sözleşme imzalamamalarının sebebinin benim şortum olduğunu bilmiyoruz."

"Eminim yardım etmemişlerdir. Sadece baldırlarını göstermek zorundaydın."

Burnumu saçlarına soktum. "Dürüst olmak gerekirse, Miles'ın baldırları son derece güzel."

Saoirse omzuma vurdu. "Onu cesaretlendirme."

Miles beni parmakladı. "Sağ ol dostum. Senin gerçek biri olduğunu hep biliyordum. Şimdi, ben buraya gelmeden önce ofisinizi ya da her ne yapıyorsanız onu vaftiz etmeniz için sizi rahat bırakayım."

Saoirse onun geri çekilişine bakarak inledi. "Eğer onu sevmeseydim, öldürürdüm," diye mırıldandı.

"Eğer *seni* sevmeseydim, senin tarafından sevildiği için onu öldürürdüm," dedim.

Bir öpücük daha çaldım, sonra tekrar gitti, gergin enerjisini volta atarak ve yemek şirketiyle konuşarak dışarı attı. Saoirse pek sık gergin olmazdı ama bu onun için önemliydi.

Yemin tazelememizden önce de böyleydi. Annemin dileği yerine gelmişti. Saoirse birinci yıl dönümümüz için bir kutlama planlamasına yardım etmesine izin vermişti. Muhtemelen onun istediğinden çok daha gösterişsiz bir kutlama olmuştu ama sonunda hepimiz mutlu olmuştuk.

Connell ilk dansını kızıyla yaptı.

Elena kucağında bebek Phoebe ile annemin her şeyi planlamasına yardım etti. Hannah çiçekleri serpti ve Caleb programları dağıttı. Ve bu sırada Caleb benimle tam olarak aynı fikirde değildi, son günlerde bana giderek daha az küçük diyordu, ben de bunu onu kazandığımın bir işareti olarak kabul ettim. Hatta geçen yıl iki kez bizim evde yatıya kalmaya bile razı olmuştu. Bir ya da iki kez daha gelirse elimde oyuncak olacağını düşündüm.

Saoirse'nin masasından çerçeveyi aldım. Yan yana iki fotoğraf vardı. Biri düğünümüzde birbirimize gülerken çekilmişti. İkincisi ise Wyoming'deki yemin tazeleme törenimizden. Saoirse pembe elbisesini giymiş ve kulağının arkasına bir çiçek sıkıştırmıştı. Her zaman nefesimi keserdi ama o elbise beni çok etkilemişti. Ondan her yıl benim için giymesini istemiştim. İyi bir kız olduğu için kolayca "evet" dedi. Bu deneyimden kesinlikle bir şeyler kazanacaktı. Birden fazla şey.

Parmağımı Wyoming'deki resmimizin üzerinde gezdirdim. Çiftlikteki rustik bir şapelde, elli arkadaşımız ve ailemizin önünde, güneşin altında yemin etmiştik.

vitray pencerelerden akıyor, yüzlerimizde baş döndürücü gülümsemeler.

Bu bir baştan yaratma değildi. Böyle bir şeye ihtiyacımız yoktu. İlk sefer mükemmeldi çünkü bizi *biz* yapan şey buydu.

Yenileme töreninde herkesin önünde durmak, kendimiz için zaten çözmüş olduğumuz şeyi sadece teyit etmişti: birbirimizi seçtik ve son gün batımımıza kadar birbirimizi seçmeye devam edeceğiz.

Lock ve Elena'nın hikayesini Zehir Gibi Tatlı'da okuyun:

<https://mybook.to/SweetLikePoison>

Sevgili Huysuz Patron

SAOIRSE VE LUCA'NIN ARKADAŞLARI Elise ve Weston, Sevgili Huysuz Patron'da kendi sonsuza dek mutlu sonlarına kavuşuyorlar.

<https://mybook.to/DearGrumpyBoss>

Son birkaç yılın büyük bir kısmını kardeşimin en iyi arkadaşı Weston Aldrich'ten kaçarak geçirdim.

Andes Inc'in CEO'su olarak, sinir bozucu derecede yakışıklı ve sürekli huysuz Weston aynı zamanda benim yeni patronum oluyor.

Ondan uzak durmaya devam etmek zor olmamalıydı. Ne de olsa o yönetici katında ve ben de birçok metin yazarından biriyim.

Weston'ın aramızdaki ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair kendi fikirleri var. E-postalarım giriyor, masama notlar bırakıyor ve bu da yetmezmiş gibi bir iş gezisinde ona eşlik etmemi ayarlıyor.

Bu da çalıntı dokunuşlara, çılgınca öpüşmelere ve birbirimizi sistemlerimizden çıkarmak için inkar edilemez bir ihtiyaca yol açar. Bu her zaman işe yarar, değil mi?

Ancak artık Weston Aldrich'in bol kıvrımlarımın her santimini takdir etmesinin nasıl bir his olduğunu bildiğimden, ondan kaçmak imkansız.

Ama o kardeşimin en iyi arkadaşı.

Ve bir işkolik.

Durmak
zorundayız.

Ve yapacağız.

Yakında.

Sadece...henü
z değil.

Çalma Listesi

"ANLAŞMA İÇERİSİNDE" LIZZY MCALPINE

"Lie to Me" 5 Seconds of Summer

"Hard Feelings/Loveless" Lorde

"Too Close" Melanie Martinez

"Teeth" 5 Seconds of Summer

"Bulletproof" Melanie Martinez

"The Show" Melanie Martinez

"Breezeblocks" alt-J

"To Be Alone With You" Sufjan Stevens

"Tribulation" Matt Maeson

"The Night We Met" Lord Huron

"I Come Apart" A\$AP Rocky, Florence Welch

"BITE" Troy Sivan

"Would That I" Hozier

"The same" mehro

"From the Dining Table" Harry Styles

"Glue Myself Shut" Noah Kahan

"Video Games" Lana Del Ray

"Fuck It I Love You" Lana Del Ray

"Everybody Wants To Love You" Japanese Breakfast

"Yours To Keep" Jordan Mackampa

[https://open.spotify.com/playlist/0Q8Mzjc3Gwrd7JjG1PK9bR?
si=f43d043e15b14053](https://open.spotify.com/playlist/0Q8Mzjc3Gwrd7JjG1PK9bR?si=f43d043e15b14053)

İletişimde Kalın

GELİN BENİ OKUR GRUBUMDA BULUN!

<https://www.facebook.com/groups/JuliaWolfReaders>

Teşekkür ederim.

Bu kitap, Saoirse'nin karakterini ağabeyinin kitabı Zehir Gibi Tatlı'da ilk yazdığım dan beri aklımdaydı. Lock ve Elena hem benim hem de okuyucularım için sevilen karakterler oldular, bu yüzden onları ve ailelerini bırakamayacağımı biliyordum. The Harder They Fall serisi Saoirse sayesinde var oldu. Onun hikayesini anlatabilmek için bu seriyi onun etrafında kurdum.

Umarım onun ve ailesinin hakkını vermişimdir. Yarattığım tüm sonsuza dek mutlu sonlardan oldukça memnunum.

Miller'ın suçunu bulmama yardım ettiği için kocama teşekkür etmeliyim. Zimmete para geçirme gibi sıkıcı bir şey yazacaktım ki kocam "60 Dakika"da gördüğü bir hikayeden bahsetti. Zihnim dönmeye başladı, biraz araştırma yaptım ve *bum*, Miller'ın hikayesi doğdu.

Kız arkadaşım Kate Farlow'a kapaklarımı yarattığı ve kararsız olduğumda ve hevesle patlamadığımda bana karşı sabırlı olduğu için teşekkür etmeliyim. Söz veriyorum, bunu seviyorum. Sadece sessizce gösteriyorum!

Alley, Laura ve CoraLee'ye rastgele düşüncelerim ve endişelerimle sohbetimize katılmama izin verdikleri ve her zaman yanıt verdikleri için teşekkür ederim. Rastlantısallığımızı seviyorum.

Sevgili Huysuz Patron'u paylaşan Booktokers/Bookstagrammer'lara teşekkür ederim. Sizler gerçekten benim tek başıma yapmaya yaklaşamayacağım şekilde kitabın yükselmesini sağladınız.

Sarsılmaz desteğiniz ve DGB'yi ilk 40'a sokan TikTok için Kristie'ye teşekkür ederim. Seninle ilgili her şeyi ne kadar çok sevdiğimi anlatamam!

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler en iyilerin en iyisisiniz. Sizlerden asla baskı hissetmiyorum ya da kötü e-postalar veya yorumlar almıyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Bilmiyorum, ama sizi çok seviyorum!

Julia Hakkında

JULIA WOLF çok satan bir çağdaş aşk romanı yazarıdır. Büyük kalpleri olan kötü çocuklar ve güçlü, bağımsız kadın kahramanlar yazıyor. Julia romantizmi yazmayı sevdiği kadar okumayı da seviyor. İster okurken ister yazarken, duyguların yükselmesini ve sıcaklığın kavurucu olmasını seviyor.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve her seferinde bir kitap okuyarak yavaş yavaş romantik bir okuyucuya dönüştürdüğü sabırlı kocasıyla birlikte yaşıyor.

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.juliawolfwrites.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.